A NÁCIK OKKULT HÁBORÚJA

Hitler paktuma a sötétség erőivel

Michael FitzGerald

KOSSUTH KIADÓ

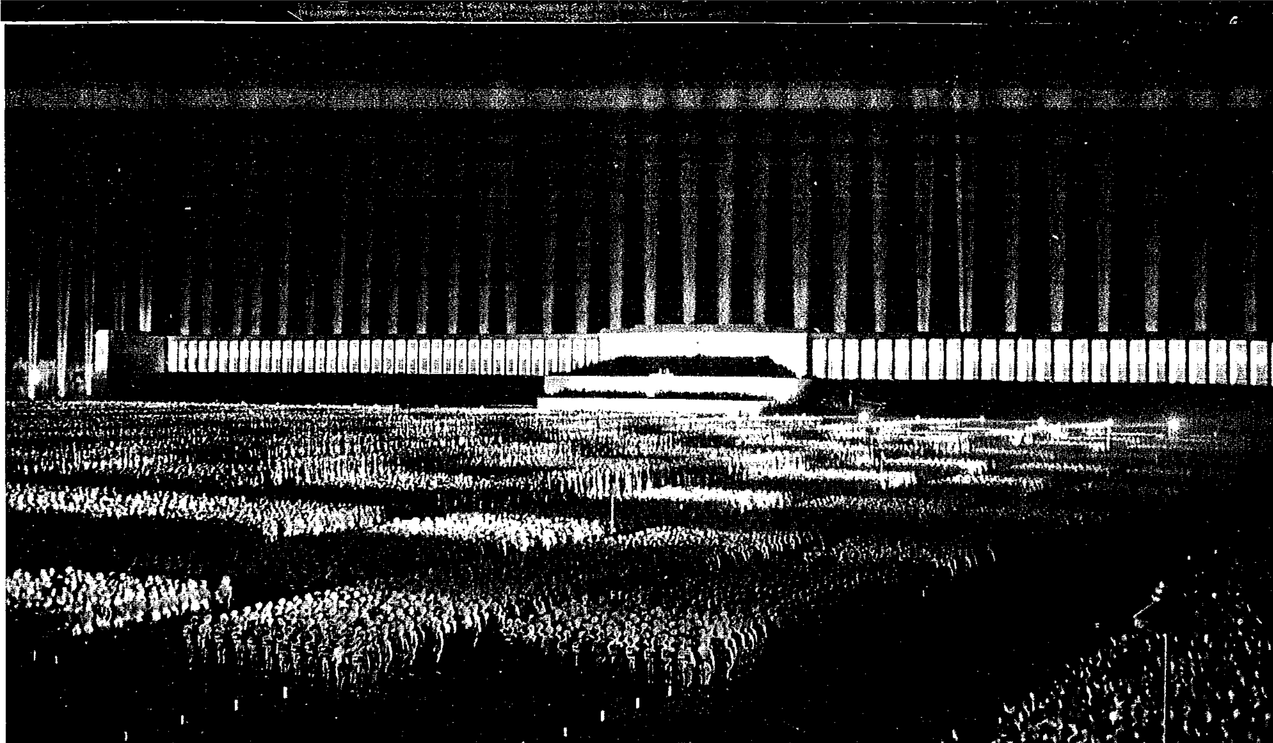
A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Michael FitzGerald: *The Nazi Occult War*, Arcturus, London, 2013

Fordította
VARGA CSABA BÉLA

Szerkesztette
REMÉNYI JÓZSEF TAMÁS

ISBN 978-963-09-8474-4

Tartalom

Bevezető

Hitler személyi kultuszának csúcspontja: 1936-ban a nürnbergi tömeggyűlésen Albert Speer „fénykatedrálisa" vallásos áhítattal töltötte el a résztvevőket.

Adolf Hitler példa nélkül álló, korábban elképzelhetetlen hatással volt a világtörténelemre. Tizenkét rövid esztendő alatt visszavonhatatlanul rányomta bélyegét, és számos döntésének következményei még napjainkban is jól érezhetőek a nagyvilágban. Már élete folyamán is körüllengte a titokzatosság köde. Hiába telt el oly hosszú idő a háború vége óta, a német vezető különös alakja ma is sokakat elképeszt. Egyre kevésbé tűnik valódi embernek. Mintha mostanára már sokkal inkább a rajzfilmek elvetemült, gonosz alakjaira hasonlítana.

A második világháború végén Németország súlyos vereséget szenvedett. Számos, addig lelkes náci sietve szembefordult Hitlerrel, mert ezzel kívánták elkenni vagy a lehető legcsekélyebb mértékűre csökkenteni saját szerepüket az elnyomó rezsim fenntartásában. A rendszer minden szörnyűségéért, az elkövetett barbár tettekért a halott és éppen ezért néma Hitlert, valamint csekélyebb mértékben Himmlert tették meg felelősnek. Az emberiség történelme során példa nélküli a bűnösség ilyen kollektív elutasítása, és annak a tömeges tagadása, hogy egyénileg bárki is felelős volna a bukott rezsim bűntetteiért.

A történelmi eseményeket és folyamatokat, mindenekelőtt pedig Hitler pályafutását és a nácik hatalomátvételének páratlan időszakát számos módon lehet értelmezni. Hitler maga elfogadta Carlyle elméletét a történelem „nagy embereiről". Önmagát olyan hősi alaknak tartotta, aki a kezébe vette Németország sorsát, és megpróbálta elindítani hazáját a nagyság felé vezető úton. Számos kortársa egyetértett ezzel, és maguk is hasonló dolgokat gondoltak Hitlerről.

A marxista történészek szerint csupán a kétségbeesett kapitalista osztály manipulálta úgy az események alakulását, hogy Hitlert bábuként mozgatva megakadályozhassanak Németországban egy kommunista hatalomátvételi kísérletet. Úgy vélték, hogy a náci vezető csak a kapitalizmus törvényszerűségeit alkalmazta példátlan brutalitással. Hitlert csupán a befolyásos üzleti körök eszközének tekintették. Szerintük azért ragadhatta magához a hatalmat, mert Németországban rendkívül nagy volt a munkanélküliek aránya.

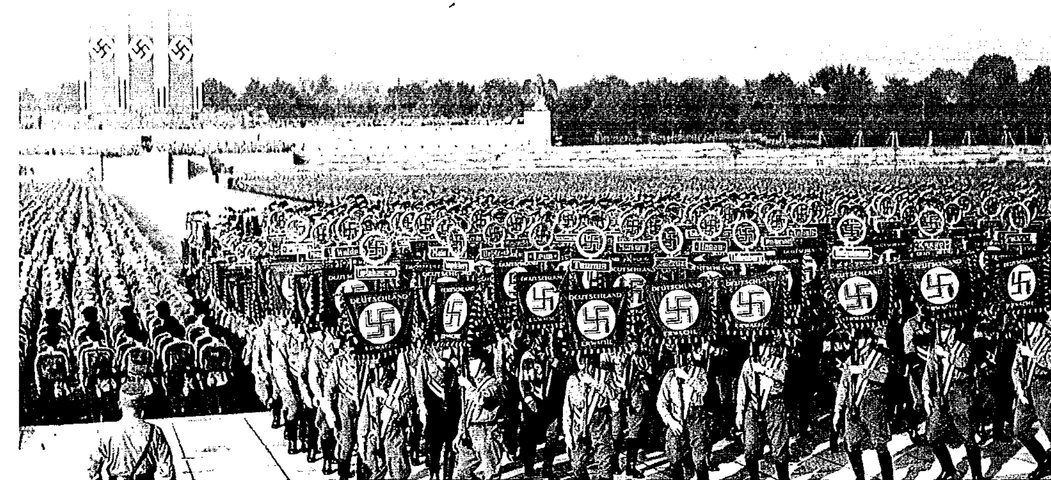
Konzervatív gondolkodók is értelmezni próbálták Hitlert és a nácik útját a hatalomig. Ők a versailles-i szerződést és a Ruhr-vidék külföldi megszállását követő, össznemzeti megaláztatás fontosságát hangsúlyozzák. A legtöbb német úgy érezte, hogy nemzetük csődöt mondott. Hitler azzal nyerte el a támogatásukat, hogy visszaadta a németeknek a kollektív önbizalmukat, és lehetővé tette, hogy újra büszkén gondoljanak nemzetükre és önmagukra. Újjáéledt a közösségi szellem, és a nácik azt ígérték, hogy boldog jövő vár az országra. Hitler így volt képes megszerezni a hatalmat Németországban.

Az elmúlt évek során mind jobban elterjedt az úgynevezett „technikai jellegű" értelmezés. Az ilyen elméletek szerint rendkívül fontos volt, hogy Hitler és Goebbels a propaganda nagymestereinek bizonyultak. További fontos tényező, hogy Hitler lenyűgözően szónokolt a tömegek előtt, de az is, hogy viszonylag fiatal férfiak álltak a nácik élén, és vezetőjük cinikus módon a saját szexepiljével próbálta maga mellé állítani a női szavazókat.

Hitler átmeneti diadalát számos pszichológiai összefüggéssel is megkísérelték megmagyarázni. A nácik sikerét megvizsgálva szóba került, hogy Hitler elképesztő módon ráhangolódott az egész nemzet kollektív érzelmeire, és megdöbbentő erejű indulatokat tudott előcsalni a hallgatósága tömegeiből. Igazi zseninek bizonyult akkor, amikor meg kellett állapítani az emberek erős és gyenge pontjait.

Hasonlóan azokhoz, akik lélektani magyarázatot kívántak adni a nácik hatalomra jutásának körülményeire, néhányan a Harmadik Birodalom és az okkultizmus összefüggéseire helyezték a hangsúlyt. Az ilyesfajta elképzelések már a múlt század harmincas éveiben is megjelentek. A sötét erők szerepe azonban csupán a hatvanas években került előtérbe szélesebb körben, amikor megjelent Pauwels és Bergier nagy sikerű könyve, *A mágusok hajnala*. Az elképzelés bekerült a kollektív tudatba, és kifejezetten divatossá vált. A francia szerzők példáját mások is követték. Néhányan komoly elemzésnek vetették alá az okkult tényezők szerepét, és megvizsgálták, hogy az ilyesmi milyen nagy vagy éppen mennyire csekély mértékben befolyásolhatta a náci rezsimet. Mások ennél kevesebbel is beérték. Az ő munkásságuk megmaradt a merész spekuláció szintjén.

Természetesen valamennyi értelmezési kísérlet megragadja a valóság egy részét. Nehéz magyarázatot találni Hitler figyelemre méltó sikerére. 1929 és 1933 között Németország súlyos gazdasági vál-

1938-ban már az egész nemzet Hitler könyörtelen dobszavára menetelt. Minden némettől elvárták, hogy akár az élete árán is valóra váltsa a *Führer* látomásait.

ságba került. Valószínűtlen, hogy Hitler a válság nélkül is megragadhatta volna a hatalmat. Kétség sem férhet ahhoz, hogy Németországot megrázta a nemzetet érő megaláztatás. Ennek hatásait azonban bármelyik más, hagyományos nacionalista politikus is a vitorlájába foghatta volna, ahogy azt a húszas években például Stresemann tette. Nem lehet megkérdőjelezni azt sem, hogy Goebbels legalább olyan tehetséges véleményformáló manipulálónak, a propaganda nagymesterének bizonyult, mint ahogy Hitler is elemi erejű érzelmi kitörésekre ösztönözte a tömegeket. A náci vezér elképesztően tisztában volt a nemzet kollektív érzelmeivel. Könnyedén megszólította az elégedetleneket. A fenti tényezők egészen bizonyosan komoly szerepet játszottak a hatalom megragadásában. Ugyanakkor viszont a nácizmus élesen eltér valamennyi más politikai mozgalomtól. Sztálin, Mao és más diktátorok Hitlerhez hasonló könyörtelen, gyilkos módszereket alkalmaztak, ám még a legszörnyűbb rémtetteik elkövetése során is világos volt a cselekedeteik mögött meghúzódó logika. A 20. század zsarnokai közül csupán Pol Pot viselkedett a nácikhoz hasonló őrült és pusztító módon. Talán éppen ez az oka annak, hogy a sok diktátor közül miért csak a kambodzsai vezetőre tekintenek ahhoz hasonló utálattal, mint Hitlerre.

A náci vezető irracionális személyiségjegyei átjárták élete minden egyes aspektusát. Meghatározták a nézeteit, de azt is, hogyan működött a nácik Németországa, miután Hitler magához ragadta a hatalmat. Nem egyszerűen csak előítéletek vezérelték. Hitler megszállott fajgyűlölő volt. A népirtást annyira fontosnak tartotta, hogy az utolsó lehetséges pillanatig is mindent megtett őrült céljai végrehajtása érdekében, nem törődve azzal, hogy a háború miatt egészen más dolgokra kellett volna összpontosítania. Gyakran hangot adott annak, hogy mennyire megveti a racionalitást és a természettudományokat. Ez cseppet sem segített abban, hogy Németország visszanyerhesse egykori nagyságát. Sokan tudtak arról, hogy Hitler szilárdan hisz Hörbiger elméletében, a glaciális kozmogóniában. Ez részben felelőssé tehető azért, hogy az orosz fronton elveszítette a háborút. A küzdelem utolsó időszakában Goebbels társaságában alaposan megvizsgálta Németország horoszkópját, mert azt remélte, hogy az égitestek helyzete megmutatja, miként lehet csodával határos módon elkerülni a vereséget.

Számos történész semmibe veszi vagy egy legyintéssel lekicsinylően elintézi a hitleri rezsim ilyen aspektusait. Nem különösebben nehéz egyetérteni az okkultizmus tagadóival, ha tisztában vagyunk azzal, hogy bizonyos szerzők milyen eltúlzott állításokkal álltak elő. Akad, aki szerint Hitler és a nácik gyakorló sátánisták voltak. Olyan szörnyalakok, akiket elsősorban okkult megfontolások mozgattak. Az effajta elképzelések azonban távol állnak a valóságtól. Nem adnak magyarázatot a Harmadik Birodalom és a náci vezetők sajátosságaira. Másrészt viszont legalább ugyanennyire helytelen volna semmibe venni az elnyomó rendszer okkult vonatkozásait. Nagyfokú felszínességről tesz tanúbizonyságot az, aki úgy véli, hogy az ilyen összefüggések csupán a képzelet szüleményei.

Hitler és a többi náci vezető gondolkodásmódját és cselekedeteit egészen biztosan más tényezők és elképzelések is befolyásolták. Az okkultizmus valószínűleg nem a legfontosabb tényező volt politikájukat és döntéseiket illetően, ám ezzel együtt is megvolt a maga szerepe.

*Nácik okkult háborújá*ban elválnak egymástól a tények és a fikció, a mítosz és a valóság. Kötetünkben megvizsgáljuk, hogy az okkult tényezők milyen mértékben hatottak Hitlerre és a Harmadik Birodalomra. A vizsgálat eredményei ugyanúgy meglephetik az okkultizmus híveit, mint a kételkedőket.

ELSŐ FEJEZET

Sötét beavatottak

A náci párt tizenkét éven keresztül uralta Németországot és Európa jelentős részét. Ezt az időszakot olyan nagymértékben meghatározta az irracionális, sőt a mágikus gondolkodásmód, hogy az egész időszakot néha az „okkultista birodalom" korának nevezik. Hitler, Hess, Göring, Himmler, Bormann, Goebbels és Rosenberg csupán annak a sajátos gondolkodásmódnak a legfontosabb képviselői voltak, amelyik éles ellentétben állt az Európában mind szélesebb körben elterjedő szekuláris gondolkodással. Amikor a Harmadik Birodalomból már csupán füstölgő romok maradtak, a győztes szövetségesek vallatóra fogták a náci párt számos tagját. Ebből és a felfedezett jelentős mennyiségű dokumentumból megértették, hogy az okkult gondolkodásmód milyen nagymértékben rányomta a bélyegét Németország legbefolyásosabb vezetőire. A szövetségeseket elképesztette mindaz, amit felfedeztek. Ez azzal a következménnyel járt, hogy a nürnbergi bíróság vizsgálatai során szándékosan semmibe vették a bizonyítékok egy részét, mert nem akarták, hogy a vádlottak védői a védenceik beszámíthatatlanságára, őrületére hivatkozhassanak.

Hogyan történhetett meg, hogy Németország, az a nemzet, amelyikről sokan úgy vélték, hogy a legtöbb más országnál jobban elfogadta a racionalitás és a felvilágosodás szellemét, olyan emberek uralma alá kerülhetett, akik teljes mértékben elutasították az észszerűséget és a felvilágosodást, és ezek helyett okkultista körök nézeteit részesítette előnyben? A hatalom új urai a fajjal, az emberfeletti lényekkel kapcsolatos áltudományos elméletek hívei voltak. Habozás nélkül készen álltak a népirtásra, mert úgy vélték, hogy ezzel megtisztíthatják Németországot s majd az egész világot az „alacsonyabb rendű fajok" káros befolyásától.

Hitler bevezetése az okkultizmusba

Történetünk az első világháború kitörése előtt hat esztendővel veszi kezdetét. A fiatal Hitler ekkor szűkös körülmények között élt Bécsben. A hajléktalanok számára fenntartott szegényszállón megbarátkozott egy másik nincstelennel, Joseph Greinerrel. Ő volt az, aki megtanította néhány mágikus gyakorlatra, és megmutatta, milyen módon befolyásolhatja az embereket és az eseményeket. Hitler [illegible] esélyt adott neki, hogy kitörjön a kilátástalan helyzetből. A barátjától tanult módszerek révén valóra válthatja lenyűgöző elképzeléseit és látomásait.

Hitler tanulmányozni kezdte a hipnotizőrök módszereit, a jógát, és mindazokat a dolgokat, amelyekről úgy vélte, hogy erősebbé tehetik az akaraterejét. Pusztán az elméje erejével megpróbált

Hitlert misztikus, földön túli erővel rendelkező férfiként mutatták meg a német nép számára. Olyan valakinek látszott, aki képes volt mindenkit megérinteni.

a távolból tárgyakat mozgatni. A Bécs környéki erdőkben varázsvesszővel vizet keresett. Elmélyült az asztrológiában. Megtanulta a horoszkópkészítés fogásait. Ezenfelül elmélyedt a numerológiában, a grafológiában – az emberek jellemére következtetett a kézírásukból –, valamint a fiziognómiában, ami ugyancsak az emberek jellemét próbálta meg- [illegible] Néhány alkalommal próbára tette az akaraterejét. A gáztűzhely lángjába tartotta a kezét. Több forrás is megerősíti a tényt, hogy Greiner számos okkult módszerre megtanította Hitlert. Erről olyanok számoltak be, akik jól ismerték ekkoriban, mindenekelőtt Reinhold Hanisch, aki Greinerhez hasonló módon Hitler barátja és lakótársa volt a bécsi szegényházban.

Adolf Lanz és az árja hősök

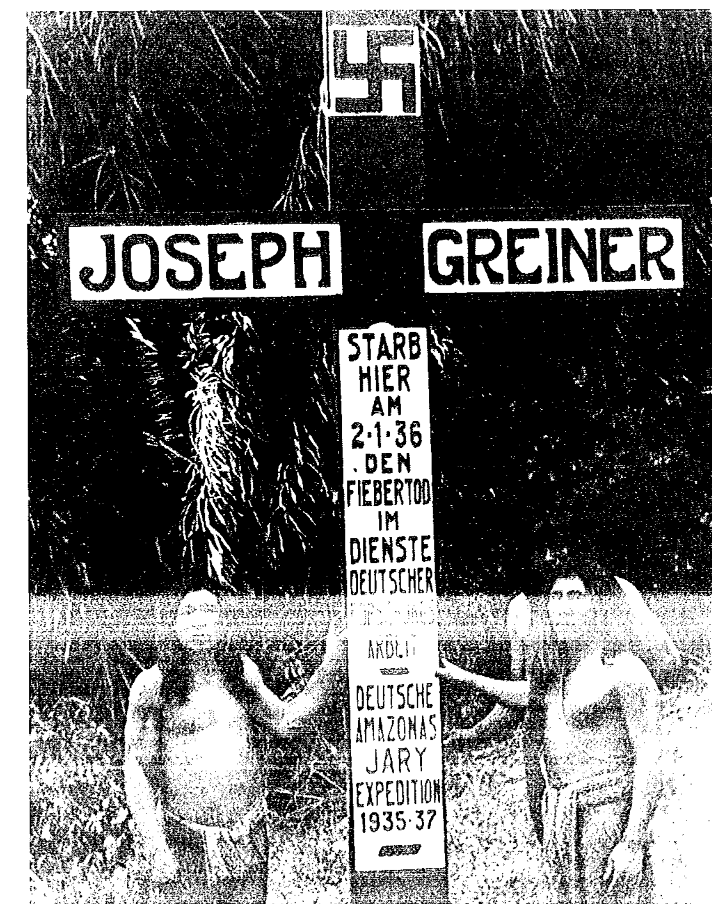
Hitler húszéves korában, 1909-ben találkozott egy bécsi okkult társaság vezetőjével, Adolf Lanzcal. Lanz adta ki az *Ostara* című lapot. Hitler a rendszeres vásárlói közé tartozott. Egy közeli trafikban vette meg a kiadványt. Többször is találkozott a kultikus vezetővel, és Lanz további okkult képzésben részesítette. Lanz lapja és a különféle kiadványai nyomán Hitler antiszemita előítéletei fellángoltak, bár nagyjából 1920-ig nem álltak össze egységes világnézetté.

Lanz maga valamikor ciszterci szerzetes volt. 25 éves korában kizárták a rendből „mohó és világi gondolatai" miatt. A bukott szerzetesből azonnal elszánt német nacionalista lett. Nem csupán a zsidókat támadta, de a jezsuitákat is. A nagyravágyó fiatalember bárónak adta ki magát. Nemesi néven, Jörg Lanz von Liebenfelsként mutatkozott be ismerőseinek. Okkult csoportját, az Új Templomosok rendjét a katolikus egyházon belül látott minták alapján alakította ki.

Több kastélyt is vásárolt a rend számára. Ezekben kialakította az árja hősök központjait. A múlt század húszas éveire már négy ilyen kastélya volt, ezenfelül Salzburgban is működött egy háza, valamint Magyarországon létrejött az Új Templomosok egy „sejtje". Azt tanította, hogy „bolygónkon az árja hős Isten és a Szentlélek legtökéletesebb testet öltése". A hős dolgát azonban megnehezítette elkeseredett ellenfele, a *csandála*, vagyis az alacso- [illegible] a demokrácia, a kapitalizmus és a materializmus elterjedését. A hanyatlás fő oka az volt, hogy az árja hősök vére a majmok vérével keveredett, és a fajuk elkorcsosult. A Vízöntő korszaka azonban elhozza a megújult, fajilag megtisztult árják diadalát. Többé már nem követik el azt a bűnt, hogy a vérüket beszennyezzék az alacsonyabb rendű fajok vérével.

Az Új Templomosok szigorúan meghatározták, hogy kik léphetnek be a soraikba. A szőke haj és a kék szem nem volt elég. Elvárták, hogy a jelöltnek nagy feje, parányi keze és lábfeje legyen. Minden csatlakozónak meg kellett ígérnie, hogy tiszta fajú nőt vesz feleségül. Lanz szerint „a bűn a nőkön keresztül került a világba. Újra és újra megtörtént a bűnbeesés, mivel a nők különösképpen fogékonyak az állatok módjára viselkedő, alacsonyabb rendű fajok szerelmi vonzereje iránt."

Joseph Greiner az Amazonas vidékén keresett helyet egy leendő német gyarmat számára. 1935-ben érkezett meg az esőerdőbe. Egy évvel később elvitte a láz. Ezen a helyen temették el.

Az Új Templomosok eltökéltségét a rend jelszava is mutatta: „A herélő kés a faji háború fegyvere!"

Lanz ezenfelül a nudizmus megszállott híve volt. Az *Ostara* több számában is foglalkozott ezzel a kérdéssel. Szilárdan hitt egy elveszett Paradicsomban, ahol mezítelen árják ölelték magukhoz fajilag tiszta asszonyaikat. A bukás akkor következett be, amikor ezek a nők összeálltak „a sötét fajok" tagjaival. Lanz

Adolf Lanz (Lanz von Liebenfels) azt állította, hogy Hitler az ő „hatására" döntött a végső megoldás alkalmazása mellett. Az egykori ciszterci szerzetes a katolikus egyházban látott minták alapján építette fel a kultuszát.

Jézust Fraujának hívta. A megváltó az árják segítségére sietett. Új parancsolatot adott nekik. Ekképpen szóla: „Úgy szeresd felebarátodat, miképpen önmagadat, amennyiben ő ugyanannak a fajnak a tagja, mint te magad." A rend vezetője elítélte az úgynevezett „fajok közötti szexuális kapcsolatot", és azt követelte, hogy az ilyen bűnök elkövetőit ítéljék kényszermunkára. A foglyokra lassú éhhalál várt volna a munkatáborokban. Lanz arra törekedett, hogy „kihaljon az állatember, és elszaporodjon a magasabb rendű, új ember". Célkitűzéseit a szaporodópartnerek megválogatásával, a nem megfelelő egyedek sterilizálásával, kényszermunkával, illetve „a majmokkal teli dzsungelbe" történő kitelepítésével kívánta megvalósítani. A gyilkosságtól sem riadt vissza.

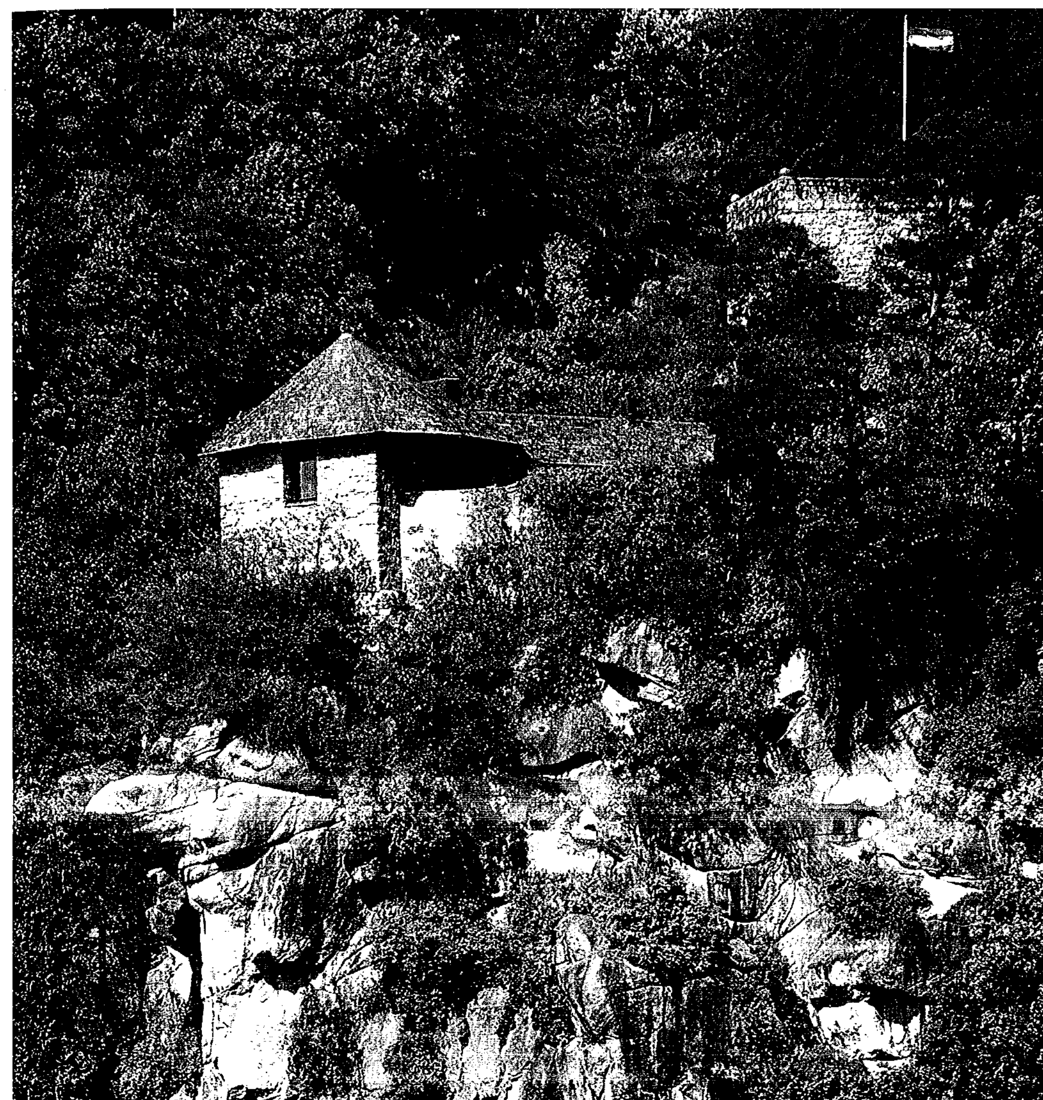
Lanz ariozófiának nevezte a faji alapú mitológia bizarr rendszerét. Számos meghökkentő elképzelést próbált egységbe foglalni. Nagy jelentőséget tulajdonított annak a gondolatnak, hogy a bibliai angyalok valójában „árja hősök" voltak. A rég letűnt korszakokról fantáziálva úgy vélte, hogy az alacsonyabb rendű emberfajták Atlantisz és Lemuria idején bukkantak fel. Lanz elvetette azt az elképzelést, amelyik szerint az ember a majomból fejlődött volna ki. A főemlősöket bukott embereknek tekintette. Rendkívül nagy gyűlölettel beszélt a zsidókról, csehekről és szlovénokról. Ezeket az etnikai csoportokat azért utálta annyira, mert úgy vélte, hogy majmokkal összeálló árják „kevert vérvonalából" fejlődtek ki. Egyszer majd felsőbbrendű fajként az ő árjái lesznek a világ urai, és tőlük függ az alacsonyabb rendű etnikai csoportok sorsa.

Figyelemre méltó, hogy 1932-ben ezt írta levélben az egyik követőjének: „Hitler is a tanítványaink közé tartozik". 1934-ben büszkén beszélt arról, hogy az Új Templomosok rendje volt „a nemzetiszocializmus első testet öltése". Még 1951-ben is azt állította, hogy Hitler az ő hatására kezdett el a végső megoldás lehetőségével foglalkozni.

A MÜNCHENI KOZMIKUS TÁRSASÁG

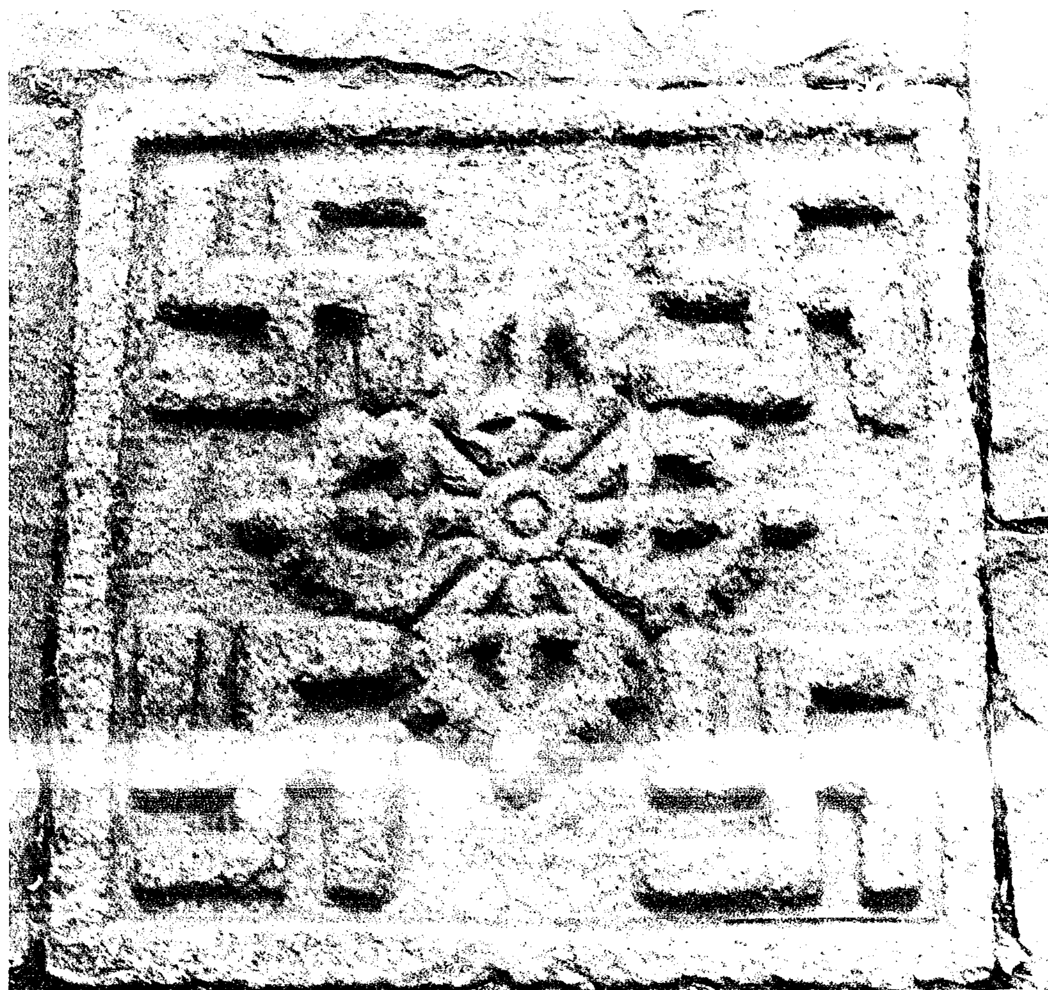
Lanz elképzelései egészen biztosan komoly hatást gyakoroltak Hitlerre. Ennek ellenére még további hat évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy a fiatalember megfogalmazza összefüggő ideológiai elképzeléseinek alapvetéseit. Hitler 1913-ban München művésznegyedében, Schwabingban telepedett meg. Itt nem csupán számos bohém művészt ismert meg, de közelebbi kapcsolatba került Alfred Schuler és Ludwig Derleth eszméivel is. Az erősen antiszemita Schuler meggyőződéssel hirdette a „tiszta vér" fontosságát. Mindketten egy olyan csoport tagjai voltak, amelyik szerette volna Münchent „a kozmikus tudat" központjává tenni. Fontos célkitűzésnek tartották a világ fennálló politi-

Lanz 1907-ben vette meg az ausztriai werfensteini vár romjait. A Duna-parti vár lett az Új Templomosok rendjének főhadiszállása.

kai, társadalmi és vallásos rendszerének felváltását a „lélek *Urheimat*jával (őshonával)". A racionális gondolkodás helyett az ösztönösségre helyezték a hangsúlyt. Úgy vélték, hogy a tudatalatti elmének kell engedelmeskedni, és megpróbálták elősegíteni egy „természetesebb" és „primitívebb" társadalom visszatérését.

Tibetben szerencsét hozó jelnek tartották szvasztikát. Ezt a képet 1938/39-ben Ernst Schäfer készítette Lhászában.

Schuler nagyra tartotta a Római Birodalmat. A zsidókat és a keresztényeket okolta az összeomlásáért. Gyakran vett részt szeánszokon, gyógyító szertartásokon és az „asztrális utazással" is próbálkozott. Hangsúlyozta a „tiszta vér" szentségét. Személyes jelképéül a horogkeresztet választotta. A majdani Führer barátja, Greiner beszámolt arról, hogy Hitler Bécsben hallotta Schuler előadásait. Ennek hatására maga is csodálni kezdte az ókori Rómát. Schuler nyomán fedezte fel magának a horogkeresztet. Lehetséges, hogy a bécsi misztikus csupán csekély mértékben befolyásolta az ifjú Hitlert, ám elmélyítette a fiatalember faji megszállottságát, és szinte tálcán nyújtotta át neki a nácizmus legerőteljesebb jelképét, a horogkeresztet.

Derleth még Schulernél is elképesztőbb dolgokban hitt. Meggyőződése szerint a másik bécsi férfi szeánszai „a fekete mágia" melegágyai voltak. Saját megalomániájától vezetve nemsokára megjelentette hírhedt *Kinyilatkoztatásait*. Azt állította, hogy küszöbön áll „Imperator Maximus Krisztus" eljövetele. A világ Megváltójának érkezésekor „halálra szánt veteránok seregeire lesz szüksége, hogy elfoglalja a Földgolyót". A *Kinyilatkoztatás*ok utolsó mondatát sokan idézték borzadva: „Katonák, megparancsolom nektek, hogy prédáljátok fel... a világot!" „Krisztus király birodalmához" csupán kevés követő csatlakozott. Derleth nézetei ennek ellenére széles körben elterjedtek Münchenben, és kedvező visszhangot váltottak ki a helyi bohém közönség lapjában, a *Schwabinger Beobachter*ben.

Hitler tudott Derleth *Kinyilatkoztatásai*ról, valamint arról, hogy az idősebb férfi megpróbálta létrehozni *Rosenburg*ot, az ideális várost. A fiatal Hitlerre nagy hatást gyakorló gondolkodók, például Lanz, kedvezően nyilatkoztak *Rosenburg*ról, bár a város mindvégig csupán álom maradt. Himmler is rokonszenvezett az elképzeléssel. Ennek nyomán vázolta föl, milyen is legyen a Németország végső [illegible] az SS [illegible] uralma alatt álló új, utópisztikus állam. Derlethet lenyűgözte az alkímia és a biomezőgazdaság. Szeretett volna összhangban élni a természettel, és csak vegetáriánus ételeket fogyasztott. Himmler számos dolgot átvett tőle, amikor elképzelte az új világot. Ilyen elem volt például az „arany társadalmat" megteremtő és uraló „rend" és a „spirituális fejlődés".

Anton Drexler, a Thule Társaság tagja 1919-ben alapította meg Münchenben a Német Munkáspártot (DAP). Adolf Hitler kémkedni ment közéjük, de végül a párt tagja lett.

Három sorsdöntő találkozás

1919-ben Hitler három olyan emberrel került kapcsolatba Münchenben, aki mindenki másnál jobban meghatározta a gondolkodásmódját, és lefektette politikai pályafutásának alapjait. Új ismerősei komolyan foglalkoztak az okkult módszerekkel. Gottfried Feder, Dietrich Eckart és Alfred Rosenberg [illegible] döntő szerepet [illegible] hogy a fiatalemberből később Németország első számú vezetője lett.

Az átalakulás akkor vette kezdetét, amikor Hitler 1919. szeptember 19-én részt vett a Német Munkáspárt egyik gyűlésén. A szónoki széken álló Feder a kapitalizmus szörnyűségeiről beszélt. A pártnak ekkor csupán ötvennégy tagja volt. Az összejövetelre csak kevesen jöttek el közülük.

Hitler lenyűgözve hallgatta Feder szavait. Rendkívül rokonszenvesnek találta a felvázolt, új gazdasági elképzeléseket. Az előadást követő vita során a hallgatóság egyik tagja azt követelte, hogy Bajorország szakadjon ki Németországból, és állítsák helyre az egykori királyságot.

Hitler dühösen felpattant, és szenvedélyes hangú beszédben megvédte a nagy Németország elvét. Ez a birodalom nem csupán az addigi részállamokat foglalta volna magában, de Ausztriát, Danzigot (Gdańskot) és mindazokat a területeket, ahol németül beszélő emberek éltek. Ingerült kifakadása után már távozni akart, ám a párt vezetője, Anton Drexler Hitler után rohant, és elkérte a címét. Másnap a postás küldeményt hozott, a borítékban Hitler vadonatúj párttagigazolványa lapult.

Drexlerre és Federre is nagy hatást tett Hitler erős egyénisége, szónoki tudása és a meggyőződésének ereje. Hitler szavait meghallgatva Drexler ezt

Deutsche Arbeiter-Partei (D. A. P.)
Ortsgruppe München Abteilung:

Mitgliedskarte

für Herrn Adolf Hitler

München, den 1. Jan. 1920.

Nr.

Schriftwart

Für den Arbeitsausschuß:
Drexler

Diese Karte gilt als Ausweis bei geschlossenen Versammlungen

Fent, balra: Anton Drexler (a bajszos, karszalagos férfi) a DAP egyik gyűlésén. Fent: Hitler DAP-pártigazolványát meghamisították, a sorszáma eredetileg 55 volt.

mondta: „A jó istenit! Ez a fickó aztán tud szövegelni, igaz? Tudnánk mire használni!"

Így történt, hogy Hitler a Német Munkáspárt ötvenötödik tagja lett. Hetedikként bekerült az irányítóbizottságba is. Megbízták a párt népszerűsítésével, a propagandával. Nem sokkal később már ő állt a megújult és immár a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt névre hallgató csoportosulás élén. Jelentős mértékben felhasználva a Thule Társaság és a Vril Társaság sötét beavatottjaitól kapott okkult kiképzést, Hitler igazi tömegmozgalommá változtatta a jelentéktelen pártocskát.

Németország leendő kancellárja csupán elenyészően csekély számú eredeti elképzeléssel állt elő politikai pályafutása során. Gazdasági ideáit szinte teljes mértékben Federtől vette át. A müncheni találkozó előtt Hitler antiszemitizmusa csupán viszonylag bizonytalan és összefüggéstelen előítéletek halmaza volt. Ezekből azonban gyorsan összeállt egy egységes világnézet, mivel valósággal

Gottfried Feder 1927-es előadásának programfüzete – Hitler 1919-ben a közgazdász Feder előadását meghallgatva lett a DAP tagja.

magába szívta Eckart és Rosenberg okkult elképzeléseken alapuló fajelméletét. Eltérően Hitlertől, ez a három beavatott tehetős, középosztálybeli családok gyermeke volt. Döntő módon megváltoztatták a fiatalember életét, és ezzel a világ történetét. Képesek voltak kifinomultabb „érvekkel" alátámasztani tanítványuk előítéleteit. Hitler mély indulatai ellenére sem tudta korábban ezeket világosan megfogalmazni.

Hitler spirituális atyja – Dietrich Eckart

Eckart ugyan olyan nézeteket vallott, mint a Német Munkáspárt, ám úgy vélte, hogy a jelentéktelen csoportosulásból a megfelelő vezető személye nélkül sosem lehet tömegmozgalom. 1919 tavaszán, mielőtt találkozott volna Hitlerrel, arról beszélt, hogy: „Egy olyan emberre van szükségünk a párt élére, aki nem ijed meg a géppuska hangjától. A legjobb egy olyan munkás volna, aki jól tud szónokolni."

Eckart megszállottan várta az erős vezető felbukkanását. Úgy vélte, ez a valaki nem csupán helyreállítja Németország egykori dicsőségét, de egyben a világ legerősebb nemzetévé is teszi. Azonnal felismerte a Hitlerben rejlő lehetőséget. Biztosra vette, hogy a fiatal osztrák világháborús veterán az a messiás, akire Eckart és egész Németország várt. Hitler nem tartozott a felső- vagy a középosztályba. Éppen ezért sorstársukként szólíthatta meg a munkásosztály tagjait. Egyértelmű volt, hogy a karizmatikus férfi nagyszerű szónok. Eckart biztosra vette, hogy Hitlerből kikovácsolhatják Németország leendő megmentőjét. Ehhez csupán a megfelelő képzésre volt szükség. Tanítói Eckart, valamint azok a társai lehetnek, akik hasonló módon gondolkoznak a világról.

Eckart gondosan odafigyelt Hitler fejlődésére. Megismertette számos okkult elképzeléssel és módszerrel. Bevezette tanítványát három mágikus

Dietrich Eckart, az egykori kábítószer-élvező drámaíró Adolf Lanz tanítványaként a Thule Társaság külső köreihez tartozott, bár nem volt a tagja. Eckart alapította meg a DAP-t.

rendbe. Ezek a Thule Társaság, az Arman Rend és a Vril Társaság volt. Tőlük Hitler megtanulta az okkult összpontosítás technikáit, a vizualizálást, valamint azt is, hogy akaraterejét fejlesztve miként befolyásolhatja az eseményeket és az embereket.

Eckart szilárdan hitt abban, hogy kapcsolatban áll a „Titkos Főnökökkel". E misztikus lényekről úgy vélték, hogy fent élnek a levegőben, vagy talán Tibet hegyi erődítményeiben, esetleg Földünk középpontjában. Azt gondolta, képes megidézni és Németország javára együttműködésre késztetni ezeket a bölcseket. Hitler lehetett az az e világi eszköz, amelyiken keresztül felhasználhatták volna a misztikus lények erejét.

Kurt Ludecke hosszú éveken át Hitler közeli barátja volt. Szerinte Eckart „a maga módján egyfajta zseni volt, és jelentős mértékben Hitler spirituális atyjának, valamint a náci mozgalom nagyapjának lehet tekinteni". Eckart maga azt mondta Rosenbergnek, hogy „legyen meg, aminek meg kell lennie. Szilárdan hiszem azt, hogy Hitler a kiválasztott. A feje fölött ugyanis egy csillag ragyog." Akárcsak Feder, Eckart is elutasította a kapitalizmust. Feder legalábbis kezdetben nem tartotta szükségszerűnek, hogy kapitalizmusellenes nézeteit összekapcsolják az antiszemitizmussal. Vele ellentétben Eckart szilárdan hitt abban, hogy a zsidók a kapitalizmus szürke eminenciásai. Az *Auf gut Deutsch* (Érthetően) című lapjában és számos röpiratában, mindenekelőtt az uszító hangvételű *Felhívás minden munkáshoz!* című kiadványban sok ezer elszegényedett és kétségbeesett németet szólított meg az I. világháború végén. Eckart hatására először Feder, majd Hitler is elfogadta, hogy a világban minden rossz dologért a zsidók felelnek.

A Thule Társaság

A nácizmust az első pillanattól kezdve átjárta az okkultizmus. A náci párt a Thule Társaság politikai szervezeteként jött létre. Ezt a misztikus csoportot 1910-ben az *Eddát*, a skandináv pogányok szent könyveit óskandináv nyelvről németre fordító Felix Niedner alapította. 1918-ban Münchenben is színre léptek, bekapcsolódtak a politikai életbe.

A Thule Társaság életében fontos szerep jutott a Hyperboreával és Thulével kapcsolatos ősi mítoszoknak. Hyperborea állítólag egy ország volt a messzi északon. A jég pusztította el. Kettészakadása után két új sziget jött létre. Ezek egyike viselte a Thule nevet. A csoport tagjai meggyőződéssel állították, hogy ők az árja faj őseinek a leszármazottjai.

Közösségük rendkívül nagy mértékben befolyásolta a náci eszmerendszer kialakulását. A párt vezetőségére rajtuk kívül csupán a Vril Társaságnak volt hasonlóan jelentős hatása.

Eckart megszállottan kutatta a Német-római Császárság koronázási ékszereit. A Reichskleinodien közül mindenekelőtt az egymást követő uralkodók koronáját és jogarát tartotta fontosnak. Sorsdöntő jelentőséget tulajdonított annak, hogy a Végzet Lándzsája egy majdani Nagynémet Birodalom kezébe kerüljön.

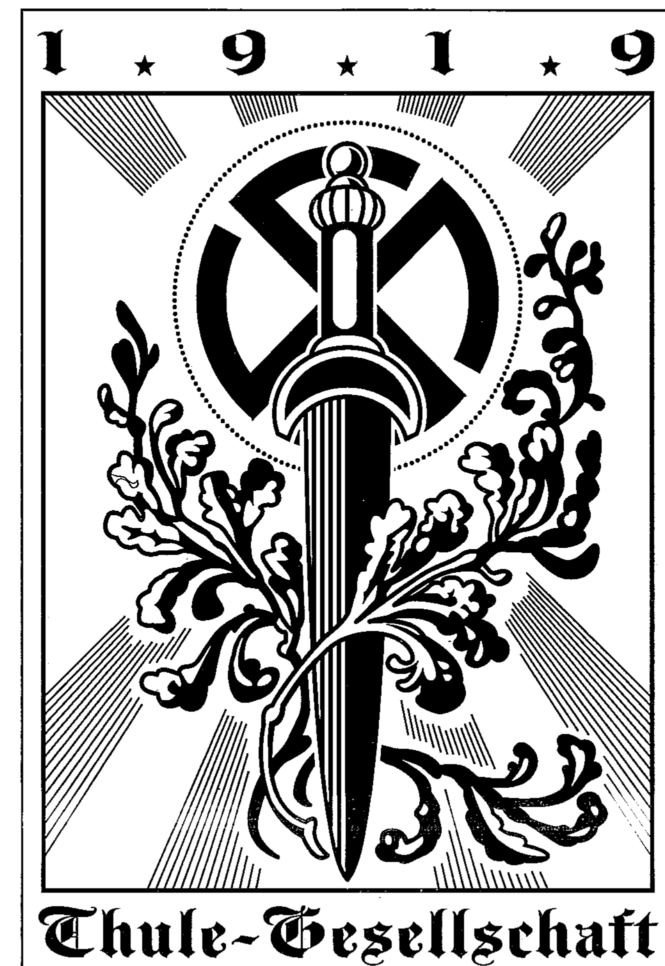
Bár Eckart szívből utálta a kereszténységet és a zsidó vallást, mégis alapvető fontosságúnak tartotta, hogy a nácik megszerezzék maguknak a két világvallás legfontosabb, szent ereklyéit. Fel akarta használni a relikviák erejét. Eckart ismertette meg Hitlerrel az antiszemita zsidó Otto Weininger elképesztő irományait is. Ezektől csak elmélyült a náci vezető elképzelése az árják felsőbbrendűségéről, és megszilárdult az antiszemitizmusa is.

Otto Weininger, az antiszemita zsidó

Ez a zsidó pszichológus mélyen szégyellte a származását. Akárcsak nemzedékének legtöbb gondolkodója, Weininger is elhitte, hogy a népcsoportok és a nemzetek közötti különbségek örökletesek, és nem a kulturális viszonyok határozzák meg őket. *Szex és jellem* címmel írt könyvet. Ebben megkülönböztette egymástól a „férfias" és a „nőies" nemzeteket. A Földközi-tenger térségeinek népeit femininnek, Észak-Európa lakóit viszont férfiasnak tartotta. Azt hirdette, hogy a nemzetek és a faji csoportok vagy „aktívak", vagy „passzívak". A férfias nemzetek aktívan viselkedtek, a nőiesek viszont passzívan. Weininger természetesen a németeket aktívnak, a zsidókat pedig passzívnak tartotta.

Nem érte be csak annyival, hogy ilyen erősen kétségbe vonható módon besorolja a nemzeteket és az etnikai csoportokat. Faji előítéleteit nyakon öntötte az erős szexizmussal is. A nőkről rossz volt a véleménye. Materialistának, passzívnak és femininnek tartotta őket. Ezzel szemben a férfiakat spirituálisnak, aktívnak és maszkulinnak állította be. Nem fogadta el, hogy a nők ugyanolyan spirituálisak lehetnének, mint a férfiak. Ezzel teljes mértékben szembement a nemek és a spiritualizmus kapcsolatát vizsgáló ortodox állásponttal.

Weininger könyve élesen támadta a női értékeket és magukat a nőket. Hozzáállását jól mutatja hírhedtté vált megjegyzése, mely szerint: „A legjobb nő is alacsonyabb rangú még a legalantasabb férfinál is." Nem egyszerűen azt állította, hogy a nők alacsonyabb rendűek, hanem még csak

A Thule Társaság jelképe: Az okkultista közösség tagjai abban hittek, hogy közeledik a „német messiás", a „kiválasztott", aki majd a megalázó első világháborús vereség után helyreállítja Németország egykori dicsőségét.

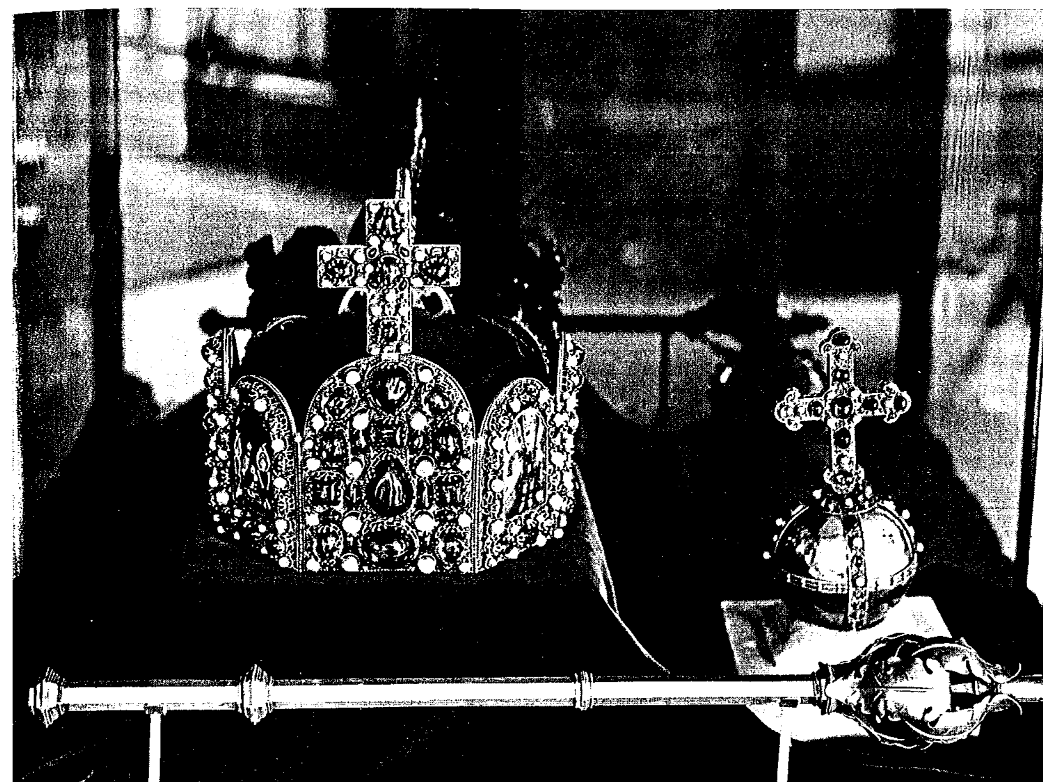
emberi lénynek sem volt hajlandó tartani őket. Szerinte a nők olyan teremtmények voltak, akik semmilyen értéket sem képviseltek, és ilyesmire csupán a férfiakat szolgálva tehettek szert.

A zsidókról azt mondta, hogy azok még a nőknél is alantasabbak, mivel a nők legalább a férfiakban hisznek, míg a zsidók semmiben sem. Azzal vádolta őket, hogy képtelenek spirituális elvek szerint élni, és gyakorlatilag a dekadens materializmus testet öltött szellemei. Emiatt a német nép természetes ellenségei közé tartoznak. Ezt így fogalmazta meg:

> *Az emberi faj egy új vallás megalapítóját várja. Korszakunk első évében következik a küzdelem döntő időszaka. Az emberiségnek ismét választania kell a judaizmus és a kereszténység, a kereskedelem és kultúra, a nő és a férfi, a faj és az egyén, a talmi csillogás és az érték, a semmi és isteni méltóság között. Nem létezik a harmadik királyság.*

Északi mitológia: Az *Edda* nagyban befolyásolta a nácik gondolkodását. Lent: Farkasok üldözik Solt és Manit. (Az *Edda* illusztrációja).

A Német-római Császárság uralkodóinak koronázási jelvényei a középkorban készültek. A nagyvilágban kevés ilyen gyönyörű gyűjtemény létezik. A nácik a spirituális erő forrásaként tekintettek az ékszerekre.

Hasonlóan Hitlerhez és számos más nácihoz, Weininger sem biológiai tényezőnek tartotta a fajt, hanem a spirituális értékek hordozójának. Úgy vélte, hogy a judaizmus „egy intellektuális irányzat, egy olyan pszichés állapot, ami bármiben jelentkezhet, ám legjelentősebb történelmi megtestesülése mégiscsak a hagyományos judaizmus". Biztosra vette ezenfelül, hogy a német faj a spirituális értékek legmagasabb szintjét képviseli.

Ez a szenvedő, önmagát gyűlölő zsidó még olyan komoly gondolkodókra is nagy hatást tett, mint Wittgenstein és Freud. Ugyanakkor viszont irracionális előítéletei, a nőkkel és a zsidókkal szemben hangoztatott fenntartásai dacára, Weininger határozottan elutasította az antiszemitizmust:

> *Nem antiszemiták a legtisztább árják, akik legnagyobb mértékben az árják közé tartoztak, és teljesen bizonyosak árja mivoltukban. Ugyanakkor viszont az agresszív antiszemitában minden esetben fel lehet fedezni zsidó vonásokat. Ez még akkor is igaz, ha egyetlen cseppnyi szemita vér sem folyik az ereiben. Így magyarázható, hogy a legagresszívabb antiszemiták maguk is zsidók.*

Egy évvel azután, hogy keresztény hitre tért, Weininger öngyilkosságot követett el. Műve, a *Szex és jellem,* rendkívül nagy népszerűségre tett

szert. A befolyásos könyvet sokan méltatták. Két legfontosabb csodálója Eckart és Alfred Rosenberg volt. Rosenberg és Hitler kapcsolatát mindjárt részletesebben is megvizsgáljuk. Hitlernek Eckart mutatta be Weininger könyvét. A leendő kancellárra nagy hatást gyakorolt a mű. Az *Asztali beszélgetések*ben a következőket mondta Weiningerről: „Ő az egyetlen zsidó, aki megérdemli, hogy életben maradjon."

Alfred Rosenberg, a náci párt ideológusa

Rosenberg ugyanolyan elismeréssel olvasta Weininger nézeteit a nőkről, mint a rasszista fantáziáit. A náci ideológus szerint ugyanis a férfiak „rendszerezetten" gondolkoznak, míg a nők „líraian". A férfiak elméje „szinoptikus", összerendezett, míg a nőké széthulló, „atomi". Rájuk az a feladat hárult, hogy „fennhangon hirdessék a faji tisztaság megőrzésének fontosságát". Rosenberg szemében katasztrofális hibának tűnt a nők mindjobban terjedő egyenjogúsítása. Határozottan elvetette, hogy a két nem azonos értékű volna. Az egyenjogúságot a Németországot kis híján elpusztító liberális értékekkel azonosította. Az emberi jogokat nem csupán illúziónak, hanem veszélyes tévútnak tartotta. Ezt azzal indokolta, hogy a természet hozta létre a két nemet, és a férfiak és a nők közötti különbségeknek öröklетes, nem pedig kulturális okai voltak. A feminizmust a legelvetemültebb intellektualizmus alkotta meg mesterséges módon. A nő alacsonyabb rendű a férfinál, és a feminizmus tévedéseit csupán a dolgok természetes rendjének helyreállításával lehet helyrehozni. Természetes, hogy a férfi irányít, a nő pedig aláveti magát az akaratának. Rá hárul a faj megőrzése. Őrzi az otthon erényeit, és fenntartja az erkölcsöt. A feminizmust a „romlás tünetének" és „a zsidó intellektus" tákolmányának tartotta, amivel az árja fajt próbálják meg elpusztítani.

Hitler szerint Otto Weininger volt „az egyetlen zsidó, aki megérdemli, hogy életben maradjon".

Eckart 1919-ben mutatta be Hitlert Rosenbergnek, aki döntő mértékben meghatározta a majdani vezető világnézetét. Rosenberg megszállottan gyűlölte a zsidókat, a kommunistákat, a kapitalizmust, a szabadkőműveseket és a keresztényeket. Legalább ennyire utálta a leszbikusokat. Szinte már kényszeres megszállottsággal gyűjtötte a különféle hangszereket. Nem csupán hitt az árja faj thulei eredetében, de arra törekedett, hogy „létrehozza az alsóbbrendű fajok felett uralkodó, új embertípust", és okkult módszerek révén „magasabb szintre" emelje az emberiséget. Mind Eckart, mind Rosenberg egy nagyon különös vallás híve volt. Az ősi pogányok a természeti erőket imádták, és szilárdan hittek abban, hogy a lehető legboldogabb e világi életre kell törekedni. A két német viszont úgy vélte, hogy az anyagi világ nem csupán illúzió, de egyenesen gonosz. Az emberi faj kötelességének tartották eljutni egy olyan magasabb szintre, ahol már „a létezés nem anyagi jellegű síkján" élhetnének.

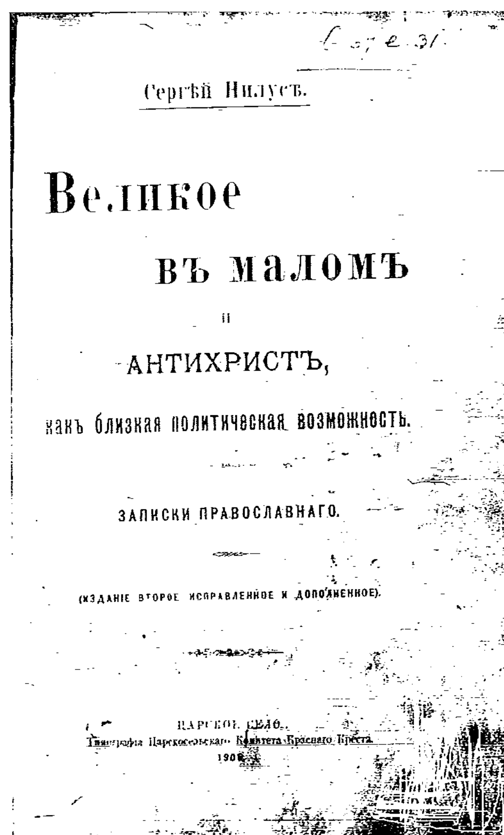

Alfred Rosenberg alapvetően meghatározta a nácik ideológiáját. Elutasította a zsidó vallásnak tartott kereszténységet. Az árjákkal a csúcson elkészítette a fajok rangsorát.

Cion bölcseinek jegyzőkönyve

Rosenberg korábban a cári Oroszország területén, Észtországban élt. A bolsevik forradalom miatt elszegényedett, és menekülnie kellett. Németországba érkezve a koldusszegény menekült zsebében csupán egyetlen olyan „fegyver" rejtőzött, amivel megkísérelhette visszaállítani korábbi kiváltságos helyzetét. Magával hozott egy hírhedt könyvet, a *Cion bölcseinek jegyzőkönyvét*. A műben állítólag benne volt mindaz, ami elhangzott a zsidó világkongresszus 1897-es, titkos bázeli megbeszélésén. A vádak szerint a zsidók ekkor dolgozták ki, hogyan hajtják uralmuk alá a világot.

Rosenberg tökéletesen tisztában volt azzal, hogy a jegyzőkönyv hamisítvány. Ugyanakkor viszont felmérte, hogy milyen iszonyatos hatása lehet a könyvnek, ha szélesebb körben is elterjesztik. Elolvasva az *Auf gut Deutsch* egyik számát, felkereste Eckartot, és megmutatta neki a *Cion bölcseit*. Eckart óriási izgalommal reagált. Elintézte, hogy a *Jegyzőkönyvet* lefordítsák, és kiadják németül. Felhívására Rosenberg belépett a Thule Társaságba, és később bemutatta Hitlernek is. A majdani főideológus 1918 novemberében érkezett meg Münchenbe. 1919 januárjában belépett a Német Munkáspártba.

Сергѣй Нилусъ.

Великое въ маломъ и антихристъ,

как близкая политическая возможность.

Записки православнаго.

(Изданіе второе исправленное и дополненное).

Царское Село.
Типографія Царскосельскаго Комитета Краснаго Креста.
190

A *Cion bölcseinek jegyzőkönyve* először 1903-ban jelent meg Oroszországban. Az antiszemita hamisítvány azt a látszatot keltette, mintha leleplezte volna a világuralom megszerzésére törekvő zsidókat.

Maga Hitler csupán 1919 októberében lett párttag.

Rosenberg kezdetben nem könyvben foglalta össze nézeteit, hanem cikkeket írt Eckart lapjába. 1919 végére fejezte be első könyve kéziratát. A bizarr, szószátyár és gyakran összefüggéstelen *A zsidók nyoma a változó időkön át* azt állította, hogy a weimari köztársaság piros-fekete-arany színű új zászlója valójában az állítólagos „zsidó főparancsnokság" három aspektusát jelképezve a zsidók világuralmi törekvéseit szimbolizálja. Rosenberg őrült képzeletében a piros a „zsidó bolsevizmust", a fekete „a zsidó anarchiát", az arany pedig „a zsidó pénzügyi köröket jelképezte". Arról beszélt, hogy a „fekete, a vörös és az arany internacionálék a zsidó filozófusok álmait képviselik, kezdve Esdrással, Ezékiellel és Nehémiással, Marxon és Rothschildon át egészen Trockijig". Kijelentette, hogy nem csupán a szabadkőművesek jelentették az összeesküvők egyik „támadását", de Anglia is. „A szabadkőművesség szülőföldjét" tartotta „a zsidó világ központjának".

A szabadkőműveseket jó kétszáz éve vádolták azzal az összeesküvés-eméletek hívei, hogy belefolytak a politikába. Úgy tűnik, hogy Rosenberg volt az első, aki azt állította, hogy ez a mozgalom alapvetően egy „zsidó" összeesküvés részét jelentette. Második könyvében, *A szabadkőművesek bűné*ben vadul kikelt a „zsidó szabadkőművesek" ellen. Hamarosan teljesen meggyőzte Eckartot és Hitlert. Nézetei meglepően rövid idő alatt a szélsőjobboldali mozgalmak általánosan elfogadott irányelveivé váltak. Rosenberget kinevezték a párt hivatalos főideológusává. Azt a feladatot kapta, hogy „tényekkel" támassza alá a szónokok állításait. Ezenfelül komoly szerepet játszott a nácizmus alapvető „filozófiájának" kialakításában.

Még két további könyvet írt azelőtt, hogy szerkesztőként megjelentette volna a *Cion bölcseinek jegyzőkönyvét*. A kiadvány óriási nemzetközi feltűnést keltett. Rosenberg nem csupán sajtó alá rendezte, de részletes jegyzetekkel is ellátta.

Pontosan az történt, amiben reménykedett. A Jegyzőkönyvet azonnal megismerte az egész világ. Gyorsan kibontakozott egy nemzetközi, antiszemita mozgalom. Kezdetben még a *The Times* is elfogadta a dokumentum valóságát. Az újság később viszonylag gyorsan bebizonyította, hogy a kiadvány csupán hamisítvány. Ennek dacára a *Cion bölcseinek jegyzőkönyve* fontos szerepet kapott a szélsőjobboldali erők antiszemita propagandájában.

Hitler természetesen szilárdan hitt abban, hogy a *Jegyzőkönyv* minden szava színigaz. Nem számított, hogy még Rosenberg is tudta, a könyv csupán hamisítvány. A *Jegyzőkönyv* első német kiadásában óvatosan arról írt, hogy „a dolgok jelenlegi állása szerint lehetetlen egyértelmű bizonyítékot találni a könyvben szereplő állítások abszolút igaz voltára, vagy arra, hogy ezek csupán koholmányok-e". Amikor Hitler megírta a *Mein Kampf*ot, nem csupán azt jelentette ki, hogy a *Jegyzőkönyv* az igazságot tartalmazza, de a világ elleni zsidó összeesküvés egyértelmű bizonyítékának tartotta a könyvet.

A HUSZADIK SZÁZAD MÍTOSZA

Rosenberg nem érte be azzal, hogy a *Cion bölcseinek* német kiadásával alapvető hatást tett Hitlerre és a nácikra, hanem nekilátott megírni addigi legfontosabb művét, *A huszadik század mítoszát*. A könyv 1930-ban jelent meg. Több mint egymillió példányt adtak el belőle. A *Mein Kampf* után ez volt a második legnépszerűbb náci kiadvány. Még Hitler is úgy vélte, hogy a saját munkáján kívül *A mítosz* alakította a legmarkánsabb módon a nácik politikáját.

Egy ideje divatossá vált alábecsülni Rosenberg hatását Hitlerre. Tény, hogy a háború utolsó három esztendejében viszonylag csekély befolyással rendelkezett, ám politikai pályafutásának nagyobbik részére ennek pontosan az ellenkezője volt az igaz. Hitler nagyra becsülte Rosenberget. Olyan sokra tartotta, hogy a sikertelen müncheni puccs és a letartóztatása után 1923-ban Rosenberget nevezte ki a párt élére. Egészen addig vezethette a nácikat, míg Hitlert ki nem engedték a börtönből.

Amikor a nácik megszerezték a hatalmat, Rosenberg rendkívül befolyásos pozícióba került. Nehezen lehetne azt állítani, hogy ez a mellőzöttségének vagy a tehetetlenségének jele lett volna. Bár az állam irányítójaként sosem játszott olyan fontos szerepet, mint Goebbels, Himmler, Bormann vagy Heydrich, mégis a náci vezetők többségénél nagyobb mértékben volt képes az elképzelései valóra váltására. Rosenberg iszonyatosan erős hatást fejtett ki a Führer gondolkodásmódjára. Ez egyértelműen kiderül a *Mein Kampf*ból, az *Asztali beszélgetések*ből, de Hitler számos szónoklatából és a feljegyzett beszélgetéseiből is. Mindenekelőtt Hermann Rauschning danzigi kormányzó feljegyzései sokatmondóak. Rosenberget gyakran a „hit őrzőjének" vagy a „párt lelkiismeretének" nevezték. Bár napjainkban összerendezetlennek és viszolyogtatónak tűnnek az elképzelései, ám nem tagadható, hogy erősen befolyásolta a nácikat, mindenekelőtt Hitlert.

*A huszadik század mítoszá*ban Rosenberg azt állította, hogy már tart a materializmus és az individualizmus haláltusája. Ezeket elnyeli „a nép" önazonosság-tudata. Úgy vélte, hogy a messze északon fekvő Atlantisz volt az árják eredeti otthona.

„Amikor a nácik megszerezték a hatalmat, Rosenberg rendkívül befolyásos pozícióba került. Nehezen lehetne azt állítani, hogy ez a mellőzöttségének vagy a tehetetlenségének jele lett volna. Bár az állam irányítójaként sosem játszott olyan fontos szerepet, mint Goebbels, Himmler, Bormann vagy Heydrich, mégis a náci vezetők többségénél nagyobb mértékben volt képes az elképzelései valóra váltására."

1938-ban Alfred Rosenberg a negyvenötödik születésnapját ünnepelte. Hitler Wilhelm Brückner és Julius Schaub társaságában látogatta meg. A hétéves Irene Rosenberg csendben figyeli a vendégeket.

A méregtől fröcsögve a katolicizmust, és a „szabad kutatás mártír vértanúit" dicsérte. Ezek közé sorolta az albigenseket, a waldenseket, a katharokat, az arnoldistákat, a stendingereket, a hugenottákat és reformált lutheránusokat. A vallásos elégedetlenkedők gyanúsan sokszínű csoportjának tagjait szinte semmi sem köti össze, eltekintve attól a ténytől, hogy valamennyien összetűzésbe kerültek a katolikus egyházzal. A hugenották és a lutheránusok szinte egyetlen dologban sem tudtak megegyezni. A waldenseket nem azért üldözték, mert jelentős hitvitájuk támadt a katolikusokkal, hanem mivel támadást indítottak a gazdagok és a kiváltságosok ellen. A homályba vesző arnoldisták és stendingerek nem voltak különösebben fontosak. A katharok pedig azonosak az albigensekkel.

Nem csoda, hogy a materializmust gyűlölő Rosenberg elhalmozta dicsérettel ez utóbbiakat. A katharok ugyanis gonosz dolognak tartották az anyagi világot. Úgy vélték, hogy meg kell próbálni elmenekülni innen. Rosenberg szerint az anyagi világegyetem fogságába került szellem csak azután válhat szabaddá, ha helyreáll a világ egysége. A miszticizmus igazi célja nem más, mint hogy lehetővé tegye az emberiség további fejlődését. Az ember maga mögött hagyja a fizikai testét és a földi életet. El kell jutnia a tisztán spirituális létezés magasabb szintű birodalmába.

Rosenberg szerint a zsidók voltak az ősmaterialisták. Elszántan ragaszkodtak a földi élethez, és az embereket „világi" szempontból ítélték meg. Azzal vádolta a judaizmust és a zsidókat, hogy a „szellem ellenségei". Az egyik bekezdése még a szokásosnál is durvább őszinteséggel fogalmaz: „A judaizmus semmi mást sem akar, mint hogy megfossza a világot a lelkétől. Ez azonban egyet jelent a világ elpusztításával."

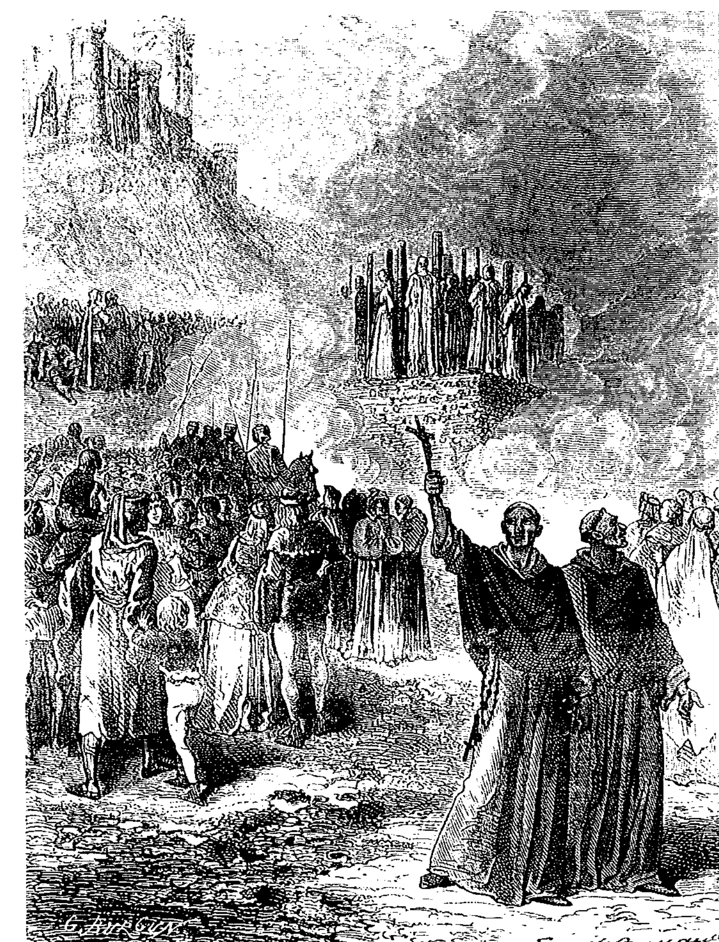
*A huszadik század mítoszá*ban részletesen megvizsgálta a katharokat. Egyértelmű, hogy mennyire csodálta a hitüket. A katharok vallását magasabb rendű kereszténységnek tartotta annál, amit a katolikus egyház képvisel. A katolicizmust a keresztény hit eltorzulásának, a katharokat viszont az igaz kereszténység őrizőinek tartotta. Rosenberg szerint Luther és Kálvin ugyan jogosan ítélte el a katolikus egyházat, ám a bírálatukkal nem mentek elég messzire.

Mindkét reformátor hitt abban, hogy a Biblia minden sora igaz, hiszen az Úristen kinyilatkoztatott szavait jegyezték le bennük. Legalább olyan nagyra tartották az Ószövetséget, mint az Újszövetséget. Ezzel szemben a katharok teljes mértékben elvetették az Ószövetséget és az Újszövetség jelentős részét is.

Rosenberg Szent Pált a zsidó összeesküvés egyik ügynökének tartotta. Úgy vélte, hogy Pál felismerte a kereszténység erejét, és látta, hogy könnyen kiszoríthatja a zsidó vallást. A rabbik azt a feladatot adták neki, hogy rontsa meg az új hitet. Pál nélkül a kereszténység elveszítette volna zsidó elemeit, és többé-kevésbé olyan antiszemita vallássá változott volna, mint a katharok hite.

Erősen bírálta a kereszténységet, amiért az nem ismerte fel saját eredendő, felsőbb rendű voltát, valamint a világ különböző etnikai csoportjainak alacsonyabbrendűségét. Rosenberg elvetette az eredendő bűnt, és kijelentette, hogy a németek „nemesnek születtek". Elítélte az egyén halhatatlanságának gondolatát is. Rosenberg sosem tette egyértelművé, hogy milyen módon képzeli el az

Máglyára vetett katharok a 13. században: Rosenberg rendkívül rokonszenvesnek találta ezt a szektát, amelyet könyörtelenül üldözött a hatalmas katolikus egyház.

Norddeutsche Ausgabe / Ausgabe A

Ausgabe A / Norddeutsche Ausgabe

VÖLKISCHER BEOBACHTER

Herausgeber Adolf Hitler

Ein historischer Tag:

Erste Maßnahmen der Reichsregierung Hitler

Interview des „Völkischen Beobachters" mit dem Reichsinnenminister Frick – Tagung des neuen Kabinetts

Der Reichspräsident von Hindenburg hat Adolf Hitler zum Reichskanzler ernannt. Der neuen Regierung werden neben Adolf Hitler als Reichskanzler der frühere Minister Pg. Frick als Reichsinnenminister und der Reichstagspräsident Pg. Goering als Reichsminister ohne Geschäftsbereich und Reichskommissar für den Luftverkehr angehören. Pg. Goering wird gleichzeitig mit der Wahrnehmung der Geschäfte des Preußischen Innenministeriums betraut.

ADOLF HITLER

Reichsinnenminister Dr. Frick

Reichsminister Goering

Das Ziel der neuen Regierung:

Die geistige und willensmäßige Erneuerung des deutschen Volkes

Der Grundstein zum Dritten Reich

Stürmische Huldigungen

Nationalsozialistische Stadtverordnete in Dresden

A Thule Társaság megvásárolta a *Münchener Beobachter* című lapot, amely 1919 augusztusában már *Völkischer Beobachter* címen jelent meg. Az újságot később az NSDAP vásárolta meg. 1921-ben Hitler megvette a lap összes részvényét, így annak kizárólagos tulajdonosa lett.

ember halál utáni létezését. Szinte bizonyosra vehetjük azonban, hogy a reinkarnáció elméletét részesítette előnyben.

Rosenberg és a náci jog alapjai

A párt vezető ideológusaként Rosenberg fektette le a német jogrendszer alapjait. Kijelentette, hogy a nép, vagyis az azonos vérű *Volk* alkotja az államot. Minden német számára alapvetően meghatározó, hogy a népközösség tagjaként gondolkodjon és viselkedjen. Nem elfogadható, hogy bármilyen más irányban is elkötelezettségei legyenek. Ez egyformán vonatkozott az egyházakra vagy a vetélytárs politikai pártokra. Az egyén lelkiismereti szabadságát határozottan elutasította. Mindennél fontosabb volt a *Führer*t követő nép egysége. Kizárólag a nemzetiszocialista világnézetet engedélyezték. A társadalom az azonos fajhoz tartozó emberekből épült fel. Egyedül a származás határozta meg a helyüket. Az egyén nem számított és nem is létezhetett a népközösségen kívül.

A katolikus egyház rendkívül veszélyes ellenfélnek tartotta Rosenberget. A *Mit brennender Sorge (Égő aggodalommal)* kezdetű enciklikájában a pápa élesen tagadta *A huszadik század mítoszá*nak állításait. Már az is ritkaság, hogy a pápa támadást intéz egy bizonyos könyv ellen, ám ebben a korszakban kifejezetten meglepő volt, hogy az enciklikát német nyelven írták, és így juttatták el a hívőkhöz.

A náci párt kezdeti évei során Rosenberg lett a mozgalom újságjának, a *Völkischer Beobachter*nek (Népi Megfigyelő) a szerkesztője. A [illegible] arra használta, hogy elterjessze és népszerűsítse a nézeteit. 1934-ben Hitler megjutalmazta eddigi szolgálataiért. Rosenberg a következő hosszú és hangzatos címet kapta: *Beauftragter des Führers für die Überwachung der gesamten geistigen und weltanschaulichen Schulung und Erziehung der Partei und gleichgeschalteten Verbände.* Nehéz magyarul pontosan visszaadni a cím jelentését. Körülbelül ennek

Hitler jól látható elégedettséggel olvassa nyaralás közben a Berghofban a *Völkischer Beobachter*t. Minden oldalon a nácik újabb diadaláról számoltak be.

felel meg: A Führer megbízott ellenőre a párt és a vele együttműködő szervezetek teljes körű szellemi és világnézeti oktatásának és nevelésének területén.

Rosenberg és a modern művészetek

A náci főideológus új beosztását kihasználva számos területre, például az iskolákra, az ifjúsági szervezetekre, a politikai ideológiára, a társadalmi kérdésekre, a vallásra, az irodalomra és a művészetekre is kiterjesztette a befolyását. Hitler hatalomra jutásakor Rosenberg létrehozta a Nemzetiszocialista Kulturális Közösséget. Ennek 1935-re több mint másfél millió tagja volt. A Közösség művészeti, irodalmi, színházi, tudományos ismeretterjesztő és önképzőköröket szervezett. A tagsági díj egyénenként és körönként egy márka volt. A szervezet színházi részlege évente több mint 3000 kéziratot olvasott el. Rosenberg elvárta, hogy az irodalom, a művészet és a zene egy úgynevezett „meghatározott világképet" tükrözzön. Megkövetelte, hogy vessenek véget „a demokratikus egyenlősdi filozófiájának" és ragaszkodott ahhoz, hogy „a megrontatlan ösztöneik szavára hallgatva nyomják el az üres divatozás spekulatív tételeit". A kulturális tevékenység most már csupán azt jelentette, hogy „fogékonnyá tegyék a közönség fülét, szemét és szívét a német művészet csodálatos remekművei iránt", ami létrehozhatja „a kultúra területén dolgozók közösségét". Rosenberg a modern művészetek elszánt ellenségének számított. Az ilyesmit a zsidó összeesküvés újabb bizonyítékának, az elkorcsosulás jelének tartotta. Hatalomra jutása után azonnal támadásba lendült a világhírű *Bauhaus* irányzat ellen. Gyorsan elérte, hogy bezárják a létesítményeit. Rosenberg szerint az igazi művészet kizárólag népi, vagyis *völkisch* lehetett. Csak ez fejezheti ki a közösség összetartozásának érzését, miközben mindenekelőtt a vidéki életmódot magasztalja. 1934-ben bezáratta a kísérletező művészek kiállítását, és arra törekedett, hogy Németországban ő dönthessen egyedül a kultúra minden kérdéséről. Nagyravágyása miatt szembekerült Goebbelsszel. Jellemük, ideológiai nézeteik vagy éppen képességeik tekintetében nehezen lehetett volna két, egymástól ennyire eltérő embert találni. Rosenberg félénk, romantikus tradicionalista volt. Gyenge szónoknak bizonyult, nem igazán találta meg a hangot más emberekkel, és a humor legcsekélyebb nyoma is hiányzott belőle. Goebbels ezzel szemben zseniális szónok és igazi társasági ember volt. Kedvelte a korszerű dolgokat, és sokan tartottak szellemes, de maró megjegyzéseitől. Szinte bárkit meg tudott győzni a nézetei igazáról. Nekik kettőjüknek kellett volna meghatározni, hogy a Harmadik Birodalom milyen ideológiát és kulturális irányvonalat kövessen. Elkerülhetetlen volt az összecsapásuk. Figyelembe véve Goebbels találékonyságát, elképesztő szervezőkészségét, de azt is, hogy zseniálisan értett a propagandához és még csak hírből sem ismerte a gátlásokat, senki sem csodálkozott azon, hogy Rosenberg, ez a távolságtartó, konzervatív értelmiségi vesztesként kerül ki a hatalomért folytatott küzdelemből.

Bár sikertelenül próbálkozott azzal, hogy maga alá gyűrje a német közélet kulturális oldalát, mégis elsősorban Rosenberget terheli a felelősség a modern művészetek kiátkozásáért és eltiprásáért. Goebbels és Göring is a modern művészetek lelkes támogatója volt. Hitler, legalábbis a múlt század húszas évei során kedvezően nyilatkozott az új művészetek számos aspektusáról. Rosenberg befolyásának engedve a náci párt azonban a maga teljességében elítélte az ilyen irányzatokat. Szinte csak Rosenberg ösztönzésére szervezték meg 1937-ben „az elfajzott művészetek" kiállítását. A fő ideológus terve visszafelé sült el. Tömegek látogattak el a kiállítóterembe. A kiállítás bezárása után azonban a művészek kénytelenek voltak beállni a sorba. A párt elvárta tőlük, hogy reprezentacionalista műveket alkossanak. Rosenbergnek ismét sikerült meggyőznie Hitlert arról, hogy változtassa meg a párt politikai irányvonalát.

Az ideológiai vezető befolyása mindenekelőtt a náci párt oktatási rendszerében érvényesült. Tagadhatatlan, hogy mind tartalmi, mind stiláris kérdésekben jelentős mértékben hozzájárult a leendő pártvezetők kiképzési rendszerének kialakításához. Rosenberg irodája csak úgy ontotta magából a műveket. A nevéhez fűződik többek között a *Nemzetiszocialista ideológiai értesítő* és az *Idea és tett.* Ez utóbbi kiadvány magában foglalta „az NSDAP teljes körű világnézeti nevelésének oktatási anyagait", valamint „a világnézeti oktatással kapcsolatos tevékenységek bibliográfiáját". Rosenberg hivatalának másik fontos kiadványa a párt mértékadó, politikai és kulturális folyóiratának számító *Nemzetiszocialista havi füzetek* voltak. Rosenberget bízták meg a régi, vallásos jellegű ünnepségeket, a keresztelőt, a házasságkötést és a temetést felváltó *Lebensfeiern,* vagyis az Élet Ünnepeinek megteremtésével.

Gottfried Feder és a nácik gazdaságfilozófiája

Míg napjainkban gyakran alábecsülik, hogy Rosenberg – főképp 1940-ig – milyen hatást gyakorolt Hitlerre, addig Feder nevét, mint a főideológusét, még annál is kevesebben ismerik. Mostanra gyakorlatilag el is felejtették. Csak a legritkább esetben jelenik meg a lábjegyzetekben vagy talán a szakkönyvek néhány bekezdésében. Bár ma már alig foglalkoznak Federrel, a német közgazdász legalább olyan nagy hatást gyakorolt Hitler gondolkodásmódjára, mint Rosenberg vagy Eckart. Hozzájuk hasonló módon Feder is a Thule Társaság és a Vril Társaság tagja volt. Ő szónokolt a leendő náci párt gyűlésén, amikor Hitler életében először lejött közéjük. Feder mutatta be a majdani vezetőt Eckartnak. Közgazdasági elképzelései lenyűgözték Hitlert. A párt hivatalos irányvonalává tette őket. Feder alkotta meg a náci párt huszonöt pontos, „megváltoztathatatlan" programját. Amikor a párt szocialista szárnya fellázadt Hitler ellen, a közgazdászt bízták meg a zendülés leverésével.

A bajor Gottfried Feder a Thule Társaság tagja és a DAP egyik megalapítója volt. 1920 februárjában ő állította össze az eredeti náci célkitűzések huszonöt pontját.

„Miután meghallgattam Feder első előadását, azonnal megértettem, hogy megtaláltam az új párt megalapításához elengedhetetlenül szükséges előfeltétel irányába vezető utat. Egyből felfogtam, hogy a német nép jövője szempontjából milyen elképesztően fontos az előbb hallottak igazsága. Feder beszédében rábukkantam az elkövetkezendő küzdelem hatékony jelszavára, csatakiáltására."

A találkozásuk pillanatától kezdve nem csupán Hitler tanácsadójának, de meghitt barátjának is számított. Meghallgatva a leendő vezér dühös felszólalását, Feder meggyőzte Eckartot arról, hogy a mozgalom megtalálta a rég keresett vezetőjét. Utána Hitlerrel fogadtatta el, hogy létezhet egy nemzeti jellegű szocializmus, és legalábbis közvetett módon hozzájárult ahhoz, hogy a párt új neve a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt lett.

Hitler a következőket írta Feder nagy hatású beszédéről, amelynek nyomán elindult a politikai pályán:

Miután meghallgattam Feder első előadását, azonnal megértettem, hogy megtaláltam az új párt megalapításához elengedhetetlenül szükséges előfeltétel irányába vezető utat. Egyből felfogtam, hogy a német nép jövője szempontjából milyen elképesztően fontos az előbb hallottak igazsága. Feder beszédében rábukkantam az elkövetkezendő küzdelem hatékony jelszavára, csatakiáltására.

Hitler mentorai közül Feder hajlott a legcsekélyebb mértékben az okkultizmus felé. Talán azért, mert mérnök volt. Ugyanakkor viszont legalább ugyanannyira ellenségesen kezelte a „materializmust", mint Hitler vagy Eckart és Rosenberg. Társai sikeresen meggyőzték arról, hogy a „nagytőke" – amelyet napjainkban többnyire „globális kapitalizmus" vagy „pénzügyi kapitalizmus" néven emlegetnek – csupán a zsidó összeesküvés eszköze. Feder a következőket mondta 1920. június 27-én:

Ez nem a faji hovatartozás kérdése. Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy a zsidókérdés összefüggésben áll a probléma megoldásával. A zsidóság képviselői ugyanis ott sorakoznak a támadók arcvonalában.

Feder még 1933-ban is, amikor már a nácik kezébe került a hatalom, arról beszélt, hogy a „zsidóság" azonos a „materializmus szellemével", és ez az oka annak, hogy nyíltan szembeszáll „a kamatrabszolgaság" eltörlésével.

Bár elszántan gyűlölte a materializmust és gyakran nyilatkozott elítélően a zsidókról, Feder mégsem fogadta el vezetője és a nácik többségének mindent átfogó antiszemita világnézetét.

Az előző oldalakon felsorolt emberek jelentős mértékben befolyásolták a majdani *Führer* sajátos gondolkodásmódjának kialakulását. Hitler 19 éves kora óta számos mágikus és okkult elképzeléssel szembesült. Ez egészen addig tartott, míg Németország kancellárja nem lett. Nem meglepő, hogy a hatalom megragadása után elszántan megpróbálta a gyakorlati életben is a lehető legnagyobb mértékben megvalósítani számos, ezoterikus elképzelését. Ennek következményei nem sokkal később az egész világot érintették. Néhány szempontból pedig mind a mai napig érezhető a hatásuk.

MÁSODIK FEJEZET

A Vril Társaság

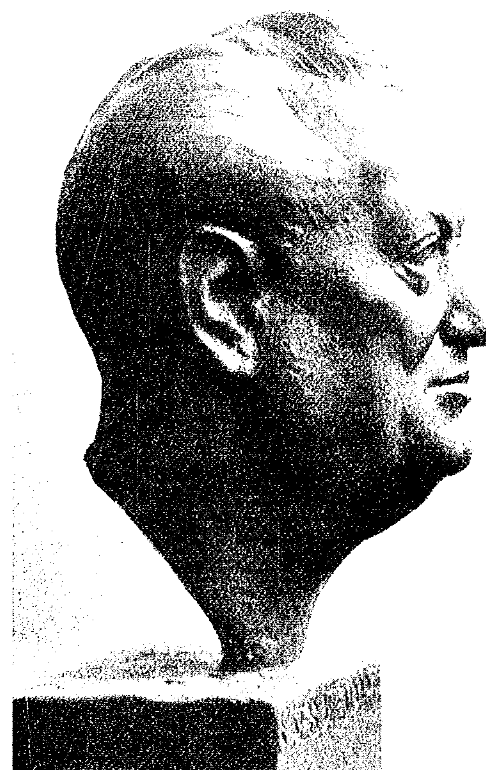
Németország első világháborús vereségét követően országszerte kitört a forradalom. A császár külföldre menekült és a semleges Hollandiában kért menedéket. A politikai közhangulat balra tolódott. A szociáldemokrata párt adta az új köztársaság államfőjét és az első kancellárt is.

A válságos időszakban valósággal felvirágoztak a szélsőséges politikai mozgalmak. Fennállt annak a veszélye, hogy az ország a polgárháború áldozatává válik. Lenin oroszországi sikerein felbuzdulva a német kommunisták is megpróbáltak létrehozni egy hasonló rendszert a saját hazájukban. A tömegek olyan mértékben csalódtak a politikai rendszerben, hogy összeomlottak vagy legalábbis elmosódottá váltak a korábbi ellentétes ideológiák közötti elválasztó vonalak. Csupán az arisztokraták és a gazdagok hittek még mindig a monarchiában és abban, hogy az elitnek kell irányítania az országot.

Mindenfelé rengeteg, szélnek eresztett katona bolyongott céltalanul. Megdöbbenve tapasztalták, hogy a lakosság megveti és gyűlöli őket. Ettől maguk is haragra gerjedtek vagy elkeseredetté váltak. Sok egykori katona beállt a forradalmárok közé és segített létrehozni a „katonatanácsokat". Mások viszont a *Freikorps* (Szabadcsapatok) néven elhíresült nacionalista, félkatonai csoportosulásokat erősítették.

Miközben Németországban eluralkodott a zűrzavar, két, a majdani Harmadik Birodalom megalakításában kulcsszerepet játszó férfi haladt egymástól igencsak eltérő úton. Ernst Röhm százados létrehozta az egyik leghatékonyabb *Freikorps* egységet. Ezzel egyidejűleg Adolf Hitler őrvezető csatlakozott a marxista forradalmárokhoz, akiknek a soraiban a rövid életű, de annál erőszakosabb bajor szovjetállam [illegible] Ennek hatására beválasztották az egyik Münchenben működő katonatanácsba.

A Rossbach Freikorps-egység 1920-ban Berlinben, a Kapp-puccs idején. A katonák megpróbálták megdönteni a weimari kormányt. A megmozdulás csupán négy napig tartott, mert a lakosság általános sztrájkba lépett.

Az átmeneti időszakban nem csupán a hagyományos politikai csoportosulások, például a kommunisták, a szocialisták, a liberálisok és a konzervatívok jelentek meg a politika színpadán, de rövid időre egészen elképesztő próbálkozások is történtek a társadalom átalakítására. Meglepő volt látni, hogy milyen nagy átfedések mutatkoztak a különféle eszmék és a csoportok tagsága között. Ezt mindenekelőtt a radikális jobboldal és a szélsőbal határvonalán lehetett tetten érni.

Feder a hazája politikai és pénzügyi összeomlását figyelemmel kísérve megpróbált megoldást találni a gazdasági problémákra. Elképzeléseivel először a német bankárokat kereste meg, ám azok elutasították. Utána 1918. november 20-án a bajor szovjetállam marxista vezetőinek mutatta be kiáltványát „a kamatrabszolgaság eltörléséről". Igencsak figyelemre méltó tény, hogy Feder semmilyen ellentmondást sem látott abban, hogy a gazdasági reformok elképzelésével a bankárokhoz, illetve a kommunistákhoz forduljon.

Rudolf von Sebottendorf, valódi nevén Adam Glauer, a Thule Társaság megalapítója ezoterikus gyakorlatokkal, asztrológiával, numerológiával és alkímiával foglalkozott.

A következő évben megkereste az *Auf gut Deutsch* szerkesztőjét és első számú újságíróját, Eckart [illegible] san bevezette Federt a Thule és a Vril Társaságba.

A Vril Társaságot korábban már röviden említettük. Érdemes alaposabban is szemügyre venni. Míg Feder alapvetően baloldali politikai nézeteket képviselt, addig Eckart világnézete meglehetősen zavaros, ellentmondásos és irracionális volt. Ahol a mérnök felfedezte a „vezető pénzügyi körök" keze nyomát, ott a szerkesztő a „nemzetközi zsidó összeesküvés" bizonyítékait látta. Feder vissza akart térni a spirituális értékekhez. Eckart szerint ez csak úgy lett volna lehetséges, ha határozottan szembeszállnak a zsidókkal.

Nürnbergi győzelmi parádé 1933-ban. Adolf Hitler [illegible] egyik hiperaktív tagja volt

A kis létszámú, eredeti Vril Társaság jelentéktelen maradt. Egészen más jövő várt a müncheni

alapszervezetükre. Az alapító, Rudolf von Sebottendorf már 1918. november 9-én, tehát két nappal a háború vége előtt, amikor a császár még Németország trónján ült, élesen elítélte, hogy „egy alacsonyabb rendű faj forradalmat kirobbantva próbálja megrontani a németeket", majd pedig hozzátette, hogy „farkasszemet nézünk halálos ellenségünkkel – a zsidóval".

A NÁCI SAJTÓBIRODALOM SZÜLETÉSE

1918 júliusában Sebottendorf vásárolt egy kiadót és egy újságot. A Franz Eher Kiadó később számos náci könyvet jelentetett meg. Az újság új címet kapott. Kezdetben *Münchener Beobachter und Sportsblatt*ként árulták. Később, immár *Völkischer Beobachter* címmel a náci párt hivatalos orgánuma lett.

Új lapjában Sebottendorf ellenforradalomra, a baloldali kormány megdöntésére szólított fel. 1918 novemberében a munkások között is létrehozott egy alapszervezetet. Megpróbálta megakadályozni a marxista nézetek elterjedését a munkásosztály soraiban. A Politischer Arbeiterzirkel (Munkások Politikai Köre) rendkívül népszerűtlennek bizonyult. Sebottendorfon kívül csupán Karl Harrer sportriporter, Anton Drexler vasúti munkás és Drexler két munkatársa vett részt a megbeszéléseken.

1919. január 5-ére nyilvánvalóvá vált, hogy a munkásegylet képtelen nagyobb közönséget megszólítani. Ezen a napon feloszlott, és a helyén létrejövő új politikai szervezet, a *Deutsche Arbeiter-partei* (Német Munkáspárt) már némiképpen sikeresebbnek bizonyult. Sikerült 44 tagot összegyűjteniük. Az új párt élére Drexler állt. Az új szervezet közvetett kapcsolatban állva a Vril és a Thule Társasággal aktívan szervezkedni kezdett a bajor szovjetállam ellen.

A Vril Társaság ezekben a napokban még többet foglalkozott megszállott politikai nézeteivel, mint az okkult fantáziákkal. Sebottendorf és összeesküvő társai több alkalommal is ügyetlenül és sikertelenül megpróbálták megdönteni a marxista kormányt.

Sebottendorf maga elsősorban a Thule Társaságban tevékenykedett. A szervezeten belül létezett egy zárt, belső kör, a Vril Társaság. Ez csak fokozatosan olvadt bele a nagyobb csoportosulásba. A Vril vezetőtanácsának tagjai közül senki sem volt befolyásosabb Eckartnál és Karl Haushofernél.

Bár a Vril Társaságnak csupán kevés tagja volt, ez a titkos szervezet aránytalanul nagy befolyásra tett szert. Döntő szerepet játszott abban, hogy Hitler és a nácik megszerezhették Németország fölött az uralmat.

A ZÖLD SÁRKÁNY TÁRSASÁG

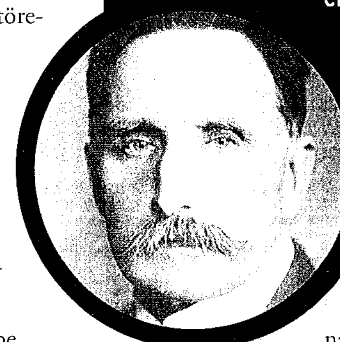
A Vril Társaság egy japán titkos szervezetre, a Zöld Sárkány Társaságra vezethető vissza, ami pedig egy tibeti rend leszármazottja volt. A Zöld Sárkánynak összesen 72 tagja lehetett. Állítólag háborúk, forradalmak kirobbantására, általános pusztításra törekedtek. Nem lehet pontosan tudni, milyen körülmények között jött létre a szervezet. Egyes források szerint a 9. században Japánban alapította meg a Kukai nevű buddhista misztikus, aki Hszianban a Zöld Sárkány templomában nyerte el a megvilágosodást. Kukai kiképzése során megismerte a tibeti eredetű okkult és szexuális mágia hagyományait. Egy másik elmélet szerint a Zöld Sárkány valójában egy 17. századi kínai, taoista rend lehetett. Tagjai „taoista alkímiával és a halhatatlanság elérését ígérő módszerekkel" foglalkoztak. Megint más források szerint a titkos közösség Tibetben jött létre, ahol „a mennydörgés, a bátorság és a mindent meghódító erő istenét" jelképezték zöld sárkánnyal. Azt tudjuk, hogy Kavagucsi Ekai japán szerzetes az I. világháború előtt kétszer is járt Tibetben, majd pedig akkor is, amikor Haushofer Tokióban tartózkodott. A fentiekkel ellentétes az elképzelés, hogy a Zöld Sárkány valójában az először 1901-ben megemlített Fekete Sárkány Társaság utódszervezete lett volna. Ez a titkos társaság nevét a Fekete Sárkány-folyóról, más szóval a Mandzsúriát Szibériától elválasztó Amurról kapta. A Zöld Sárkány-folyó, vagyis a Csing-Lung Mandzsúria és Kína határán folyik. Egyes feltételezések szerint a Zöld Sárkány Társaság a Fekete Sárkány Társaságból alakult ki.

A jobb oldali képen látható Haushofer is a Zöld Sárkány Társaság tagja volt. A tagság állítólag az emberi testben működő életerő irányítására törekedett, és szerette volna megszerezni az idő feletti uralmat. Úgy vélték, hogy a gondolati energiájuk összpontosításával elég erősek ahhoz, hogy az emberek fizikai, de asztrális testében is teljes mértékben aktivizálhassák a csakrákat. Ezenfelül kijelentették, hogy magának a Földnek is megvan a saját asztrálteste, és az emberek, de a kozmosz fejlődésében is irányító szerepet játszanak a Föld életbe vágóan fontos központjai. Ezek pontosan úgy működnek, mint az emberi test csakrái. Bolygónk történetében kimagaslóan fontos időszak volt Atlantisz bukása, és az árja faj felemelkedésének kora. Biztosra vették, hogy a 20. században egy hasonlóan döntő jelentőségű, új civilizáció fog színre lépni.

TIBET ÉS A VRIL TÁRSASÁG KAPCSOLATA

Amikor Haushofer [illegible] sokat, a himalájai országban négy jelentősebb vallásos irányzat működött. A hagyományokhoz legjobban a sárga sapkás gelugpák ragaszkodtak. Élükön a dalai láma állt. Egy másik iskola tagjai, a kagyüpák „az apostoli öröklés hívei" voltak. Szentintük a mesterek megszakítatlan láncolata adja tovább az isteni kegyelmet. A vörös sapkásoknak is nevezett ádi-jóga irányzatot hagyományos egyház-

„Haushofer is a Zöld Sárkány Társaság tagja volt. A tagság állítólag az emberi testben működő életerő irányítására törekedett, és szerette volna megszerezni az idő feletti uralmat. Úgy vélték, hogy a gondolati energiájuk összpontosításával elég erősek ahhoz, hogy az emberek fizikai, de asztrális testében is teljes mértékben aktivizálhassák a csakrákat."

nak is nevezték. Bár kapcsolatban álltak a sárga sapkásokkal, mégis azt gondolták róluk, hogy jobban ismerik az okkult tudományok titkait. Végezetül pedig ott voltak még a fekete sapkás bőn szerzetesek is. Őket sokan erős varázslóknak és a buddhizmust megelőző korszakokban elterjedt animista hagyományok őrzőinek tartották.

A kagyüpák nem hittek istenben, csupán „az ok és az okozat" törvényében. Isten fogalmához legközelebb még az ádi-Buddháról alkotott elképzelé- [illegible] hogy egy magasabb rendű embertípus jellegzetes tulajdonsága.

A beavatási szertartások során a tanító átadja az életelv egy részét a tanítványának, aki azt magába fogadva „megtelik erővel". Az összehasonlító vallástörténészek egy része megdöbbenve tapasztalta, hogy mennyire hasonlítanak egymásra a kagyüpák és a gnosztikusok tanításai. Ez utóbbi egy korai eret-

Lord Lytton *Az eljövendő faj* című regényében leírt egy felsőbbrendű föld alatti uralkodó fajt, és a *vril*nek nevezett energiát. Műve miatt felfigyeltek rá a teozófusok.

nek, keresztény közösség volt, melynek tagjai gonosznak és a Sátán művének tartották az anyagi világot. A Sátánt az Ószövetség Istenével azonosítot- [illegible] a Sátánban, mint az Istenben, bizonyos összefüggésekben ugyanazt vallották, mint a gnosztikusok. Úgy vélték, hogy az embereknek el kellene menekülniük a létező világból. Az anyagi valóságot a spirituális megvilágosodás ösvényén haladva hagyhatjuk a hátunk mögött. A gnosztikusok, akárcsak a kagyüpák, abban hittek, hogy a megvilágosodás elvezet egy félisteni hatalommal bíró, magasan fejlett embertípus kialakulásához. Az ilyen elképzelések nem csupán Haushofernek, de Eckartnak, Rosenbergnek, Hessnek, Himmlernek és Hitlernek is tetszettek. Éppen ez volt az egyik oka annak, hogy a náci vezetők fajgyűlölő elképzelései túlmutattak a korszakukra annyira jellemző hétköznapi előítéleteken, és metafizikai mélységet kaptak. A szemükben a biológia egyet jelentett a gondviseléssel. Rendkívül fontos feladatnak tartották, hogy az árja fajt az emberi fejlődés következő szintjére emeljék.

Haushofer mind a japán, mind a tibeti társaság tagja volt. 1919-ben úgy döntött, hogy megalapítja a német szervezetüket is. A Münchenben létrehozott szervezet eredetileg a Fény Testvéreinek Társasága nevet viselte. Ezenfelül Fényes Páholynak is hívták. Rövid idővel később azonban már a Vril Társaság nevet viselte.

Lord Lytton és a *vril* ereje

A *vril* szó először Lord Lytton angol író 1871-es regényében szerepelt. Lytton nem csupán népszerű regényíró, de a szabadkőművesek és a rózsakeresztesek társaságának is tagja volt. Belekóstolt a mágiába és az okkult tudományokba. Könyve, *Az eljövendő faj* egy olyan világban játszódik, ahol fejlett élőlények laknak a hatalmas, föld alatti barlangokban. Mesteri fokra fejlesztették a *vril*nek nevezett energia használatát. Erre az erőforrásra támaszkodva olyan hatalmasak lettek, mint maguk az istenek. Lytton az olvasói tudtára adta, hogy a mélység urai egy napon feljönnek a föld alól [illegible]

Regényében egy totalitárius és fajgyűlölő társadalom zavarba ejtő képét festette meg. A következőt írta a föld alatti birodalom lakóiról:

Arra a következtetésre jutottam, hogy ez a nép – melynek tagjai nem csupán az emberi fajnak, de ugyanazoknak az ősöknek a leszármazottai, mint az árják hatalmas családja – mostanra már olyan különálló fajjá változott, amelyet egészen egyszerűen semmi sem köt a felső világban élőkhöz. Világos az is, ha egyszer felemelkednek a mélységből, akkor legyőznék és elpusztítanák a ma élő emberek különféle fajtáit.

Lytton regénye meglehetősen komoran záródik: „Azért imádkozom, hogy még hosszú korszakok teljenek el addig, míg elkerülhetetlen pusztulásunk hordozói kilépnek a nap fényére."

Bár napjainkban nem sokan emlékeznek rá, a maga idején Lytton nem csupán a népszerű regényírók közé tartozott, de elmélyült az okkult tudományokban is. Rendkívül nagy befolyást gyakorolt a modern okkult és mágikus újjászületés úttörőire. Ez a megújulás Franciaországban Eliphas Levivel, a Teozófiai Társasággal, az Arany Hajnal Rendjével és természetesen Hitler egyik alapvető jelentőségű mentorával, Haushoferrel vette kezdetét.

Lytton regénye mindenekelőtt a német okkult csoportosulások figyelmét keltette fel. A Vril Társaság is a könyv miatt kapta a nevét. Tagjai elhitték, hogy félisteni lények élnek a föld alatt. Ez a nép képes volt kapcsolatba lépni az emberekkel, és különböző „nyílásokon" át feljöhet a bolygónk felszínére. A társaság „föld alatti mestereknek" hívta őket. Úgy vélték, hogy a *vril* népe magasabb szintű tudás és bölcsesség birtokában van, mint a közönséges emberek. A társaság néhány tagja meggyőződéssel állította, hogy sikerült kapcsolatba lépnie a bölcsekkel. Olyan tudást kapott tőlük, amely révén [illegible] uralom. Eckart és Haushofer a politikai céljaik megvalósítása érdekében akarta felhasználni a *vril* erejét.

Haushofer megalapítja a Vril Társaságot

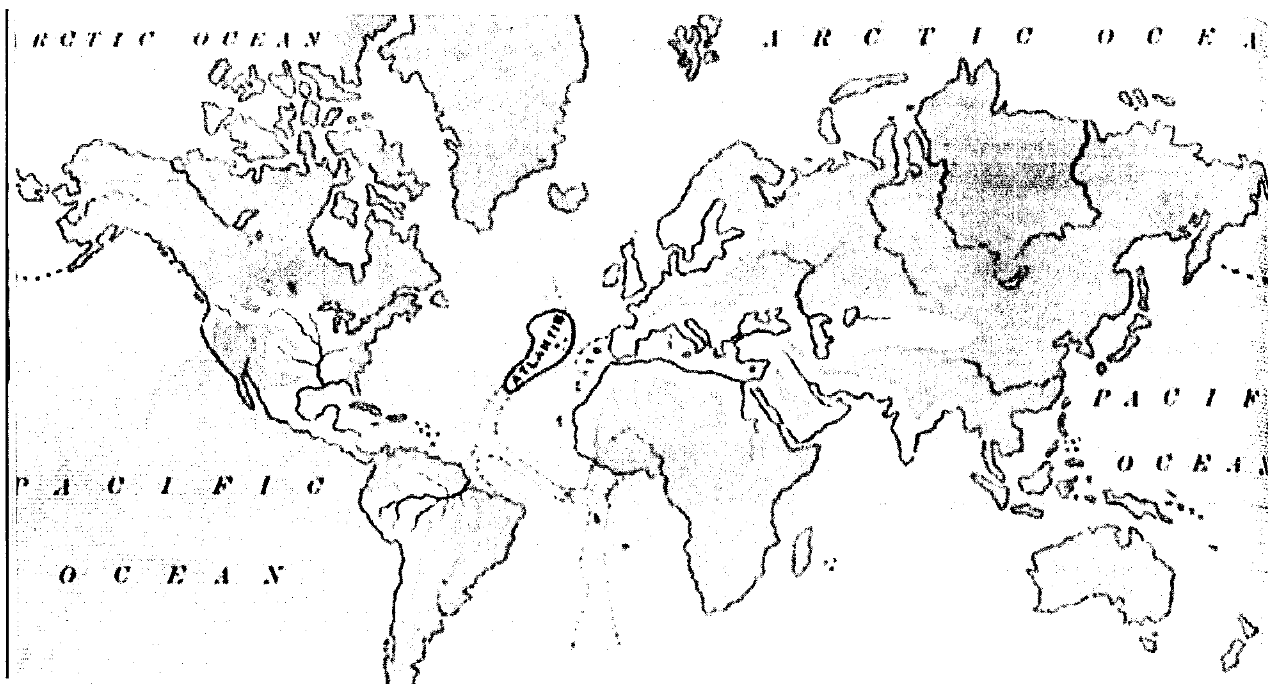
A titkos társaság hite szerint minden hatalom alapja a *vril*. Ezt a titokzatos életerőt egészen egyszerűen minden más forrásának tekintették. Ha

Arra a következtetésre jutottam, hogy ez a nép – melynek tagjai nem csupán az emberi fajnak, de ugyanazoknak az ősöknek a leszármazottai, mint az árják hatalmas családja – mostanra már olyan különálló fajjá változott, amelyet egészen egyszerűen semmi sem köt a felső világban élőkhöz. Világos az is, ha egyszer felemelkednek a mélységből, akkor legyőznék és elpusztítanák a ma élő emberek különféle fajtáit.

valaki megtanulja a *vril* irányítását és kezelését, akkor a világ ura lehet. A *vril* gyakorlatilag azonos a hinduizmus *„prána"* energiájával, a Kínában és Japánban jól ismert *csí*vel és korai hipnotizőrök „állati magnetizmusával".

1919 decemberében a Vril Társaság egy Berchtesgaden közeli házban tartott találkozót. A „Titkos Főnökök" állítólag Maria Orsitsch horvát médiumon és egy társán keresztül küldték el üzeneteik hosszú sorát. A másik médiumról csak annyit tudni, hogy Sigrunnak hívták. Ezen a szeánszon jelentették be, hogy küszöbön áll Németország régóta várt megváltójának színre lépése. A médium elmondta, hogy az ismeretlen „már ott [illegible] mában, a császári koronaékszerek mellett őrzött titokzatos fegyver, a Végzet Lándzsájának új ura.

A társaság nem csupán szeánszokat tartott és megpróbálta megjósolni a jövőt, de kísérletet tett a *vril* „megidézésére" és „irányítására". Alkalmanként hosszú órákon át meditáltak és vizualizációs gyakorlatokat hajtottak végre. Így próbálták meg felkészíteni magukat a *vril* használatára.

Elképzelhető, hogy Atlantisz legendája jelentős szerepet játszott a náci fajelmélet kialakulásában, és így végső soron az iszonyatos népirtásban? Lord Lytton felsőbbrendű fajról szóló könyve ugyanúgy hozzájárult a legenda népszerűségéhez, mint az atlantiszi származás lehetőségét feldolgozó és szélesebb körben elterjesztő Vril Társaság.

Hitler belép a Vril Társaságba

Nem sokkal ezek után Eckart felszólította Hitlert arra, hogy lépjen be a Vril Társaságba. A titkos közösség hatása alatt állva lassacskán magabiztos, nagy erejű szónokká változott. Kialakult lenyűgöző karizmája, amivel rengeteg követőt szerzett magának. Hitler harmincévesen két kézzel ragadta meg a lehetőséget, hogy tovább fejlessze az „akaratere- [illegible] irányítva megtanulja befolyásolni az eseményeket. Eckart ugyanolyan közeli barátja és tanítója lett, mint Rosenberg. A társaságnak később Hess, Göring és Himmler is a tagja lett.

Hitler megtudta, hogy a föld alatti világ lakóinak ugyanazok voltak az ősei, mint az árjáknak. Kiderült, hogy a *vril-ya* nép (Lytton így hívta a föld alatt élőket) magasabb rendűnek tartja magát minden más fajnál. Tagjai nem csupán úgy gondolták, hogy az erősnek kell uralkodnia a gyenge felett, és hogy csupán a legrátermettebbek maradhatnak életben, míg az elesettebbeket eltapossák, de szentül hittek abban is, hogy kétségbevonhatatlan joguk van az egész világ leigázására. Az árja faj egyik ágát jelentő nép mélységesen lenézte a demokráciát, a szabadságot és az együttérzést. [illegible] Ez az uralkodó azt a célt tűzte ki maga elé, hogy a *vril* erejét felhasználva ellenőrizni tudja a természet és az emberi faj teljességét. Meg akarta őrizni „a föld alatti nép tisztaságát, hogy ők léphessenek az ekkor létező alacsonyabb rendű fajok helyére". Lytton könyvének ezen néhány mondatában megtalálhatjuk a későbbi fajgyűlölő nácizmus és a népirtás korai magvait.

A társaság tagjai nem csupán arra törekedtek megszállott módon, hogy a *vril* urai legyenek, de rendkívül komolyan foglalkoztak Atlantisz legendájával is. Arra a meggyőződésre jutottak, hogy az elsüllyedt földrész valahol északon, a sarkvidék közelében feküdhetett. Pusztulásának túlélőit az „északi faj" távoli őseinek tartották.

Agharti és Samballah

A Vril Társaságot nem csupán Atlantisz, de Agharti és Samballah föld alatti világai is felettébb érdekelték. Samballah földjét először a 17. században említette meg egy jezsuita hittérítő, aki tibeti szerzetesektől hallott róla. A tibetiek szerint a titkos birodalom bejárata Mongóliában nyílott. Hasonlóan a skandináv és a teuton mitológia „világfájához", Samballah is egy olyan hely lehetett, amely egyszerre létezett földünk felszínén és egy föld alatti királyságban, a mélységben.

Samballah föld alatti része az Agharti nevet viselte. Lytton regénye, *Az eljövendő faj* nagyban befolyásolta az okkult gondolkodók egy egész nemzedékének elképzeléseit. Haushofer néhány, a misztikus dolgok iránt nyitott orosz száműzöttel együtt azt gondolta, hogy Agharti valójában a Titkos Főnökök lakóhelyével azonos.

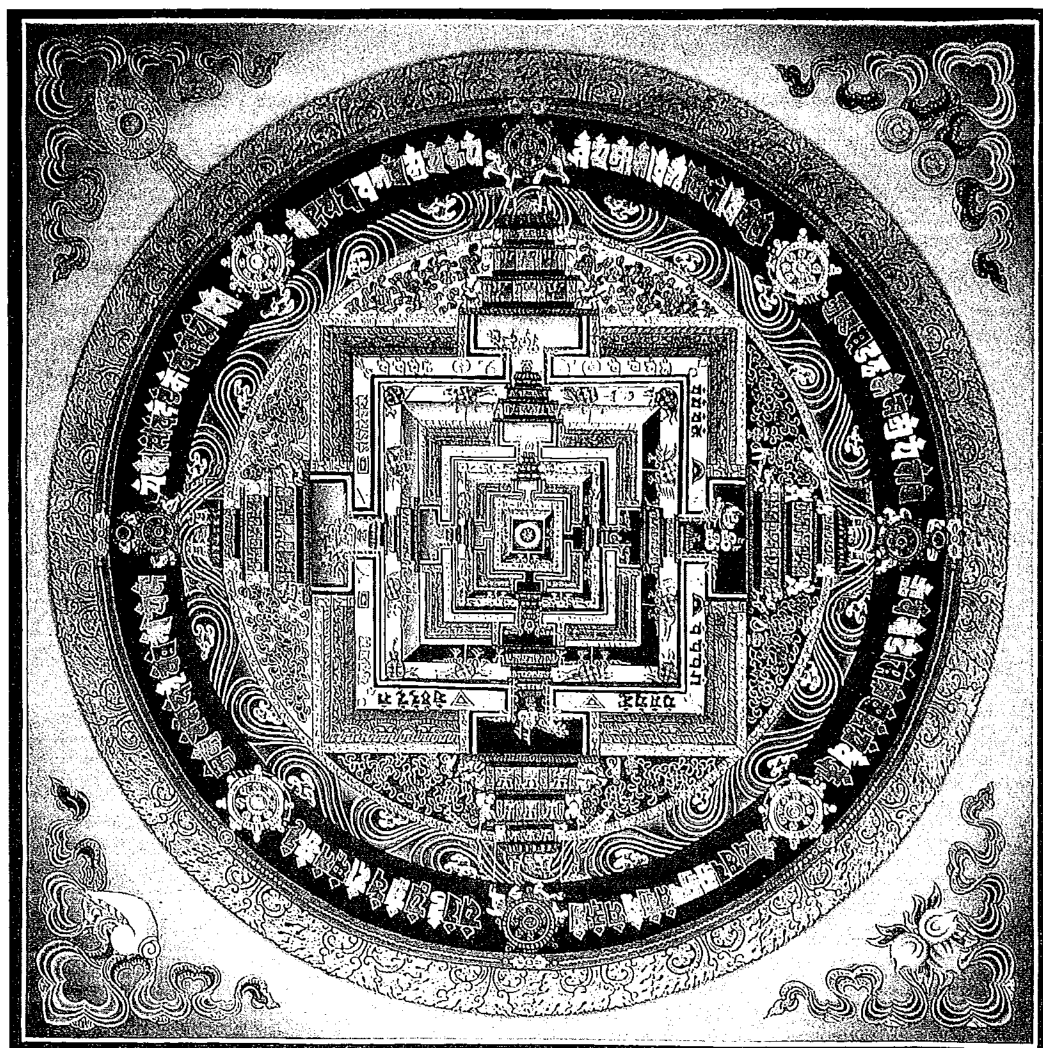
Azt állította, hogy először 1905-ben, Közép-Ázsiában járva hallott Aghartiról és Samballahról. A Himalája alatt húzódó, nagy kiterjedésű föld alatti birodalmat magasabb rendű élőlények népesítik be. Agharti a királyság, míg Samballah a főváros neve volt.

Haushofer leírása szerint Agharti „meditációs központ, a jóság titkos városa, a világi dolgoktól való elfordulás, a nem-cselekvés temploma". Ezzel szemben Samballahot „az erőszak és a hatalom városának" tartotta. Az ott élők „parancsoltak a természeti erőknek és az emberek tömegeinek. Arra ösztönözték az emberiséget, hogy a lehető leghamarabb eljusson a következő történelmi fordulópontra."

Haushofer állítása szerint a mesterei azt is elárulták a beavatásakor, hogy Atlantisz bukása után számos túlélő járta be Európát és Ázsiát, mielőtt Tibetben letelepedtek volna a hegyek között néhány hatalmas, föld alatti barlangban. A mélység lakói még mindig ott élnek. Továbbra is rejtett menedékhelyükről irányítják a nagyvilág eseményeit. Haushofer nem hitte el, hogy Agharti föld alatti világa Mongóliában lett volna. Tibetet tartotta a titkos rejtekhelynek. Elég nagy volt a befolyása Hitlerre ahhoz, hogy a nácik 1926 és 1942 között számos expedíciót indítsanak Tibetbe. A legfontosabb kutatóútra 1938-ban került sor.

Samballah hivatalos neve a Csang Sambhala volt. Ez azt jelenti, hogy „északi nyugalom". Bizonyos szempontból sokban hasonlított Hiperborea nevére. A fagyos országot „az északi szél mögötti földnek" is hívták. A tibeti hagyományok sokat foglalkoznak Samballahhal. Az esetek többségében azonban külföldre, Mongóliába vagy Szibériába helyezik. Tibetben a bőn szerzetesek nagy szerepet játszottak számos olyan hagyományos elképzelés és

„Haushofer állítása szerint a mesterei azt is elárulták a beavatásakor, hogy Atlantisz bukása után számos túlélő járta be Európát és Ázsiát, mielőtt Tibetben letelepedtek volna a hegyek között néhány hatalmas, föld alatti barlangban. A mélység lakói még mindig ott élnek. Továbbra is rejtett menedékhelyükről irányítják a nagyvilág eseményeit."

A buddhista tanítások szerint Samballah mesés királysága legalább annyira spirituális közeg, mint amennyire földrajzilag meghatározható valóság.

szertartás megőrzésében, melyek szinte biztosan valahonnan külföldről kerülhettek a Himalája hegyei közé. Egy külső forrás is hozzájárult a tibeti mítoszok kialakulásához.

A bőnöknek köszönhető az is, hogy az ősi tanításokat összeegyeztették Buddha tanaival. A lámaizmus kálacsakra iskolája így jutott el Tibetbe. Nevüket az „idő kerekéről" kapták. Követői az égre nézve a Napot és a körülötte keringő hét bolygót látták maguk előtt. Kála, vagyis „az idő" hétkerekű kocsijában hajt át az égbolton, és a járművet ugyancsak hét kantárral irányítja. A tibetiek fontosnak tartják hangsúlyozni, hogy a lámaizmus ezen irányzata eredetileg külföldön keletkezett, valószínűleg Mongóliában.

Samballahot a legtöbb szerző rejtett földi Paradicsomként írja le. Nevezték még olyan „szent helynek, ahol a földi világ megérinti a legmagasabb tudati állapotot". A magasban felér egészen az égig, lefelé pedig egy föld alatti királyban folytatódik. A legenda ezen része egész biztosan Mongóliából ered. A föld alatti világot Aghartinak vagy Agarthának hívták. A név azt jelenti, hogy „megközelíthetetlen". Agharti irányítóját gyakran a világ királyának nevezték. A fejedelem állítólag képes volt az elméje erejével befolyásolni a felszínen élő embereket.

Eljön a nap, amikor a világ ura és Agharti népe feljön a mélységből, és elfoglalja a világot. Samballah és Agharti az uralmuk központja lesz. Erről a következőket mondták:

Samballah királyát néha az Okkult Tudományok Beavatottjainak vezetőjeként, a beavatottak titkos, tibeti testvériségének elöljárójaként emlegetik. A jóslatok szerint ő áll majd az emberiség élére. Ebből arra lehet következtetni, hogy egy aranykor eljövetele várható, amikor az Isteni Bölcsesség beragyogja a világot.

Badmajev, az orosz szélhámos

Elképzelhető, hogy Haushofer egy orosz szélhámos, Badmajev révén is kapcsolatba került Aghartival. A titokzatos férfiról a következőket írták:

Az orosz cár udvarának egyik legkülönösebb alakja [illegible] Badmajev volt. Samzaran Badmajev azt állította, hogy az apja házában, Transzbajkáliában szerzett átfogó ismereteket a „tibeti mágia" és orvostudomány titkos tanairól. Mindezeket az ismereteket a legősibb idők óta őrizte a családja. Az idő haladtával a gyógyító tudomány mindjobban összekeveredett a politikával és a „lótuszkivonattal". A zavarba ejtő, áttekinthetetlen folyamatok lenyűgöző politikai varázsüstje Badmajev szanatóriumában rotyogott. A gyógyító befolyása nagyban meghatározta egész Oroszország sorsát.

„Samballah királyát néha az Okkult Tudományok Beavatottjainak vezetőjeként, a beavatottak titkos, tibeti testvériségének elöljárójaként emlegetik. A jóslatok szerint ő áll majd az emberiség élére. Ebből arra lehet következtetni, hogy egy aranykor eljövetele várható, amikor az Isteni Bölcsesség beragyogja a világot."

Badmajev valószínűleg szibériai burját volt. Eljutott Tibetbe, ahol megtanulta az ország nyelvét. Lefordította oroszra a *Gyű-si* című tibeti orvostudományi könyvet. Ezenfelül pedig kifejlesztett számos gyógynövényekre alapozott gyógyszert.

1860 után felvette a kereszténységet. Az orosz ortodox egyház keresztelte meg. Döntését a következőkkel magyarázta:

Láma-buddhista voltam. Mélyen hittem az ősi hagyományokban. Jól ismertem a sámánizmust és a sámánokat, az őseim hitvilágát. Elfordultam a buddhizmustól, ám nem becsmérelem, és nem is [illegible] Ezután [illegible] hogy [illegible] váltó Krisztus urunk tanításai páratlan világossággal járták át az érzéseimet. Krisztus urunk tanaitól fényárba borult az egész lényem.

Badmajev Cultimról Péterre változtatta a nevét. Továbbra is tibeti módszerekkel gyógyított. Ezenfelül újra ellátogatott Kínába, Mongóliába és Tibetbe, ahol a bőn, a kagyüpa és a piros sapkás

Ungern-Sternberg, akit „Mausert használó lámaként" emlegettek, azt állította, hogy egy ősi német család leszármazottja. Kezdetben a cárt szolgálta Oroszországban, majd Külső-Mongóliában lett független hadúr.

közösségek tagjaival és lámákkal találkozott. Betegeit különféle porokkal és füvekkel gyógyította. Badmajev nagy erőfeszítéseket tett azért, hogy eleven legendává váljon. Állítólag száztizenhárom éves korában hunyt el. Azt beszélték róla, hogy még százéves korában is képes volt a gyermeknemzésre! Ekkor lánya született.

Figyelemre méltó tény, hogy Badmajev egyértelmű összekötő kapcsot jelentett az orosz sámánizmus, valamint Mongólia és Tibet mágikus hagyománya és módszerei között. Biztosra vehető, hogy tudott Aghartiról és Samballahról. Elképzelhetetlen, hogy egy hozzá hasonló híresség ne keltette volna fel Haushofer figyelmét.

Mongol beavatottak

A nácik érdeklődését orosz emigránsok is Agharti felé irányították. Az eredetileg észtországi származású Roman von Ungern-Sternberg azt állította magáról, hogy a teuton lovagok leszármazottja. Az orosz forradalmat követően Kolcsak tengernagyhoz csatlakozott, és Szibériában harcolt a bolsevikok ellen. Csapatai egészen 1920-ig ellenálltak a Vörös Hadseregnek. Ekkor kénytelen volt visszavonulni Mongóliába. Buddhista hitre tért, és bejelentette, hogy Dzsingisz kán reinkarnációjaként a mongolok élére áll, hogy ismét elfoglalják a világot.

Három csatában is összecsapott Mongólia diktátorával. Elfoglalta a fővárost, és az ország urának nyilvánította magát. Azonnal bevezette a villamosságot és a rádiót a városba, majd közhírré tette, hogy ő „a háború istene". Ezenfelül azt állította, hogy a világ urának előfutáraként szövetséget kötött Agharti titkos vezetőivel. Azt ígérte híveinek, hogy a nemsokára megszülető Nagy-Mongólia északon egészen a Bajkál-tóig fog érni. Ezenfelül tervbe vette a monarchia helyreállítását Oroszországban és Kínában. Ez a fanatikus antiszemita azt állította, hogy minden kommunista zsidó. A mongol főváros elfoglalása után azonnal pogromot szervezett az ott élő feltehetően kis számú zsidó közösség ellen.

Kilenc hónapon át állt az ország élén. Mongol harcosaival betört Szibériába. Többször is összecsapott a kommunistákkal, akik végül legyőzték, elfogták és kivégezték.

Emberek, bestiák és istenek

1923-ban megjelent egy rendkívül érdekes könyv. Nem csupán Ungern-Sternberg nevét dobta be a köztudatba, de a szélesebb közönség is megismerhette belőle Agharti legendáját. A *Emberek, bestiák és istenek* óriás sikert aratott, és ismét Tibet, Mongólia és a Távol-Kelet felé fordította a németek érdeklődését.

Ferdinand Ossendowski született mesemondó volt. Könyvében a tények a szenzációhajhász spekulációval keveredtek. Bizonyos dolgokat egyszerűen csak kitalált. Bármit is állított, biztos, hogy sohasem járt Tibetben. Másrészt viszont Mongóliában személyesen is találkozott Ungern-Sternberggel és számos elképesztően karizmatikus személlyel. Ezek egy része tibeti volt. Ossendowski Mongóliában ismerkedett meg egy Tusegoun láma nevű szibériaival, aki azt állította magáról, hogy a dalai láma személyes jó barátja. Számos dolgot mesélt Tibetről. Ezenfelül figyelemre méltó módon megemlítette „a világ urát" és Aghartit. Lenyűgözte és elképesztette Ossendowskit, amikor arról beszélt neki, hogy „egyedüli élő emberként lent járt Aghartiban".

A német író Mongóliában több tibeti száműzöttel is találkozott. Tőlük jóval többet megtudott, mint titkolódzó szibériai informátorától. Az egyik tibeti elárulta, hogy „a föld alatti nép eljutott a tudás legmagasabb szintjére. A hatalmas királyságban sok millió ember engedelmeskedik a világ urának." Egy másik tibeti elmondta, hogy „a királyságot Aghartinak hívják. Föld alatti járatok révén behálózza az egész világot." Később egy másik tibeti száműzött Mongóliában arról beszélt, hogy a cigányok évszázadokon át Aghartiban éltek, és amikor feljöttek a mélyből, olyan pszichikai módszereket hoztak magukkal, amelyeket a föld alatti királyság titkos főnökeitől tanultak.

Ungern-Sternberg lenyűgözte Ossendowskit. Az író Mongóliában találkozott a tasi lámával is. A főpap azért kényszerült száműzetésbe, mert összetűzött a dalai lámával. Elárulta, hogy egykori kolostorában, Sigacéban aranytáblákon őrzik a világ urának üzenetét. Az ismeretlen nyelven írt szöveget senki sem tudta megfejteni, ám annak tartalma valósággal „átjárta" a megvilágosodottság állapotába kerülő lámák agyát. A tasi láma elárulta, hogy egy korábbi élete során ő volt Samballah királya. A száműzött számos kálacsakra iskolát hozott létre Mongóliában és Északnyugat-Kínában. Azt állította, hogy közvetlen összeköttetésben áll Samballah mestereivel.

Ossendowski állításai eléggé nehezen hihetőnek tűnnek. A könyv tartalmát már a megjelenését követően cáfolta Sven Hedin svéd felfedező. Egyértelműen bebizonyította, hogy Ossendowski sohasem járt Tibetben. Hedin viszont korábban többször is eljutott a hegyvidéki országba. Arra is rámutatott, hogy Agharti története valószínűleg egy az

„1923-ban megjelent egy rendkívül érdekes könyv. Nem csupán Ungern-Sternberg nevét dobta be a köztudatba, de a szélesebb közönség is megismerhette belőle Agharti legendáját. A *Emberek, bestiák és istenek* óriás sikert aratott, és ismét Tibet, Mongólia és a Távol-Kelet felé fordította a németek érdeklődését."

egyben egy 19. századi francia író munkásságából került át a könyvbe.

Ugyanakkor viszont Agharti leírása legalább húsz évvel régebbi, mint a Hedin által megnevezett forrás. Egyesek szerint Ossendowski azt állította, hogy „Aghartáról" (ahogy ő nevezte) egy indiai beavatottól hallott. Ezt a tényt a svéd felfedező is idézte tőle. Ráadásul nagyon is igaznak tűnik mindaz, amit a szerző Mongóliával kapcsolatban leírt. Számos külső forrás, többek között a hadúr távoli rokona, Hermann Keyserling gróf is megerősítette, amit Ungern-Sternberg viselkedéséről és szokásairól írt. Samballah és Agharti leírása is megfelel mindannak, amiről más mongol forrásból lehet olvasni.

Nem igazán lehet kételkedni abban, hogy a szárnyaló fantáziájú Ossendowski gyakran „feljavította" a hallott történeteket. Előfordult, hogy más szerzők műveit plagizálta. A könyve egy részét egészen egyszerűen kitalálta, ám ennek ellenére is valószínűnek tűnik, hogy a műben szereplő, legalapvetőbb dolgok megfelelnek a valóságnak. Nem lehet eldönteni, hogy Agharti ténylegesen egy valóban létező, vagy egykor létezett hely lehetett-e.

„Nem igazán lehet kételkedni abban, hogy a szárnyaló fantáziájú Ossendowski gyakran »feljavította« a hallott történeteket. Előfordult, hogy más szerzők műveit plagizálta. A könyve egy részét egészen egyszerűen kitalálta, ám ennek ellenére is valószínűnek tűnik, hogy a műben szereplő, legalapvetőbb dolgok megfelelnek a valóságnak."

Mivel azonban rendkívül könnyű közös nevezőre hozni Lytton kitalált föld alatti fajával, a *vril-yá*val, ezért a rejtett város mítosza komoly támogatást kapott a Vril Társaságtól.

A NÁCIK ÉS A TÉNYEK

Számos náci, közöttük maga Hitler is igen különös módon állt a tényekhez. Rauschning egyszer világosan az értésére adta, hogy a *Cion bölcseinek jegyzőkönyve* csupán egy kezdetleges hamisítvány. Hitler erre nagyon különös módon reagált. Nem vonta kétségbe Rauschning állítását. Csupán annyit mondott, hogy nem érdekli. Hitlernek azért tetszett annyira ez a könyv, mert úgy érezte, hogy abban a zsidók „a valódi képüket" mutatják meg.

Hasonló módon sem Haushofert, sem pedig a Vril Társaság más beavatottjait nem érdekelte, hogy Agharti története teljes mértékben megfelel-e a valóságnak. Ők is csupán a legenda „rejtett igazságát" tartották lényegesnek, vagyis azt, hogy bolygónkon tényleg létezik a föld alatti lények felsőbbrendű faja. A mélység lakóiról már az ősi időkben is beszámoltak a feljegyzések. Egyes történetek már Kr. e. 3000 táján is említést tettek róluk. Napjainkban az ilyen forrásokat mitológiai vagy szimbolikus feljegyzéseknek tekintik, ám a Vril Társaság, hasonlóan az elmúlt több ezer év számos, mélyen vallásos hívőjéhez, szó szerinti igazságnak tartotta a legendákat.

NÁCI EXPEDÍCIÓK TIBETBE

Haushofer szilárdan hitte, hogy Agharti és Samballah nem Mongoliában, hanem Tibetben található. Éppen ezért a nácik számos expedíciót küldtek, hogy megtalálják a titokzatos országot. Tibet feltárásán túl amatőr barlangászokat is toboroztak, akiket leküldtek Németország, Olaszország és Svájc bányáiba és barlangjaiba. A kutatók az *Ahnenerbe* irányításával alagutakat, és olyan más lehetséges bejáratokat kerestek, melyeken át el lehetett jutni a *vril-ya* föld alatti királyságába. A német hadsereg egyik ezredese azt a parancsot kapta, hogy Lytton életét áttanulmányozva próbálja megállapítani a regényben említett barlangok pontos helyét.

FÖLD ALATTI ALAGUTAK CSEHSZLOVÁKIÁBAN

A németek 1939-ben két expedíciót küldtek Csehszlovákiába. Megvizsgálták azokat az alagutakat és bányákat, amelyek esetleg kapcsolatban állhattak a föld alatti világgal. 1944 októberében a cseh ellenállók egy csoportja megtalálta a kutatások egyik színhelyét. Vezetőjük, dr. Antonin Horak leírta, hogy egy jókora barlangban rejtőzködő partizánok miként bukkantak az alagútra. Horak személyesen deríttette fel a járatot. Egy idő múlva eljutott egy olyan részre, amiről egyértelműnek tűnt, hogy csak nemrég vájták ki a sziklából.

Néhány fáklya fényénél láttam, hogy egy tágas, ívelő fekete tárnába kerültem. Minden oldalról sziklafalak vettek körbe. A talaj tömör mészkőből volt.

Egyértelmű volt, hogy az erősen lejtő alagút egészen sokáig tart lefelé. A fáklyák villódzó fénye nem világított le odáig. A partizán megpróbált letörni egy darabot a falak különös anyagából. Semmire sem ment a csákánnyal. Egyetlen rögöt sem sikerült kivésnie a padlóból, és azzal sem ment semmire, amikor pisztollyal belelőtt a falba. Horak ingerülten abbahagyta a próbálkozást. Erről ezt írta:

Töprengve ültem a tűz mellett. Vajon milyen mélyre hatol le az a járat a sziklák közé? Ki vagy mi vájta ki a hegyből? Emberkéz nyomát láttam, vagy talán végre sikerült bizonyítékot találni a régi legendák igazára? Hiszen már Platón is arról írt, hogy az ősi időkben olyan fejlett, mágikus technológiákat használó civilizációk léteztek, melyek tudását kétkedő értelmünk nem tudná felfogni.

„Számos náci, közöttük maga Hitler is igen különös módon állt a tényekhez. Rauschning egyszer világosan az értésére adta, hogy a *Cion bölcseinek jegyzőkönyve* csupán kezdetleges hamisítvány. Hitler erre nagyon különös módon reagált. Nem vonta kétségbe Rauschning állítását. Csupán annyit mondott, hogy nem érdekli."

A barlangból nyíló különös alagút mind a mai napig őrzi a titkait. Horak nem próbált továbbhaladni, és csupán jó pár évvel később számolt be felfedezéséről.

ERNST SCHÄFER TIBETI EXPEDÍCIÓJA

A német kutató három tibeti expedícióban is részt vett. Az elsőre 1931–1932-ben, a másodikra 1934–1936-ban, a legfontosabb vállalkozásra pedig 1938–1939-ben került sor. Schäfer ez alkalommal az *Ahnenberbe* támogatását élvezve kelt útra. Ekkoriban a nácik a háborúra készülve megpróbáltak ázsiai szövetségeseket keresni. Az utazásról Schäfer 1950-es könyvében, *In Fest der Weissen Schieler: eine Forscherfahrt durch Tibet nach Lhasa der heiligen Stadt des Gottkönigtums* (A fehér kendők ünnepe: tibeti kutatóút Lhaszába, az istenkirályok szent városába) számolt be.

Tibetben vegyes fogadtatásban részesült. A befolyásos necsungi jós arra figyelmeztette honfitársait,

hogy Németország olyan, mint „egy sárkány". Tibet kényes helyzetben volt. A kormányon belül Kína-párti, japánbarát és britpárti erők működtek. Az ország legfőbb célkitűzése az volt, hogy kívül maradjanak bármilyen fegyveres összetűzésen.

A háború kitörése után már nem volt észszerű olyan nagy expedíciókat indítani, mint amilyen Schäferé volt. Állítólag a németek 1942–1943-ban még egyszer ellátogattak Tibetbe. Erről azonban olyan keveset tudni, hogy nem lehet következtetéseket levonni az expedíció tényéből. A nácik hiába szerették volna leigázni a *vril* erejét, elképzelésük csupán álom maradt.

A TITOKZATOS *VRIL*

De tulajdonképpen mi is egész pontosan az a misztikus *vril,* ami miatt a nácik olyan sok időt, erőt és pénzt pocsékoltak el? Lytton a regényében a következőket írta:

Egyetlen általam ismert nyelven sem létezik olyan szó, ami a vril *pontos szinonimája volna. Hívhatnám ugyan elektromosságnak, csakhogy a* vril *számtalan megjelenési formája egészen más természeti erőknek felel meg. Tudósaink a legkülönfélébb szakkifejezésekkel jelölik ezeket az erőket. Ilyen például a mágnesesség vagy éppen a galvanizmus. Feltehető, hogy a* vril *alkalmazói képesek egységesen kezelni az energia valamennyi természetes formáját. A felszínen számos filozófus sejtette meg ezt a lehetőséget. Faraday ugyanezt a „kölcsönösség" félrevezető kifejezését használva próbálta meg leírni.*

A föld alatti filozófusok azt állítják, hogy a vril *alkalmazása során, amit Faraday valószínűleg „légköri magnetizmusnak" nevezne, képesek befolyásolni a levegő hőmérsékletének változásait – vagyis az időjárást. Tudományos alapossággal, más eljárások során* vril*vezetőket felhasználva a mesmerizmushoz, az elektrobiológiához, az odikus erőhöz stb. hasonló energiaformákat vetnek be, amivel befolyásolni tudják az elmét, valamint az állati és növényi testeket. Olyan erős hatásra képesek, amilyenről még csak álmodni sem mertek volna a misztikusaink. A fenti összes energiafajtának a* vril *gyűjtőnevet adták.*

Lytton műve ugyan csupán fikció, ám egy barátjának bevallotta, hogy hite szerint igenis létezik a *vril.* Nem mondta el, hogy mire alapozza ezt a feltevését. Mások nem voltak ennyire tartózkodóak vagy visszafogottak. A *vrilt* az energia számos, különféle megjelenési formájával azonosították.

Ernst Schäfer expedíciója 1938-ban a tibeti Gangtokban. Schäfer balról a negyedik. A kutatóutat Heinrich Himmler és az SS szponzorálta.

A Vril Társaság meggyőződése szerint, ha valaki spirituális megvilágosodása után képes erőként használni a *vrilt*, akkor azzal gyógyíthat vagy legyűrheti mások akaratát.

Abban is hittek, hogy a *vrilt* felhasználva befolyásolni lehet az anyagi világ eseményeit. Ehhez arra volt szükség, hogy a vizualizáció és az érzelmek irányításának kombinációjával akaraterejüket egyfajta lézersugárként az adott problémára összpontosítsák. Ezenfelül kapcsolatba akartak lépni a Titkos Főnökökkel, hogy az ő erejüket is felhasználhassák.

A Vril Társaság módszerei

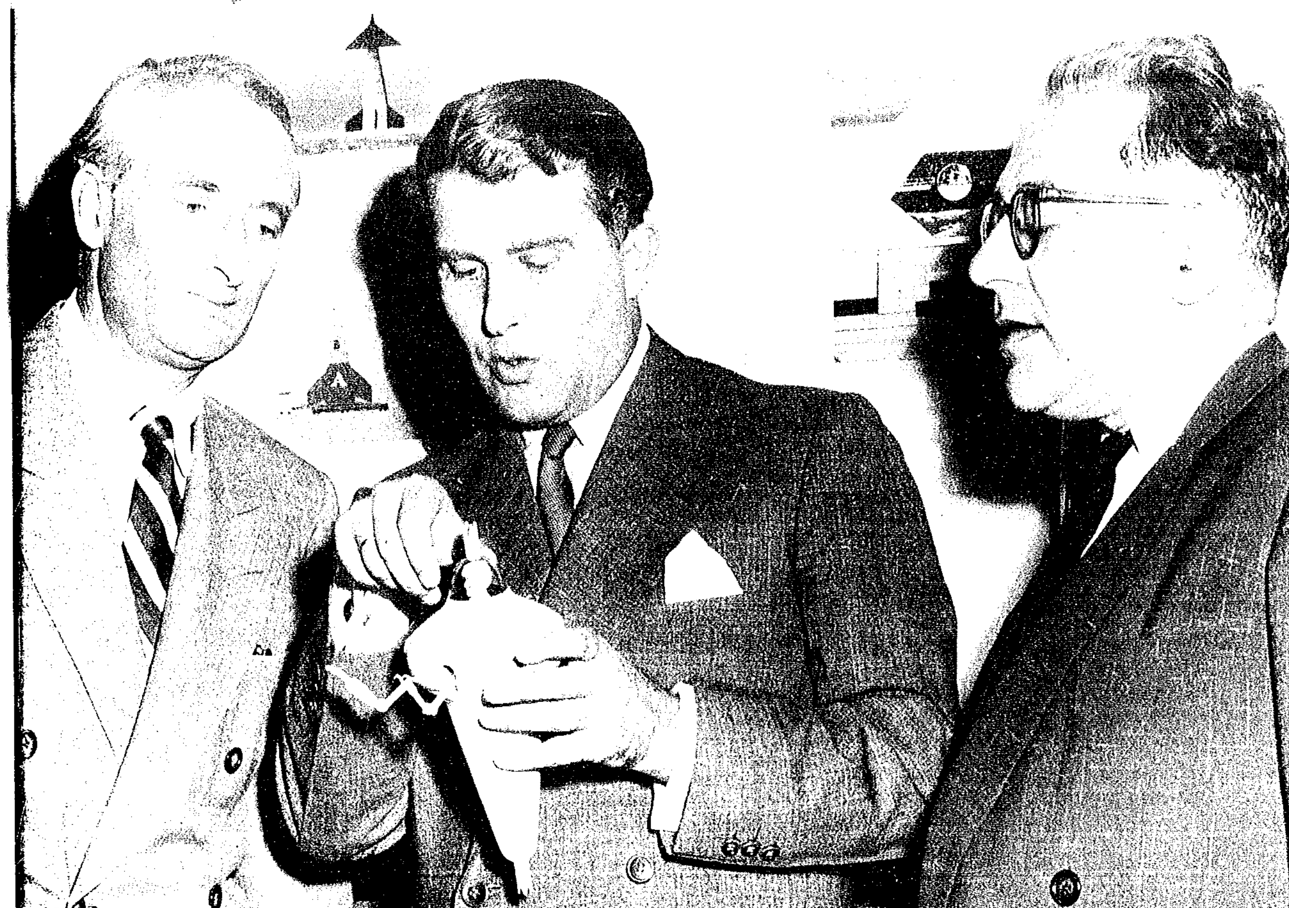
A titkos közösség két olyan eljárást fejlesztett ki, amelyek révén – elképzelésük szerint – a beavatott képes lesz irányítani és manipulálni a *vril* erejét. Az első módszert „tudományos eljárásnak" nevezték. Ennek az volt a lényege, hogy vegyi módszerekkel izolálni kell az ólomban található proton részecskét. A protont utána „be kell fogni a Szaturnusz fotonikus mágnesességébe" vagy egy aktív vulkán lávájába kell zárni. Az ezt követő vegyészeti eljárás állítólag lehetővé tette, hogy a beavatott a *vril* alkalmazásának igazi mestere legyen.

„A Vril Társaság meggyőződése szerint, ha valaki spirituális megvilágosodása után képes erőként használni a *vrilt*, akkor azzal gyógyíthat vagy legyűrheti mások akaratát. Abban is hittek, hogy a *vrilt* felhasználva befolyásolni lehet az anyagi világ eseményeit. Ehhez arra volt szükség, hogy a vizualizáció és az érzelmek irányításának kombinációjával akaraterejüket egyfajta lézersugárként az adott problémára összpontosítsák."

Létezett ezenfelül egy másik, „misztikus módszer" is. A beavatott egy Aghartit szimbolizáló jelkép előtt állt, miközben a háttérben színes fények világítottak, és hanghullámok rezegtek. Mindezek hatására „jelképesen meghátrálásra kényszerült az élet", aminek következtében a beavatott feltöltődött a *vril* erejével.

Mivel Hitler nem részesült természettudományos képzésben, így valószínűleg a „misztikus módszerek" alkalmazására készítették fel. Nyitott kérdés, hogy ezek a rituálék mennyire lehettek hatékonyak. Ahhoz viszont nem férhet kétség, hogy a Vril Társaság alapos képzésben részesítette a náci vezetőt, akinek nem csupán a személyisége fejlődött, de egyre jobban a befolyása alá tudta vonni az embertársait.

Amikor a náci párt növekedésnek indult, és Hitler minden idejét kitöltötte a politizálás, már csak lényegesen ritkábban, rendszertelenül találkozhatott a társasággal. Ennek ellenére a közvetlen környezetéhez olyan, Rosenberghez, Hesshez és Himmlerhez hasonló emberek tartoztak, akik miatt a *vril* kimondatlanul ugyan, de folyamatosan ott volt a háttérben.

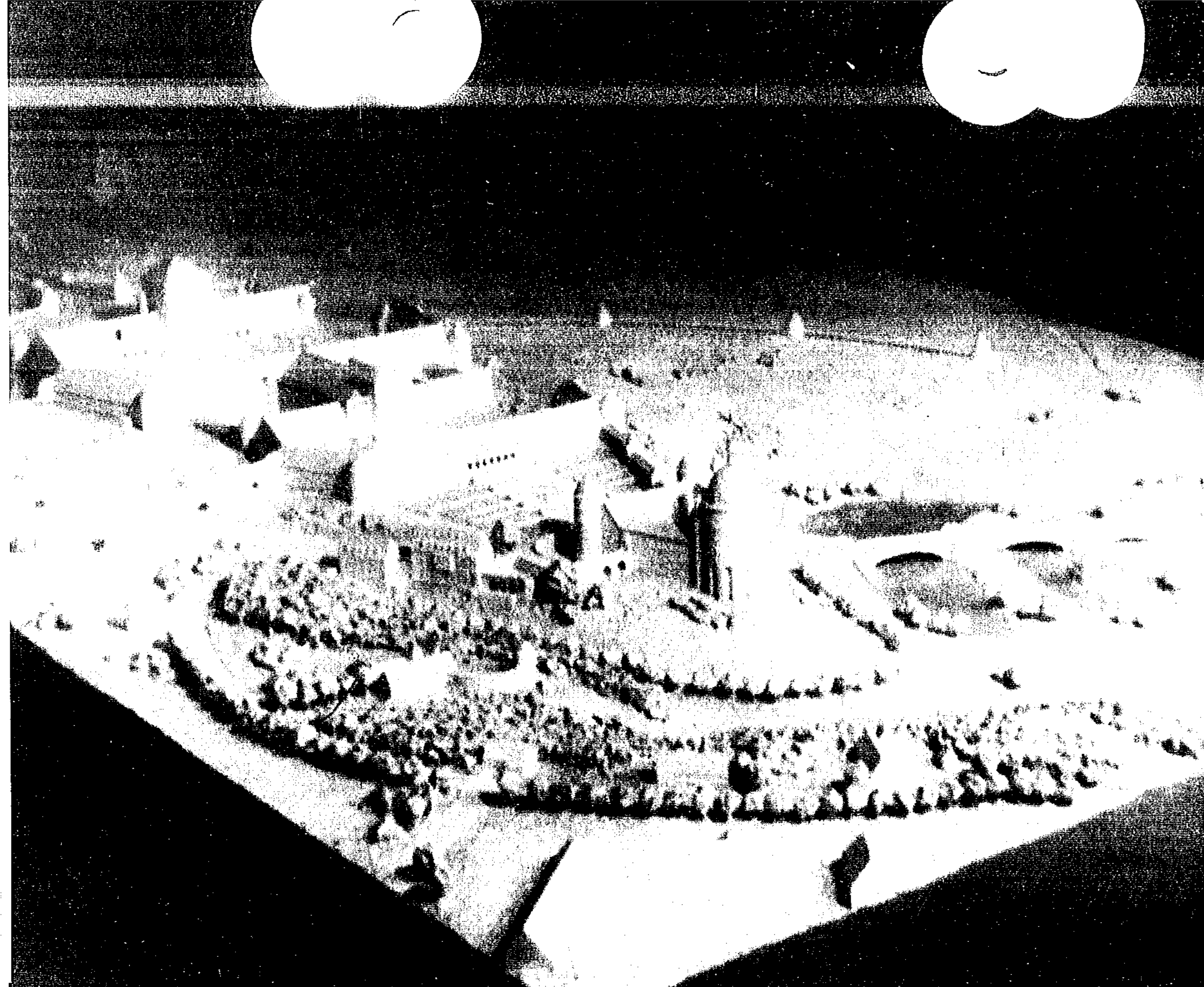

Balról jobbra: Hans Haber, Wernher von Braun és Willy Ley az *Ember az űrben* című Disney-film jelenetében. Ley sokat tett azért, hogy népszerűvé váljon a rakétatechnika és az űrutazás. Legalább ennyire fontos volt, hogy leleplezte a Vril Társaság létezését.

Willy Ley leleplezi a Vril Társaság titkait

Egészen a második világháború végéig még csak azt sem lehetett tudni, hogy a Vril Társaság létezik. A nürnbergi per idején néhány vádlott megemlítette Aghartit és Samballahot, ám a vallomásukat vagy lesöpörték az asztalról, vagy egyszerűen semmibe vették. Ennek mindenekelőtt az volt az oka, hogy a vádlók kerülni akarták az esetleges kiskapukat. Nem szerették volna, hogy a vádlottak védői a náci vezetők beszámíthatatlanságára hivatkozzanak. A világ először a rakétaszakértő német tudóstól, Willy Leytől értesült a Vril Társaságról. 1947-ben megjelent, *A náci rezsim és az áltudományok* című értekezésében beszámolt arról, hogy a titkos közösséget azért hozták létre, mert biztosra vették, hogy Lytton föld alatti világa valóban létezik, és hogy a *vril* erejét fölhasználva létrehozhatják az árják szuperfaját. Mivel Haushofer úgy vélte, hogy Agharti Tibetben található, ezért az ország lakóit is meghívták a társaságba.

A közösség tagjai szilárdan hittek abban, hogy az uralmuk alá hajtják a [illegible] majd ugyanolyan erősek lesznek, mint a föld alatt rejtőzködő hatalmasságok. Ley szerint kidolgozták „az elmegyakorlatok valóságos rendszerét", hogy képessé váljanak a *vril* irányítására. Beszámolt arról is, hogy a világ minden részén toboroztak tagságot. Azt várták, hogy segítenek az árja szuperemberek kifejlesztését célzó kutatásban.

Közéjük tartoztak az Agharti legendáját jól ismerő tibeti lámák is. Ezek a szerzetesek Berlinben éltek, és Haushofer mellett, az *Ahnenerbé*ben dolgoztak. Vezetőjük, „a zöld kesztyűs ember" többször is pontosan megjósolta a jövőt Hitlerről és a nácikról. 1945-ben a Berlint ostromló szovjet csapatokat igencsak megdöbbentette a rangjelzés nélküli német egyenruhát viselő tibeti [illegible] ban feküdtek egymás mellett a földön. A mellettük heverő rituális késsel követtek el öngyilkosságot. Inkább hasba szúrták magukat, mint hogy megalázó módon fogságba essenek. Agharti sötét beavatottjai számára csupán ez a tragikus vég maradt.

Hitler ilyen szellemi légkörben mozgott 1919 és 1923 között. Spirituális kiképzése valamilyen mértékben az élete végéig hatott rá. Az biztos, hogy szilárdan hitt az akaraterejében, abban, hogy végsőkig képes befolyásolni az eseményeket.

Himmler azt akarta, hogy a wewelsburgi vár az ezeréves birodalom szívében álló, náci Camelot legyen. A nácik uralma csupán tizenkét évig tartott, de Wewelsburgra rengeteg pénzt pocsékoltak el.

A csekély létszámú, gyakran bizarr és tudo- [illegible] aránytalanul nagy hatalomra es befolyasra tett szert. A wewelsburgi várra és a nagyszámú áltudományos vagy okkult „kutatásokra", valamint a végül népirtáshoz vezető gyilkos fajgyűlölő képzelgésekre elköltött sok millió márka mindazokra a módszerekre és doktrínákra vezethető vissza, melyekre Hitler a Vril Társaság közvetítésével sajátított el.

HARMADIK FEJEZET

Németország új vallást kap

A nácik rendkívül átgondolt erőfeszítést tettek a német nép rokonszenvének elnyerésére. Megpróbálták egyfajta új vallásnak beállítani magukat. Az új hit rajongói Hitlert nyíltan Németország megváltójaként dicsőítették. A *Mein Kampf* „szent könyvként" ugyanolyan tekintélynek örvendett, mint a Biblia. Számos módon ünnepelték a pártot, a nemzetet és az élükön álló vezetőt. Az új szertartásokat nagy odafigyeléssel a keresztény ceremóniákról és hagyományokról mintázták meg.

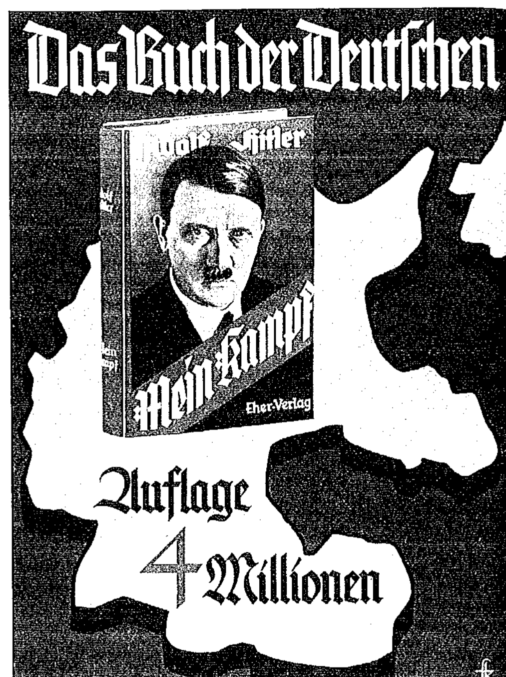
A KERESZTÉNYSÉG ELLENSÉGEI

Bár számos náci vadul gyűlölte a kereszténységet, a nyilvánosság előtt Hitler visszafogottan és baráti hangnemben nyilatkozott a nagy felekezetekről, mindenekelőtt a katolikusokról. A színfalak mögött azonban ő is ugyanúgy a gyűlölködő szélsőségesek közé tartozott, mint Rosenberg, Himmler és Hess. Rauschning az egyik beszélgetésről készített feljegyzésében ezt írja:

> *Ha eljön a kellő idő, Hitler majd új vallást ad a világnak. Az örökké tartó élet áldott tudata egységet alkot a hatalmas, univerzális élettel. A hívő maga is egy halhatatlan nemzet része lesz. Ez volt az az üzenet, amit a megfelelő időpontban meg akart osztani a világgal. Hitler lesz az első, aki valóra váltja mindazt, amit a kereszténységnek kellett volna. Ez az örömhír felszabadítja az emberiséget a mindennapi életük terhei alól. Hitler visszaadja az embernek a természet által ráruházott, magabiztos, isteni nagyságát.*

A NÁCIZMUS MINT VALLÁSPÓTLÉK

A nemzetiszocializmus határozottan arra törekedett, hogy felélessze a németek vallásos érzelmeit, amit azután átvitt volna a pártra és mindenekelőtt annak vezetőjére. Hitler az imádat tárgyaként jelent meg. Elképzeléseit a nemzet igazi vallásaként, pártját pedig egy olyan egyházként tüntették fel, amelybe minden igaz németnek be kellett volna lépnie. Mindent megtettek azért, hogy a lakosságra [illegible] tásait, a dogmáit, és megmutatták, hogy mire kell irányulnia az imádatnak. Hol nagyobb, hol csekélyebb erőfeszítéseket tettek az új vallás bevezetésére. Hitler gondosan ügyet arra, hogy a nyilvánosság előtt ne legyen annyira radikális, mint a helyettesei. Ugyanakkor egyértelmű volt a nácik célkitűzése. Folyamatosan arra törekedtek, hogy a kereszténység helyét a saját világnézetükkel foglalják el.

A háború végéig Németországban több mint tízmillió példányt nyomtattak a *Mein Kampf*ból. Ingyenpéldányt kaptak a friss házasok és a fronton küzdő katonák.

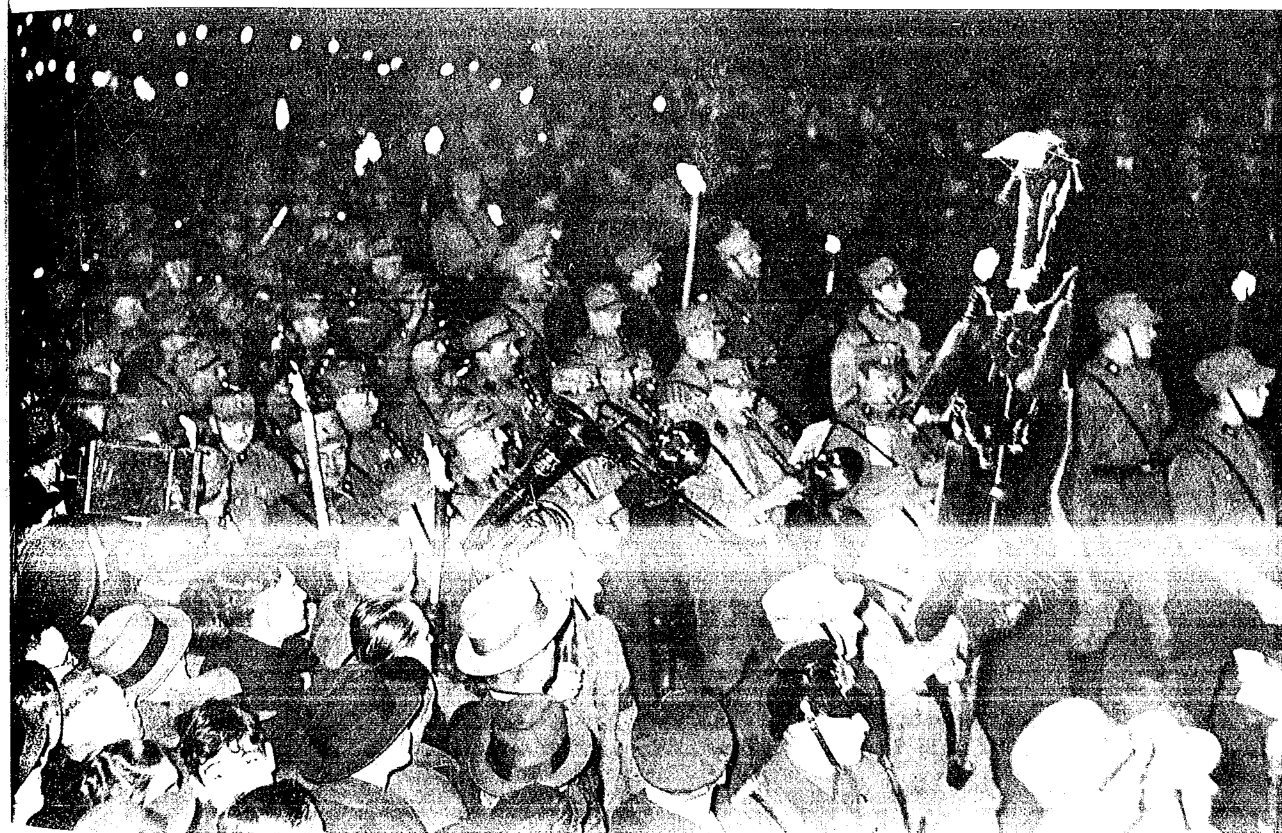
> *A* Mein Kampf*ban Hitler azt írta, hogy elengedhetetlen a belső vallásos vágyakozás abban a pillanatban, amikor a tisztán metafizikai kötöttségektől mentes világból kikristályosodnak a világosan körülhatárolható hit elképzelései. Ez a hit nem önmagáért való, hanem csupán egy eszköz, amit a cél szentesít. Ugyanakkor viszont mindenképpen szükség van rá, mivel csupán a hit teszi lehetővé,* [illegible] *rendű elvek mindig összecsengenek a legalapvetőbb, életbevágóan fontos szükségszerűséggel. A hit segít az alantas, állati szintről felemelni az embert. Komoly szerepet játszik abban, hogy az emberiség létezhessen. Ha valaki a vallásos oktatás felszámolásával elragadná napjaink emberiségétől a műveltség által megőrzött vallásos, dogmatikus alapelveket, melyek a gyakorlati életben pontosan ugyanannyira lényegesek, mint az etikai-erkölcsi alapelvek, és ezen elveket nem helyettesítené valamilyen, velük egyenrangú rendszerrel, akkor a veszteség következményeként fellépő iszonyatos sokkhatás megrázná az emberi létezés alapjait. Éppen ezért kijelenthetjük, hogy az ember nem csupán azért él, hogy a magasabb eszméket szolgálja, de éppenséggel ezek a felsőbb ideálok teszik lehetővé, hogy emberként létezhessen. Így tehát a kör bezárul.*

A Hitlerre annyira jellemző dagályos próza dacára is egyértelmű, hogy mire gondolt. A nemzetiszocialista dogmákat és szertartásokat úgy alakították ki, hogy a vallás helyére lépjenek. A párt pedig az egyházak pótléka kívánt lenni.

Az *Asztali beszélgetések* során kinyilvánította, hogy a háború megnyerését követően szándékában áll elpusztítani az összes vallásos testületet. Kijelentette, hogy szilárd meggyőződése szerint „valamennyi vallás megtévesztés", és csupán a faj fennmaradása számít.

A weimari köztársaság rendkívüli nehézségekkel küzdött a fennállása jelentős része alatt. A többségüket nem tudta megoldani. A vezetői javarészt jó szándékú értelmiségiek, akik képtelenek voltak megbirkózni az egymást követő, országos válságokkal. Ennél is súlyosabb gondot jelentett, hogy nem

Berlin, 1933. január 30.: Szinte vallásos lelkesedés tükröződik a Wilhelmstrassén az újonnan megválasztott kancellárt, Adolf Hitlert ünneplő fáklyásmenet résztvevőinek arcán.

tudták, de nem is akarták megszólítani az egyszerű németeket. Nem sikerült pozitív jövőképet mutatni nekik. Ez volt az oka annak, hogy a választópolgárok széles tömegei kétségbeesésükben elfordultak a demokratikus pártoktól, és helyettük a nemzeti megváltást ígérő erőre szavaztak.

Hitler: Németország megváltója

A náci vezető komoly erőfeszítéseket tett azért, hogy a pártja átvegye az egyházak szerepét. Tudatosan arra törekedett, hogy saját maga Németország új megváltójának tűnjön. Kifejezetten vallásos jellegű engedelmességet, önfeláldozást és hitet követelt meg a követőitől. Amikor kinevezték kancellárnak, Goebbels hatalmas esti diadalmenetet szervezett Berlinbe.

Hitler a berlini Lustgartenben szól a tömeghez. Úgy viselkedik, mintha tényleg ő volna az „új messiás".

„Führer! Követünk téged! Mindenki azt mondja, hogy igen!" Egy náci plakát gondosan megválogatott szavai. A harmincas években egyértelművé vált, hogy Hitlernek feltétel nélkül engedelmeskedni kell.

A nácik sok ezer támogatója bújt egyenruhába, és vonult el a kancellári hivatal előtt, hogy kifejezze tiszteletét. Hatalmas létszámú rezesbandák játszották a katonai indulókat, miközben fáklyával a kezükben egymás után felvonultak az SA *(Sturmabteilung)* és az SS egységei, hogy üdvözöljék diadalmas vezérüket. A háttérben szóló rádiók egyenes adásban közvetítették az eseményt.

A folyamatos, könyörtelen propaganda pergőtüze az emberek fejébe verte, hogy Hitler nem csupán a német nemzet megváltója, de olyan vezér, akit maga az Úristen állított az ország élére. Nagyon is kézzelfogható módon Hitler ugyanolyan tiszteletet kapott, mint Krisztus. Mind gyakrabban fordult elő, hogy nem közönséges politikusként, hanem valamiféle félisteni lényként jelent meg. Ehhez hasonló tiszteletet senki sem követelt meg magának az Isten kegyelméből uralkodó királyok kora óta, és még a Sztálin körül kialakuló személyi kultusz sem volt ennyire rajongó.

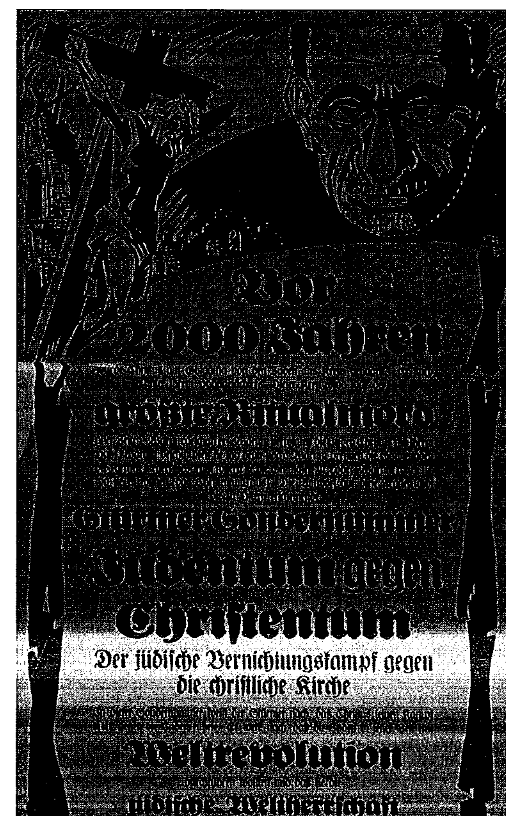
A nácizmus vallásos szertartásai

Politikai pályafutása során Hitler a nagygyűléseket mindig is gondosan megtervezte, és szinte már az istentiszteletek módjára vezérelte le. Csakis este tartott beszédet, mert úgy vélte, hogy kizárólag a kései időpontban lehet kialakítani a sikerhez elengedhetetlen, várakozással teli légkört. Szónoklatai elején minden alkalommal feleleveníttette a párt történetét, majd politikai bejelentések következtek, és utána őrjöngő támadást indított Németország ellenségei ellen. A beszédet egyfajta hitvallással zárta le. Kijelentette, hogy megingathatatlan elszántsággal készen áll a nemzeti nagyság megőrzésére és kiterjesztésére.

Legtöbbször természetesen a zsidók voltak a célba vett ellenségek. Bizonyos mértékben már a vallásos eltökéltség jeleit lehetett felfedezni, ahogy valakit dicsért vagy gyalázott. Folyamatosan önmagát ismételve azt sulykolta hallgatóiba és olvasóiba, hogy ő maga a jót és a pozitív értékeket képviseli, míg a zsidók a gonosz megtestesülései. Támadásait úgy fogalmazta meg, mintha csak elfogadható módon a bűnök ellen lépett volna fel. A *Mein Kampf*ban találunk egy, még a könyv többi részéhez képest is szokatlanul szókimondó bekezdést:

> *Hitem szerint mindenható teremtőnk szándékának megfelelően cselekszem. Ellenállva a zsidóknak az Úr munkáját végzem el!*

A náci vezetők közül alig hitt valaki a kereszténységben. Hitler zárt ajtók mögött bevallotta, hogy

Antiszemita plakát 1937-ből. Azzal vádolja a zsidókat, hogy rituális gyilkosságot követtek el, amikor Krisztus meghalt a kereszten. A képet a *Der Stürmer* hírhedt karikaturistája, Fips (Philipp Ruprecht) rajzolta.

Az SA egyenruhás tagjai 1933-ban figyelmeztető plakátokat ragasztottak a kirakatokra. Felszólították a németeket, hogy ne vásároljanak az ehhez hasonló zsidó üzletekben.

számos zavaros, okkult elképzelése dacára valójában ateista. Goebbelsre és Göringre ugyanez volt az igaz. Mind a hármójuk esetében elmondható, hogy az őszinte vallásos érzésekhez még leginkább a világnézetüknek megfelelő „vér és föld" eszméje, valamint az árja faj felsőbbrendűségébe vetett hit állt a legközelebb. Rosenberg és az *Arbeitfrontot* irányító Robert Ley alapvetően gnosztikus módon látta a világot. Himmler és a *Hitlerjugend* élén álló Baldur von Schirach pedig a pogányság újjáélesztésének elszánt hívei közé tartoztak.

Megegyezés a Vatikánnal

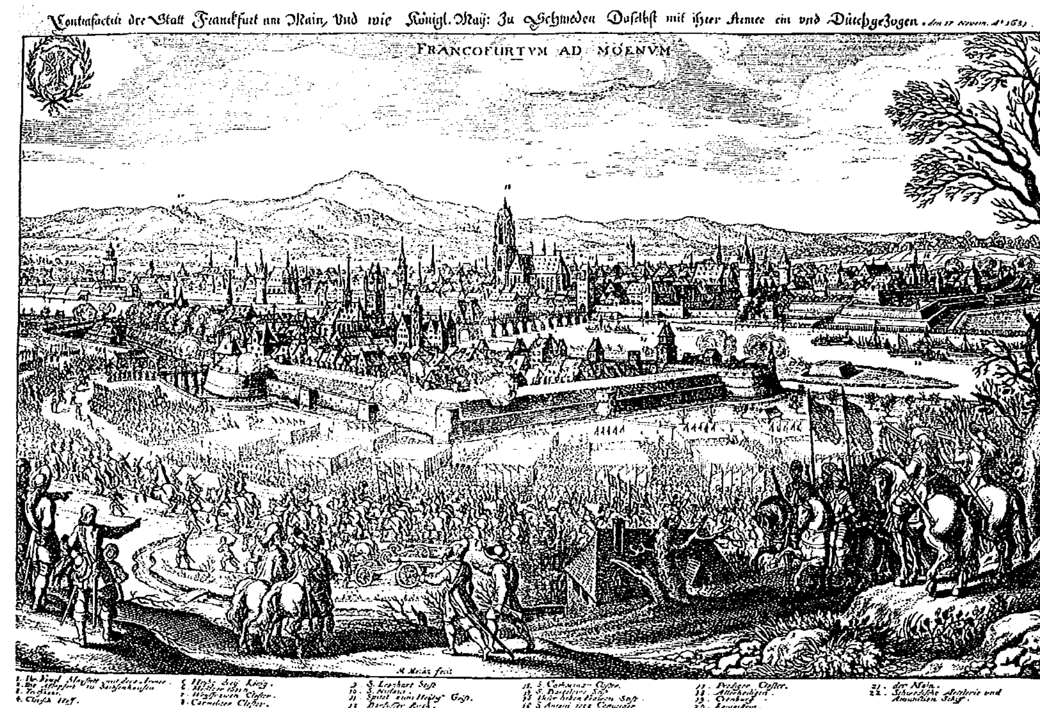
Bár Hitler gyermekkorában katolikus nevelésben részesült, 1933. július 3-án mégsem azért írt alá egy szerződést a Vatikánnal, mert nyomokban még őrizte volna a régi hite maradványait. Kizárólag a politikai célszerűség vezérelte. Három oka volt arra, hogy kiegyezéssel törekedjen az egyházzal ahelyett, hogy nyíltan szembeszállt volna vele. Először is rá akarta venni a katolikus Centrumpártot arra, hogy cserébe a Vatikánnal kötött konkordátumért oszlassa fel magát. Két nappal a megegyezés aláírása után a párt valóban megszűnt létezni. A második ok az volt, hogy Paul von Hindenburg panaszkodni kezdett Hitlernek néhány náci vezető agresszív, keresztényellenes kirohanásai miatt. Hitler kancellárságának első tizennyolc hónapja során Hindenburg maradt az állam elnöke. Az idős tábornok komolyan aggódott, amiért az új kormányzat és az egyházak között megromlott és kiéleződött a viszony.

A Hitler-kormány számos tagja, közöttük Papen alkancellár is katolikus volt. Ők visszataszítónak találták a nácik vallásellenes elfogultságát. Az országban még mindig érezhető feszültség miatt Hindenburg arra kérte Hitlert, hogy vegyen vissza a kampány hangerejéből. A kancellár vonakodva ugyan, de engedelmeskedett. A megállapodás harmadik, de talán legfontosabb oka talán mégis az volt, hogy semlegesíteni akarták a német katolikus egyház befolyását. Azt remélték, hogy így a hívők nagyobb mértékben együttműködnek majd a rezsimmel.

Vallásos megosztottság Németországban

Németországot évszázadok óta sújtotta a hitviszály. A középkorban talán csupán Franciaországban bukkant fel olyan sok eretnek mozgalom, mint német földön. Az ország különösen a kirobbanó erejű apokaliptikus és messianisztikus mozgalmak iránt volt fogékony. A reformáció idején Európában ellentét támadt a protestánsok és a katolikusok között. Németország középen kis híján kettészakadt. Az iszonyatos harmincéves háború (1618–1648) során a vallás nevében francia, spanyol, osztrák, svéd, dán hadak, valamint a zsoldosok hordái pusztítottak. Németország végül Bismarck vezetésével egyesült. Az egység egy hódító háború révén jött létre. A protestáns poroszok legyőzték és

A harmincéves háború óta bizonytalanság uralkodott Európa német nyelvű területein. Az országot csupán 1871-ben sikerült egyesíteni.

War Jesus Jude?

Ein Nachweis auf Grund der Geschichte Galiläas, der Zeugnisse der Evangelien und Jesu eigener Lehre.

Von

Dr. phil. nat. Artur Dinter.

Jézus zsidó volt?: Artur Dinter 1927-ben alapította meg a Spirituális Keresztény Vallásos Közösséget (későbbi nevén a Német Nép Egyházát). „Meg akarta tisztítani" a kereszténységet a zsidó hagyományoktól. Később összetűzésbe került Hitlerrel.

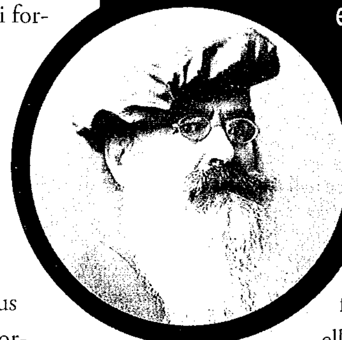
kizárták az új Németországból a katolikus osztrákokat. A Bajorországhoz hasonló katolikus királyságok kénytelenek voltak beépülni az új protestáns birodalomba. Amikor Bismarck kulturális harcot indított a katolicizmus ellen, a pápa a német katolikusokat mozgósította. Ennek eredményeként jött létre a katolikus érdekeket a politika színterén védelmező Centrumpárt.

Németország vallásos megosztottsága igazából sohasem múlt el. A kereszténység valamennyi formája hanyatlásnak indult, amikor mind nagyobb tömegek fordultak el a hagyományos vallásosságtól. A német teológusok a kereszténység megújításának élvonalában haladva megpróbálták kialakítani a vallás racionálisabb változatát. Erőfeszítéseik hatására azonban nem annyira megújult, hanem inkább még jobban megrendült a hit. Ironikus módon tevékenységük olajat öntött a Németországban megerősödő antiszemitizmus tüzére, hiszen ezek a teológusok gyakorlatilag elfordultak az Ószövetségtől, és így kimondatlanul leválasztották a kereszténységet a zsidó gyökereiről.

Pogány újjászületés és népi kereszténység

Ráadásul egy időben a romantikus, új, pogány mozgalmak megerősödésével – amiben jelentős szerep jutott a Wagnerhez, vagy a jobbra fent látható Guido von Listhez hasonló, közismert személyeknek –, mind nagyobb hangsúlyt kapott egy új, „népi" kereszténység [illegible]. Szorgalmazói eltérő mértékben voltak antiszemiták, ám ez a hozzáállás 1890 után egyre jobban tetten érhetővé vált. A népi kereszténység legismertebb képviselői Julius Langbehn, Paul de Lagarde és Ernst von Bunsen voltak. Mind több népi keresztény gondolta azt, hogy el kell utasítaniuk a kereszténység és a zsidó vallás bármilyen kapcsolatát. Az ilyen világnézetű emberek kapva kaptak a

„Mind több népi keresztény gondolta azt, hogy el kell utasítaniuk a kereszténység és a zsidó vallás bármilyen kapcsolatát. Az ilyen világnézetű emberek kapva kaptak a filozófus Fichte abszurd elképzelésén, miszerint Jézus tulajdonképpen nem zsidó, hanem árja volt."

filozófus Fichte abszurd elképzelésén, miszerint Jézus tulajdonképpen nem zsidó, hanem árja volt. Bunsen biztosra vette, hogy a Biblia igazi vallása az árja napkultusz volt. Ádám természetesen az árják közé tartozott, az Édenkertben felbukkanó kígyó pedig zsidó volt. Wagner a zsidókat „az emberi dekadencia gonosz testet öltésének" nevezte, és azt követelte, hogy találják meg a „zsidókérdés végső megoldását". Az elvakultan fajgyűlölő Lagarde „a történelem terhének" nevezte a szlávokat, akiket „építőanyagnak kell felhasználni az új német célok megvalósítása során". Annak a véleménynek adott hangot, hogy „minél [illegible] az annál jobb lesz nekünk és nekik is". Jézust olyan szerencsétlennek tartotta, aki véletlenül zsidók közé született. A Megváltó nagyságát azzal érzékeltette, hogy Krisztus állítólag „nem akart zsidó lenni". Lagarde azzal vádolta meg a német protestánsokat, hogy továbbcipelik „a kereszténység rohadt maradékát", a katolikus egyház pedig „az államok és a nemzetek született ellensége".

Azt követelte, hogy azonnal zárják be az összes zsinagógát.

Lagarde egy új „német hit" elfogadását követelte. Úgy vélte, hogy ezt majd egy „tiszta és erős akaratú" férfi vezeti be. *A jövő vallása* című könyvében ezt írta:

A nácik durva antiszemitizmusa elkerülhetetlenné tette, hogy támadást indítsanak a kereszténység ellen. Hitler Rosenberget bízta meg a németországi egyházak megrendszabályozásával.

Szabadságot akarunk, nem szabadosságot. Németországot, nem pedig zsidó-kelta elméleteket a germánokról. Áhítatot és nem dogmákat. Azt, hogy ismerjék el, csiszolják és emeljék magasabb szintre a természetünket. Nem akarjuk, hogy egy francia gyeplőt tartó orosz kocsis hajtson minket, de azt sem, hogy zsidó korbáccsal verjenek.

Arra szólította föl, hogy „pusztítsák el a judaizmust", és kijelentette, hogy „a zsidók ugyanolyan mértékben szűnnek meg önmaguk lenni, mint amennyire mi saját magunkká válunk. Minden egyes zsidó a nemzeti életünk gyengeségének bizonyítéka. Meg annak, hogy milyen csekély értékű az úgynevezett keresztény vallás." Lagarde azt javasolta, hogy az európai zsidókat deportálják Madagaszkárra. A nácik egy időben komolyan megfontolták ezt az elképzelést, ami azt mutatja, hogy Lagarde filozófiájának hatása alatt álltak.

A NÉMET KERESZTÉNYSÉG MOZGALMA

1917-ben a majdani „német kereszténység" három vezető képviselője nyilvánosságra hozta 95 tézisét. Ezeket Luther eredeti 1517-es 95 tézise alapján állították össze. A lista készítői abban hittek, hogy a vallást az ő sajátos értelmezésükre kell alapozni. Elítélték a „zsidó vallást" és az egész Ószövetséget, valamint az Újszövetség jelentős részét is el akarták távolítani a Bibliából.

1921-ben megalakult a Német Egyházak Ligája. A kéthavonta megjelenő folyóiratukban Jézust „tragikus árja hősként" ábrázolták. A lap azt követelte, hogy az Ószövetséget egy „germán mítosszal" helyettesítsék.

A náci párt növekvő sikerét látva a liga és a hozzá hasonló csoportosulások egyesítették erejüket, hogy a nácikat támogathassák. A párt számos befolyásos vezetője próbált meg hatást gyakorolni a „német keresztényekre". Azt akarták, hogy a közösség nyíltan fajgyűlölő és nacionalista elveket vállaljon fel. A közeledési kísérlet fő mozgatóereje Rosenberg volt.

A nácik a „német keresztények" révén a maguk képmására akarták formálni az egyházakat. Csakhogy a saját nézeteik még az ilyenfajta felhígított kereszténységgel is éles ellentétben álltak. Hitler az egész keresztény vallást „zsidó szélhámosságnak" nevezte, Himmler pedig azt mondta, hogy a kereszténység „teljes mértékben idegen a németektől". Kísérletek történtek arra, hogy létrehozzák a protestánsok „német egyházát". Siker esetén ugyanis a náci nézeteket a szószékről lehetett volna hirdetni a híveknek.

NÁCI TÁMADÁSSOROZAT AZ EGYHÁZAK ELLEN

Hindenburg 1934-ben halt meg. Most már semmi sem kötötte meg Hitler és a kormánya kezét abban, hogy támadásokat indítsanak a kereszténység ellen. Komoly világnézeti okai voltak az elszántságuknak. Ezek közül az volt a legfontosabb, hogy a kereszténység megváltást ígért minden hívőnek, míg a nácik szerint csupán az árja fajt lehetett megmenteni. Himmlernek és Rosenbergnek megvoltak a maguk sajátos vallásos elképzelései. Elszántan arra készültek, hogy ezeket ráerőszakolják a németekre. A tevékenységüket áttekintve viszont megállapítható, hogy bár az egyházakat sikerült hatékonyan elnyomniuk, nem tudtak tömegeket felsorakoztatni a nézeteik mögé.

Martin Bormann 1941. június 6–7-én kiadott parancsában a következőképpen fogalmazta meg a gauleitereknek a kereszténység elleni keresztes hadjárat legfontosabb okát:

Meg kell semmisítenünk mindazokat a befolyásoló tényezőket, amelyek korlátozhatják, vagy éppen károsan befolyásolhatnák a nép által választott Führer és az őt segítő NSDAP (a náci párt) hatalmát. Soha többé nem engedhetjük meg, hogy az egyházak akár csak a legcsekélyebb mértékben is irányíthassák az embereket. Uralmukat teljesen és véglegesen meg kell törni. Csak így garantálhatjuk a nemzet és a birodalom létezését.

Hitler Rosenberget bízta meg azzal, hogy a németországi egyházak elfogadják a nemzetiszocializmus filozófiáját. Rosenberg erőszakos fellépése sok ellenséget szerzett, és még a pápa is elítélte az

XI. Pius pápa (jobbra) a berlini Szent Mihály-templomban ünnepli meg megválasztásának 10. évfordulóját. A katolikus vezető elszántan ellenállt a durva követeléseket támasztó nácíknak.

intézkedéseit. Komoly nehézségek merültek fel, amikor a nácik megpróbálták a saját képmásukra formálni az egyházakat, mindenekelőtt a protestáns irányzatokat. XI. Pius pápa idején a katolikusok meglehetősen kritikus hangvételt ütöttek meg, ám az utódja, XII. Pius már jóval elnézőbb volt a nácikkal szemben. Bíborosként a későbbi pápa komoly szerepet játszott abban, hogy sikerült tető alá hozni a Vatikán és a Hitler-rezsim közötti konkordátumot. Bár tisztában volt a holokauszt tényével, mégsem ítélte el a náci rendszert. Egyetlen alkalommal sem támadta nyilvánosan Hitleréket, így a katolikus egyház néhány bátor tagjára maradt a keresztény értékek megvédése egy olyan rezsimmel szemben, amely folyamatosan és gyakran brutális erőszakkal, a gyilkosságtól sem visszariadva támadta a vallásos meggyőződésük mellett kiállókat. *(XII. Pius megítélése ma árnyaltabb ennél. A szerk.)*

A NÉMET EVANGÉLIKUS EGYHÁZ

A németországi evangélikusok élén a nácikkal rokonszenvező Ludwig Müller püspök állt. Kezdetben úgy tűnt, hogy az evangélikus egyház fogja Hitler mögött felsorakoztatni a protestánsokat. Irányítói „egy népi egyház" létrehozását követelték, melynek tagjai kizárólag „tisztavérű németek" lehettek. Müller katonai káplán volt, és amikor a német protestánsok élére került, azonnal militarista hangnemben kezdett el szónokolni a gonoszság erői ellen keresztes hadjáratot indító, keresztény harcosok küzdelméről. Ő volt az, aki az egyházi szertartás részévé tette a hírhedt Horst Wessel-dalt: „Magasba a zászlót, zárd a sorokat. Kint az

A „német keresztények" protestáns közössége elfogadta a nácikat és az ideológiájukat. A tervek szerint a különféle protestáns egyházakat egyetlen, Hitlerhez hű szervezetté alakították volna.

A „német keresztények" közé tartozó Peter atya az egyház és a nép kapcsolatáról tart előadást. A magasban jól látszik az „evangélium a Harmadik Birodalomban" felirat.

utcán a barna zászlóaljak vonulnak." Prédikáció közben papi ruhájára tűzve viselte két Vaskeresztjét, és az istentisztelet során lovassági trombitásokat is alkalmazott. Müller és a támogatói elbocsátották a zsidó származású papokat, de azokat is, akiknek házastársa nem árja származású volt. Kizárták a keresztény hitre tért zsidókat, valamint azokat, akiknek az ősei vették fel Jézus hitét.

„A német keresztények" a „marhakufárok és stricik történeteivel teli" Ószövetség teljes körű elutasítását követelték. Úgy ítélték meg, hogy annak semmi köze sincs a kereszténységhez. Szükségesnek tartották még az Újszövetség „revízióját" is, mert Jézus tanításait összhangba akarták hozni „a nemzetiszocializmus elvárásaival". Azt követelték, hogy valamennyi egyházi vezető fogadjon hűséget Hitlernek, és minden gyülekezetből zárják ki a megkeresztelkedett zsidókat. Az „egy nép, egy birodalom, egy hit" jelszót használták.

A nácik szándéka, de legalábbis reményei szerint a német protestánsok többsége belépett volna Müller egyházába. Ez a próbálkozás nem járt sikerrel. A legtöbb német protestáns a hagyományos, lutheránus felekezetek tagja maradt. Sokan dühös elszántsággal fordultak szembe a nácikkal, amikor azok fenyegetni kezdték az egyházak függetlenségét és megpróbálták a hívőkre kényszeríteni saját faji elképzeléseiket.

ROSENBERG ÉS A POZITÍV KERESZTÉNYSÉG

Rosenberg gyakran terjengősen szónokolt az úgynevezett „pozitív kereszténységről". Ez alapjában véve egy olyan kereszténységet jelentett, amelyikről nem csupán a zsidó örökséget hántották le, de az alapvetően keresztény értékek helyére fajgyűlölő és kirekesztő elképzelések kotyvaléka került. A párt vezető ideológusa túlságosan is távolságtartó értelmiségi volt ahhoz, hogy megérthesse, hogy ez az

elképzelés sohasem nyerheti el az igazi keresztények támogatását és odaadását.

Rosenberg készítette el a világháború korai időszakában a „nemzeti, birodalmi egyház" kidolgozásának programját. Hitler elfogadta a javaslatait, melyek azt a célt tűzték ki maguk elé, hogy könyörtelenül eltapossák Németországban a keresztény vallást. Ha a háború másként alakult volna, a kereszténységre olyan kegyetlen üldöztetés várt volna, mint amilyenhez hasonlót a római császárok kora óta nem tapasztalt. Krisztus hitét Rosenberg bizarr „harminc pontja" váltotta volna fel. Ezek között ilyeneket találunk:

5. A nemzeti egyház határozottan és visszavonhatatlanul felszámolja... a Németországba kívülről érkező furcsa és idegen keresztény hiteket...
13. A nemzeti egyház azt követeli, hogy azonnali hatállyal szűnjön meg a Biblia németországi kiadása és használata...
18. A nemzeti egyház megtisztítja oltárait a kereszttől, a Bibliától és a szentek képétől.
19. Az oltáron nem állhat más, mint a *Mein Kampf* (a német nemzet számára és ily' módon Isten szeme előtt a legszentebb könyv). Az oltár bal oldalára egy kardot kell fektetni.
30. A kereszténység keresztjét a nemzeti egyház megalapításának napján el kell távolítani valamennyi templomból, székesegyházból és kápolnából... Helyére az egyetlen, legyőzhetetlen jelképnek, a horogkeresztnek kell kerülnie.

A NÉMET HIT MOZGALMA

Wilhelm Hauer tanult ember, az indiai kultúra, vallás és történelem szakértője volt. Lényegesen mérsékeltebbnek számított Rosenbergnél, Himmlernél, de még Müllernél is. 1933-ban kiadott könyve a „német keresztények alapvető jelentőségű dokumentuma" lett. Hauer művében nem kapott különösebben nagy jelentőséget az antiszemitizmus. A szerző ehelyett azt hangsúlyozta, hogy a kereszténység egy lényegtelen, idegen hagyomány, ami teljes mértékben szemben áll az „árja tradíciókkal". A könyv lapjain skandináv mítoszokkal, a hindu mitológia elemeivel, Platónhoz és Hegelhez hasonló filozófusokkal, Goethével és más írókkal vagy éppen olyan misztikusokkal találkozhatunk, mint Jakob Böhme és Eckhart mester. A tudományos művekre jellemző szárazsággal megírt könyv változatos tartalma ellenére is elsősorban amellett kardoskodik, hogy a német népet „meg kell szabadítani a zsidó befolyástól". Hauer szerint „a német kultúrának" megvannak a maga „evangéliumai", az ősi skandináv és germán mítoszok. Wotan a germánok igaz istene, nem pedig a keresztény Mindenható. A németek olyan erényeket képviselnek, mint az igazságosság, a nemesség és az áldozatvállalás. Ezek éles ellentétben állnak a keresztények felebaráti szeretetével. Hauer kijelentette, hogy kortársai azért vetik el a kereszténységet, mert új hitük szerint „sérthetetlen a nemes ember akarata". A szerző biztosra vette, hogy ez az új meggyőződés az „a talaj, amiből őszinte és igaz hit sarjadhat". Elkerülhetetlennek tartotta a „német hit" újjászületését, mivel Hitler és a nácik megteremtették annak az esélyét, hogy az új hit „történelmi valósággá" váljon. Ez a bizarr, de befolyásos mű elnyerte a pszichológus Carl Jung elismerését. Jung szerint nem lehetett volna „őszinte érzelmek nélkül" elolvasni. Úgy vélte, hogy

a német hit mozgalmának vannak olyan képviselői, akik intellektuálisan, de emberi értékeik tekintetében is tökéletesen képesek arra, hogy ne csupán higgyék, de tudják is, hogy Wotan a germánok istene, nem pedig a keresztények univerzális ura.

Wotan három istennő szeme láttára meggyógyítja Balder sebesült lovát. A nácik az ősi skandináv és germán mítoszokat a német hit szerves részének tekintették.

„A német hit mozgalmának vannak olyan képviselői, akik intellektuálisan, de emberi értékeik tekintetében is tökéletesen képesek arra, hogy ne csupán higgyék, de tudják is, hogy Wotan a germánok istene, nem pedig a keresztények univerzális ura."

HITLER NEM VESZ RÉSZT A KÜZDELEMBEN

A legfőbb náci vezető a maga részéről igyekezett nem belekeveredni ebbe a kötélhúzásba. A kormány tagjai közül Himmler és Rosenberg hangoztatta a legélesebben a kereszténységellenes nézeteket. Hess kijelentette, hogy „az ateisták megváltoztatták" a kereszténység tanításait. Göring arról beszélt, hogy „meg kell találnunk fajunk ősi hangját". Von Schirach hitet tett amellett, hogy „meg kell haladni" a kereszténységet. Reventlow gróf tizenötezer ember előtt szónokolt arról, hogy „az ősi istenek" ma is ott élnek minden olyan német férfi vagy nő szívében, aki hűséges maradt „a vérhez és a földhöz". 1938-ban betiltották a betlehemes énekeket és a karácsonyi dalokat az iskolákban. A karácsony szót hivatalosan lecserélték a Yule ünnepe elnevezéssel.

A KATOLIKUS ELLENÁLLÁS

Mihelyt a nácik támadást indítottak az egyházak ellen, azonnal akadtak ellenállók. A katolikusok nem voltak hajlandóak elfogadni azt, hogy Hitler fontosabb a pápánál. A Katolikus Akció vezetőjét meggyilkolták a nácik. A Vatikán és Hitler közötti megegyezést követően viszont kissé visszafogták

„A pozitív kereszténység alapja a párt, és a pozitív kereszténység maga a nemzetiszocializmus. A nemzetiszocialisták Isten akaratát teljesítik. Urunk a német véren keresztül tesz kinyilatkoztatást."

magukat. Az egyház egésze csendben maradt a náci uralom idején, csupán néhány katolikus püspök és pap tiltakozott elszánt bátorsággal. A kevés tiltakozó egyike, Faulhaber bíboros 1936. november 9-én találkozott Hitlerrel. Elítélte a faji törvényeket és a sterilizációs programot. Hitler őrjöngeni kezdett, és Faulhaber képébe vágta, hogy az egyháznak nincs joga beleszólni az állam ügyeibe, és a náci vezető nem fogja eltűrni az ilyen próbálkozásokat. Hitler majdnem felrobbant, amikor öt hónappal később megjelent a *Mit brennender Sorge* kezdetű pápai enciklika. Valamennyi német katolikus templomban felolvasták a szószékről. Goebbels azonnal lejárató kampányt indított az egyház ellen a sajtóban. Szexuális kicsapongások vádjával több száz papot és apácát tartóztattak le. Gyorsan elítélték és koncentrációs táborokba küldték őket.

A HITVALLÓ EGYHÁZ ELLENÁLLÁSA

Jehova tanúi nem voltak hajlandóak katonai szolgálatot vállalni és nem fogadták el a nácik számos más intézkedését sem. Letartóztatták és koncentrációs táborokba küldték őket, ahol sokan meghaltak. A protestáns egyházak többsége ellenezte a kereszténységellenes támadásokat és adott kérdésekben gyakran felemelték a szavukat. Összességében azonban csupán rendkívül visszafogottan tiltakoztak.

Az egyik tiszteletreméltó kivételt Martin Niemöller lelkipásztor jelentette. Őt annyira felháborította Müller egyházának „árja kereszténysége", hogy egy új vallásos szervezetet hozott létre. A hitvalló egyházat megalapító Niemöller összetett, meglehetősen érdekes személyiség volt. Az első világháborúban egy tengeralattjáró parancsnokaként harcolt. Szélsőséges nacionalistának és kőkemény reakciósnak tartották. A Hitler hatalomra jutását megelőző időszakot, a weimari köztársaság korszakát a „sötétség éveinek" nevezte. A húszas évek vége felé ráadásul még be is lépett a náci pártba.

Kifejezetten örült, amikor Hitlert kinevezték kancellárnak. Azt mondta, hogy ez végre reménységgel tölti el Németországot és elősegíti a „nemzeti újjászületést". Nehéz lett volna elképzelni, hogy ez az ember valaha is szembeszáll a nácikkal. Mégis, alig tizennyolc hónappal később Niemöller szakított a „német keresztényekkel", és megalapította a saját egyházát. Merészen azt állította, hogy egész Németországban ez az egyetlen „legitim" protestáns egyház.

1934. november 8-án tüntetést szervezett Dahlemben, Berlin egyik külvárosában. Húszezer ember jött el, hogy meghallgassa Niemöllert és a hitvalló egyház más vezetőit. A hatóságok nem adtak engedélyt a nagygyűlésre. Niemöller és a tömeg azonban semmibe vette a tilalmat.

Az egyik szónok nyíltan kimondta: „Mi Krisztus meggyalázása ellen, az igazi kereszténységért küzdünk. Hamis próféták járják ezt az országot, és a vérről, a földről meg a faji miszticizmusról prédikálnak, amit mi elítélünk." Egy kiáltványban bírálták és elutasították Müller „német keresztényeit". A nagygyűlés Niemöller dacos hitvallásával ért véget. Ezt mondta: „Számunkra az a kérdés, hogy milyen urat szolgálnak a német protestánsok. Krisztust vagy *valaki* mást?" Minden jelenlevő jól tudta, hogy ez a „valaki" nem más, mint Hitler.

Ez volt a Harmadik Birodalom legnagyobb, náciellenes tömegtüntetése. A nyílt lázadást követően a Gestapo elkezdte letartóztatni az egyház lelkipásztorait. Niemöllert átmenetileg békén hagyták, de attól kezdve folyamatosan szemmel tartották őt is, meg a híveit is. A következő két év során több ezer lelkipásztort tartóztattak le. Lefoglalták az egyház vagyonát, és megtiltották, hogy adományokat gyűjtsenek a gyülekezetben. Mindezen nehézségek és a nyílt üldöztetés dacára, Niemöller nem volt hajlandó felhagyni a náciellenes viselkedéssel. Még csak vissza sem fogta magát.

Most már nem csupán az egyházak függetlenségét védelmezte és szállt szembe a rendszer kereszténytellenes propagandájával, de nyíltan elítélte az antiszemitizmust is. Újabb letartóztatások következtek. A tehetségtelen Müller helyére Hanns Kerrlt állították a „német keresztények" élére. Ő a következőket nyilatkozta:

> *A pozitív kereszténység alapja a párt, és a pozitív kereszténység maga a nemzetiszocializmus. A nemzetiszocialisták Isten akaratát teljesítik. Urunk a német véren keresztül tesz kinyilatkoztatást.*

Kerrl dühösen szembeszállt azzal a nézettel, hogy a keresztények Krisztusban, Isten fiában hisznek:

> *Nevetnem kell, ha ezt hallom. A kereszténység a párton keresztül ölt testet. A német nép a párt és mindenekelőtt a* Führer *szavát hallgatva öleli magához az igazi kereszténységet. A* Führer *egy új kinyilatkoztatás hírnöke.*

Hasonló állásfoglalást tett közzé Hamburg polgármestere is. Szerinte a németek „Hitleren keresztül közvetlen kapcsolatba léphetnek Istennel". A „német keresztények" egy csoportja szerint „Hitler szava maga az isteni törvény". A Hitlerjugend élén álló Baldur von Schirach pedig a következőket nyilatkozta:

> *Németországot szolgálva őszinte, odaadó módon Istent szolgáljuk. A mi szemünkben a Harmadik Birodalom lobogója az Úr zászlaja. Nemzetünk* Führere *nem más, mint a Megváltó, akit az Úristen küldött, hogy megmentsen minket.*

Niemöller viszont határozottan elutasította az ilyen kijelentéseket. Érthető módon istenkáromlásnak tartotta az efféle nyilatkozatokat. Utoljára 1937. június 27-én szállt szembe a rezsimmel. A vasárnapi istentiszteleten még egyszer megszólíthatta a hívőket. A templom zsúfolásig megtelt a támogatóival. Niemöller tudta, vagy sejtette, hogy utoljára állhat ki az oltár elé, ezért a következő dacos szavakkal fejezte be az istentiszteletet:

> *Mi ugyanúgy nem félünk saját erőnkre támaszkodva szembeszállni a hatóságokkal, mint ahogy Urunk apostolai tették. Nem vagyunk hajlandóak befogni a szánkat, ha Isten azt parancsolja nekünk, hogy álljunk ki az emberekért. Mert bizony Istennek kell engedelmeskednünk, nem pedig valamilyen embernek.*

Három nappal később Niemöllert letartóztatták és bebörtönözték. Nyolc hónapot töltött fegyintézetben, majd átszállították a sachsenhauseni koncentrációs táborba. Hét év fogság után az amerikai csapatok szabadították ki.

A hitvalló egyház nyolcszáz fontos lelkipásztorát és hívét is elfogták. Koncentrációs táborokba kerültek, ahol sokan életüket vesztették. A náci rendszer eltaposta Niemöller és a támogatóinak fenyegető ellenállását. A közösség egyik vezető püspöke szerette volna megőrizni a mozgalom maradványait, ezért nyilvánosan kijelentette, hogy „a német embertípust a nemzetiszocializmus életfelfogása, nemzeti és politikai tanításai határozzák meg és jellemzik. Éppen ezért mindez kötelező érvényű a német protestánsokra nézve is." A püs-

pök ezenfelül megparancsolta a lelkipásztorainak, hogy fogadjanak hűséget és tegyenek esküt Hitlerre. 1938-ra a nácik végleg szétzúzták a protestáns ellenállást.

Dietrich Bonhoeffer és a német ellenállás

Niemöller letartóztatásával és bebörtönzésével gyakorlatilag megszűnt a Hitlerrel szembeni, aktív protestáns ellenállás. A legfontosabb kivételt Dietrich Bonhoeffer, a 20. század egyik legkiemelkedőbb jelentőségű teológusának tartott gondolkodó jelentette. A háború kezdete előtt éppen New Yorkban volt. Minden különösebb gond nélkül ott vészelhette volna át a világégést. Számos barátja és kollégája kérte, hogy így tegyen. Ehelyett végül azt a bátor döntést hozta, hogy visszatér Németországba. Elhatározását a következőképpen magyarázta el kollégájának, Reinhold Niebuhr amerikai teológusnak:

> *A német keresztények iszonyatos választás előtt állnak. Vagy saját hazájuk vereségét kell támogatniuk, hogy megmenekülhessen a keresztény civilizáció, vagy nemzetük győzelmét elősegítve hozzájárulnak a keresztény civilizáció elpusztításához. Tudom, hogy ebben a helyzetben mit kell választanom.*

Bonhoeffer testvérével és a sógorukkal együtt bekapcsolódott a Hitlerrel szembeni német ellenállási mozgalomba. Bár számos összeesküvésben vett részt, egészen 1943-ig sikerült életben maradnia. Lehetséges, hogy a szervezetbe beépültek az SS ügynökei. A teológus ugyanis 1942-ben Svédországba látogatva arról beszélt, hogy Himmler egy Hitler-ellenes lázadás előkészítésén fáradozik. Nem lehet tudni, hogy az SS szándékosan vezette-e félre Bonhoeffert, vagy pedig Himmler a háború korai időszakában valóban államcsínyre készült. Tudni lehet, hogy később valóban mérlegelte ezt a lehetőséget. Persze az is elképzelhető, hogy egyszerűen félreértették a szándékait. Bonhoeffert letartóztatták és Buchenwaldba küldték. Fivérével és a sógorukkal együtt 1945 áprilisában végezték ki. Ilyen szomorú módon ért véget ennek a bátor, briliáns elméjű, az elveihez elszántan ragaszkodó férfinak az élete.

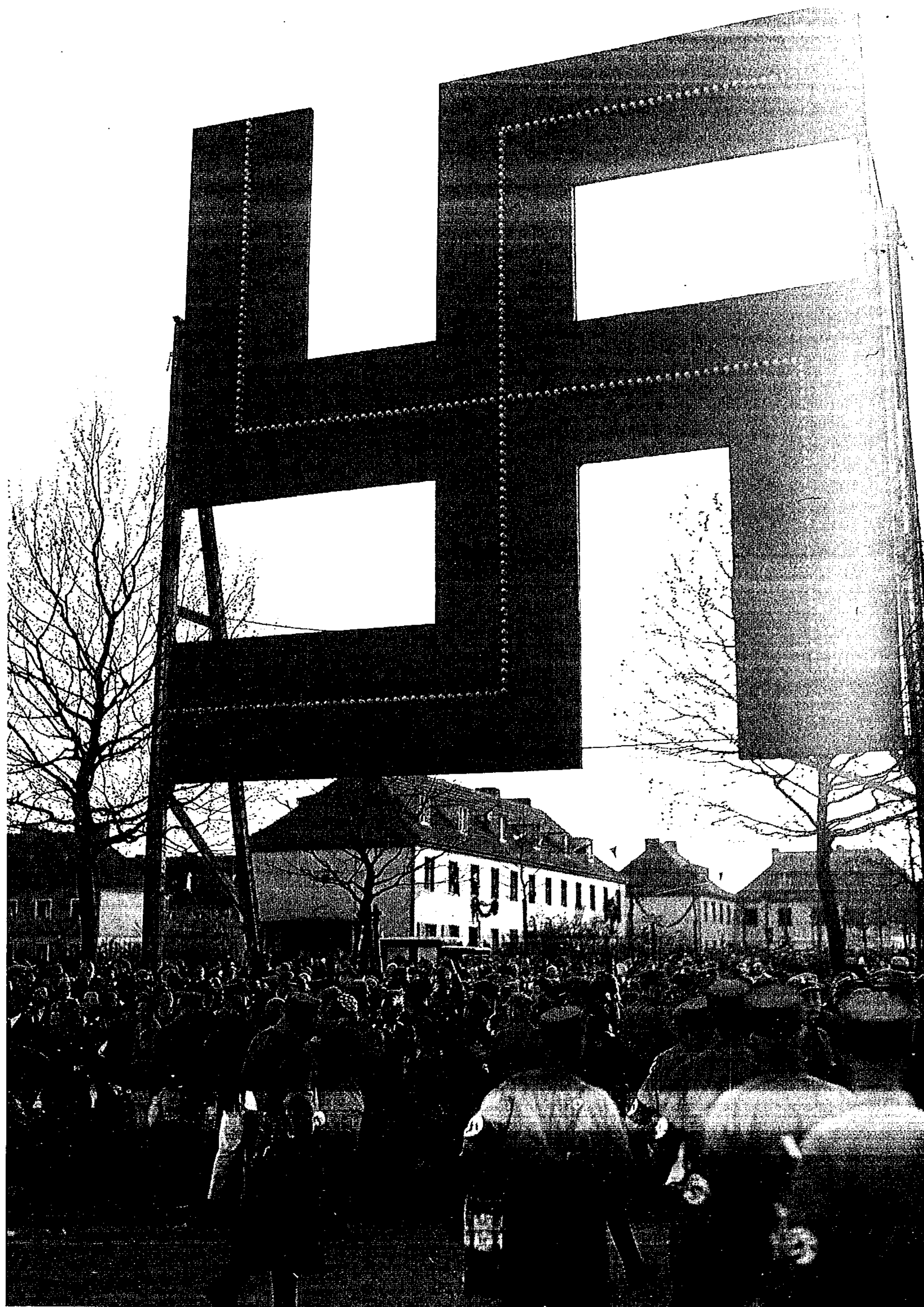
Himmler és az új pogányok

Az SS vezetője volt a pogányság felélesztésének egyik legfontosabb támogatója. Számos német lelkesedett a pogány múltért a náci párt hatalomra jutását megelőző és az azt követő esztendők során. Nem kevesen imádkoztak Wotanhoz és más germán istenekhez. Himmler szerint a kereszténység „a történelem folyamán ránk zúduló legsúlyosabb betegség" volt. Már 1934-ben kísérlet történt arra, hogy az érvényben lévő keresztény ünnepek helyett a nyári és a téli napforduló legyen az új, alapvető, vallásos ünnep. A karácsonyfa fényeiről azt mondták, hogy azok a sötétséget legyőző fényt jelképezik, és az évszakok változásának, a természet örök megújulásának állítanak emléket. Gyorsan elterjedt, hogy a karácsonyfára erősített gyertyák helyett jókora máglyákat gyújtva ünnepelték a téli napfordulót. A *Völkischer Beobachter* arról írt, hogy „szent lángokat fellobbantva ünnepeljük a napfordulót. Ezekben a tüzekben elhamvadnak a dekadens és a rossz dolgok, és újra fellángol a fény, ami maga az élet." A Berlin közelében fekvő Ruhlsdorfban a Német Munkafront tagjai egy hatalmas máglyát meggyújtva rendeztek Yule ünnepséget. A *Völkischer Beobachter* „lenyűgöző, fejedelmi jelenetnek" nevezte a máglya körül felsorakozó, fáklyát tartó fiatalok sorait.

Wilhelm Kube, Brandenburg kormányzója a következőket írta a *Der Deutsche* oldalain:

1939-ben Hitler hagyományos német módon ünnepelte a karácsonyt, miután az első valódi háborús esztendő végén magánvonatával ellátogatott számos, távoli katonai központba. A karácsony jelképrendszere még a kereszténység előtti időkben alakult ki.

A nácik mindennél fontosabbnak tartották, hogy jelképeikkel elsöpörjék, túlharsogják minden más szervezet szimbólumait. Éppen ezért fáradhatatlanul arra törekedtek, hogy mindenütt megmutassák az erejüket.

A germán országokban nem a keresztény egyház miatt ünnepeljük a karácsonyt, hanem mert az őseink akarták így. A téli napforduló szent időszak volt eleink számára. Ez az időszak az északi lélek mágikus tündérországa. Őseink ajándékokkal kedveskedtek egymásnak. Senki sem gondolt arra, hogy ezért bármilyen mennyei viszonzásra kellene számítani. Észak férfijai nem vártak jutalmat tisztességes cselekedeteikért. Éppen ezért számunkra még a keresztény karácsony is a germán szeretet, a germán hagyományok és jóakarat ünnepe marad.

A gyerekek új imádságot tanultak: „Führer, Führerem, kit az Úrtól kaptam, óvjál és védelmezzél, amíg csak élek." Von Schirach szervezetében, a Hitlerjugendben lelkesen feleleveníttették a pogány hagyományokat. Rákényszerítették őket a könnyen befolyásolható gyerekekre. Ley május 1-jét átalakítva a természetet ünnepeltette. 1933 húsvétján pogány módra a húsvéti Holdat ünnepelték. Ezzel próbálták meg ellensúlyozni a keresztények húsvétját. Hunxe várában, a Rajna-vidéken hatalmas pogány tömeggyűlést szerveztek. Számos, a pogány témákra szakosodott könyvesbolt nyílt, és népszerűvé váltak az ilyen magazinok is. A legtöbben csupán ártatlan színjátéknak vagy szórakoztató ostobaságnak tartották az effajta újpogány álmodozást, ám a náci rezsim számos intézkedése közül éppen ez váltotta ki az egyházak legelkeseredettebb tiltakozását.

Szavitri Dévi és az újpogányság hindu elemei

A nácik egyik legérdekesebb szimpatizánsa Szavitri Dévi volt. A görög nőt eredetileg Maximiani Portasnak hívták. Ez az ellentmondásos személyiség hindu hitre tért, és fölvállalta a keleti vallás egyik szélsőséges, fajgyűlölő irányzatát. Élete folyamán egyetlen alkalommal sem határolódott el a náciktól és időskorára holokauszttagadó lett.

A *Nemzetiszocializmus és újpogányság* című cikkében arról a „pozitív kereszténységről" írt, amelyet Rosenberg, Feder és mások is meghirdettek. Utána viszont teljesen egyértelműen megfogalmazta a saját álláspontját. Ezt írta:

Figyelembe véve, hogy milyen sokat beszélnek a „pozitív kereszténységről", bizonyosak lehetünk abban, hogy az első pillanattól kezdve minden értelmes nemzetiszocialista úgy érezte, hogy Németországnak ugyanúgy, ahogy a nagyvilágban élő árjáknak, szükségük van egy új vallásos tudatosságra. A náci mozgalomnak éppen ezért előbb vagy utóbb segíteni kell abban, hogy ez a tudatosság felébredjen és kifejezhesse magát.

Bormann Rosenberghez hasonló módon nem osztotta Himmler és Dévi újpogány meggyőződését és elképzeléseit. Őt elsősorban az érdekelte, hogy a nemzetiszocializmus maga alá kényszerítse az összes, vetélytársat jelentő hitrendszert vagy rivális hatalmi központot. Jelentős mértékben Hitlert is ez a célkitűzés vezérelte, amikor hadba szállt az egyházak ellen, bár a Führer ezenfelül tényleg őszintén gyűlölte a kereszténységet. Indulatainak jórészt érzelmi, ám ugyanakkor ideológiai okai is voltak. Bukott katolikusként jobban gyűlölte a protestánsokat, mint a katolikusokat. Bormann esetén ennek pont a fordítottja volt igaz. Ő a pápát fenyegető vetélytársnak tartotta, aki természeténél fogva veszélyeztette a Führer vezető szerepét. Hitler szemében nagyobb fenyegetést jelentett, hogy a protestánsok kiálltak az egyéni lelkiismeret szabadsága mellett.

Rosenberg és Himmler is világosan érezte, hogy az egyházak komolyan fenyegethetik a nácik hatalmát. Ők ketten mégis elsősorban őszinte ideológiai meggyőződésük miatt kritizálták a vallásos szervezeteket. Himmler tudatosan az újpogányságot választotta. Különös, kifacsart

erkölcsi rendszere miatt a kereszténységet morálisan rossznak és ugyanakkor tévesnek tartotta. Rosenberg úgy vélte, hogy az anyagi világ alapvetően gonosz. Mindenkinek arra kellett volna törekednie, hogy elmeneküljön innen. Az volt a baja a kereszténységgel, hogy ez a hit „elfogadta a világot". Rosenberg szerint ez megakadályozta, hogy az egyén eleget tegyen a sors akaratának és megadva magát elenyésszen.

A nácik egyszerűen képtelenek voltak bármivel is ellensúlyozni a Niemöllerhez és Bonhoefferhez hasonló emberek elszánt kitartását. Rosenberg gyászos világképe, az anyagi valóság elutasítása aligha lelkesíthetett volna fel bárkit is. Himmler újpogány ábrándjait pedig még Hitler sem vette komolyan. Hiába alkalmaztak brutális erőszakot, hiába gyilkolták a német keresztényeket, azzal csupán némaságot kényszerítettek rájuk, ám a nácizmus sötét szívében lappangó alapvető hibák lehetetlenné tették, hogy a keresztények ősi hitét felváltsák a saját tákolmányaikkal. Bizonyos szempontból nézve a náci mozgalomra már az első pillanattól kezdve rányomta a bélyegét saját belső, negatív világnézete. A náci ideológia legmeghatározóbb eleme a szinte megszállott gyűlölködés volt. Azok a dolgok, amelyekért rajongtak, csak lényegesen csekélyebb hangsúlyt kaptak.

A nemzetiszocializmus és a kereszténység egyaránt hűséget, hitet és bizonyos erkölcsi elvek betartását követelte meg a híveitől. A nácik tudato- [illegible] a saját nézeteikkel felváltani a keresztény hitet a németek szívében és elméjében. A Bund Deutscher Mädel, vagyis a Német Leányok Szövetségének vezetői számára kiadott kérdőív egészen konkrétan feltette azt a kérdést, hogy Isten vagy Hitler a „nagyobb, erősebb, hatalmasabb". A náci pártot és a szervezeteit jelentős mértékben úgy alakították ki, hogy az egyházak helyére léphessenek, Isten helyére Hitler került, az ördögöt pedig a zsidókkal váltották fel.

Ami pedig a nemzetiszocializmus etikai rendszerét illeti, erkölcsi előírásaik mintha csak a keresztény értékek negatív tükörképének feleltek volna meg. A szeretet helyett a keménységet dicsőítették. Az emberiesség helyére a felsőbbrendű fajnak tekintett „árják" látomása került. A németeket tették meg az árják természetes vezetőinek. Könyörtelen hitvallásuk nem ígért mindenkinek megváltást. A többiekre legjobb esetben is rabszolgasors, Németország sírig tartó kiszolgálása várt. A zsidókat és a cigányokat a halálba küldték. Már önmagában is elképesztő, hogy az effajta hozzáállást mégis miként lehetett bármilyen politikai eszménykép értékhordozó alapjának tekinteni. Egyszerűen hihetetlen, hogy torz elképzeléseiket bárki is vallásos parancsolatokként foghatta fel.

A nagy világvallások a maguk sajátos módján minden igaz hívőnek megváltást ígérnek, függetlenül azok nemétől, származásától vagy a bőrük színétől. A faji felsőbbrendűséget és a németek uralmát mindennél fontosabbnak tartó nácizmusnak azonban még csak esélye sem volt arra, hogy több lehessen belőle, mint a fogcsikorgatva megtagadott kereszténység halvány árnyéka.

Mert mit is ígért a nemzetiszocializmus a nem németeknek, különös tekintettel azokra, akik nem voltak árják? Semmibe vette őket, és a legtöbbekre rabszolgaság vagy fizikai megsemmisülés várt. [illegible] világkép elnyeri mindazok őszinte támogatását, akik nem voltak annyira „szerencsések", hogy a nácik szemében egyedül megváltásra érdemes, kiváltságos csoport tagjai közé tartozzanak?

A kereszténység egykor diadalt aratott az önmagukat élő istenként ünnepeltetni akaró római császárok fölött. Végül Hitlert is legyőzte, amikor a német vezető megpróbálta elfoglalni Isten helyét.

NEGYEDIK FEJEZET

Az új teuton lovagok

A történelmi Teuton Lovagrend (Német Lovagrend) a középkorban élte virágkorát. Nem csupán Poroszországban indítottak keresztes hadjáratot a pogány szlávok ellen, de keleten egészen Oroszországig eljutottak. A kereszténységet tűzzel-vassal terjesztő harcos hittérítőknek tekintették magukat. Himmler tudatosan arra törekedett, hogy az SS-t a náci eszményképeket megtestesítő korábbi lovagrend mintájára alakítsa ki. Az új lovagrend ezeket az ideálokat akarta elterjeszteni a világban. Himmler őszintén hitt abban, hogy az SS valójában a náci „lovagi eszmények" alapján létező, harcos rend.

A NÁCIK ÉS A NÉMET LOVAGREND

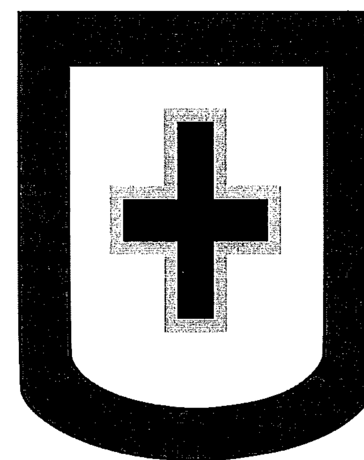
A náci párt létezésének első pillanatától kezdve a vezetősége arra törekedett, hogy a Német Lovagrend és általában a lovagi világ jelképrendszerét a saját szolgálatába állítva szerezzen támogatókat. Már 1920-ban, a nácik első választási kampánya során felhasználták egy német lovag képét. A fegyveres a hazafias elszántságot jelképezte, valamint azt, hogy Németország keleti tartományait meg kell védeni a bolsevik oroszoktól. A lovagnál nem volt kard. Ez arra utalt, hogy az első világháborús vereség után Németországot lefegyverezték. A plakát azt üzente, hogy a lovag ugyan még mindig meg akarja védeni nemzetét, ám képtelenné tették a hatékony küzdelemre.

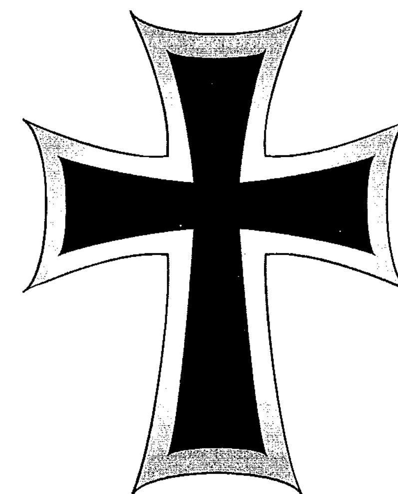
Az SS számos vezetője, közöttük maga Himmler is azt képzelte, hogy ők az északi lovagok hosszú láncának utolsó szemei.

A *Mein Kampf* még tovább haladt a mítoszteremtés útján. Hitler azt követelte, hogy a német nép tegyen eleget a történelmi küldetésének, és kelet felé terjeszkedjen. A Poroszországot és Kelet-Európa más részét meghódító lovagokat a bátorság, a kötelességtudás, a becsület és a hazaszeretet jelképeinek tekintették.

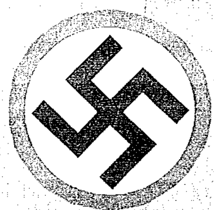

Fent, balra: A középkori Német Lovagrend zsoldosai a csatatéren.
Fent jobbra: A *Codex Manesse* miniatúráján Tannhäusert, a híres lovagot, költőt és dalnokot láthatjuk.
Balra lent: A Német Lovagrend rendi keresztje alapján készült később a Vaskereszt.
Jobbra lent: Ilyen keresztet is használtak a német lovagok.

AZ SS MEGALAPÍTÁSA

A félelmetes hírű szervezet eredetileg Hitler személyes testőreinek csekély létszámú egysége volt. Ekkor még az SA jelentette a párt legfontosabb erejét. Az SS-t sokan csupán díszes ruhájú biztonsági őröknek tartották. Kezdetben az SA irányítása alatt állt. A mozgalom vezetői csupán egy nem túl fontos alegységnek tekintették.

Fent: Himmler müncheni szónoklatának plakátja;
Lent: 1934-ben Hermann Göring savanyú arccal átengedi a Gestapo irányítását Himmlernek (és Heydrichnek).

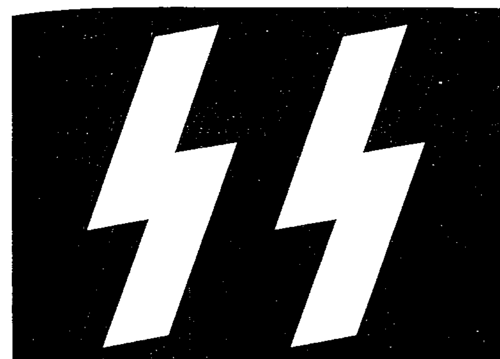
Az SS megítélésében akkor következett be radikális változás, amikor Heinrich Himmlert tették meg parancsnokhelyettesnek. Ez a férfi megjelenésében cseppet sem hasonlított a párt által propagált árja hősökhöz. Meglehetősen középszerű alaknak látszott. 1923-ban sem tűnt ki a müncheni puccs résztvevői közül. A Hadügyminisztérium épülete előtt várakozott. Járőr társait letartóztatta a rendőrség, ám Himmlernek figyelemre méltó módon sikerült távoznia. Hiába volt nála töltött pisztoly, a rendőrök nem tartották elég fenyegetőnek ahhoz, hogy bilincs kerüljön a csuklójára. A majdani náci vezető vonatra szállt, és hazasietve a vereség miatt borongott.

A sikertelen puccskísérlet miatt a hatóságok betiltották az SA-t. Hitler az SA helyett elrendelte az SS megerősítését, amikor kiengedték a börtönből. A legtöbben úgy vélték, hogy ez csak átmeneti megoldás lesz, ám Himmlernek, Gregor Strasser titkárának egészen más elképzelései voltak.
A főnöke a párt egyik növekvő befolyású fontos személyiségének számított. Széles körben felmerült az is, hogy esetleg Strasser léphetne Hitler helyébe.

Ekkoriban az SS tagjainak csupán kevés tennivalójuk akadt. Nemcsak Hitler testőreiként szolgáltak, de előfizetőket gyűjtöttek a párt lapja számára, vagy a politikai ellenfelek után kémkedtek. Himmler rendkívül hatékonyan összegyűjtötte, feldolgozta és elemezte az így szerzett információt.
A vezetőség végre felfigyelt a hatékony hivatalnokra. 1925-ben kinevezték az SS helyettes vezetőjévé.

Himmler átalakítja az SS-t

Hatalmas munka kezdődött. Himmler rendkívül rövid idő alatt elit fegyveres erővé fejlesztette a kis egységet. Az SS tagjai nem csupán alakiasan öltözködtek és viselkedtek, de vasfegyelmükkel éles ellentétben álltak az SA zabolátlan hangoskodóival. Ráadásul megingathatatlanul hűségesek voltak a párthoz és annak vezetőjéhez.

Nácik vonulnak Nürnberg utcáin 1935-ben. Ezt a várost Nagy-Németország középpontjának tartották, ezért itt szervezték meg a legjelentősebb gyűléseket.

Hitler továbbra sem tartotta túl sokra Himmler jellemét, ám ekkorra már alighanem rájött arra, hogy alábecsülte a képességeit. Engedélyt adott az SS létszámának drasztikus megnövelésére. Rájuk bízta a náci párt hírhedt Vérzászlaját. Himmler ezt óriás megtiszteltetésnek, szent feladatnak tartotta. 1929-ben már ő volt az SS kétségbevonhatatlan vezetője. A szervezet ekkor már az egész párt legmegbízhatóbb részlegének számított. 1931-re jogosan tartották fontos hatalmi tényezőnek. Hitler hatalomra jutása után jelentős mértékben megnövelték a szervezet létszámát. 1934-ben az SS kapta meg az engedetlen és makacs SA könyörte-

„Mást sem hallottunk, mint hogy mi vagyunk a kiválasztottak. A Führer és Himmler különleges erőiként ránk vár az új birodalom megteremtése. Ők ketten léptek a lelkiismeretünk helyére. Szertefoszlott a személyes erkölcsünk, és feladtuk önmagunkat."

len megtisztításának feladatát. Az SS ettől kezdve Németország legerősebb szervezete lett, Himmler pedig a birodalom második leghatalmasabb emberének számított.

Az SS ura nem csupán testőrségnek, de nem is csak veterán harci egységnek tartotta a szervezetét. A nácizmus eszményképeit elszántan védelmező lovagrendet látott benne. Ugyanolyan nemes harcosokat, mint amilyenek az ősi, középkori lovagok soraiban szolgáltak. A német nacionalisták körében oly népszerű romantikus középkori álmok újabb mitológiai és okkult ábrándokkal egészültek ki, amikor Himmler lett az SS vezetője. A templomos lovagok egyes hagyományait beleolvasztotta a Német Lovagrend tradícióiba, ezenfelül pedig számos más titkos társaságtól és mágikus csoportosulástól is átvett bizonyos elemeket. Új lovagrendjét a náci értékek legmagasabb rendű kifejezőjének tekintette. Az „új német lovagok" jelentették az eljövendő korszak arisztokráciáját. Egyszerre voltak harcosok, tudósok, tanítók, papok és uralkodók. Kiképzésükre egy zárt „rend" keretein belül került sor. Tevékenységük az „alkotó akció" volt. A világ leigázására és az uralkodásra készültek.

Himmler megszállottan rajongott a középkori Németországért. Úgy vélte, az SS lesz a feudalizmus újjáélesztésének eszköze. A király helyére a *Führer* lép, a feudális nagyurak szerepét pedig az SS sötét rendjének tagjai veszik át. Az új nagyurak hűséggel tartoznak Himmlernek, ám nem sokan szólhatnak bele abba, hogy miként bánnak a lakosság maradékával. Az SS-t századokra osztotta fel. Mindegyik valamilyen lovagi „társaság" nevét viselte.

Himmler nézőpontját sokan elfogadták. A németek többsége elit testületnek tartotta az SS-t. Úgy vélték, hogy a náci ideálok a szervezet tagjaiban öltöttek testet. A jelentkezők jelentős részét kiszűrték, mielőtt a szervezet tagjai lehettek volna. Himmler gondosan odafigyelt arra, hogy homoszexuálisok vagy alkoholisták ne vehessék fel a fekete ruhát. Ez éles ellentétben állt a sokkal engedékenyebb SA-val. Az alapkiképzésen túleső sikeres önkéntes letette a *Sippeneid* esküjét. Most már az SS-hez tartozott. *Meine Ehre heisst Treue* (Becsületem a hűségem) hangzott a szervezet jelmondata. Ez a felirat díszítette az övükön lógó tőrt is. Rudolf Höss, az SS vezető tagja, a későbbi auschwitzi parancsnok szerint:

Mást sem hallottunk, mint hogy mi vagyunk a kiválasztottak. A Führer *és Himmler különleges erőiként ránk vár az új birodalom megteremtése. Ők ketten léptek a lelkiismeretünk helyére. Szertefoszlott a személyes erkölcsünk, és feladtuk önmagunkat.*

Az SS elvei és a kiképzés

Az új „rend" bátorságot, hűséget, engedelmességet és becsületességet követelt meg a tagjaitól. A nácizmus kifacsart „ideáljainak" világában „szent kötelességgé" vált az „önfeláldozással és mártírsággal" egyenértékűnek tartott tömegmészárlás. Akárcsak középkori elődjeik, az SS új német lovagjai is arra készültek, hogy Németországtól keletre hadba szálljanak a szlávok ellen. Fekete egyenruhájuktól jobban féltek az emberek, mint bármilyen más náci vagy német uniformistól. Még a gyűlölt Gestapótól sem rettegtek ennyire. Himmlert büszkeséggel töltötte el, hogy rendjének fekete öltözete ilyen erős félelmet gerjeszt. Mindent megtett azért, hogy a tömegek még erősebb, félelemmel vegyes tisztelettel tekintsenek rá.

Az SS-jelöltek fizikai felkészítése egy éven át tartott. A sportjelvény elnyerése után a Munkaszolgálat tagja lettek, majd leszolgáltak két évet a hadseregben. A teljes jogú tagság elnyerése előtt egy intenzív kiképzés során mélyítették el a felkészültségét és hűségét. Az új SS-tagok avatására minden évben november 9-én került sor. Ezen a napon Münchenben a Feldherrenhalle árnyékában eskették fel őket pontosan este tíz órakor. Az ünnepély során esküt tettek arra, hogy rendíthetetlenül és hűségesen fogják szolgálni Hitlert. Az egyik újonc így írta le a jelenetet:

Előbuggyantak a könnyeim, amikor a fáklyák fényében hangok ezrei ismételték meg az eskü szövegét. Mintha csak imádkoztunk volna.

A *Leibstandarte Adolf Hitler* laktanyája Berlin Lichterfelde kerületében volt. Ezt az elit SS-hadosztályt bízták meg Hitler személyes védelmével. A nürnbergi bíróság kollektíven bűnösnek találta őket az Európa számos részén elkövetett háborús bűnök miatt.

Bad Tölz olyan képzést nyújtott, mint a nyugati hatalmak tiszti akadémiái. A sportot rendkívül fontosnak tartó tananyagot úgy állították össze, hogy a diákokból könyörtelen náci gyilkoló gépezetek váljanak.

A FEKETE SZÁZAD

Bár az SS állománya folyamatos agymosásban részesült, és kitörölték belőlük az egyéniség legcsekélyebb nyomait is, Himmler állandóan aggódott az esetleges hűtlenségük miatt. Éppen ezért létrehozta a nem hivatalosan „fekete századnak" is nevezett különlegesen megbízható alegységet. Tagjai azt a feladatot kapták, hogy keressék meg az SS-en belül az esetleges kétkedőket vagy árulásra utaló jeleket. Robert Ley erre figyelmeztette őket:

> *Aki csődöt mond, vagy ténylegesen elárulja a pártot és annak* Führerét, *azt nem egyszerűen megfosztják a beosztásától, hanem családjával, feleségével és gyerekeivel együtt pusztulás vár rá.*

Amikor Stephen Roberts ausztrál tudós kikérdezte az SS tagjait a fekete századról, akkor azt hallotta, hogy a hűség mindennél jobban számított. Nagyon fontosnak tartották, hogy a szervezeten belül felkutassák a lehetséges árulókat, és leszámoljanak velük. Ha figyelembe vesszük is, hogy az SS tagjai érthetően vonakodtak nyíltan beszámolni a kételyeikről egy külföldi írónak, még akkor is jogosan feltételezhető, hogy a fekete egyenruhások között lényegesen kevesebb hűtlen vagy éppen csalódott akadt, mint bármelyik más náci szervezet soraiban. Himmler elképesztően hatékony munkát végzett. Az agymosás sikeres volt.

AZ SS MINT FAJI ARISZTOKRÁCIA

A náci párton belül előbb vagy utóbb minden út visszavezetett a faji kérdéshez. Hitler egyszer éppen ezt nevezte a világnézete alapjának. Hajlandó volt arra, hogy feladja a párt egyik-másik irányelvét, vagy éppen egy időre szüneteltesse bizonyos módszerek alkalmazását, ám soha egy pillanatra nem volt hajlandó lemondani az antiszemitizmusról és az árja faj felsőbbrendűségének „védelméről". Ezek az elvei semennyit sem változtak. A zsidók démonizálása egészen abszurd szintet ért el. Ma már hihetetlennek tűnhet, hogy a tömegek elhitték a rágalmakat. Persze a propaganda megszakítás nélkül gyűlöletre uszította a német népet. A zsidókat embertelen, karikatúraszerű gonosztevőként ábrázolták, akik egészen egyszerűen nem szolgáltak rá a megváltásra. A mitológiai démonként ábrázolt zsidósággal szemben állt a nemes árja. A történelmi Német Lovagrend tagjaitól elvárták, hogy visszamenőleg nyolc nemzedéken át bizonyítani tudják tiszta, arisztokrata vérvonalukat, mégpedig apai és anyai ágon is. Az SS jelöltjének három nemzedékre visszamenőleg kellett bebizonyítani, hogy ereiben „tiszta árja vér" folyik. A szervezet a hagyományos arisztokrácia helyére a szó szerint tiszta vérű nemességet akarta állítani. Az alapelv nem változott. Egy szűk elitre bízták volna a lakosság többségének irányítását. Himmler pontosan tudta, hogy mit várt el fekete zubbonyos „lovagjaitól".

A társadalmi mobilitás szempontjából új lehetőséget jelentett, hogy az SS-en belül a faji hovatartozással cserélték le a régi idők arisztokratikus származásának elvét. Mind több alsóközép- és munkásosztálybeli férfi lépett be az SS-be, részben azért, mert így feljebb juthatott a társadalmi ranglétrán. Az SS-tagságra áhítozó jelöltekre kétéves, brutálisan kemény kiképzés várt. Csak ezt követően lehettek a „lovagrend" tagjai. Ünnepélyes esküt kellett tenniük arról, hogy hűségesen, feltétlenül engedelmeskedve, őszinte odaadással fognak szolgálni. A kétéves felkészítés időszaka alatt teljesen átjárta őket a szervezet ideológiája. Elfogadták az értékeit, és jellemük a megkövetelt irányban fejlődött. Amikor eljutottak az eskütételhez, már pontosan olyanok voltak, mint amilyennek az SS tagjainak lenniük kellett.

AZ EGYÉNISÉG FELSZÁMOLÁSA

Az SS újoncai előtt egy olyan boldog jövő képe lebegett, ahol a faji arisztokrácia uralta az egész világot. Az egyén csak úgy válhatott az utópia részévé, ha hajlandó volt feladni a függetlenségét, az önálló gondolkodást és viselkedést, sőt mi több, lemondott a teljes egyéniségéről. Mindezt azzal indokolták, hogy az ilyen fajta áldozathozatal elengedhetetlen az „új ember" kifejlődéséhez.

Az SS-tagok fejébe sajátosan idealista képet ültettek a természetről, és rávették őket, hogy megvetéssel forduljanak el az észszerűségtől. Elvárták tőlük, hogy „a vérükkel gondolkodjanak" ahelyett, hogy az agyukat használták volna. A feje tetejére állították a korábbi erkölcsi rendszerüket. A nácik elorozták Nietzsche egyik teljesen más szövegösszefüggésben leírt mondatát. A „minden érték átértékelése" nem azzal foglalkozott, amire a nácik felhasználták. Az SS-tagok sajátos erkölcsi világegyetemében ténylegesen is megvalósult az „értékek átalakulása". Az együttérzést gyengeségként utasították el. A könyörtelenség dicséretes dolognak számított, hiszen ezzel a „keménységüket" bizonyították. Az emberi méltóság helyére „az alacsonyabb rendűek" totális megvetése lépett. A szeretet vagy családi kötelékek pedig elhalványultak a „bajtársiasság" mellett.

Az önkénteseket teljesen átformálta a könyörtelen és brutális kiképzés. Elöljáróik és oktatóik

lélektani és fizikai terrorja miatt valósággal kiégett az újoncok személyisége. Ezek a fiatalemberek gyorsan lélektelen robotokká váltak. Most már képtelenek voltak akár csak a leghalványabb emberi érzelemre is. Az SS-tagok sajátos lelkiállapotát nagyon jól kifejezte a *Kadavergehorsam,* vagyis „sírig tartó engedelmesség" kifejezés. A kiképzés hosszú órákon keresztül tartott. A jelöltek csövekben és szűk járatokon át kúsztak. Akadálypályák és hosszú erőltetett menetek vártak rájuk. A megpróbáltatásokat étel és ital nélkül kellett végrehajtaniuk. Némaságra szoktatták őket. Elsajátították a kutyák elleni harc fogásait, puszta kézzel. Képessé váltak arra, hogy egy kibiztosított kézigránátot tartsanak meg a sisakjuk tetején...

Rendkívül fontos szerep jutott a pszichológiai kondicionálásnak is. Mindenkinek tanulmányoznia kellett a faji mitológiát, a „faj lelkéről" meditáltak, és a tananyag kiterjedt a genealógiára, valamint a német történelemre is. Loyolai Szent Ignác *Lelki gyakorlatai*ból átvették a vizualizáció számos formáját. Az SS-legény formálódó jellemére három oldalról zúdultak könyörtelen pörölycsapások. A kegyetlen agymosáson és a megrendítő fizikai próbatételen túl a jelölt kétségbeesetten vágyott arra, hogy a faji utópiát megteremtő lovagrend tagja lehessen. Feltételek nélkül elkötelezte magát a mindhalálig tartó szolgálat mellett. Teljes mértékben lemondott az egyéniségről, csak hogy egy magasabb rendűnek tartott szervezet „lovagi" közösségének része lehessen. Robert Ley náci vezető a következőket mondta az SS újoncainak: „Külsőtök alapján már közénk tartoztok, nemsokára már belülről is olyanok lesztek, mint mi."

Az SS-tagság fizikai követelményei

Nem a véletlen műve, hogy az SS tagjai annyira hasonlítottak egymásra. Himmler rendkívül szigorú felvételi követelményeket szabott meg. Az önkéntestől elvárták, hogy legalább százhetven centi magas legyen, ugyanakkor megkövetelték azt is, hogy a száznyolcvan centinél magasabb jelentkezők erőteljes felépítésű, arányos testalkatú férfiak legyenek. Mielőtt valakit befogadtak volna a rendbe, ellenőrizték a keze és a combja nagyságát, megfigyelték a járását, szemügyre vették a testét borító szőrzet mennyiségét, de még azt is, hogy mennyit izzad. Az önkéntesek kiválogatásának korai fázisában Himmler személyesen vizsgálta meg minden egyes jelölt fényképét. Ha az önkéntes átment ezen a szűrésen, akkor kezdetét vette az alkalmassági vizsgálat. Ellenőrizték lelki, testi, egészségi állapotát és a politikai nézeteit. Bizonyítania kellett, hogy a családfájában nem akadtak genetikai hibás ősök. Egy „fajügyi szakértőkből", orvosokból és SS-tisztekből álló bizottság vizsgálta meg.

Jegyesség és a házassági engedély

Az SS-tagok faji tisztaságát nem csupán a kiválasztásuk idején ellenőrizték. Később is magasabb követelményeket támasztottak. Himmler egy tiszta vérű arisztokráciáról álmodozott. Az SS tagjait teljességgel alárendelte ennek az álomnak. 1931. december 31-én lépett életbe a hírhedt „párválasztási és házasodási határozat". Az SS tagjai csak azután nősülhettek meg, ha előtte erre engedélyt kaptak szervezetük Fajügyi Hivatalától. A rendelet negyedik pontja világosan kijelenti, hogy „a házassági engedély elutasítására vagy jóváhagyására csakis és kizárólag a faji, valamint az öröklött egészség kritériuma alapján kerül sor". A házasodás szigorú előfeltétele volt, hogy ne csak a vőlegény feleljen meg a „faji egészség" elvárásainak. A leendő menyasszonynak is bizonyítékokat kellett hozni saját testi és szellemi egészségéről. Be kellett nyújtania a családja kortörténetét, ezenfelül alapos orvosi vizsgálatnak vetették alá. Gondosan lemérték a testét, meggyőződve ezzel arról, hogy megfelel-e az ideális árja asszonyról alkotott képnek.

Ilyen volna a tökéletes náci házaspár? Hitler előtt Magda és Josef Goebbels tart 1931-ben Mecklenbergben a templom felé. Mellettük a nő előző házasságából származó fia.

Ezenfelül elengedhetetlen feltétel volt, hogy a menyasszony felmenői között ne legyen zsidó, szláv, fekete bőrű vagy ázsiai. Ha lehetséges volt, akkor ezt öt nemzedékre visszamenően kellett bizonyítani. A menyasszony és vőlegény felmenőinek neve is bekerült az „Ősök listájára", amit utána elhelyeztek a Fajügyi Hivatal irattárában.

Bár az SS-t egyértelműen férfias és militarista szervezetnek teremtette meg, Himmler komolyan aggódott amiatt, hogy a német társadalom általában, az SS pedig különösképpen túlságosan is maszkulin jellegű. 1937. február 18-án a *Gruppenführer*eknek tartott előadást. Arról beszélt, hogy „lehetetlen dolgot militarizálunk". Hosszan tartó kirohanása során elítélte a homoszexualitást, a logikus gondolkodást – mindenekelőtt a nőkkel kapcsolatban –, de a nők elnyomását és azt is, hogy nem becsülik meg eléggé őket. A kereszténységet azonos rossznak tartotta a homoszexualitással. Elutasította a boszorkányok üldözését, ám bírálta a „nők zsarnokságát", amiről azt gondolta, hogy az Egyesült Államokban mindenütt tetten érhető.

Egyenlőségre törekvés az SS-ben

Annak ellenére, hogy az SS nyíltan feudális jellegű szervezet volt, a tagjai meglepő módon egyfajta belső egyenlőségre törekedtek. A tisztek hatalmát nem lehetett megkérdőjelezni. Az alárendeltjeiktől elvárták a vak engedelmességet. Ugyanakkor

viszont szigorúan tilos volt visszaélni a hatalmukkal vagy személyes nyerészkedésre felhasználni a beosztásukat. Természetesen az SS tagjai között is akadtak olyanok, akik megszegték az előírásokat. Ha Himmler tudomást szerzett a bűnösről, akkor az illetőt lefokozták, kizárták, de az is előfordult, hogy koncentrációs táborba küldték. Az SS sajátos értékrendjét jól mutatja, hogy Himmlert cseppet sem érdekelte mások szenvedése, miközben iszonyúan felháborította a pénzügyi visszaélések gondolata. Kifordult világnézetének nagyon is megfelelt az, hogy az SS „lovagjai" szent kötelességüknek eleget téve többek között az „alacsonyabb rendű fajok" kiirtásával tisztítsák meg a világot, miközben elvárták tőlük, hogy teljes mértékben ellenálljanak a beosztásukkal járó hétköznapi csábításoknak, például az anyagi gyarapodás lehetőségének.

A nácik politikájában komoly szerepet kapott a *Schein,* vagyis „látvány". Ez azt jelentette, hogy jelentős mértékben az eszményképekre, a szertartásokra, a hagyományokra és a kiképzésekre támaszkodva érték el a doktrínák abszolút, fenntartások nélküli és ösztönös elfogadását, valamint azt, hogy mindenki alárendelje magát a rendszernek és az ideológiájának. Németországban az élet egyetlen más területén sem valósították meg mindezt olyan alapossággal, mint az SS soraiban. Himmler arra tanította meg az önkénteseket, hogy egy lovagrend tagjaként szent küldetés vár rájuk. Csupán abban az esetben számíthattak a náci értékrend bizarr „megváltására", hogy ha könyörtelen elszántsággal végrehajtották ezt a „küldetést", és elvégezték „a rájuk kiszabott feladatokat". A nácik általában, az SS pedig különösképpen arra törekedett, hogy felszámolják az egyéniséget, és a helyét átvegye a mindenkit átfogó kollektív tudat. Semmi sem volt olyan fontos, mint a faj és a nemzet. Az egyén kötelessége volt fenntartások nélküli fogaskerekekként szolgálni a gépezetet, miközben végrehajtotta a rá kiszabott feladatokat. A nácik úgy vélték, hogy a liberalizmus miatt „szilánkokra hasadt", és „atomizálódott" a társadalom. Ennél sokkal magasabb rendű formáknak tartották a „szerves" társadalmat. Olyan alattvalók kifejlesztésére törekedtek, akik gyakorlatilag egy csapat hatékony, de teljes mértékben személytelen tagjaiként léteztek. Az ilyen emberek képtelenek lettek volna az önálló gondolkodásra vagy cselekvésre.

Az SS irányítói – a belső kör

Az SS élén az irányítók tizenkét főből álló köre állt. Karl Wolff vezette a *Persönlicher Stab Reichsführer SS*-t (az SS Birodalmi Vezető Személyi Törzskara); Gottlob Berger az *SS Hauptamt*ot (SS Főhivatal); Hans Jüttner pedig az *SS Führungshauptamt*ot (SS Vezetési Főhatóság). Richard Walther Tarré állt a *Rasse und Siedlungshauptamt* (Faji és Településügyi Főhatóság); Paul Scharfe a *Hauptamt SS-Gericht* (SS Bíróság Főhatóság); Walter Schmitt az *SS-Personalhauptamt* (SS Személyügyi Főhatóság); Reinhard Hyedrich *Reichssicherheitshauptamt* (Birodalmi Biztonsági Főhatóság); Kurt Daluege pedig a *Hauptamt Ordnungspolizei* (Rendőrség Rendfenntartó Főhatóság) élén. Oswald Pohl irányította az *SS-Wirtschafts- und Verwaltungshauptamt*ot (SS Gazdasági és Adminisztrációs Főhatóság); August Heissmeyer a *Dienststelle SS-Obergruppenführer*t (Az SS Obergruppenführer Szolgálati Hivatala); Werner Lorenz pedig a *Hauptamt Volksdeutsche Mittelstellé*t (Népi Németek Központi Főhatósága). Ulrich Greifelt állt a *Hauptamt Reichskommissar für die Festigung deutschen Volkstums* (A Német Népi Öntudat Megerősítéséért Felelős Birodalmi Komisszár Főhatósága) élén. Himmlerrel együtt összesen tizenhárman voltak. Ez a szám sokaknak feltűnt. Bizonyára nem véletlenül állt ennyi tagból az SS vezetése, hanem azért választották, hogy így is kimutassák a kereszténységellenességüket. Himmler egyértelműen a német nemzet hőseinek tartotta a boszorkányokat, akik

Jézus a kereszten és a Végzet Lándzsája: Himmler megszállottan rajongott a Szent Grálért, és szinte már mániákus módon kereste a szent ereklyéket.

a katolikus egyház máglyáin haltak mártírhalált. Ezeket a nőket nem elítélni, hanem megbecsülni kellett volna. Lehetséges, hogy szándékosan választotta a boszorkánytanácsok hagyományos létszámát, amikor a saját beavatottjaiból létrehozta a döntéshozók körét.

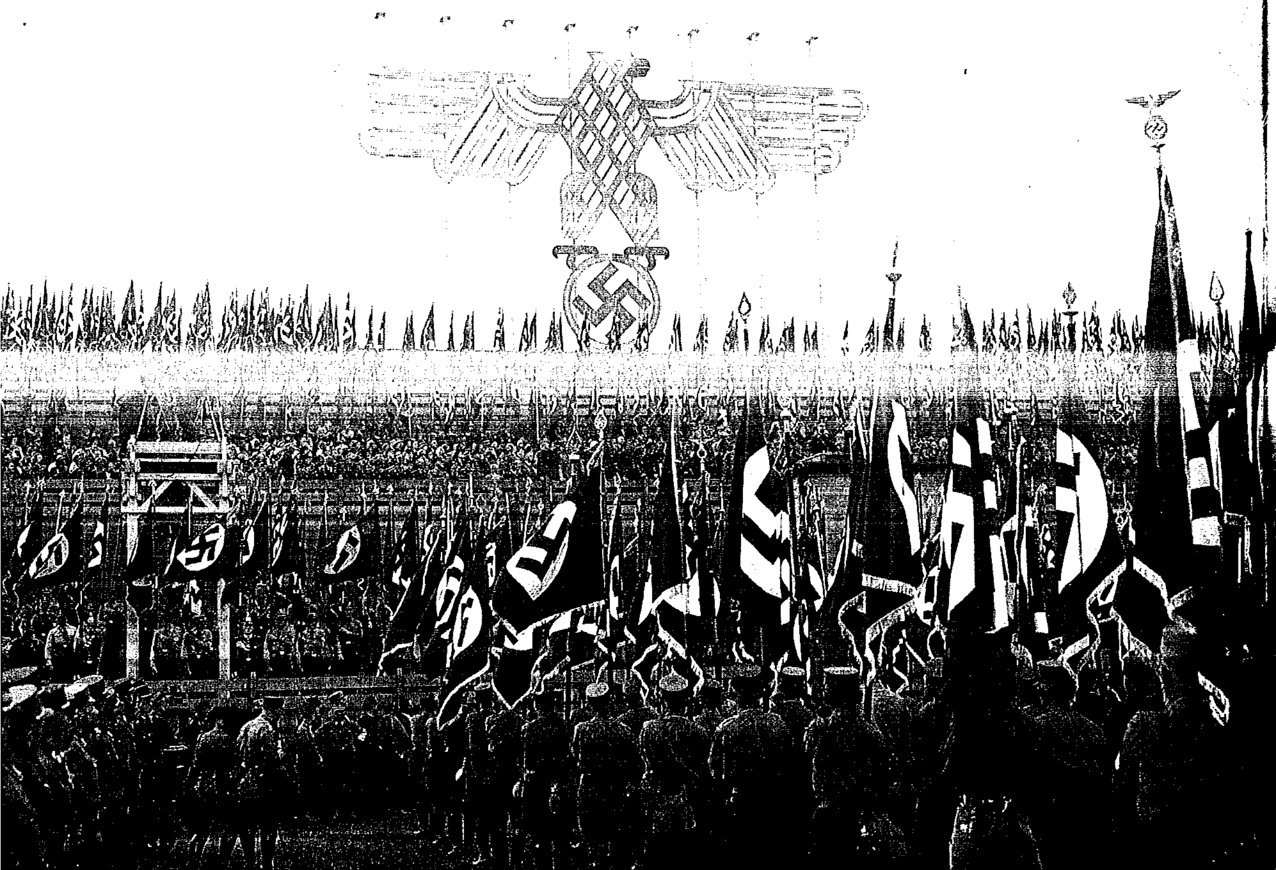
A nácik rendkívül nagy szerepet tulajdonítottak a hagyományoknak, a közös ünneplésnek és a közösségi életnek. Mindez az SS-re még hatványozottabban igaz volt. Himmler már szinte megszállottan rajongott a germán és a skandináv mítoszok mellett Artúr király legendájáért és mindenekfölött a Szent Grál történetéért. Mindezek igen nagy mértékben befolyásolták, amikor kidolgozta az SS szertartásait és jelvényeit. Himmler mániákus elszántsággal kereste a szent ereklyéket. Az SS főhadiszállásának központi helyiségét a legendás kerek asztal mintájára alakították. Így akarta kifejezni az Artúr király iránt érzett tiszteletét.

Az SS és az állami ünnepek

A nácik elszántan törekedtek arra, hogy a német hétköznapok lehető legnagyobb részét mitikus színben tüntessék fel. Amennyire csak lehetett, az élet összes dolgát össze akarták kötni a náci párttal. 1924-től kezdve minden évben megünnepelték az elbukott 1923-as müncheni puccs évfordulóját. Ilyenkor „a Vérzászlót" szinte már vallásos áhítattal hordozták körbe.

1925-ben Himmler elkészíttette a Végzet Lándzsájának hasonmását. A fegyvert a hálószobájában, az ágya mellett tartotta. A lándzsát később átszállították a wewelsburgi várba.

A legfontosabb állami ünnepek alkalmával jellegzetesen „északi vagy náci eseményeket, jelképeket ünnepeltek". A náci naptár éve január 30-ával kezdődött, Hitlert azon a napon nevezték ki kancellárrá. Beiktatása során arról beszélt, hogy mi az, „amit én (Hitler) átvettem, és mi az, amit a rám ruházott hatalommal végrehajtottam". A nap csúcspontján a Hitlerjugend tizennyolc éves tagjait ünnepélyesen teljes értékű párttaggá avatták. Február 24. volt a „kinyilatkoztatás" napja. Szándékosan kapott vallásos nevet. A náci párt huszonöt pontos programjáról emlékeztek meg ekkor. Március 18-án az első világháborúban elesetteknek állítottak emléket. Ilyenkor mindig eljátszották Beethoven III. szimfóniájának második tételét. Április 20-án Hitler születésnapját ünnepelték. A hadsereg díszszemlét tartott a Brandenburgi kapunál. A következő ünnep május 1., a munkások napja volt. A párt hangsúlyozta „egységét" a dolgozó tömegekkel. Megemlékeztek Hitler államának közjóléti intézkedéseiről és a nemzetiszocializmus szocialista elemeiről. A nyári napforduló különösen jelentős volt az SS naptárjában. A nácik újpogány irányzata is fontosnak tartotta, de a közvélemény nem igazán érdeklődött iránta.

A nürnbergi nagygyűlésekre szeptember első hetében került sor. Mindegyikkel túl akarták szárnyalni az előző évit. 1933-ban egy hatalmas sast építettek, Hitler pedig egy emelvény tetején állt.

Szeptemberben került sor a talán legnépszerűbb náci ünnepségsorozatra. A hónap első hetében tartották a nürnbergi pártgyűlést. Általában nagyjából félmillióan vettek részt rajta. 1938-ban majdnem egymillióan jöttek el. Hans Frank ezt jegyezte fel:

> *A boldogság, a színek, a fények, a muzsika és az ünneplés egy héten át zengő himnusza alatt senki nem törődött az „ideológiával", a „gyakorlatias" vagy az „objektív politikai" gondolkodással.*

Szeptember végén rendezték meg az aratás ünnepét. Ekkor ötvenezer mezőgazdasági munkás és gazda vonult fel a Bückerbergnél, ahol elhelyeztek egy koronát mintázó, hatalmas búzakalászt.

November 8-án és 9-én az elbukott 1923-as müncheni puccsnak állítottak emléket. Ez a megemlékezés legalább annyira méltóságteljesen komor volt, mint amennyire vidámnak látszott a szeptemberi tömeggyűlés. Az állami ünnepeket kivétel nélkül jól érzékelhető, vallásos áhítat lengte be.

Himmler szívéhez mindenekelőtt a nyári napforduló ünnepségsorozata állt közel. Gondoskodott arról, hogy mindez szervesen beépüljön az SS életébe is. A nyári ünnepség során díjazták a különböző SS-sportversenyek nyerteseit. Lányok tartottak táncbemutatót, és mindkét nembeli gyerekeknek szerveztek játékokat. A téli napforduló idején a múlt és az ősök tiszteletére helyezték a hangsúlyt. Himmler szerint: „Ha egy nép tiszteli az őseit, akkor mindig lesznek gyerekei. Csak azok a népek maradnak gyermekáldás nélkül, akik nem ismerik az őseiket."

Névadás és esküvő

Az SS állománya számára sajátos névadásokat és esküvőket szerveztek. Ezek szertartásait maga Himmler dolgozta ki. „Új német lovagjai" életük valamennyi fontos pillanatában, minden adandó alkalommal magukhoz ölelhették a nácik „értékeit".

A faj és a nemiség gondolata gyakran szerepelt Himmler megszállott álomképeiben. A két dolog összeolvasztásából alakult ki a „legjobb állomány továbbtenyésztésének" gondolata. Az uralkodó faj megfoghatatlan álomképét üldöző birodalmi vezető számtalan alkalommal szónokolt a kiválasztottak továbbtenyésztéséről. Az egyik legbizarrabb beszéde 1936. november 8-án hangzott el magas rangú SS-vezetők előtt. Elképesztő eszmefuttatása során Himmler arról beszélt, hogy a férfi esetleg vonzalmat érez egy olyan fiatal nő iránt, akivel néhány hónapja randevúzik. Ez a vonzalom azonban önmagában még nem elég ahhoz, hogy a lányból megfelelő partner legyen. Lehetséges ugyanis, hogy a menyasszonyjelöltnek a fivére vagy a nagybátyja esetleg valamilyen mentális betegségben szenved. A gondolatmenetét e szavakkal folytatta:

> *A SS tagja semmiképpen nem viselkedhet erkölcstelen módon. Éppen ellenkezőleg, őszintén azt kell mondania, hogy „sajnálom, nem vehetlek el feleségül, mivel a családodban számos komoly betegség fordult elő."*

Utána leszögezte, hogy „az elmúlt három évszázad hibás és ostoba nézetei miatt" elengedhetetlenül szükség van a házassági engedélyre.

Az új házasok egy ezüstserleget kaptak ajándékba. Himmler arra törekedett, hogy hosszú távon sikerüljön megakadályoznia az SS-tagok gyermekeinek megkeresztelését. A szervezeten belül a keresztelő helyére a születési szertartás lépett. Az újszülött egy ezüst fedeles kupát és az „élet szalagját", egy *Lebensband*ot kapott. A szertartás során a gyerek köré tekertek egy széles, kék selyemszalagot. A nevét feljegyezték a születések könyvébe, valamint az SS családi könyvébe.

A *Lebensborn* névadó szertartásának díszletei: három SS-tag, Hitler fotója és a horogkeresztes zászlóval letakart asztal. A *Lebensborn* szervezet népszaporítási programjában testet öltött a nácik ideológiája. A Führernek gyermeket ajándékozni nagyszerű dolog.

Az anya egy ezüstkanalat kapott ajándékba. A szertartás végén átnyújtották a születési gyűrűt. Ezt mintegy megáldották, és utána nevet kapott a gyerek. Himmler a keresztszülők helyett pártfogókat állított a gyermek mögé. A szülőkkel együtt arra utasították őket, hogy „Isten akaratának megfelelően hűséges, bátor, németszívű" gyermekké neveljék a kicsit.

Az „élet forrása"

Himmler rendkívüli erőfeszítéseket tett azért, hogy valóra váltsa a faji tisztasággal és a nemiséggel kapcsolatos elképzeléseit. Ennek legfontosabb eszköze a *Lebensborn* (az élet forrása) hálózat volt. Az új szervezet 1935 decemberében kezdett működni. Kezdetben az SS Fajügyi Hivatala irányítása alatt állt. A szervezet eredetileg azokkal a „tisztavérű" leányanyákkal akart törődni, akiket az SS tagjai vagy a rendőrség tisztjei ejtettek teherbe. Az eredeti elképzelések szerint a fiatal nők diszkréten megszülhették volna a gyereket, akit egy SS-tag családja nevelt volna föl. A másik lehetőség az volt, hogy a gyerek apját rákényszerítették volna a leányanya elvételére.

A *Lebensborn* első egysége 1936-ban a München közelében fekvő Steinhöringben kezdett el működni. Hamarosan már olyan nők is megjelentek itt, akikre korábban nem gondoltak a szervezők. Előfordult, hogy SS-tisztek feleségei is éltek a lehetőséggel és a jól felszerelt intézményben hozták világra gyermeküket. Az SS tagjai a központban kerülhettek intim viszonyba megfelelő árja nőkkel. Ezenfelül arisztokrata hölgyek szülték meg itt nem kívánt gyermeküket. A kicsiket gyorsan örökbe fogadták.

A *Lebensborn* lehetőségeit kizárólag olyan apák és anyák vehették igénybe, akik keresztülmentek a Fajügyi Hivatal rendkívül szigorú szűrővizsgálatán. Himmler nagy gonddal dolgozta ki a program minden egyes apró részletét. Megparancsolta, hogy az étkészleteket rúnajelekkel díszítsék. Odafigyelt, hogy az anyák otthonát megfelelően ékesítsék fel, és meghatározta, hogy mit ehetnek a lányok. Ragaszkodott ahhoz, hogy mindenki zabkásával kezdje a napot. Meghatározta, hogy mennyi ideig vehetik igénybe a létesítményt. 1938-ban átvette a *Lebensborn*t a Fajügyi Hivataltól. Ettől kezdve a szervezet a személyes irányítása alatt állt.

Himmler szilárdan hitt abban, hogy a szaporodást többé már nem lehet magánügynek tekinteni. Ezt a tevékenységet az államnak kellett irányítania és szabályoznia. Támogatta a házasságon kívüli terhességet. Ezzel a lakosság lélekszámát akarta növelni, ezenfelül pedig úgy vélte, hogy a nagyszámú fiúgyermek majd évtizedekkel később a hadsereg tagja lehet. Elképzeléseinek megfelelően a *Lebensborn* gondoskodott a leányanyákról, és elintézte a házasságon kívül született gyermekek örökbeadását. Himmler biztosra vette, hogy beavatkozása révén megugrik a születések száma. Bizonyos mértékig igaza is volt. Az SS tisztjeit arra kényszerítette, hogy csatlakozzanak a *Lebensborn* szervezetéhez, és a fizetésük egy részével hónapról hónapra támogassák az intézményt.

A Német Leányok Szövetségének (Bund Deutscher Mädel) tagjait arra bátorították, hogy lépjenek be a *Lebensborn*ba. Himmler szerint ez a szervezet szolgált „alapul a német faj következő fejlődési szintje" számára.

Az SS vezetője arra biztatta beosztottjait, hogy vegyék ki részüket a programból. Értésükre adta, hogy „fajilag tiszta, értékes férfiakként" kötelességük „elősegíteni a fogantatást", és így „a német faj új megerősödésének alapjául szolgálni". Okkult képzelgései újabb szintre jutottak, amikor bejelentette, hogy azok a gyerekek, akik „egy árja temetőben fogantak", eltelnek „az ott nyugvó halott hősök" ősi szellemével. Az SS saját kiadványában,

a *Das Schwarze Korps*ban kiadták a szóba jöhető, megfelelő temetők listáját.

A fiatal lányokat arra biztatták, hogy lépjenek be a *Lebensborn*ba. Volt, akit erővel, akadt, akit kedvezményekkel vettek rá a csatlakozásra. A teherbe eső lányok 1000 birodalmi márkát kaptak és felmentették őket a munkaszolgálat alól. A német nők folyamatosan azt hallották, hogy nagyszerű és tiszteletreméltó dolog „gyermeket ajándékozni a *Führer*nek". A nők így mutathatták ki hazafiasságukat és hűségüket.

Lengyelország elfoglalása után a *Lebensborn* hálózatába kerültek be a fajilag megfelelő lengyelektől elrabolt gyermekek. A Szovjetunió elleni támadás megindulása után ugyanez történt az ottani kicsikkel. A gyerekrablásokban az SS ugyanolyan mértékben részt vett, mint ahogy átalakította a *Lebensborn* szervezet eredeti célkitűzéseit, és elérte, hogy a leányanyák számára létesített menedékhelyekből egyfajta tenyésztelep legyen. Himmler faji alapú mitológiájának megvalósítása érdekében az SS nem riadt vissza az emberrablástól és a gyilkosságtól sem.

Himmler és a vallás

Meglehetősen ironikus, de az SS-felvételi beszélgetés során az önkéntestől először azt kérdezték, hogy hisz-e Istenben. Ha valaki meggondolatlanul nemmel válaszolt, akkor azonnal elküldték. Nem lehetett az SS tagja. Himmler maga 1935 novemberében így beszélt vidéki gazdák előtt:

Legyenek nyugodtak. Senki olyan nem állhat az ősök és az utódaik közé népünk, emberi elképzelések szerinti végtelen múltja és végtelen jövője során – ami valójában csupán addig tart, míg létezik ez a Föld nevű égitest –, aki mélységes alázattal eltelve nem hisz egy isteni uralkodóban és abban, hogy az embernek helye van a Mindenható által meghatározott rendben.

Himmler fel- és kihasználta a túlnyomórészt fiatal és idealista emberek vallásos érzelmeit. Elhitette velük, hogy egy lovagrend tagjai, akik a küzdelemben élenjárva Németország megváltásáért indítottak keresztes hadjáratot. Az SS tagjai elhitték, hogy értékes célokat szolgálnak határozottságukkal és kötelességtudatukkal. Boldogan lemondtak a szabadságról és az egyéniségről. Korábbi értékeik helyére a nacionalizmus, a fajgyűlölet és a náci ideológia hamis bálványai léptek. Iszonyatosan kemény kiképzésükkel elérték, hogy az önkéntesek képtelenné váltak megkérdőjelezni a tanult dolgokat. Fel sem merülhetett, hogy vitába szálljanak a parancsaikkal, függetlenül attól, hogy később milyen szörnyűségek elkövetésére utasították őket. Acélkemény elszántságuk lehetetlenné tette, hogy szégyent vagy borzalmat érezzenek a számos bajtársuk által elkövetett rémtettek miatt. Amikor a nyugati szövetségesek kihallgatták az elfogott SS-legényeket, gyakran hallották ezt a jellegzetes választ: „Nincs választási lehetőségem. Engedelmeskedem." Az SS „katekizmusának" egyik jellegzetes kérdése így hangzott:

Kérdés: Miért engedelmeskedsz?
Válasz: Belső meggyőződés vezet. Hiszek Németországban, a Führerben, a mozgalomban és az SS-ben. Ezenfelül a hűség vezet.

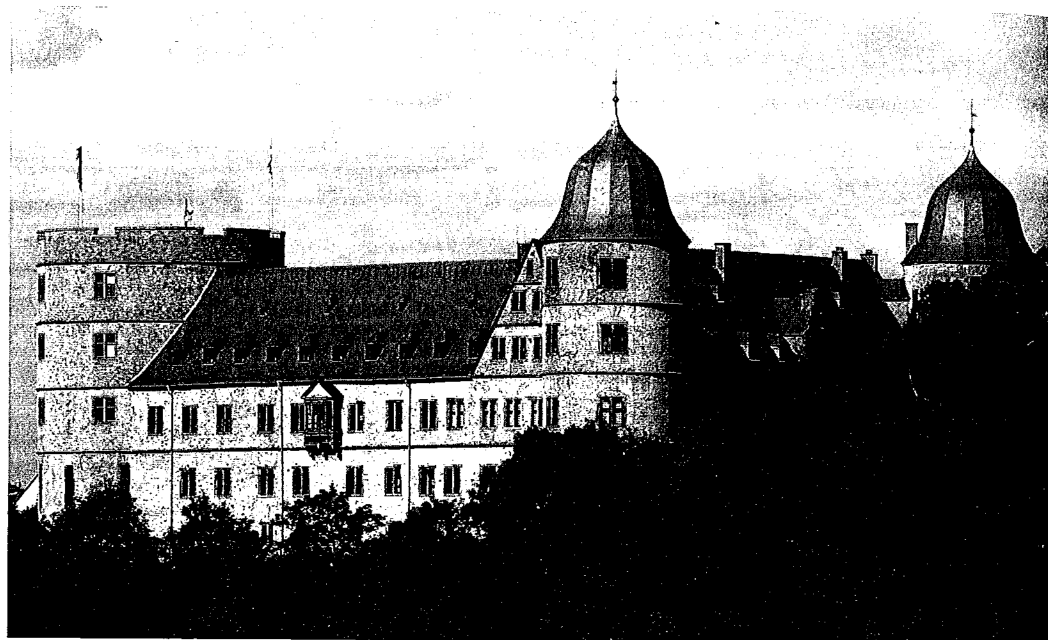
Himmler „új teuton lovagjai" számára mindennél [illegible] való ragaszkodás és a csőlátás. Hozzájuk képest még a legszigorúbb katonai fegyelem is szinte már liberális lazaságnak tűnhetne. Nem véletlen, hogy az SS, hasonlóan középkori elődjeihez, a pusztítás apostolaként gyilkolva terjesztette hitvallását. Himmler sötét, újpogány látomásai és okkult lázálmai egy egész nemzedék mentális, érzelmi és spirituális megrontásához vezettek.

ÖTÖDIK FEJEZET

A nácik Szent Grál kastélya

Számos mítosz kelt szárnyra a wewelsburgi vár és Himmler kapcsolatáról. Némelyik szóbeszédet könnyű azonnal cáfolni, míg mások ugyan eléggé hihetetlennek tűnnek, ám ha hűvös fejjel, alaposan megvizsgáljuk őket, akkor kiderülhet, hogy a kavargó homály mélyén ott rejtőzik az igazság parányi, megcáfolhatatlan morzsája. Kétség sem férhet ahhoz, hogy Himmler számára rendkívül sokat jelentettek a várban rejlő lehetőségek, és felzaklatta, hogy a valóságban nem lehetett minden elképzelését valóra váltania, míg Wewelsburg újjáépítése azt jelentette, hogy sikerült megvalósítani az álmainak – vagy talán azt is mondhatnánk, hogy a lázálmainak – egy részét. Hasonló módon öltöttek testet az őrült Lajos bajor király romantikus látomásai, amikor felépítette Neuschwanstein kastélyát. A mesés bajor vár túlélte megálmodóját és mind a mai napig népszerű idegenforgalmi hely. Wewelsburg osztozott létrehozója sorsában. Hosszú éveknek kellett eltelni ahhoz, hogy Himmler egykor oly büszke erődjét helyreállítsák és megnyissák a nyilvánosság számára.

WEWELSBURG KORAI TÖRTÉNETE

A wewelsburgi vár Észak-Rajna-Vesztfália tartomány hegyei között fekszik, nem messze Paderborntól. Hannover a legközelebbi nagyváros. Ezen a helyen már Nagy Károly idején is állt egy erőd. A napjainkban látható épületeket a 17. század elején Paderborn püspökei építtették. A vár környéke 1301 óta az egyház kezében volt.

A hegytetőre emelt legelső erődítményt Nagy Károly és az őt követő német-római császárok a keleti lovas népek, köztük a magyarok elleni küzdelem során használták. A várat ekkoriban még Wifilisburgnak nevezték. A 10. század vége felé már nem volt rá szükség, mivel a magyarok többé nem jelentettek fenyegetést. 1123-ban Friedrich von Arnsberg gróf új várat építtetett ugyanide. A népszerűtlen nagyúr halálakor, 1124-ben a jobbágyai elpusztították az erődítményt. 1301-ben von Waldeck gróf eladta a birtokot Paderborn hercegpüspökének. Akkoriban két erődített építmény magasodott a környéken, a Büren- és a Waldeck-ház. A 17. század elején Paderborn püspökei összekötötték egymással a két erődöt. Így jött létre a háromszögletű alaprajzú vár. A harmincéves háború idején svéd csapatok pusztították el. Az újjáépítése csupán 1654-ben vette kezdetét. Megváltoztatták az épület eredeti megjelenését. Három tornya kupolát kapott. Az átalakítást a korszakban népszerű barokk jegyében végezték el.

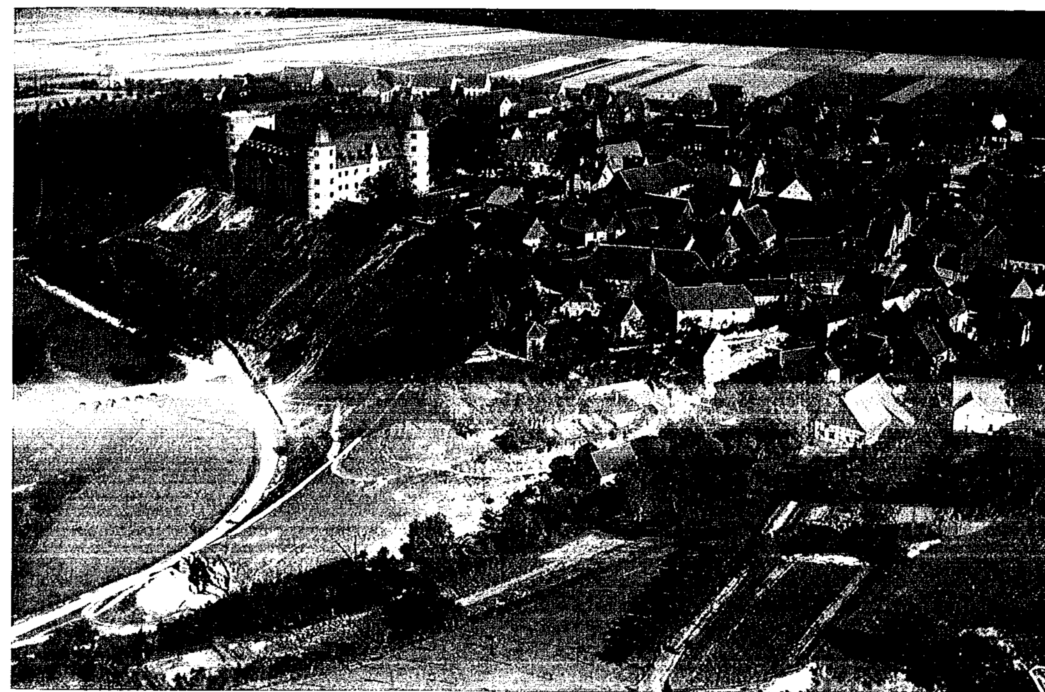

Fent: Wewelsburg napjainkban. Lent: Békés vidéki életkép, háttérben a várral a hegytetőn.

Az erődítmény egy részéhez meglehetősen sötét emlékek társultak. A pince egyik helyiségét annak idején az inkvizíció használta. A kastélyban sok ezer boszorkányt őriztek, hogy azután megkínozzák és kivégezzék őket. 1631-ben két alkalommal is nagyszabású boszorkánypert tartottak a várban. A legtöbb meggyanúsított nő azonban semmilyen bírósági eljárást nem kapott, mivel a hatóságok azt a nézetet képviselték, hogy vallomás esetén nincs szükség jogi eljárásra. A várban még az után is működött egy börtön, hogy véget ért a boszorkányok üldözése. Az utolsó foglyot csupán 1802-ben engedték ki a föld alatti cellákból.

Ebben az évben az épület a porosz király tulajdonába került. Az uralkodó elhanyagolta a várat. 1815-ben egy villámcsapás gyakorlatilag elpusztította az északi tornyot. A tűzvészt csupán a külső fala vészelte át. 1924-ben a vár a büreni járás tulajdona lett. A hatóságok kulturális központtá és helyi múzeummá alakították. A várban egy vendéglő és egy diákszálló is működött. Az északi torony rászolgált volna a felújításra. 1932–1933 telén drótkábelekkel kellett körbevenni. Egy társaság jött létre abból a célból, hogy megőrizzék a várat. A mindjobban elmélyülő gazdasági nehézségek miatt azonban az önkéntesek egyre csekélyebb mértékben tudták elvégezni a szükséges restaurációs munkákat.

Wewelsburg 1938-ban, négy évvel a helyreállítási munkák kezdete után. Himmler parancsára a belső részeit rúnákkal és germán jelképekkel rakták tele.

Himmler lovagrendjének főhadiszállása

Amikor Himmlert az SS élére állították, esze ágában sem volt beérni azzal, hogy a szervezet csupán testőrség vagy valamilyen megbízható rendfenntartó erő legyen. „Soha ne felejtsétek el, hogy mi egy lovagrend vagyunk" – mondta az alárendeltjeinek. A „Grál új kastélya" lett az újdonsült „lovagrendet" irányító elit főhadiszállása. Vezetőjüket lenyűgözte a német történelem, Artúr király legendái és a középkori lovagság világa.

Himmler már hosszú évekkel azelőtt is egy ilyen központ létrehozásáról álmodozott, hogy Hitlert kinevezték volna kancellárrá. 1933-ban aztán lehetőséget kapott arra, hogy valóra váltsa a látomásait. Attól a pillanattól kezdve kihasználva, hogy ő Németország valamennyi rendőrének elöljárója. Beutazta a Harmadik Birodalom teljes területét, hogy megtalálja a „Grál kastély" számára legideálisabb helyet.

Himmler Raszputyinja: Karl Maria Wiligut

A várra 1933-ban hívták fel Himmler figyelmét. Az épület valósággal lenyűgözte. November 3-án járt először személyesen Wewelsburgban. Egyik legbefolyásosabb tanácsadója, a hat éven keresztül a *Reichsführer* oldalán álló Karl Maria Wiligut kísérte el. Ez a misztikus alak hívta fel Himmler figyelmét a 19. századi költő, Ferdinand Freiligrath *A nyírfánál* című versére. A költő leírta a keleti támadók és a németek csatáit. Sikerült megvedeniük hazájukat az ellenséggel szemben. Wiligut azt állította, hogy a csata helyszínét Wewelsburg környékéről mintázták meg. Ez az elképzelés nagy hatást gyakorolt Himmlerre.

Wiligut abban az évben ismerte meg az SS vezetőjét. Amikor elvezette Himmlert a várba, annak már igencsak nagy szüksége volt a felújításra. Wiligut alaposan megindokolta, hogy szerinte miért

Karl Maria Wiligut először Himmlerrel találkozott, majd 1933-ban belépett az SS-be. Rendkívüli erőfeszítéseket tett a wewelsburgi vár helyreállítása érdekében.

éppen ez a hely volna a legalkalmasabb Himmler lovagrendje számára. A leendő főhadiszállás korábban Paderborn püspökeinek székhelye volt. Misztikus kapcsolat fűzte Németország keresztény múltjához. Másodsorban a püspökök a 17. század során óriási lelkesedéssel üldözték a boszorkányokat. A püspökségük területén több mint százezer megvádolt asszony haláláért terhelte őket a felelősség. Sok szerencsétlent a kastély falai között végeztek ki.

Az Extern-kövek

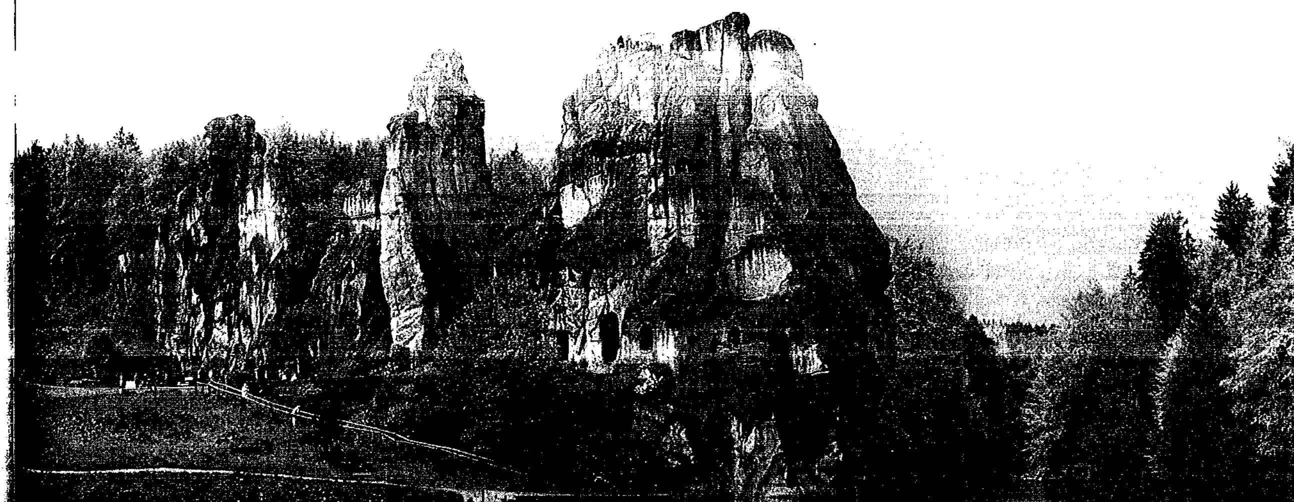
Az egyik közelben magasodó természetes sziklaképződmény valószínűleg már a kőkorszakban is spirituális helynek számított. Az Extern-kövek ráadásul pontosan ott álltak, ahol annak idején a Teutoburgi erdőben a híres vezér, Hermann irányításával a germán törzsek legyőzték a meghódításukra küldött római légiókat és megölték az ellenség vezérét.

Az Extern-kövekre azt is szokták mondani, hogy olyan fontosak Németországnak, mint Ausztráliának az Ayers-szikla. Ez a kőalakzat több, a környező tájból magasba törő sziklaoszlopból áll. Az öt oszlop legmagasabbika 37,5 méteres. Az alakzat egy több száz méter hosszú, természetes falat alkot.

A környéken számos kőszerszámra bukkantak. Ezek Krisztus előtt 10 000 körül kerülhettek oda. A sziklákat már hosszú ideje fontos, vallásos központnak tartották, bár semmilyen bizonyítékot sem lehetett találni arra, hogy a korai kereszténység időszakát megelőzően itt pogány szertartásokra került volna sor. A pogány szászokról tudni lehetett, hogy valamilyen szertartást végeztek el a környéken, mielőtt Kr. után 772-ben az országukat meghódító Nagy Károly erővel keresztény hitre térítette volna törzseiket. A császár parancsára kivágták a pogány szertartások középpontjául szolgáló óriási fát, az Irminsult. Nem lehet tudni, hogy annak idején hol állt ez a fa. Valószínűleg az egykori Eresburg, a mai Obermarsberg lehetett a pogány kultusz központja. Ez a magaslat az Extern-kövektől délre található. A hagyományok szerint az Irminsul helyére egy Szent Péternek felajánlott templomot építettek.

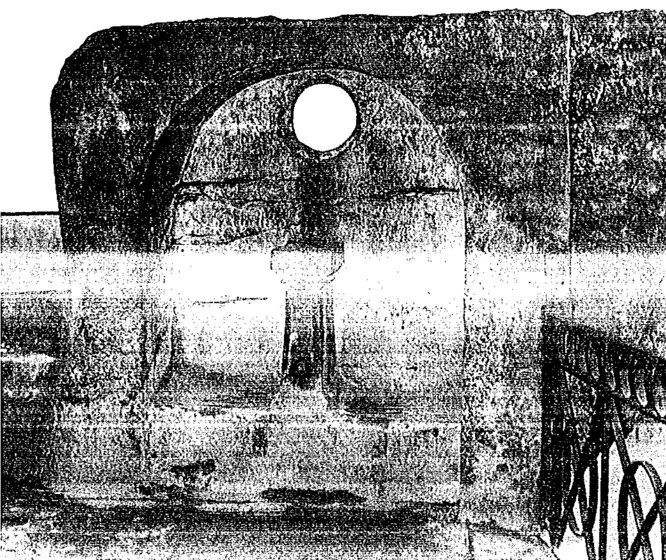
1920-tól Wilhelm Teudt tanulmányozni kezdte Detmoldban a német kultúra emlékeit. Arra a következtetésre jutott, hogy az Irminsul az Extern-kövek közelében állhatott. Teudt 1933-ban belépett a náci pártba. Azt akarta, hogy az Extern-kövek környékét alakítsák át a német nemzet germán őseinek emléket állító szent ligetté. Himmlert lenyűgözték Teudt elképzelései. Még abban az évben létrehozta az Extern-kövek alapítványt. Az *Ahnenerbe* hivatal hamarosan komoly összeget fordított a sziklaképződmények gondos tanulmányozására.

Az Extern-kövek öt hatalmas, homokkő oszlopa egyes elképzelések szerint pogány szertartások színhelye lehetett. A nácik „szent ligetnek" nyilvánították az alakzatot.

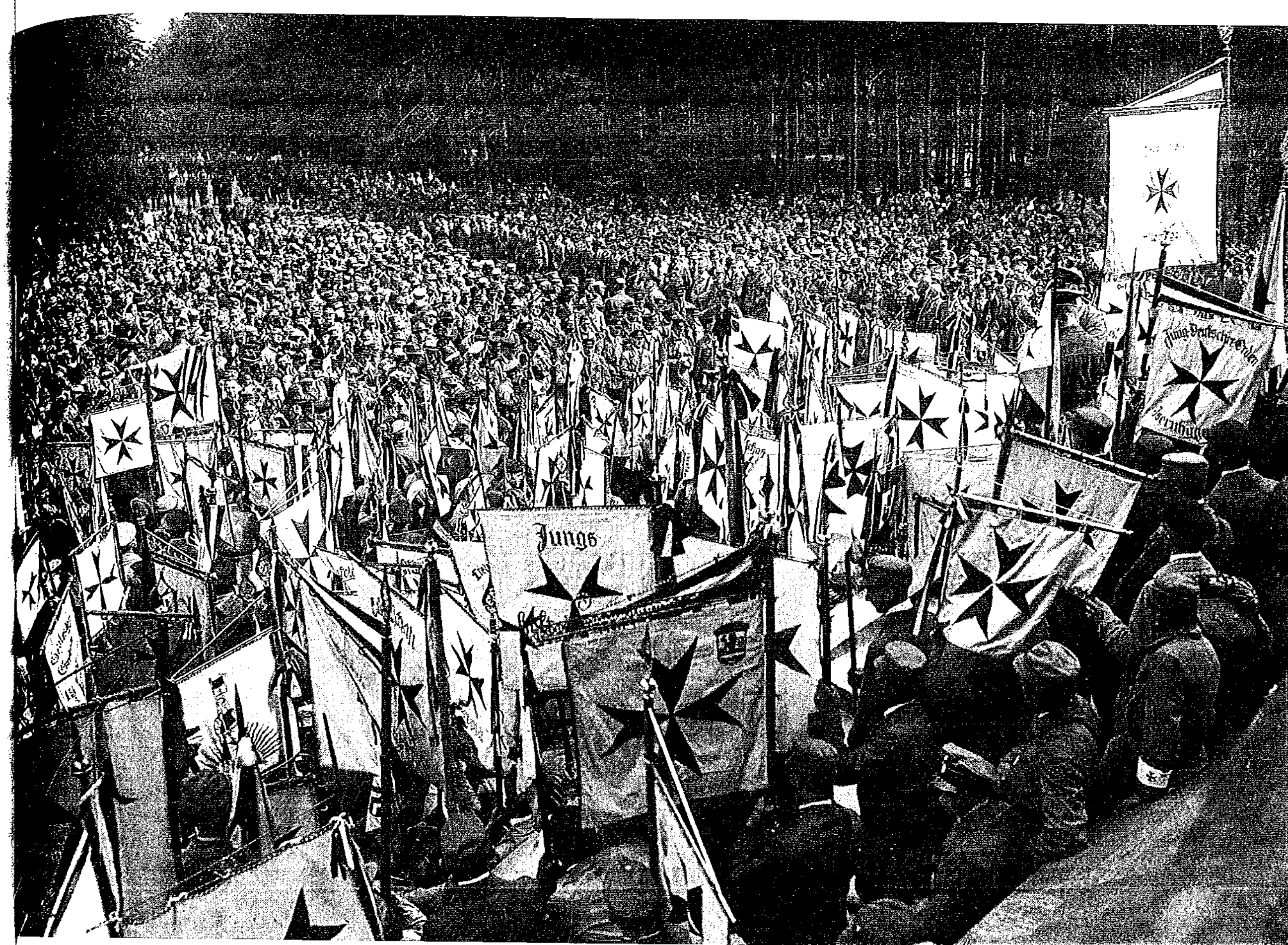
Fent: Krisztust egy meggörbült fa felett veszik le a keresztről. Lent: Az Extern-kövek kerek nyílásán a felkelő Napot lehetett látni.

Az Extern-kövek oldalán jó pár keresztény sziklafaragás is található. Ezek közül a legfontosabb a *Krisztus levétele a keresztről.* A faragványon a megfeszített Megváltó mellett Szűz Máriát, Arimathiai Józsefet és Nicodemust láthatjuk. Jézus fölött Isten képmását, a Napot és a Holdat is a kőbe faragták, míg a kereszt alatti meggörbült fa állítólag a pogányok Irminsulját jelképezte. Hitler születésnapján, valamint a nyári és a téli napforduló idején a Hitlerjugend tagjai a sziklák tövében gyülekeztek, hogy pogány dalokat énekeljenek. A Szent Péter-templom bal oldalán egy jókora kő található, a gyóntatószéktől nem messze. Az Irminsulnak nevezett követ a környéken „találták" 1938-ban. Egyértelmű, hogy nem az eredeti Irminsulról van szó, hiszen a pogány kultusz középpontja az a fatörzs volt, amit Nagy Károly kivágatott. Ugyanakkor viszont azt állították, hogy az eredeti Irminsul alatt egy parányi kápolna rejtőzött. Ez a kő volt odabent az oltár. Egyértelmű, hogy az 1938-as „felfedezése" színjáték volt. Az *Ahnenerbe* megbízásából azért követték el, hogy megerősítsék a környék pogány vonatkozásait. Valószínűleg Wiligut nevéhez fűzhető ez a szélhámosság.

Azontúl, hogy az Extern-kövek mind a keresztények, mind pedig a pogányok szemében fontos helynek számítottak, nyilvánvaló, hogy az alakzat egy részét csillagászati naptárként használták. A sziklák egyik, 20 hüvelyk nagyságú ablaka a nyári napforduló idején pontosan a felkelő Napra tekint.

Himmlert és az *Ahnenerbé*t is nagymértékben érdekelte az Extern-kövek körüli Teutoburgi erdo is. Észak-Rajna-Vesztfália tartomány jelentős részét alacsony, sűrű erdővel benőtt hegység borítja. Kr. után 9-ben véres csatára került sor itt a rómaiak által Arminiusnak nevezett Hermann germán törzsfő és a légiók között. Az összecsapásból a germánok kerültek ki győztesen. A Napóleoni háborúk idején a győzelem az idegen megszállókkal szembeni német ellenállás és a nemzeti

1925-ben Hermann emlékműve körül ünnepelték meg a germán múlt dicső győzelmét. Hermann csapatai a Teutoburgi erdőben, Wewelsburg közelében győzték le a rómaiakat.

[illegible] hatalmas szobor, a Hermannsdenkmal (a Hermann-emlékmű) felállításával emlékeztek meg. 1875-ben I. Vilmos császár a nemzetnek ajánlotta a szobrot. Saját képmását az erdő északi részén helyeztette el. Ezt a helyet Porta Westfalica néven ismerik. A Németországot újraegyesítő Vilmos császár emlékét a Wiehen-hegység egyik csúcsán, a Wittekindsbergen örökítették meg.

Himmlert lenyűgözték a környék történelmi, legendás és misztikus hagyományai. Pillanatnyi habozás nélkül elhitte, amit Wiligut állított. Azt, hogy a vár pontosan azon a helyen van, [illegible] helyét.

Himmler megszerzi Wewelsburgot

Az SS évi egymárkás, jelképes bérleti díj fejében száz évre azonnal átvette az erődítményt. Himmler késlekedés nélkül elrendelte a vár átfogó újjáépítését és felújítását. Saját kezűleg fektette le Wewelsburg alapkövét. A munka előrehaladtával a vár las-

Valószínű, hogy Himmler saját magát Madarász Henrik reinkarnációjának tekintette. Az uralkodó Mihály arkangyal zászlajával látható a képen, ahogy megalapítja Európa első várát, Albrechtsburgot.

san növekedni kezdett. Az újjáépített középkori erőd egy lelki közösség központja is lett. Wewelsburgban kialakítottak egy kápolnát, egy elkülönített meditációs részleget, valamint az erődbe költözött egy több mint tizenkétezres könyvállományú könyvtár is. Himmler ezenfelül egy hatalmas szárnyas oltárképet is eltervezett, ami bemutatta volna, hogy milyen szerepet szánt új lovagrendjének.

A következő képek elkészítésére adott utasítást a festőművésznek:

a) Egy támadó SS-alegység képe. Legyen rajta egy halott vagy egy halálosan megsebesült harcos. Az elesett nős férfi, így a kép megmutatja, hogy a halálból is új élet fakadhat.
b) A meghódított területek termőföldjét felszántja a területvédelmi földművesek egyik tagja, egy SS-harcos.
c) Egy újonnan alapított falu képe. Látszódjanak rajta a családok és a sok gyerek.

Wewelsburg minden szobája eltérő bútorzatot kapott. Az erődben nem akadt két egyforma bútordarab vagy díszítőelem. Erről Frischauer a következőket írta:

Még az íróasztalokat is egyéni tervek szerint készítették el. Minden szakma legkiválóbb kézművesei kaptak utasítást a gyönyörű kárpitok, a tömör tölgyfa bútorok, a kovácsoltvas kilincsek és gyertyatartók elkészítésére. Vagyont érő szőnyegek kerültek a padlóra, és a magas ablakokat súlyos brokátfüggönyök keretezték. A gazdagon faragott ajtókat drágakövekkel és nemesfémekkel díszítették. Az ősi germán stílusban épült, háromszögletű vár tornyai messzire látszódtak a környező erdőség fölött.

Himmler és a német hősök

Az SS vezetője azt a parancsot adta, hogy minden helyiséget a német múlt egyik hőséről nevezzenek el. A berendezésnek valamilyen módon tükröznie kellett a hősök életét és tetteit. Külön szobát kapott Nagy Károly, Madarász Henrik, Nagy Ottó, Oroszlán Henrik, Sváb Fülöp, Rőtszakállú Frigyes, Hohenstaufen Frigyes, IV. Konrád és más híres német uralkodók is. Rőtszakállú Frigyes termét csak Hitler használhatta, Madarász Henrik szobáját pedig Himmler sajátította ki. Ebben

Himmler vezeti Quedlinburgban a megemlékezést Madarász Henrikről. Mögötte többek között Heydrich is ott áll.

a helyiségben őrizte a Végzet Lándzsájának másolatát. A fegyvert egy antik bőrtokban, kopott, vörös bársonyból készült párnán tartotta. Gyakran folytatott „társalgást" azzal a valamivel, amit Madarász Henrik szellemének tartott. Kijelentette, hogy „jó tanácsot" kapott az elhunyt uralkodótól. Előszeretettel mondogatta, hogy „ebben az esetben Henrik király a következőket tette volna".

A hatalom évei során Himmler megszállottan ragaszkodott Madarász Henrikhez. 1936-ban nagyszabású ünnepséggel emlékezett meg az uralkodó halálának 1000. évfordulójáról Quedlinburgban. Ezt a várost Henrik alapította a Harz hegységben. A következő évben Himmler exhumáltatta az uralkodó csontjait, és a quedlinburgi székesegyház kriptájában helyezte örök nyugalomra őket. 1938-ban megalapította a Henrik király Emlékalapítványt. A szervezet célja az volt, hogy felelevenítse „korszakunk számára az uralkodó szellemét és tetteit". Minden évben július 2-án, éjfélkor levonult a kriptába, hogy megemlékezzen a király születéséről. Azért is vonzódott ilyen nagymértékben ehhez az uralkodóhoz, mert Henrik megállította a szlávok betöréseit és eléggé erőssé tette Németországot ahhoz, hogy a fiából, Ottóból a Német-római Császárság ura legyen. Himmler azt képzelte, hogy nagy példaképéhez hasonlóan ő maga is szembeszáll az „ázsiai hordákkal" és „a német terjeszkedés keleti keresztes hadjáratát" vezérli.

Nem sajnálta a pénzt Wewelsburg felújítására és újjáépítésére. A csarnokokat drágakövekkel, páncélokkal, pajzsokkal, kardokkal, valamint olyan ruhákkal díszítette, amelyek valamilyen módon kapcsolatban álltak az egyes helyiségek névadóival. A falakra drága vásznak és festmények kerültek. Himmler megparancsolta az építészeknek, hogy az egyik falra akasszanak egy „leendő anyát, vagyis egy eladósorba került szűz lányt" ábrázoló faliszőnyeget. A szemközti falra pedig egy „anya" kőből faragott képmása kerüljön. A nő mellett álló „serdülő legénykéről látszódjék, hogy hamarosan igazi férfi lesz belőle".

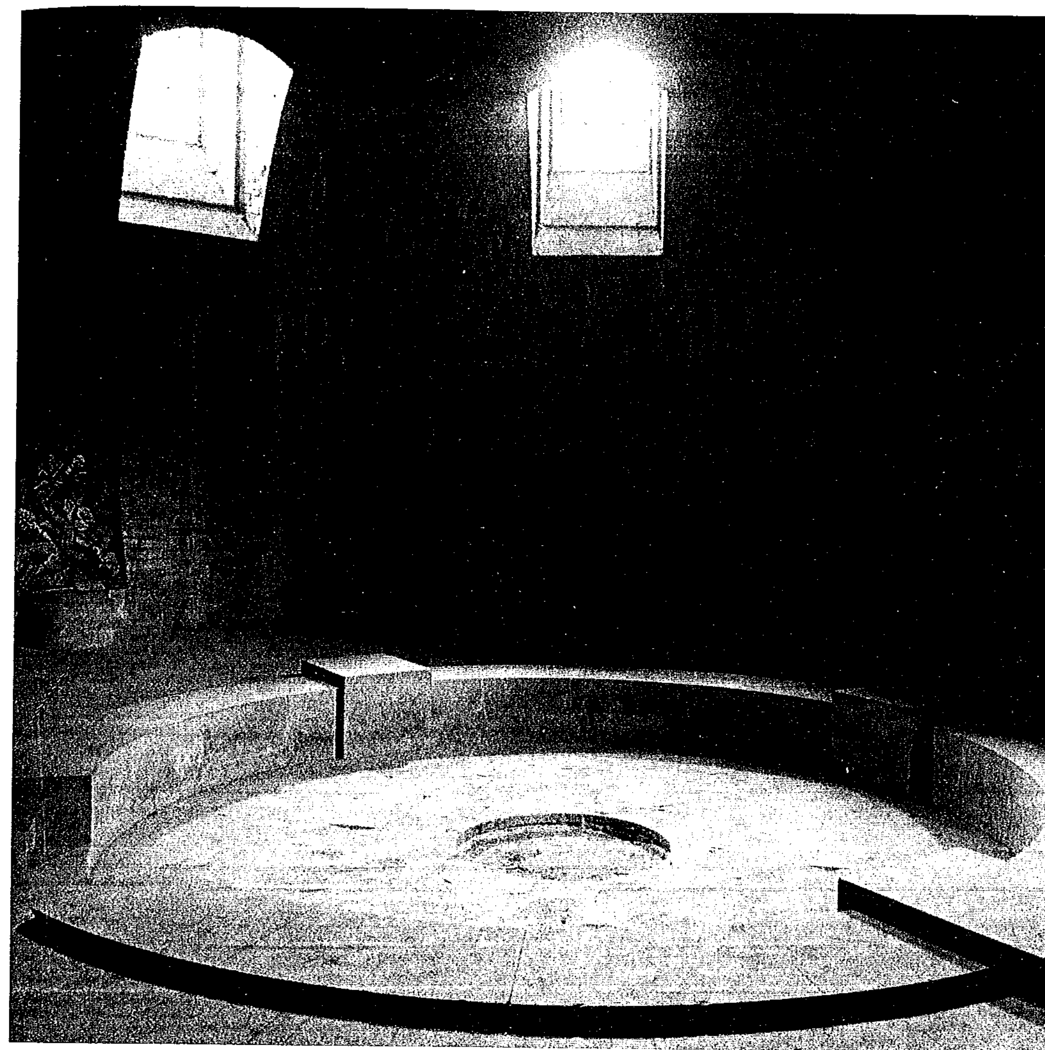
Himmler kezdeti tervei

A félelmetes náci szervezet vezetője kezdetben arra készült, hogy Wewelsburgban működjön „az SS-vezetők központi iskolája", ahol a főtisztek emelt szintű ideológiai képzésben részesülhetnek. Eredetileg régészetet, őstörténetet és mitológiát akartak tanítani a kastély vendégeinek. Minden szaktudományt a nácik sajátos szempontjai alapján dolgoztak fel. Wiligut befolyása miatt azonban Himmler meggondolta magát. Egyre inkább „új lovagrendje" központjának tekintette Wewelsburgot. Egy olyan helynek, ami minden árja spirituális fókuszpontja lehetne. Arról álmodozott, hogy az erőd ugyanolyan szent hely lesz, mint Róma, Glastonbury vagy Jeruzsálem.

Az SS vezető tisztjei Wewelsburgban tanácskoztak, és itt beszélték meg sötét vezérelveiket. Néha új jelöltek beavatására is sor került. A „fojtogató légkörű szertartás során" a beavatás helyszíne valósággal remegett a feszült hangulattól. Wewelsburg étkezdéje 30,5 méterszer 44 méteres alaprajzú volt. Középen jutott hely az SS főtisztek tölgyfából ácsolt „kerekasztalának". A magas támlájú, disznóbőrrel borított székek hátuljáról lógó ezüsttáblába belevésték a szék tulajdonosának nevét.

Egyetlen főtiszt sem szállhatott meg kétszer ugyanabban a szobában. Mindenkit új helyre osztottak be, hogy a vezetők megismerkedjenek a kastély egészével. Így jobban felfoghatták az egyes szobák „patrónusainak" történelmi jelentőségét. A fejükbe verték azt is, hogy valamennyi jelentős uralkodó életében milyen fontos szerepet játszott a Végzet Lándzsája.

Német munkanélküliekre bízták a kastélyt övező vizesárok rendbehozatalát. Hamarosan azonban a koncentrációs táborok foglyai kerültek a helyükre. Összesen 3900 ilyen rabszolgát vezényeltek ki munkára. Az építkezés során 1285-en vesztették életüket. Kezdetben veszélyes bűnözőket dolgoztattak, majd a háború kitörése után cigányokra bízták az építkezés folytatását. A Szovjetunió elleni támadás kezdetét követően hadifoglyokat is munkára kényszerítettek. A Wewelsburg felépítésén munkálkodó foglyokkal elképesztő kegyetlenséggel bántak, mert úgy vélték, hogy az alacsonyabb rendű fajok tagjai nem érdemelnek könyörületet. A legtöbb rabszolga alig néhány hónapnyi kényszermunka után elpusztult. A testüket a fogolytábor krematóriumában égették el. Hamvaikkal a tábor kertjét trágyázták. Himmlert a legcsekélyebb mértékben sem érdekelte, hogy

A megemlékezésnek szentelt kápolna Wewelsburgban. Itt azoknak a magas rangú SS-tiszteknek állítottak emléket, akik harcban estek el. Himmler Wewelsburgot „új lovagi rendje" központjának és „valamennyi árja spirituális fókuszpontjának" tekintette.

„A szovjet hadifoglyokat is munkára kényszerítettek. A Wewelsburg felépítésén munkálkodó foglyokkal elképesztő kegyetlenséggel bántak, mert úgy vélték, hogy az alacsonyabb rendű fajok tagjai nem érdemelnek könyörületet. A legtöbb rabszolga alig néhány hónapnyi kényszermunka után elpusztult. A testüket a fogolytábor krematóriumában égették el. Hamvaikkal a tábor kertjét trágyázták."

milyen szörnyűségekkel jár nagy álma végrehajtása. Csupán az számított, hogy testet öltsön a „látomása".

A Wewelsburg felújításával megbízott építész az északi torony újjáépítését tartotta a legfontosabb feladatának. Az épület egyenlő szárú háromszög alakú alaprajzot kapott. A vár körvonala éppen ezért egy lándzsára hasonlított. A kastélyban Himmler természetesen minden éjszaka a saját szobájában aludt a Végzet Lándzsájának másolata mellett. Nyilvánvaló volt az erődítmény misztikus jelentősége, a munkálatokat irányító építész is „a világ középpontjának" nevezte a várat.

Wewelsburg Ley-vonalak metszéspontján állt. Himmler és a nácik „okkult irodája" is komolyan foglalkozott ezzel a jelenséggel. Az erődítmény kriptájában boltívek alatt állították fel az SS két, ezüstszínű rúnával díszített, fekete márványoltárt. Himmler és tanítványai számos alkalommal végeztek el itt okkult szertartásokat. A becsületről, a faj erejéről és az „új ember" közelgő érkezéséről elmélkedtek.

A kör alakú alaprajzú kriptában tizenkét széket helyeztek el. A szertartásokon kereken egy tucat SS-beavatott vett részt. Nem véletlen, hogy a középen álló asztal a híres kerekasztal mintájára készült. A kripta középpontjában tűz lobogott. A kripta mennyezetét a napkorong közepén elhelyezett horogkereszt díszítette. Ezt a jelképet gyakran emlegették „fekete nap" néven. A horogkereszt középpontjában ragyogó aranykorongot a háború végén eltávolították, amikor Himmler elrendelte a vár elpusztítását. Az SS halálfejes gyűrűjét, a *Totenkopfring*et Wiligut tervezte. Himmler tőle kapott tanácsokat arra, hogy „pontosan" milyen szertartásokat kell elvégezni az erődben. Ha egy SS-tiszt meghalt, halálfejes gyűrűjét visszavitték Wewelsburgba és a falakon belül temették el.

Himmler és követői oldaláról dísztőr lógott, és a fekete egyenruhás alakok ezüst pecsétgyűrűt is hordtak. Bár sem Hitlerben, sem az SS legtöbb vezetőjében nem folyt egyetlen cseppnyi nemesi vér sem, az *Ahnenerbe* „szakértői" nemesi címereket dolgoztak ki számukra. Himmler a várban keresett menedéket a Gestapo, a rendőrség, az SS és a koncentrációs táborok irányításával járó feladatok fáradalmai elől. Wewelsburg zárt szentélyében teljes mértékben „küldetése" „spirituális" részére összpontosíthatott. Itt sötét rendjének hasonlóan gondolkozó beavatottjai vették körül.

Himmler filozófiájának fejlődése Wewelsburgban

A náci vezető egy egész „filozófiai rendszert" dolgozott ki, miközben a várban tartózkodott. Egyre eltökéltebben hitt faji alapú, misztikus elképzeléseiben, ezenfelül pedig megszilárdult az a meggyőződése is, hogy a Föld belsejében rejtőzködő, titokzatos „energiákat" irányítva le lehet igázni az egész világot. Ezek a képzelgések egyre jobban eluralkodtak rajta. Meghitt bizalmasai társaságában hosszú órákon át próbálta meg „mágikus" módszerekkel befolyásolni az emberek viselkedését és az események alakulását.

A náci korszakban Himmler után Manfred von Knobelsdorff, a vár parancsnoka számított Wewelsburg egyik legfontosabb figurájának. Wiligut barátjaként nem csupán az Irminsul szellemét próbálta meg megidézni számos szertartás során, de hétköznapi ceremóniákat is tartott. Egy alkalommal ő vezetett le egy olyan névadót, amelyen Heydrich is részt vett.

Ahogy az SS-t igazi lovagrendnek tartották, úgy Wewelsburgra az SS rituális és teológiai központjaként tekintettek. A kastély szándékosan emlékeztetett egy templomra. A kripta hamarosan igazi „szentélynek" számított. Küszöbét csak a legbefolyásosabb SS-vezetők léphették át. Egy idő múlva a kriptában tárolták az elhunyt főtisztek hamvait és címerét. A tervek szerint a helyiség közepén „örök láng" égett volna a tiszteletükre. A háborús nehézségek miatt azonban ezt az elképzelést sosem sikerült megvalósítani.

A náci párt egyes tagjai hamarosan már csak „fekete Camelot" néven emlegették Wewelsburgot. Az erődítményt a háború miatt nem sikerült teljesen befejezni. 1939-től kezdve Himmler és az SS itt tartotta a legtitkosabb rituáléit és számos bizarr szertartását.

Nyilvános szertartások a várban

Az erődítményben számos, a nyilvánosság számára is nyitott szertartásra került sor. Ilyenek voltak az SS-tagok esküvői, a *Lebensborn* program keretében született gyerekek névadása, valamint a téli napforduló tiszteletére megtartott ünnepségek, melyekkel Himmler a karácsonyt akarta felváltani. Ezenfelül gondosan megemlékeztek a nyári napfordulóról is. Az SS parancsnoka azt akarta, hogy ez az esemény legyen az egész esztendő legfontosabb ünnepe. Számos misztikus szertartást és doktrínát próbált bevezetni. Ezek többek voltak üres szócséplésnél vagy pózolásnál. A résztvevők úgy érezték, hogy egy titkos testvériség vezető beosztású, nagy hatalmú tagjai lettek, ami különleges kötelességeket és felelősséget hárított rájuk. A szertartások résztvevői már-már vallásos jellegű elragadtatás önkívületi állapotába kerültek. Mintha csak egyfajta „szentség" misztikus érintését érezték volna magukon, és a „közösségük" így egészen különleges célokat kapott. A téli napforduló idején megrendezett Yule ünnepséggel szándékosan próbálták felváltani a karácsonyt. Az SS egyik kézikönyve a következőket írta erről az alkalomról:

> *Yule ünnepe volt őseink legfontosabb ünnepsége. Hatalmas máglyákat gyújtva várták Yule éjszakáját, hogy kiszabadítsák a téli halál fogságából a Napot. Úgy gondolták, hogy a Nap ifjú hősként kitépi magát a halálra emlékeztető álom fogságából. Karácsonyeste az ünnepi vacsora során pontyot, sült ludat és vaddisznót szolgáltak fel. Ezek az ételek a három elemet, a vizet, a levegőt és a földet jelképezték. Figyelembe véve, hogy Yule ünnepe a nemzetségek legfontosabb fesztiválja, ezért elengedhetetlen, hogy ilyenkor mindenki elmélyedjen saját családja múltjában, és felhasználja az ősök kutatásának szépen gyarapodó eredményeit.*

Belépés csak kiválasztottaknak: a vár vendégei

Wewelsburg látogatóit már nem kötötték a közönséges emberek szokásai és hagyományai. Kizárólag a sötét testvériségnek tartoztak hűséggel. Mindennél fontosabbnak tartották az SS szolgálatát és boldogan elfogadták követendő eszményeit. Himmler sötét vallásának legtekintélyesebb „papjai" Wewelsburgot használták katedrális helyett. Itt adták át magukat imádatuk tárgyának, miközben még jobban elmerülhettek vezetőjük misztikus világában. Arra törekedtek, hogy egyfajta „önkívületi állapotba" kerülve kapcsolatba kerüljenek a Titkos

Főnökökkel. A nácik azt gondolták, hogy ők őrzik a rejtőzködő hatalmasságok bölcsességét.

Jóval többről volt szó, mint hogy bekerültek a kiválasztottak közé. Az eksztázis még azután is megmaradt bennük, hogy már távozták a várból. Még az SS alacsonyabb beosztású tagjaira is igaz volt, hogy elfogadták szervezetük doktrínáját, szertartásait, és ugyanolyan elszántsággal kutatták a magasabb, misztikus célkitűzéseket, mint a vezetőik. Ez nem csupán azt tette lehetővé, hogy a közönséges katonáknál sokkal nagyobb mértékben elviseljék az orosz front megpróbáltatásait, de elképesztő mértékben érzéketlenné váltak tőle mások szenvedései iránt.

Wewelsburg látogatói, mindazok, akik Himmler társaságában részt vettek a szertartásokban és rituálékban, igazi hívők voltak. Egy földi Paradicsom megvalósítását tűzték ki maguk elé. Szilárdan hittek sajátos utópiájukban. Egy új világrend építőinek tartották magukat. Az új rendben a felsőbbrendű fajhoz tartozó szuperemberek uralkodtak volna, miközben létrehozták volna a tökéletes társadalmat.

Ebben a világban az egyénnek semmilyen értéke sem lehetett, csak a szerves társadalom egészének alkotórészeként érhetett el bármit is. A Wewelsburgban gyülekező férfiak ugyanazt a célkitűzést követték, mint amit az egész SS-nek és végső soron valamennyi emberi lénynek el kellett volna fogadnia. Mindenkinek le kellett mondania a személyiségéről, egyéniségéről, hogy ezeket feladva az „új emberi faj" tagjává válhassanak. A várbeli képzésnek ez volt a végső célkitűzése.

Rosenberg előadásai a várban

A náci főideológus számos alkalommal tartott előadásokat Wewelsburgban. Ezek némelyike hagyományos témákat ölelt át. Rosenberg politikáról, művészetről és kultúráról, külpolitikáról, őstörténetről, fajelméletről, filozófiáról, miszticizmusról beszélt, ám ezek mellett lényegesen ezoterikusabb témák is szóba kerültek. Az egzotikusabb tárgyú előadások például a szimbólumok erejével, a rúnákkal, mitológiával és alternatív gyógyászattal foglalkoztak. Megvitatták az „örök visszatérés" elméletét. Nem csupán abban hittek, hogy az egyén újjászülethet, de az elképzelések szerint a történelem folyamatosan megismételte önmagát. Kialakult egy állandó minta, a nemzetek pedig „a halál és az újjászületés" végtelen ciklusában keringtek. Ez utóbbi elméletet Stromer von Reichenbach báró munkásságára alapozva dolgozták ki. Von Reichenbach az ötleteit tulajdonképpen a két jelentős német filozófustól, Friedrich Nietzschétől és Oswald Spenglertől lopta, illetve sok mindent egyszerűen átvett a hindu vallásból. Himmler egyik „szakértője" von Reichenbach munkásságát „az örök visszatérés igazi, újszerű, északi szemléletű kifejezésre jutásának" tartotta. Az állítólagos tudós prófétaként viselkedett. Himmler egyik legbefolyásosabb „intellektuális" útmutatójának tartották.

Bár nem lehet kétségbe vonni von Reichenbach jelentőségét, hiszen rendkívül fontos szerepet játszott abban, hogy az SS vezetője egyre inkább Wewelsburg megszállottjává vált, az okkult témák területén mégiscsak Wiligut volt a legfontosabb „tanácsadója". Az ő javaslatára döntött Himmler úgy, hogy a várban planetáriumot is kell építeni. Erre valószínűleg azért volt szükség, hogy Wiligut további asztrológiai kutatásokat folytathasson, és megjósolhassa Németország jövőjét és Himmler személyes sorsát. Ugyancsak Wiligut vetette fel, hogy az új lovagrend főhadiszállásául szolgáló erődítményben szükség lesz egy „kincseskamrára" is, ahova tervei szerint elhelyezhetik az „értékeiket". Himmler és Wiligut nagyszerű jövőt szánt Wewelsburgnak, ám az elképzeléseik valóra váltása túl sokba került volna. A háborús kiadások nem tették lehetővé az őrült költekezést.

A végső megoldás bejelentése Wewelsburgban

1941-ben sötét tervek kerültek szóba az erődítményben, amikor Himmler márciusban nagyszabású eligazítást tartott Heydrichnek és más vezető náci tisztviselőknek és főtiszteknek. Ekkor és itt jelentette be, hogy Németország hamarosan lerohanja a Szovjetuniót, és azt, hogy a támadó erőknek nem csupán a kommunizmust kell szétzúzniuk, de azt a parancsot fogják kapni, hogy harmincmillióval csökkentsék az őshonos lakosság lélekszámát. Bejelentette, hogy Oroszország élelmiszer-tartalékait a Harmadik Birodalom javára kell mozgósítani. Helyet kellett csinálni a leendő német telepeseknek. A zsidók a megsemmisítendők listájának elejére kerültek. Ekkor még nem ment bele a végső megoldás részleteibe (erre később került sor), mégsem férhetett kétség rejtett, sötét szándékaihoz. A wewelsburgi asztalnál ülő férfiak egyike sem tiltakozott.

Himmler prédikációja után a kastélyban gyülekező tanítványai több alkalommal is hosszan tartó, néma meditációba kezdtek, mely során valamennyi jelenlevő megpróbált kapcsolatba lépni, illetve elmélyíteni a kapcsolatát a „faj lelkével". Mindenkit átjárt a magasabb rendű, közös célkitűzés bizonyossága. Himmler elhitette velük, hogy ez fontosabb az egyénnél. Azt akarták, hogy az árja faj, mindenekelőtt pedig a németek győzelmet arassanak „az alacsonyabb rendű fajták" fölött. Vezetőjük megkövetelte a vak engedelmességet. Elvárta, hogy kőkemény elszántsággal, céltudatosan és teljes átéléssel készítsék elő az „új ember" küszöbön álló érkezését. A zsidókat, a szabadkőműveseket, a keresztényeket és a kommunistákat saját sötét látomásától eltérő hozzáállású ellenségeinek tartotta. Himmler szilárdan hitt abban, hogy új vallása elég erős a világ átalakításához. A kommunisták és számos szabadkőműves ateista volt, vagy legalábbis úgy vélték, hogy megvalósítható az e világi boldogság. A zsidók és a keresztények egyik fő hibájának azt tartotta, hogy ragaszkodtak az egyén fontosságához. Himmler semmibe vette az egyes személy sorsát. Csupán a közösség értékeit akarta megőrizni, ezek megmaradása számított. A masszőrével beszélgetve egyszer a következő figyelemre méltó dolgokat mondta:

> *Megtörténhet, hogy egy férfinak fel kell áldoznia önmagát, még akkor is, ha ez nehéz feladatot jelent. Nem törődhet saját magával. Természetesen sokkal kellemesebb dolog virágágyásokkal foglalkozni ahelyett, hogy könyökig merülnénk a politika szemét- és trágyadombjaiba. A virágok azonban nem fognak maguktól megteremni, ha valaki nem gondoskodik a kellemetlenségek elintézéséről. Megpróbálok segíteni az embereken, és jóra törekszem. Ha csak rajtam múlik, támogatom az elnyomottakat, és felszámolom az igazságtalanságokat.*

Már a fenti kijelentés is meglehetősen bizarrnak tűnhet, ám Himmler még ennél is meglepőbb dolgokat állított 1943. október 4-én az SS tisztjei előtt:

> *Teljesen hibás volna idegen népekre kivetíteni mély érzésekkel, jószívűséggel, idealizmussal teli ártatlan lelkünket. Az SS minden tagjának fenntartások nélkül el kell fogadnia a vezérelvünket. Legyünk becsületesek, tisztességesek, hűségesek és bajtársiasak azok iránt, akikben a mi vérünk csörgedezik. Csak velük törődjünk, és senki mással. A legcsekélyebb mértékben sem érdekel, hogy mi történik az oroszokkal vagy a csehekkel. Hogy más népek jólétben élnek vagy éppen elpusztítja őket az éhség? Ez csupán annyira fontos számomra, hogy milyen mértékben tudjuk felhasználni őket kultúránk rabszolgáiként. Ettől eltekintve tényleg nem érdekelnek. Nem számít, hogy százezer orosz asszony pusztul el*

a kimerültségtől, miközben kiásnak egy harckocsi-elhárító árokrendszert. Csakis az a lényeg, hogy ez a védmű elkészüljön Németország számára. A világon egyedül mi, németek bánunk megfelelő módon az állatokkal. Képesek leszünk helyénvaló módon kezelni az emberállatokat is. Ugyanakkor viszont bűnt követnénk el saját vérünk ellen, ha aggódnánk más népek iránt, és megpróbálnánk nekik eszményképeket mutatni.

A beszéd még nem ért véget. Himmler őszinte csodálattal ecsetelte a „zsidó nép kiirtásának" részleteit:

Önök közül a legtöbben pontosan tudják, milyen látványt nyújt a száz, ötszáz vagy éppen ezer holttestből álló hullahegy. Azért vagyunk ennyire kemények, mert megtapasztaltuk az ilyesmit, és mégis megőriztük a tisztességünket.

A Wewelsburgba látogató SS-vezetők fejébe ilyen „eszményképeket" ültettek. Teljesen torz módon tekintettek a tisztességre, a jószívűségre és a lovagiasságra.

Wewelsburg végnapjai

Az erődítmény újjáépítése egészen 1943-ig folytatódott. A munkálatok ekkor váratlanul véget értek. Németország katonai helyzete nem tette lehetővé, hogy további vagyonokat költsenek Himmler nagyszabású elképzeléseire.

Ekkorra csupán a vár északi [illegible] készült el. Himmler továbbra is biztosra vette, hogy Németország győzelme igenis elképzelhető. Megrögzött derűlátással, álmok közé merülve éppen ezért úgy vélte, hogy az építkezés csupán félbeszakadt, ám Wewelsburg felújítása valamikor majd folytatódni fog.

1944 februárjában azt írta az erődítmény parancsnokának, hogy gyakran gondol Wewelsburgra, és a tervei szerint a háború után folytatni kívánja az erődítmény felújítását.

1945 márciusában azonban már maga is belátta, hogy a háborút elveszítették. A szövetséges csapatok körbefogták Wewelsburgot. Himmler megszállottan meg akarta akadályozni, hogy álmai várkastélya az ellenség kezébe kerüljön. Inkább pusztuljon el a spirituális központ, mintsem hogy bevonuljanak oda a szövetségesek.

Egy SS-osztagot küldött Wewelsburgba, hogy felrobbantsák az erődöt. 1945. március 31-én, húsvétvasárnap sikerült felrobbantaniuk az építmény nagy részét. Csupán az északi torony maradt meg, gyakorlatilag semmi baja sem esett. Azonnal vad szóbeszédek keltek szárnyra arról, hogy a torony esetleg „mágikus erők" védelme alatt állt.

1945. április 2-án az amerikaiak elfoglalták Wewelsburgot. Kezdetben nem igazán tudták felfogni, hogy ez a hely mitől volt annyira fontos Himmler számára. Csupán akkor kezdték el átlátni az összefüggéseket, amikor az SS tagjai feltárták az erődítmény titkait.

Az újjáépítési munkálatok 1949-ben kezdődtek el újra. A várat csupán 1979-ben fejezték be. Újra megnyitották, és most már egy ifjúsági szálló és múzeum is működik benne. 2010-ben az SS-őrség egykori épületét kiállítóközponttá alakították. A látogatók megtudhatják, hogy milyen volt az élet a várban Himmler okkult lázálmoktól terhes tizenegy esztendeje alatt.

A kiállított tárgyak, [illegible] tárgyai. Himmler saját rúnákkal díszített teáskannája is jól mutatja, hogy a náci vezető milyen módon próbálta valóra váltani a várban sötét látomásait. Wewelsburg egyértelművé teszi, hogy a náci vezetők mennyire eltávolodtak a hétköznapi valóságtól. Jól tetten érhető az is, hogy milyen nagy hatást gyakorolt álmaikra az okkult és a mágikus gondolkodás.

HATODIK FEJEZET

Okkultizmus a Harmadik Birodalomban

Nem felelne meg teljes mértékben a valóságnak, ha azt állítanánk, hogy a nácik német államát okkult vezérelvek alapján irányították. Másfelől viszont ugyanennyire hibás volna figyelmen kívül hagyni, vagy egy kézlegyintéssel elintézni azt, hogy az ilyen elképzelések milyen *jelentős* szerephez jutottak az élet bizonyos területein. Néha nagy mértékben befolyásolták még a legfontosabb politikai, társadalmi, sőt katonai döntéseket is.

Hitler kedvenc látnoka, Erik Jan Hanussen az egyik ügyfelével: nehéz időkben a zsarolástól sem riadt vissza.

Az okkult elképzelések hatása a korai náci mozgalomra

A múlt század elején Németországot valósággal elöntötték a legkülönfélébb misztikus és okkult elképzelések. Az irányzat befolyása nagymértékben megnövekedett, miután a németek vereséget szenvedtek az első világháborúban. Hitler már hontalan bécsi évei során is megismerkedett az okkultizmus bizonyos elemeivel. Amikor belépett a Német Munkáspártba, valójában egy mágikus rend tagja lett. A jelentéktelen csoportosulásból létrehozta a félelmetes náci pártot. A tagság soraiban számos olyan emberrel találkozott, akik az okkult tudományok igazi szakértői voltak. Eckarton, Rosenbergen, Harreren, Federen kívül többben is foglalkoztak ilyesmivel. A párt majdani újságját a Thule Társaságot irányító Sebottendorf alapította. Ő vásárolta meg a nácik leendő kiadóvállalatát is. Himmler és Hess is bekapcsolódott szinte valamennyi elképzelhető okkult tevékenységbe. Gyakorlatilag mindent elhittek, amit a hagyományos tudomány elutasított. Göring úgy vélte, hogy a Föld belül üreges, és a gömb belső oldalán emberek élnek. A német állam még a második világháború idején is jelentős összegeket fordított az Atlantisszal és a mitológiával kapcsolatos kutatásokra. Hitler és Goebbels egyaránt értett annyira az asztrológiához, hogy képesek legyenek összehasonlítani és értelmezni a horoszkópokat. A német hadiflotta hatalmas összegeket pocsékolt el arra, hogy „varázsvesszős" kutatók segítségével azonosítsa be a térképen a brit hadihajók pontos helyét.

A fenti példákat szinte a végtelenségig lehetne folytatni. Nagy számuk azt jelzi, hogy bár Németországot nem az okkultizmus uralta, a „mágikus gondolkodás" áthatotta a párt minden szintjét és nagymértékben befolyásolta az élet valamennyi aspektusát. Túlzás volna azt állítani, hogy a nácik birodalmát az okkultizmus határozta meg, ám az bizonyos, hogy a 18. század óta egyetlen más nemzet sem mutatkozott ennyire fogékonynak a jelentős befolyással bíró irracionális elképzelések iránt.

Távolról sem a véletlen műve, hogy Hitler kancellári kinevezése után nem csupán – előrelátható módon – a zsidók, a kommunisták, a szocialisták és a liberálisok ellen indult támadás, de némiképpen meglepő módon célkeresztbe került az okkultizmus is. A misztikus dolgok elleni fellépésnek számos, részben személyes, illetve ideológiai oka volt. A nácik a hétköznapi élet minden részét irányítani akarták. Még az olyan peremterületeket is, mint amilyen az asztrológia vagy az okkultizmus volt. Ezenfelül azonban őszintén féltek az okkult tudományok képviselőinek állítólagos erejétől.

1919 szeptemberében Hitler megismerkedett dr. Wilhelm Gutberlet müncheni orvossal, aki egészen az élete végéig a barátja maradt. Schellenberg szerint: „Hitler felhasználta Gutberlet misztikus erejét, és komoly eszmecserét folytatott vele a faji kérdésekről." Gutberlet hitt abban, hogy „csillagászati ingát" használva képes „felfedezni" a zsidókat vagy mindazokat, akiknek zsidó felmenőik is voltak. Talán éppen ez a lelkes asztrológus segített Hitlernek kitanulni a horoszkópok értelmezésének módszereit. Sebottendorf maga is az asztrológusok közé tartozott. Több könyvet írt erről a témáról, és szerkesztőként kiadott egy magazint is. Ő is feltette a nagy kérdést: „Éppen a németek lennének azok, akiknek egy új fajt kell adniuk a világnak?"

Hanussen: Hitler látnoka

A múlt század húszas és harmincas éveiben kevés olyan befolyásos asztrológus, jós, látnok és kabarészínész működött, mint az Erik Jan Hanussen nevet használó Herschel Steinschneider. Változatos pályafutása során volt már istállószolga, népdalénekes, légtornász, de oroszlánszelídítő is. Rövid ideig még az operaénekesi pályafutással is kísérletezett. Ha pedig nem mentek túl jól a dolgai, akkor attól sem riadt vissza, hogy némi zsarolással tegye jobbá anyagi helyzetét.

A sorskatonai szolgálat után már hipnotizmussal, telepátiával, vízkereséssel és színpadi bűvészkedéssel is foglalkozott. Egy olyan müncheni asztrológiai társaságnak is tagja volt, amelynek tagjai rendszeres kapcsolatban álltak Hitlerrel. Hanussen két könyvet is írt. A *Telepátia útja: elmélet és gyakorlat* még az első világháború idején jelent meg. A nagy világégés után adta ki a másik könyvét, a *Gondolatolvasás: a telepátia alapjai* című művet. Nem csupán könyveket írt, de remekül értett ahhoz, hogy a szeánszok során lebilincselő légkört teremtve befolyásolni tudja a jelenlevők elvárásait, illetve mutatványosi és lélektani trükköket alkalmazva lenyűgözze őket.

Hanussen az asztrológiai társaság révén találkozott Hitlerrel. Azonnal felkeltette a náci vezető érdeklődését, amikor felajánlotta neki, hogy elmélyíti szónoki képességeit. Hitler nem sértődött meg, hanem megkérte Hanussent, hogy kezdje el a kiképzését. Új mestere megmutatta, hogyan lehet taglejtésekkel és testbeszéddel, valamint egészen egyszerűen a hangjával nagyobb hatást gyakorolni a hallgatóságára.

Senki sem tagadhatja, hogy a kiképzés hatásos volt. Hanussen hamarosan nemcsak belépett a náci pártba, de Hitler közeli bizalmasa lett. Komoly erőfeszítéseket tett azért, hogy a nácik arassanak diadalt. Saját lapját telerakta horogkeresztekkel, és a horoszkópjai csupa jót ígértek a pártnak, meg az élén álló férfinak. Hanussen Okkult Palotájában rendezett nyilvános szeánszokat. Ezeken számos náci vezető is részt vett.

Hitler nagyszerű szónoknak tartotta magát, ám hűvös fejjel megvizsgálva beszédeit, igencsak meglepő nagy hatásuk. A tömeget a személyiségével és az előadásmódjával sikerült megragadnia.

1933. február 26-án állt elő leghíresebb jóslatával. Bejelentette, hogy lángba borul a Reichstag épülete.

Másnap tényleg kigyulladt a német parlament. A Reichstag felgyújtása mind a mai napig komoly vita tárgya. A történészek nem tudtak megállapodásra jutni arról, hogy valójában mi történt, és ki felel a tűzvészért. Három eltérő elképzelés próbál magyarázatot adni az eseményre. Ezek szerint vagy a nácik, vagy a kommunisták gyújtogattak, illetve az is elképzelhető, hogy a tűz egy magányos piromániás műve volt. A közvélemény nagy része nincs tisztában azzal, milyen sok ok van azt feltételezni, hogy a kommunisták lobbantották fel a tüzet. Ugyanakkor persze nyilvánvaló, hogy a nácik semmitől sem riadtak vissza. Mégis a független vagy éppen az antifasiszta szemtanúk vallomásai is leginkább azt a leglogikusabbnak tűnő elképzelést támasztják alá, hogy a tűz egyetlen tettes műve volt. Marinus van der Lubbe megrögzött gyújtogató volt. Ezen a napon megpróbált egy másik épületet is felgyújtani. A nácikkal cseppet sem rokonszenvező szemtanúk szeme láttára vitt be gyúlékony anyagot magával a Reichstagba. A rendőrség is úgy vélte, hogy magányos tettessel van dolga.

Éppen Hanussen jóslata miatt gondolták sokan, hogy a valódi felelősség a nácikat terheli. Ennél is elképesztőbb már az a puszta tény, hogy Hanussen egyáltalán belépett a náci pártba. Hogyan lehetett Hitler tanácsadója, és miért küzdött a nácik győzelméért? Zsidóként egész biztosan tisztában volt a náci ideológia központi elemének számító erős antiszemitizmussal.

Bármi volt is döntésének oka, hosszú távon semmi jóra nem vezetett Hitler támogatása. Hat héttel a Reichstag felgyújtása után Hanussent elrabolták, meggyilkolták, és a hulláját kilökték Berlin közelében egy erdőben. Bármit is gondoljanak a titkos összeesküvések rajongói, nem azért kellett meghalnia, mert „tudott" a nácik terveiről. Halálának lényegesen prózaibb és kiábrándítóbb oka volt. A jós pénzt adott kölcsön az SA egyik vezetőjének, aki az adóssága megfizetése helyett inkább meggyilkolta a hitelezőjét.

Bár Hanussen és néhány társa komoly mértékben hozzájárultak ahhoz, hogy Hitler a nyilvános szereplései során egyre jobban lenyűgözhesse a közönségét, a német vezető drámai sikerét mégsem lehet kizárólag lenyűgöző szónoki képességeivel megmagyarázni. Hitler ugyanis nem csak a tömegek előtt bizonyult meggyőző szónoknak. Ösztönösen képes volt arra, hogy akár négyszemközt is a maga oldalára állítsa, meggyőzze beszélgetőtársát.

Hitler és a tömegek

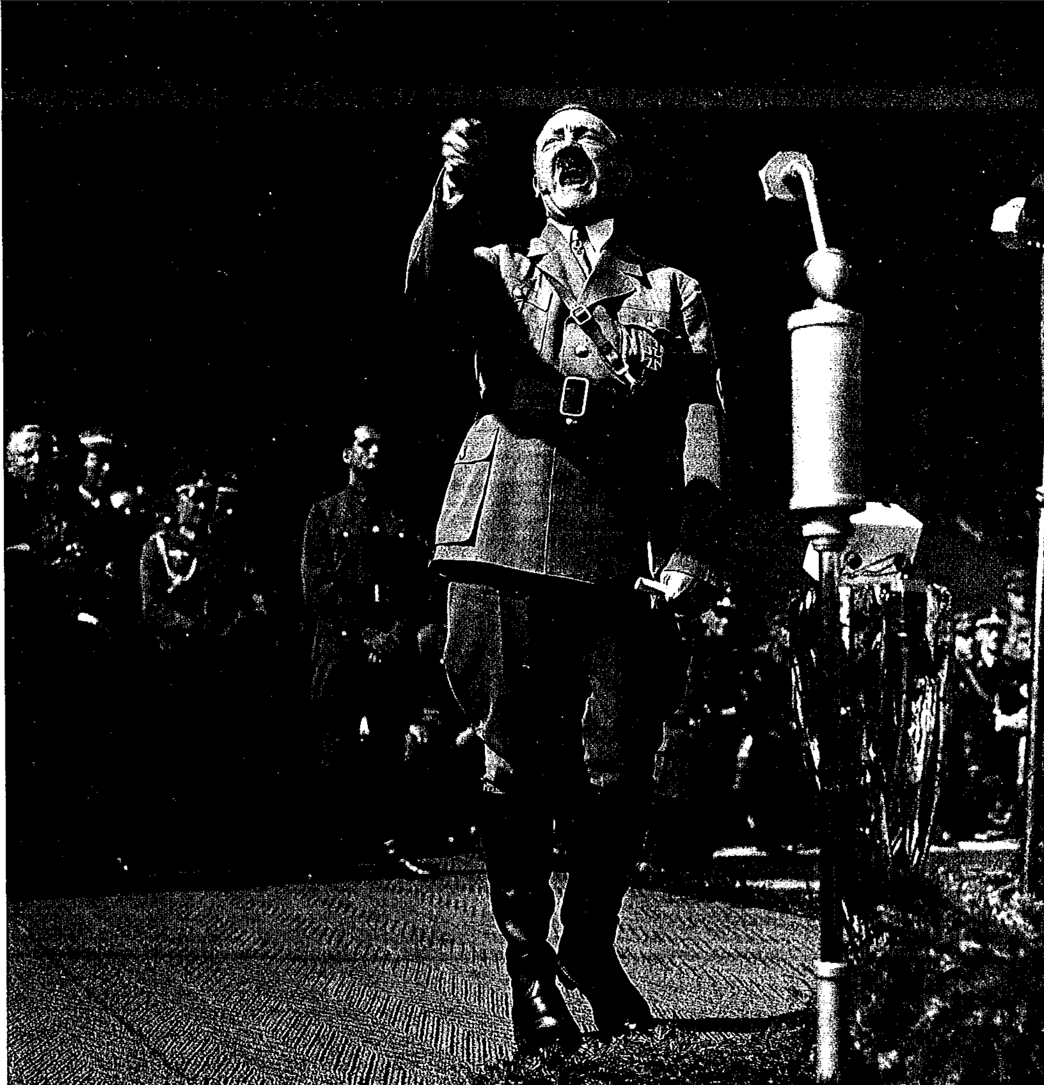
A náci vezető összetett és szokatlan kapcsolatban állt a hallgatóságával. Hitler kétségtelenül nagyszerű szónoknak tartotta magát. A későbbi nemzedékek azonban értetlenkedve hallgatták szónoklatait. Beszédeiből hiányzott a tartalom, és a szónok hörgő hangon, gyakran dadogva adta elő a mondanivalóját. Nehéz elhinni, hogy képes lett volna bárki olyant is a maga oldalára állítani, aki már eleve ne tartozott volna a hívei közé. Kétség sem férhet ahhoz, hogy még Németországban is sok millió olyan ember élt, akikre nem hatott Hitler meggyőző ereje. Ugyanakkor viszont közömbös vagy éppen ellenséges hallgatói is bevallották, hogy Hitler szónoklatát meghallgatva a beszéd hatása alá kerültek, és legalább átmenetileg elfogadták sötét látomásait.

A náci vezér képes volt szavai erejével önkívületi állapotba hozni hallgatói tömegét. Egyforma hatással volt a férfiakra és a nőkre, az idősekre és a fiatalokra. William Shirer, a *Harmadik Birodalom felemelkedése és bukása* című könyv szerzője leírta, hogy hogyan nézett ki 1934-ben a nácik egyik

A Reichstag felgyújtása miatt kivégezték a képen bilincsben látható Marinus van der Lubbét. 2008-ban egy német bíróság posztumusz felmentette a vádak alól.

nagygyűlése. Önkéntelenül is az az Amerikában akkor népszerű szekta jutott az eszébe, amelynek a tagjai önfeledten, akár órákon keresztül is hempergtek a földön. Észrevette, hogy a közönség soraiban álló nők szinte már lángoló nemi vággyal a szemükben bámulták Hitlert. Egy németül nem tudó, antifasiszta angol bekeveredett Hitler egyik szónoklatára. Döbbenten azon kapta magát, hogy a többiekkel együtt teli torokból heilhitlerezett és náci köszöntésre emelte a kezét.

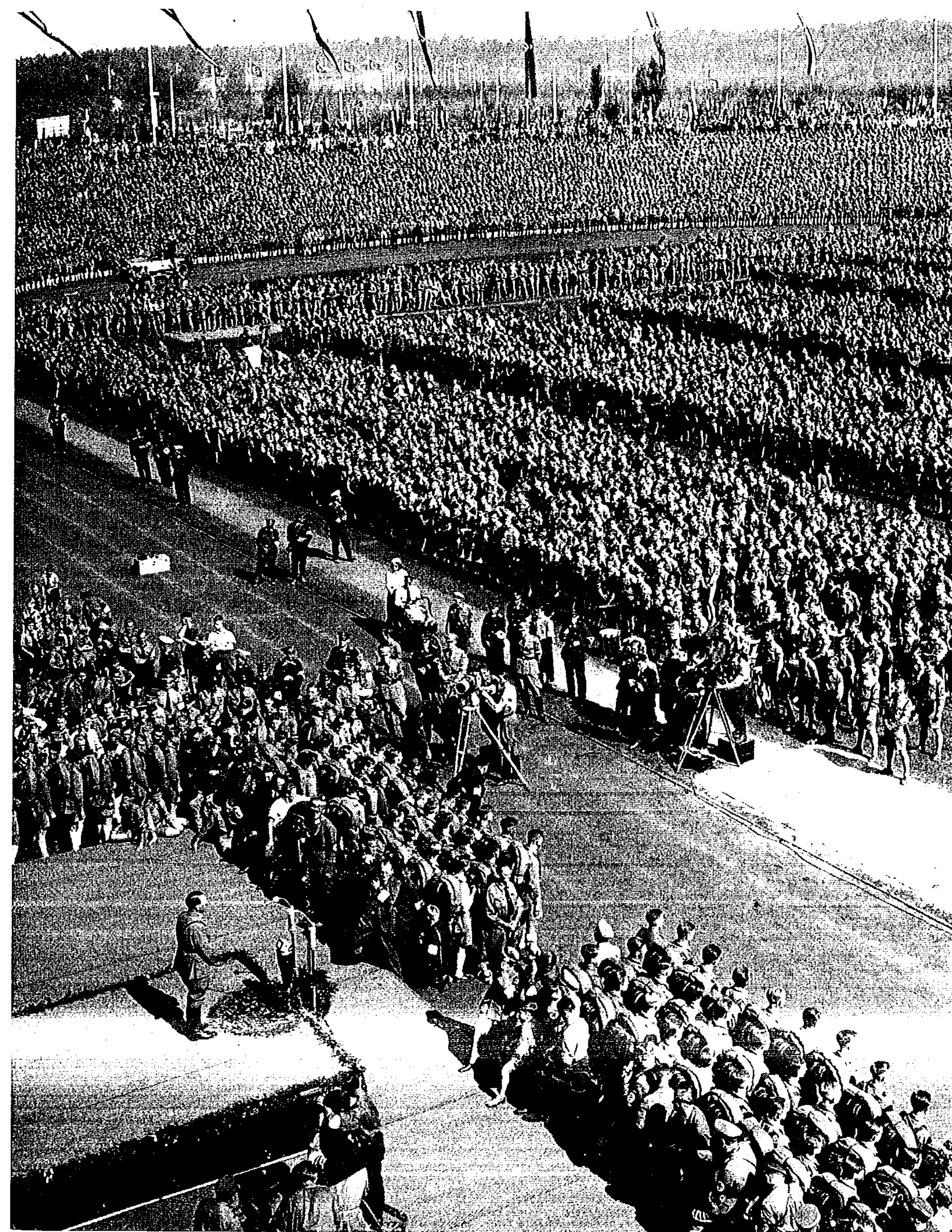
Hitler lelkesen szónokol az egyik nürnbergi gyűlésen. Gondos koreográfia szerint tömegek mutatták ki, hogy alávetik magukat az akaratának. Lehetetlen lett volna ellenkezni vele. A *Führer* imádta azt érezni, hogy minden az akarata szerint történik.

Goebbels 1922 júniusában Münchenben hallotta meg Hitlert beszélni. Ez olyan nagy hatást tett rá, hogy a következőket írta a náci vezérnek: „Ön nem csupán a saját fájdalmát öntötte szavakba… Ön megragadta, hogy mi kell egy egész, zavarodott vágyakozással eltelt, igaz embereket és feladatokat kereső nemzedéknek."

A brit Christian Ernestine Buller a következőket írta le az egyik nürnbergi nagygyűlésről:

Miközben Hitler beszélt, én az SA sok ezer tagja között ültem. Leginkább közvetlen környezetem felkiáltásai és gyakori, halk kifakadásai érdekeltek. Elsősorban munkások vagy alsó középosztálybeliek vettek körül. „Pont azt mondja, amit én, pont azt!" „Istenem, hogy tudja, mit is érzek!" A hallgatóság sok tagja teljesen megfeledkezett a világról. Valószínűleg nem voltak tisztában saját önfeledt szavaikkal.

Hitlert már tizenéves korában is elragadta a szavak ereje és az, hogy a tömeggyűlések milyen hatással vannak az emberekre. Bécsben lenyűgözve bámulta az ilyen módszereket használó szociáldemokratá-

Hitler az emelvényről néz le a zárt alakzatban sorakozó nácik végtelen tömegére. Mindenki őt bámulta. Kevés emberi lény élhette át, hogy ilyen iszonyatos hatással van a tömegekre, mint ő.

kat, amikor azok megpróbáltak támogatókat toborozni. Barátjával, August Kubizekkel megnézték Wagner operáját, a *Rienzit*. Elmondta Kubizeknek, hogy egy napon elég hatalmas lesz ahhoz, hogy olyan hatása legyen a tömegekre, mint most a *Rienzi*nek volt.

Hitler tudatosan arra törekedett, hogy „rejtett erők" felhasználásával felszámolja a tömegen belüli ellenállást. A párt vezéreként különösen az első évek során rendkívül gyakran találkozott ellenséges kommunistákkal, szocialistákkal és konzervatív nacionalistákkal. Otto Strasser jól megragadta, hogy Hitler hogyan bánt a tömegekkel, mindenekelőtt az ellenséges csoportosulásokkal:

> *Hitler egy földrengésjelző berendezés érzékenységével reagált az emberi szív remegéseire. Olyan volt, mintha egy rádióvevő-készülék lett volna. Tudatosan egészen egyszerűen képtelenség lett volna hangszóróként, jól érthetően kimondani az emberek legtitkosabb vágyait, megragadni a legkevésbé bevallható ösztöneiket, a szenvedésüket és egy egész nemzet személyes felkeléseit. Úgy szónokolt, mintha egy szellem mozgatta volna. A pódiumon a század egyik legnagyobb szónokaként beszélt.*

Lényegileg a tömeggyűlések során sajátos kapcsolat alakult ki a szónok és a hallgatóság érzelmi energiái között. Hitler képes volt belépni hallgatói tudatalattijába, és valahogy megragadni a félelmeiket, a biztonság iránti vágyukat, az álmaikat, a vágyaikat, azt, hogy biztonság és teljesség után sóvárognak. A szónok valahogy alkalmassá vált arra, hogy teljességgel nem racionális szinten meggyőzzön mindenkit. Elhitték neki, hogy tőle várható a belső békesség. Sikerült sok millió németből felszínre hozni a megváltás iránti vágyat, és elhitetni velük, hogy éppen ő vezeti el őket az ígéret földjére.

Hitler személyes magnetizmusa

Hitler nem csupán a tömegekre volt elképesztő hatással. Kisebb csoportokat, vagy éppen egyéneket is könnyedén meg tudott győzni elképzeléseiről. Még az olyan erős akaratú embereket is maga mellé tudta állítani, akiknek korábban erős fenntartásaik voltak. Nagy hatalmú, magabiztos és elszánt férfiak, például Göring, Goebbels, Himmler, von Blomberg és Schachter is azt tapasztalták, hogy egyszerűen képtelenek ellentmondani neki. Alan Bullock ezt a következőképpen fogalmazta meg:

> *Egészen élete utolsó napjaiig birtokában volt egy elképesztő képességnek. Képtelenség volna megragadni, hogy is működött ez a személyes magnetizmus, ám akik találkoztak vele, tanúsítják, hogy a hatása alá kerültek. Hitler magával ragadó erejét az afrikai orvosságos emberek vagy éppen az ázsiai sámánok okkult művészetéhez hasonlították. Mások viszont egy médium érzékenységét vagy egy hipnotizőr lenyűgöző erejét emlegették.*

De vajon milyen módon tudta irányítani embertársait? Hitler talán médium volt? Esetleg hipnózist vagy valami más módszert alkalmazva tudta bábuként mozgatni a hozzá hasonló módon erős akaratú, de nála lényegesen tehetségesebb, intelligensebb, jobb adottsággal rendelkező embereket?

Sokan próbálták Hitler hatását azzal magyarázni, hogy a *Führer* maga is médium volt. Ez azonban nincs összhangban Hitler viselkedésével és az emberekre gyakorolt hatásával sem. A médiumok többnyire passzív módon fogadják az adatokat, az ingerületeket és az utasításokat. Függetlenül attól, hogy milyen jól érzékelik a közönségüket, képtelenek volnának arra, hogy olyan önfeledett elragadtatottságot váltsanak ki a tömegből, mint amilyenre Hitler képes volt.

A hipnotizáció már könnyebben elfogadható lehetőségnek tűnik, ám még ez is éles ellentétben áll azzal a fizikai és pszichológiai hatással, melyet Hitler gyakorolt az emberekre. A hipnotikus behatás alanya mély, nyugalmi állapotba kerül, így már sokkal hajlamosabb a kapott utasítások végrehajtására. Hitler közelében, függetlenül a jelenlévők létszámától, senki sem érezte magát nyugodtnak. Hipnózissal tehát nem lehet megmagyarázni különös képességét, azt, ahogy mások fölött uralkodott.

Mesmerizmus és Hitler

A mesmerizmus meglehetősen régimódi módszerei látszólag közel állnak a hipnózishoz, pedig alkalmazói egészen más módon próbálják meg befolyásolni az emberek elméjét. Az eljárást Franz Mesmer osztrák orvos dolgozta ki a 18. században. Jó száz éven keresztül rendkívül népszerű volt, ám a 19. század második felére kiment a divatból.

Mesmer és tanítványainak páciensei a modern hipnotizőrök alanyaitól eltérő módon viselkedtek. Egészen másfajta testi tüneteket produkáltak. Ahelyett hogy nyugalmi állapotba kerültek volna, úgy tűnt, hogy eluralkodott rajtuk az ideges izgalom,

Erik Jan Hanussen (esőkabátban) áll a berlini Lustgartenben fontos beszédet tartó Hitler mögött. A korlát előtt térdelő kisfiúk lenyűgözve bámulják az összevissza beszélő alakot

„Egy dologban azonban egyetlen náci sem kételkedett. Függetlenül attól, hogy hittek-e a csillagokban, úgy vélték, hogy az asztrológiát határozottan a kormányzat irányítása alá kell vonni, és nem engedhető meg, hogy továbbra is függetlenül létezzen."

de még a hisztéria sem volt ritka. A páciensek különös testi tünetekről számoltak be. Volt, aki úgy érezte, hogy felváltva hideg hullámok és forróság gyötörték.

Figyelemre méltó módon a mesmerizmus testi és lélektani hatásai egészen pontosan olyanok, mint amilyenekről Hitlerrel kapcsolatban beszámoltak a nyilvános szónoklatok hallgatói, illetve azok, akik személyesen is találkozhattak vele. A mesmerizmus állítólag az „állati magnetizmusnak" nevezett különös erő révén fejti ki a hatását. Alaposabban is szemügyre véve ezt az állítólagos energiafajtát egyértelműnek tűnik, hogy arról a *vrilről* van szó, amelynek használatát Hitler a múlt század húszas éveinek elején a Vril Társaságtól sajátította el. Ebből ismét világosan kiderül, hogy az okkultizmus nemcsak Hitler életében játszott meghatározott szerepet, de rányomta bélyegét az egész náci rendszerre is.

A nácik és az asztrológia

Az okkultizmus kevés irányzata játszott olyan fontos szerepet a náci rendszer életében, mint az asztrológia. A német nemzetiszocialisták meglehetősen ellentmondásos módon viszonyultak hozzá. Hitler, Himmler, Hess és mások szilárdan hittek az asztrológiában, míg többek között Goebbels, Bormann mély megvetést tanúsított a csillagok hatalma iránt. Gerda Walther asztrológust a nácik 1941-ben rövid időre letartóztatták és kivallatták. Szerinte „legcsekélyebb mértékben" sem volt egységes a véleményük az okkult dolgokról: „Elképzeléseik gyakran eltértek, vagy éppen éles ellentétben álltak egymással."

Egy dologban azonban egyetlen náci sem kételkedett. Függetlenül attól, hogy hittek-e a csillagokban, úgy vélték, hogy az asztrológiát határozottan a kormányzat irányítása alá kell vonni, és nem engedhető meg, hogy továbbra is függetlenül létezzen. E szigorú hozzáállás gyökereinek egy része a múlt század húszas és korai harmincas éveiben Németországban kirobbanó különös asztrológiai polgárháborúra vezethetőek vissza.

Az asztrológusok polgárháborúja

1923-ban alapították meg az elméletileg valamenynyi asztrológus érdekeit képviselő Központi Asztrológiai Irodát (KAI). Az új szervezet szinte azonnal zátonyra futott vezetői személyes ellentétei és elméleti viták miatt. Ennek következtében 1924-ben megalakult egy vetélytárs szervezet, a Németországi Asztrológiai Társaság (NAT). A KAI két legjelentősebb vezetője dr. Hubert Korsch és dr. Wilhelm Mrsic volt. A NAT legbefolyásosabb irányítói közé Hugo Vollrathot és Theobald Bechert sorolták. Korsch és a vetélytársai között azonnal hosszan tartó háborúskodás robbant ki. Ennek részben a kölcsönös ellenszenv volt az oka. Ráadásul teljesen eltérő módon látták az asztrológia lényegi természetét és a jövőjét.

Korsch szerint az asztrológia teljes értékű tudományág volt. Elengedhetetlennek tartotta a megtisztulását, és azt, hogy megszabaduljanak a babonás ostobaságoktól. Szerette volna, ha az asztrológiáról lekerült a jövendőmondás és a jóslás szégyenbélyege. Vollrath viszont sikeres szélhámosként működött. Korábban már kizárták a Teozófiai Társaságból. Legkevesebb két álnevet használva értéktelen diplomákért cserébe csalt ki pénzt a hiszékeny emberekből. Pontosan azok közé a sarlatánok közé tartozott, akiket Korsch annyira lenézett. Azért is gyűlölte Vollrathot, mert a szélhámos előszeretettel tört ki öntelt és dagályos szónoklatokban. Bechert ugyan nem lehetett volna szélhámossággal vádolni, ám ő azt az álláspontot képviselte, hogy az asztrológiának továbbra is a hagyományos, „amatőr" módon kellene működnie, és semmi szükség nincsen a minimális elvárások kikényszerítésére vagy a csillagjósok minősítésére.

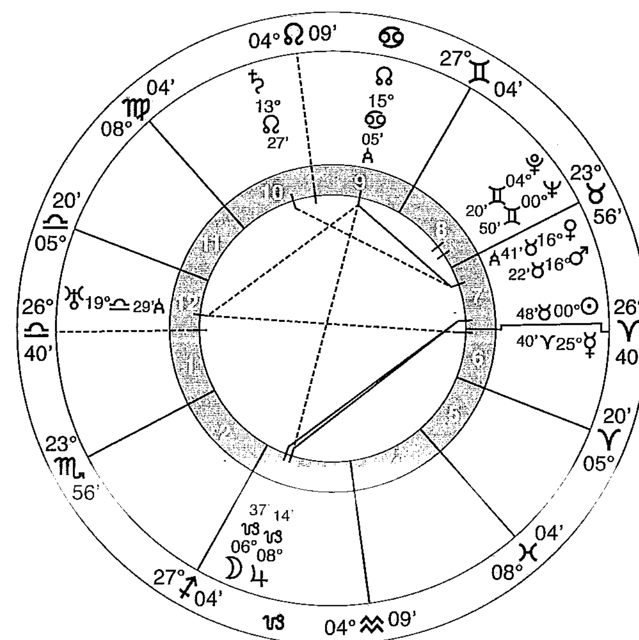
Ebben az időben Németországban két tényező tette nehézzé az asztrológia helyzetét. Először is színre lépett egy teljesen új „rendszer", a Hamburgi Iskola. Megalapítója, Alfred Witte azt állította, hogy a Naprendszerben a Neptunuszon túl is létezik még egy bolygó. A tanítványai őszinte örömmel fogadták a hírt, hogy 1930-ban felfedezték a Plútót. A másik döntő tényező pedig nem volt más, mint hogy Hitler mozgalma magához ragadta a hatalmat.

A csillagjósokra pontosan ugyanolyan hatással volt a hazájukban eluralkodó bizonytalanság, mint a német társadalom bármelyik más csoportjára. Kisebb vagy nagyobb mértékben számos asztrológus bekapcsolódott a politizálásba. Néhányan a nácik elkeseredett ellenfelei közé tartoztak, míg mások támogatták a mozgalmat. Valószínűleg a náci párti csillagjósok többsége önző okok miatt állt be a sorba. Az életben maradás vágya vezérelte őket. Sokan viszont tényleg elhitték a náci fajelmélet mítoszait, és éppen ezért arra törekedtek, hogy egy „északi" asztrológiát kifejlesztve támasszák alá világnézetüket.

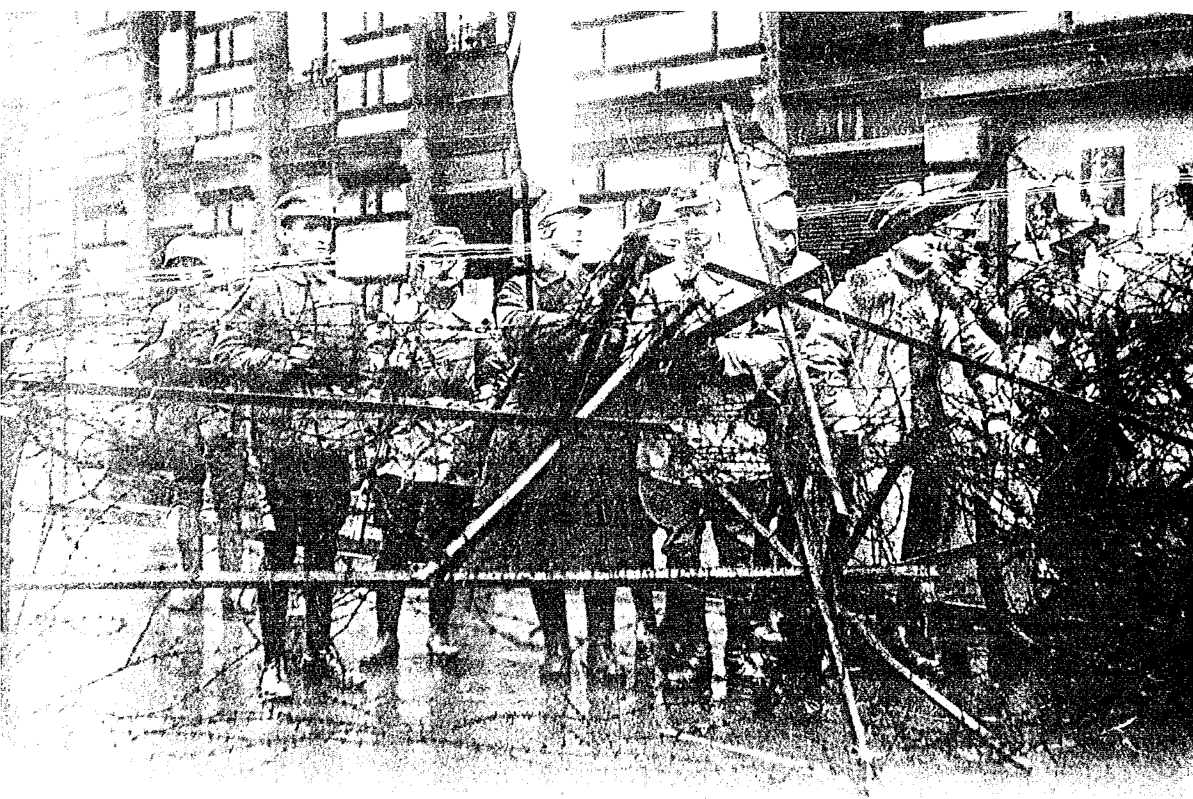
Elsbeth Ebertin és Hitler horoszkópja

Mielőtt alaposabban is áttekintenénk az „északi asztrológusokat" meg azt, hogy a nácizmus előretörése milyen következménnyel járt a mozgalmukra és a németországi asztrológia egészére nézve, elengedhetetlenül fontos megvizsgálni a vezető német csillagjós, Elsbeth Ebertin pályafutását. Már akkor is hazája egyik legismertebb asztrológusának számított, amikor egy 1923-as jóslata miatt egy csapásra Németország, de talán az egész világ leghíresebb csillagjósává vált.

Ebertint megkereste a náci párt egyik támogatója. A nő arra kérte a asztrológust, hogy készítse el egy meg nem nevezett személy horoszkópját, és annak alapján jósolja meg, hogy milyen jövő vár az illetőre. Sajnálatos módon az ügyfél nem tudta megmondani a titokzatos férfiú születésének pontos dátumát, így Ebertin kénytelen volt az úgynevezett „rektifikációs pontosítás" módszerét használni. Számos ábrát készített, amelyek közül kiválasztotta azt, amelyik valószínűleg a legnagyobb mértékben

Hitler születési horoszkópja. A náci vezető 1889. április 20-án, reggel 6:22-kor született. Egy olyan férfi horoszkópját látjuk, aki nagyszerűen tud a nyilvánosság előtt beszélni, ám nehezére esik meghallgatni mások véleményét.

Himmler is ott volt 1923-ban, amikor a náci csőcselék Hitler és Erich Ludendorff vezetésével puccsot kísérelt meg Münchenben. Az esemény vezető politikussá tette Hitlert.

egyezett a megrendelő elképzeléseivel. A horoszkópot 1923 tavaszán készítette el. Még ugyanebben az évben, júliusban kiadta az évente megjelenő *Ein Blick in die Zukunft* (Pillantás a jövőbe) almanachjában. Ebertin a következőket jósolta:

1889. április 20-án egy tetterőtől duzzadó férfiú született. Születése pillanatában a nap 29 fokon [illegible] *nek is kitenni magát, és nem riad vissza a vakmerő lépésektől sem. Nagy valószínűséggel irányíthatatlan válságot fog kirobbantani. A csillagok állása azt mutatja, hogy érdemes komolyan venni. Vezetői* (Führer) *szerepet fog játszani az eljövendő csatákban. Úgy tűnik, hogy e férfiú, akiről most beszélek, a Kos erős hatása miatt fel fogja áldozni magát a német nemzetért. A sors úgy akarja, hogy vakmerő bátorsággal viselkedjen minden helyzetben, még akkor is, ha élet vagy halál kérdéseiről kell döntenie. Váratlan erőfeszítése révén megszületik egy német szabadságmozgalom.*

Valamivel később az év során sor került a sikertelen müncheni puccskísérletre. Ennek következtében Hitler váratlanul egy jelentéktelen bajorországi mozgalom vezetőjéből össznémetországi fontosságú politikai tényezővé vált. Saját magát és a nácikat is bejuttatta a mértékadó politikai erők közé. Váratlan sikere cseppet sem ártott Ebertin asztrológusi pályafutásának. A nő 1924 elején társszerzőként közreműködött a 70 000 példányban eladott, *A csillagok mozgása és a nagyvilág eseményei* című könyv megírásában. Ebből az is kiderült, hogy 1923 nyarán Ebertin elküldte az almanachja egyik példányát a *Völkischer Beobachter* szerkesztőségébe, ahol felhívták Hitler figyelmét a jövendölésére. Ekkorra már sikerült kiderítenie a náci vezető születésének pontos időpontját. Így lényegesebben árnyaltabban rajzolhatta meg a horoszkópját és jóval több mindent megtudott Hitler várható sorsáról. A náci vezér később számos alkalommal utalt Ebertin jóslatára. Kijelentette, hogy nagymértékben elősegítette a pályafutását. A Harmadik Birodalom idején senki sem bántotta az asztrológusnőt. Igaz, 1937 után nem adhatott ki újabb almanachot.

ÉSZAKI ASZTROLÓGIA

A nácik akkor kapcsolódtak be az asztrológusok polgárháborújába, amikor a párt egyik tagja, egy bizonyos Martin Pfefferkorn megpróbált nagyobb befolyásra szert tenni a csillagjósok körében. Első lépésként létrehozta saját szervezetét. Az 1932-ben megalapított Arbeitsgemeinschaft Deutscher Astrologen (ADA, Német Asztrológusok Munkaközössége) állítása szerint a nemzetiszocialista párt eszmeiségét tükrözte. Megpróbálta az ADA-t egyesíteni a NAT-tal. Vollrath és Becher azonban elutasították az elképzelést. Hitler kancellári kinevezésével gyökeresen átalakult a politikai élet, és előnyösen változott Pfefferkorn helyzete. Nem [illegible] maga elé, mint hogy a német asztrológia *Führer*je legyen. A náci párt tagjaként a szava hirtelen sokkal többet nyomott a latban.

1930-ban Korsch megalapította a *Zenit* asztrológiai magazint. A lap sokkal jobb hírnévnek örvendett valamennyi vetélytársánál. Balszerencséjére azonban 1932 novemberében egyik munkatársa egy olyan cikket jelentetett meg, amelyet Pfefferkorn politikailag sértőnek talált, és ezért egyből az ellenfelének tekintette Korschot.

Vollrath és Becher is belépett a náci pártba. Így próbáltak meg javítani a saját helyzetükön. Úgy gondolták, hogy Pfefferkornnal szövetkezve képesek lesznek megingatni Korsch vezető szerepét a német asztrológusok táborában. Azzal vádolták meg, hogy zsidó, és hogy politikai értelemben megbízhatatlan. A vád egy csapásra ellehetetleníttette volna Korschot és a KAI-t. Korsch azonban képes volt tisztázni származása kérdését, ám nem tudott mit kezdeni a bizalmatlanság légkörével. Csupán megkésve, 1933 májusában sorakozott fel a nácik mögé. Meglehetősen ironikus, hogy Pfefferkorn nézetei amúgy sokkal közelebb álltak Korsch elképzeléseihez, mint a Vollrathhoz hasonló szélhámosok módszereihez.

1933. június 12-én Pfefferkorn lett a NAT új elnöke. Becher lett az alelnöke, Vollrathot pedig az irányítóbizottság élére állították. Úgy tűnt, hogy kézzelfogható közelségbe került Pfefferkorn nagy

„1889. április 20-án egy tetterőtől duzzadó férfiú született. Születése pillanatában a nap 29 fokon állt a Kos házában. Ez az ember hajlandó veszélynek is kitenni magát, és nem riad vissza a vakmerő lépésektől sem. Nagy valószínűséggel egy irányíthatatlan válságot fog kirobbantani. A csillagok állása azt mutatja, hogy érdemes komolyan venni. Vezetői *(Führer)* szerepet fog játszani az eljövendő csatákban."

álma. Talán mégis ő lehet az asztrológusok *Führer*je. Korsch továbbra is megbízhatatlan elemnek számított, és Pfefferkorn úgy vélte, hogy hamarosan megsemmisül a vetélytársa.

Az asztrológia betiltása

1933 őszén azonban már új szelek fújtak a politikában. Pfefferkorn sikerei dacára a náci mozgalom legmagasabb rangú vezetői között mind többen gondolták, hogy szigorú irányítás alá kellene vonni vagy esetleg teljesen be kellene tiltani az asztrológiát. A párton belül komoly hatalmi küzdelem zajlott. A csillagjósok csupán jelentéktelen apróságnak számítottak az ország átalakítása, a *Gleichschaltung* során. A küzdelem során az egyik oldalon olyan, Hesshez, Himmlerhez és Rosenberghez hasonló vezetők álltak, akik szerint az asztrológia alapvető igazságokat fogalmazott meg, éppen ezért csupán elegendő, ha szigorú állami ellenőrzés és szabályzás alá kerül. Velük szemben foglalt állást Göring, Goebbels és Bormann. Ők úgy vélték, hogy a csillagjóslás lényegi „univerzializmusa" nem egyeztethető össze a nemzetiszocializmus ideológiájával, és ezért valamennyi jósra az állam lehetséges ellenségeként tekintettek.

A párton belül lassan, de biztosan az ő álláspontjuk diadalmaskodott. 1933 őszén megkezdődött a jósok üldözése. Berlin, Hannover és Köln rendőrfőnöke megtiltotta, hogy a fennhatóságuk alatt működő újságok asztrológusok hirdetéseit közöljék. 1934 tavaszán a berlini rendőrség megtiltotta, hogy bárki is pénzt kérjen „jövendőmondásért". Ez nem csupán azt tette lehetetlenné, hogy az asztrológusok pénzt kapjanak a szolgáltatásaikért, de megakadályozta azt is, hogy almanachokat és magazinokat adjanak ki. 1934 októberében Pfefferkorn többé már nem harcolt Korsch ellen. Lemondott a hatalomról Becher javára. Felismerte, hogy a nácik Németországában nem vár jövő egy hivatásos asztrológusra. Ehelyett megpróbált a párt keretein belül karriert csinálni. Korsch alighanem félreértette régi ellenfele meghátrálását. Kihasználva a megváltozott helyzetet, 1934 decemberében vakmerően támadást indított Vollrath ellen. Bebizonyította, hogy a szélhámos hamis doktori címet használt, és a disszertációja sem valódi.

„1934 tavaszán a berlini rendőrség megtiltotta, hogy bárki is pénzt kérjen »jövendőmondásért«. Ez nem csupán azt tette lehetetlenné, hogy az asztrológusok pénzt kapjanak a szolgáltatásaikért, de megakadályozta azt is, hogy almanachokat és magazinokat adjanak ki."

A csillagjósok küzdelme azonban gyorsan értelmetlenné vált, amikor a rendőrség lecsapott a könyvesboltokra, és elkezdte lefoglalni a jóslással kapcsolatos műveket. A könyvkiadók, a könyvesboltok és a szerzők ugyanúgy szembekerültek a hatóságokkal, mint az asztrológusok. Berlinben október 27–28-án nagyszabású konferencia keretén megpróbáltak létrehozni egy olyan testületet, ami valamennyi érintett nevében közvetlenül tárgyalhatna a hatóságokkal. Korsch ellenezte a tervet, amiért megtámadta az egyik vetélytársa. Végül felállítottak egy bizottságot, ami tárgyalásokat kezdett az államhatalommal. Sikerült kompromisszumos megoldást találni.

A megállapodás értelmében Karl-Friedrich Schulze vezetésével létrejött az asztrológiai irodalmat ellenőrző cenzori hivatal. Bár Schulze is náci volt, még Korsch sem tiltakozott a diplomatikusan viselkedő cenzor kinevezése ellen. 1935 júliusában az asztrológusokat „független szakemberek" néven bekebelezte a Német Munkafront. Most már Schulze volt a legfőbb irányítójuk.

Így ért véget a német asztrológusok polgárháborúja. A hatóságok megfontolt lassúsággal próbálták meg felőrölni a csillagjósokat. Egymás után megszűntek a lapjaik. Néhányan illegálisan működtek tovább. 1941-ben a hatóságok nyíltan leszámoltak a független asztrológusokkal. Addigra a jósok nagy része már rég nem működött. Csupán azok maradhattak meg a szakmájukban, akiket elviseltek (például Ebertint), vagy azok, akik Wilhelm Wulffhoz és Karl Kraffthoz hasonló módon a rezsim hasznos szolgáiként működtek. Ők is a nyilvánosság kizárásával folytatták tevékenységüket. A túlélők közül jó páran Himmler *Ahnenerbé*jének dolgoztak. Az SS vezetője a következőképpen magyarázta az asztrológia felszámolásának szükségszerűségét:

> *A Harmadik Birodalomban be kell tiltani az asztrológiát. Nem engedhetjük meg egyetlen jósnak sem, hogy folytassa a tevékenységét, kivéve azoknak, akik nekünk dolgoznak. A nemzetiszocialista államban az asztrológia nagy értékű kiváltságnak számít. A széles tömegek nem juthatnak hozzá.*

Nem csupán az asztrológiát tiltották be vagy állították az államgépezet szolgálatába. Hasonló sors várt valamennyi okkult szervezetre. Még a nácikhoz közel álló Thule Társaságra, a Vril Társaságra, vagy Lanz új templomosaira és a Germán Rendre is lesújtott a tilalom. Nem engedélyezték további működésüket. Erre a döntésre nem azért került sor, mert a német állam racionalista módon szembe akart volna szállni a babonával. Éppen ellenkezőleg: a nácik komolyan tartottak az okkultista társaságok „erejétől". Ez volt az oka annak, hogy a hivatalos tiltás ellenére számos igazlátó, asztrológus, varázsvesszős kutató, médium és numerológus dolgozott a nácik megbízásából. Sokan tudtak Himmler megszállottságáról. Heydrich gúnyosan ezt mondta: „Göringet a mellén ragyogó csillagok (a kitüntetései) aggasztják, Himmlert pedig a horoszkópja csillagai."

„A Harmadik Birodalomban be kell tiltani az asztrológiát. Nem engedhetjük meg egyetlen jósnak sem, hogy folytassa a tevékenységét, kivéve azoknak, akik nekünk dolgoznak. A nemzetiszocialista államban az asztrológia nagy értékű kiváltságnak számít. A széles tömegek nem juthatnak hozzá."

A rúnák hatalma

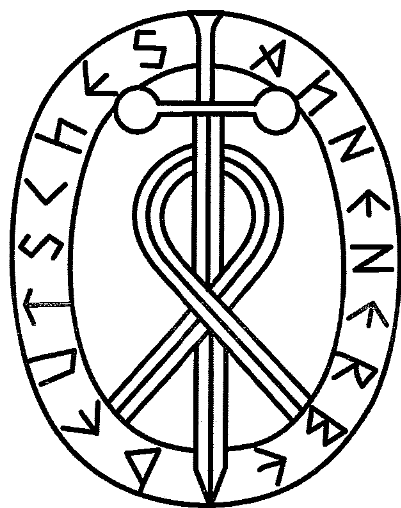
Himmler hatósága, az *Ahnenerbe* nem csupán asztrológiával foglalkozott megszállott módon, hanem a rúnákkal is. Ezek a jelek már jóval a nácik előtt felkeltették az emberek érdeklődését. Először a római történetíró, Tacitus írt arról, hogy a rúnákban valamilyen varázserő rejlik. Beszámolt arról, hogy a germán törzsek a fatörzsekbe jeleket vésve próbálták meg kifürkészni a jövő titkait. Az ősi viking legendák is megörökítették, hogy a fába vésett rúnajelek fölött varázslatos erejű szövegeket énekeltek. A 18. században a rúnák rendkívül divatossá váltak a német, a skandináv és a brit írók, valamint a múlt iránt érdeklődők között. A 19. századra a rúnák a német *völkisch* kultúra fontos részévé váltak.

Guido von List próbálta meg rendszerezni az ősi jeleket. A rúnák iránti hagyományos tiszteletre támaszkodva új módon értelmezte őket. Még ő maga is „archeológiai okkultizmusnak" nevezte a munkásságát. Az biztos, hogy rendkívül egyéni módon próbálta meg értelmezni a rúnajelekkel írt

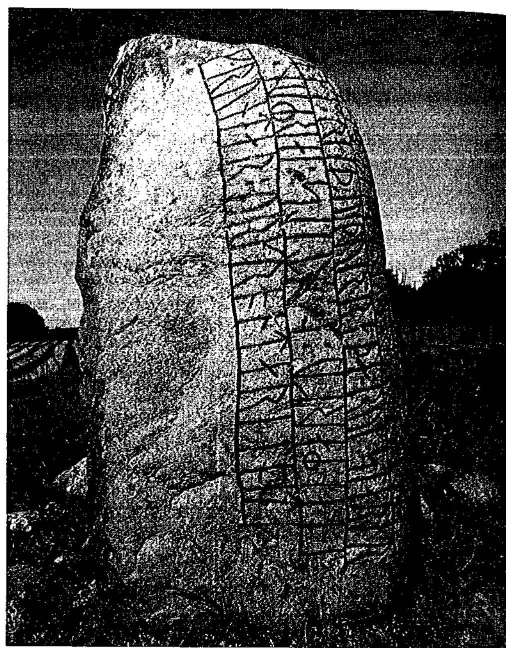
szövegeket. Rendkívül széles körű kutatómunkába fogva megvizsgálta az ősi sírhantokat, címereket, a népi művészetet, az egyházak jelképeit, a táj jellegzetességeit és a horogkereszt ábrázolását. Végezetül azt állította, hogy sikerült felfedeznie az árja vallásos vezetők titkos szent nyelvezetét.

Von List úgy vélte, hogy a gótikus templomok színes üvegablakaiban megőrizték a rúnák titkos kódját. Ezt megfejtve lehetséges volna fényt deríteni az alkímia misztériumaira. A rúnák misztikus jelentőségét jelző utalásokat Eckhart mester, Paracelsus és Jakob Böhme munkásságában vélte felfedezni. A rúnajóslás módszereit használva lehetségesnek tartotta a titkos jelentés megfejtését.

Von List abban is hitt, hogy a szavaknak önmagukban is hatalmuk van. Összekötő kapcsot jelentenek az anyagi és a gondolati világ között. Bizonyos, hatalommal teli szavakat megfelelően kiejtve megváltoztathatjuk a fizikai valóságot. Az ábécét az őskori emberek az egeket tanulmányozva hozták létre. Minden egyes betű valamilyen kapcsolatban áll egy csillaggal vagy bolygóval. Az emberek sorsáért elsősorban a Nap és a Hold felelt. Ez a két égitest volt a nyelv és az ábécé legalapvetőbb forrása.

A nácik okkult hatóságának, az *Ahnenerbé*nek jelvénye. A szervezet az árja felsőbbrendűség eszményét kívánta népszerűsíteni

A karlevi rúnakő. A svédországi Ölandban felállított sziklát az alatta nyugvó, csatában elesett, büszke északi harcosról szóló költemény szavaival díszítették fel

A kutató rendkívül fontosnak tartotta, hogy a *rúna* szó legősibb formája, a gót *runa* szó azt jelentette, hogy „titok". Ezenfelül azt állította, hogy a kabbala valójában nem a zsidó misztikusok műve, hanem a spanyol földön élő germán vizigótok alkották meg. A rúnák és a kabbala közötti kapcsolatot először a 17. században vetette fel Johannes Bureus.

1908-ban von List kiadott egy 18 jelből álló sorozatot, amelyeket „arman rúnáknak" nevezett. Később Wiligut elkészítette a rúnák újabb sorozatát. Ezt részben von List összeállítására alapozta. Wiligut tervezte meg az SS díszgyűrűjét, az *Ehrenring*et is. A saját rúnái közül jó párat használt rajta. 1933-tól kezdve Himmler utasítására már a Sig rúna is felkerült az SS jelványei közé.

feoh - f „vagyon"	ur - u „jószág"	þorn - þ „tövis"	os - o „száj"	rad - r „lovagolni"	cen - c „fáklya"	ʒiefu - ʒ „ajándék"	ƿynn - ƿ „boldogság"	hæʒl - h „éljen"
nyd - n „szükség"	is - i „jég"	jear - j „év"	eeoh - eo „tiszafa"	peorð - p „játék"	eolxecʒ - x „jávor-szarvas-sás"	siʒel - s „égitest"	tyr - t „Tyer"	beorc - b „nyírfa"
eoh - e „ló"	man - m „ember"	lagu - l „tó"	ing - ŋ „Ing"	œðel - œ „birtok"	dæʒ - d „nap"	ac - a „tölgy"	æsc - æ „kőris"	
yr - y „íj"	ear - ea „föld"	iar - ia „kígyó"	kalc - k	kalc - kk „serleg"	gar - g „lándzsa"	cƿeorð - cƿ „tűz"	stan - st „kő"	

Angolszász rúnák egy olyan korból, amikor az emberiség még sokkal közelebb élt a természethez. Ekkor „a gazdagság" majdnem egyet jelentett a „jószággal". A rúnák nagyon is beleillettek azokba a náci elméletekbe, amelyek szerint egykor tiszta vérű, északi népek uralták a világot.

A nácik és a Ley-vonalak

Az okkult tudományok számos része töltötte el lelkesedéssel a nácikat. Sokan közülük a Ley-vonalakért is rajongtak. A magas rangú náci vezetők közül Himmler tartozott az ilyen vonalak legelszántabb hívei közé. Wewelsburgot a vonalak elméletének megfelelően építtette fel. Ezt az elméletet eredetileg egy Alfred Watkins nevű brit író dolgozta ki. Az elképzelés gyorsan népszerű lett Németországban. Legfontosabb német szakértője egy bizonyos Dr. Josef Heinsch volt.

Heinsch ugyan átvette Watkins elméletét, ám radikálisan át is alakította. Eltérően a brit szerzőtől, a német szakértő nem hitte el, hogy a Ley-vonalak ősi utak voltak. Ehelyett a várostervezés korai formáinak tartotta őket. Úgy vélte, hogy a Ley-vonalakat különféle szent helyekből kiindulva alakították ki. Heinsch szerint rendkívül pontos összefüggés állt fent az őskori tájak és a szent helyeken emelt épületek és emlékművek között. Úgy vélte, hogy a kőkörök, a pogány és a keresztény templomok ugyanazokról a szám-

misztikai összefüggésekről tesznek tanúbizonyságot.

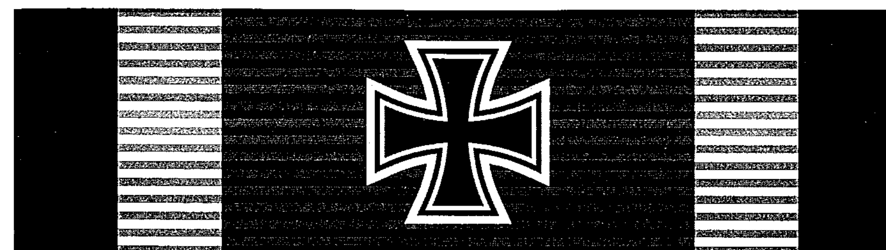
Heinsch állítása szerint a történelem előtti korszakok embere a Ley-vonalak és a vonalak által összekötött szent helyek kiszámítása során a métert használta mértékegységnek. Úgy vélte, hogy ezt a mértékegységet „a kozmosz határozta meg", hiszen „pontosan olyan hosszú, mint a Föld kvadránsának egy tízmilliomod része". Nem próbálta meg elmagyarázni, miként lehetséges az, hogy az ősi népek számtalan más mértékrendszert is használtak, mint ahogy azt sem részletezte, mi okból terjedt el sokkal szélesebb körben a hüvelyk, a láb és a mérföld használata.

Számos példát adott meg Stonehenge-ből kiindulva Salamon templomán, a Notre Dame-on keresztül, egészen az egyiptomi Karnakban található Ámon-templomig. Biztosra vette, hogy a 42-es számnak valamilyen fajta kozmikus jelentősége van. Emiatt alkalmazták előszeretettel az úgynevezett „szent geometriában". Heinsch szerint a Notre Dame, egy sumer templom, vagy a csehszlovákiai Odryban található kőkör egyaránt a 42-es szám alkalmazásának mutatja meg. Utalt arra is, hogy a skandináv *Edda* egyik költeménye, a *Grímnismál* is arról beszélt, hogy „a Földről 42 grádicson keresztül lehetett feljutni az égbe, majd ugyanennyit haladva lehetett visszajutni a Földre". Arra a következtetésre jutott, hogy a „szent geometria" elveit felhasználva kifejlesztették a „szent mérnöktudományt". Ezt követően szószátyár fejtegetésbe kezdett a *Vechn*ről, amit ő *Veme* néven emlegetett. Képbe került még számos ünnepség és népszokás is. Ezt követően a helységnevek és bizonyos német szavak etimológiai gyökereiről kezdett el spekulálni.

„A különféle jelképek rendkívül fontos szerepet kaptak a nácik gondolkodásában és propagandájában. Mindenekelőtt a horogkereszt és a „halálfej" jelképe kapcsolódott az SS-hez. Ez a két szimbólum felkavarta és borzongással töltötte el mindazokat, akik látták. Még a híres Vaskereszt megítélése sem egyértelmű, hiszen a keresztet, a kereszténység ősi jelképét a háborúhoz kötötték ahelyett, hogy a békével hozták volna összefüggésbe."

Heinsch nem érte be az elvont gondolkodással. Úgy vélte, a gyakorlati élet során is felhasználhatja az elképzeléseit. Himmler támogatása lehetővé tette, hogy Heinsch bekapcsolódhasson „a második legnagyobb német vidéki területfejlesztési program településszerkezetének kialakításába. Beleszólhatott a lakóhelyek általános kialakításába, a térség felosztásába, a zöldövezetek és a szállítócsatornák megtervezésébe, a közúti rendszer kialakításába stb." Himmler elfogadta Heinsch elméleteit. Megpróbálta elérni, hogy Németország teljes területén ezekre alapozzák az építészeti beruházásokat és a mérnöki tudományokat. Speer azonban más elképzelést támogatott. Hivatásos építészként sikeresebben küzdött látomásai megvalósítása érdekében. Ennek ellenére Himmler *Ahnenerbé*je rengeteg időt és pénzt fordított a „szent geometria" és a „szent mérnöktudomány" támogatására.

A kutatások során arra a következtetésre jutottak, hogy közvetlen összefüggés állapítható meg a Föld mágneses kisugárzása és a történelem előtti népek által alkalmazott „szent mértékegységek" között. A háború lehetetlenné tette ezen elmélet részletes kidolgozását, ám így is alapul szolgálhatott a „telluri erők" és a „földenergiák" későbbi elméleteinek.

A Vaskereszt egyszerre áll kapcsolatban a kereszténységgel és a középkori lovagság világával.

A NÁCIK ÉS A JELKÉPEK

A különféle jelképek rendkívül fontos szerepet kaptak a nácik gondolkodásmódjában és propagandájában. Mindenekelőtt a horogkereszt és a „halálfej" jelképe kapcsolódott az SS-hez. E két szimbólum felkavarta és borzongással töltötte el mindazokat, akik látták. Még a híres Vaskereszt megítélése sem egyértelmű, hiszen a keresztet, a kereszténység ősi jelképét a háborúhoz kötötték ahelyett, hogy a békével hozták volna összefüggésbe. Rosenberg komoly kísérletet tett arra, hogy a kardot is a náci rendszer egyik fontos jelképévé tegye. Megpróbálta összhangba hozni a középkor és a lovagi világ hagyományait a nemzetiszocialista életszemlélettel és filozófiával. Azt akarta, hogy minden német templomban egy kard is feküdjön az oltáron, a *Mein Kampf* mellett.

A „heil" köszöntést először az Arman Társaság tagjai használták. Az ősi germánok szokásvilágából vették át. Von List azt állította, hogy a horogkereszt volt az ősi és misztikus arman papság „legszentebb jelképe". A Thule Társaság is a szvasztika, vagyis a horogkereszt használata mellett döntött. Sebottendorf szerint e jel a Walvater (mindenek atyja) rúnája volt, és a Napot, a tűz elemét, a sast, és természetesen az árja fajt jelképezte. Lanz is a horogkeresztet választotta, amikor jelképet keresett az új templomosok rendjének.

A szvasztikát egyszerre tartották a nap és az életerő, vagyis a *vril* jelképének. Úgy gondolták, hogy a jelnek sajátos elektromágneses tulajdonságai is vannak. A napfordulók során évről évre megrendezésre kerülő ünnepségek alatt az égitest okkult tudással ruházta fel tisztelőit azon túl, hogy odafent ragyogott az égen. Von List kijelentette, hogy a horogkereszt jelenti a „titkos tudomány" kulcsát. Alkalmasnak tartotta a német vér megerősítésére, de arra is, hogy valakiben elősegítse a jóstehetség kibontakozását. Von List szerint az emberi faj a Holdról származik. A horogkereszt már régen is az „egyik legszentebb titkos szimbólum" volt.

Bár a horogkereszt rendkívül régóta a Nap jelképei közé tartozik, és az ősi idők óta számtalan nép használta szerte a nagyvilágban, mégis úgy tűnik, hogy először Ernst Krause *völkisch* író állította azt az 1891-ben kiadott *Tuiskoland* című könyvében, hogy a szvasztika az árják jellegzetes jelképe. Ungern-Sternberg báró tiszavirág-életű mongol birodalmában a bélyegeket díszítette vele. Rosenberg szerint ez a jel nem más, mint az „ősök emlékezete" a sarki Napra.

AZ EMBERI EVOLÚCIÓ KÖVETKEZŐ LÉPCSŐFOKA – AZ ÚJ EMBER

A németországi náci uralom idején meglehetősen erős volt az okkult mozgalom, bár legtöbb rendezvényükre illegálisan került sor. Himmler maga úgy vélte, hogy a „természettudományokat" hamarosan felváltja a *Geheimwissenschaft*, vagyis „az okkult tudomány". A megvilágosodott nemzetiszocialisták nem érték be azzal, hogy katonailag és politikailag leigázzák a világot. Hasonló módon elvakult meg-

„A fanatikus önhipnózis meggyőzte a tanítványokat arról, hogy egy transzcendens valóság elérésének ígéretéért fogadják el a totalitariánus fegyelmet. Elhitték, hogy ők már azok az új emberek, akikre ez a korszak vár. Biztosra vették, hogy olyan titkos energia rejtőzik bennük, amelyet felhasználva előbb Németországot, majd pedig az egész világot megszerezhették volna."

szállottságuk messze meghaladta a hétköznapi fajgyűlöletet, amikor arra törekedtek, hogy létrehozzák a felsőbbrendű árja fajt. Olyan dolgokkal foglalkoztak, amelyek nem lógtak volna ki egy tudományos-fantasztikus regényből.

A nácik okkult világnézetének középpontjában az emberi fejlődés következő lépcsőfoka és az „új emberfaj" megteremtése állt. Ez az eljövendő ember annyival magasabb rendű volt még az árjáknál is, mint amennyire ők maguk – saját elképzelésük szerint – a közönséges emberek fölött álltak. Hitler és Himmler minden más náci vezetőnél fáradhatatlanabbul azon munkálkodott, hogy végre eljöjjön „az új ember" diadala. Hitler erről így beszélt:

> *A Teremtés folyamata még nem ért véget. A kreatív erők egyetlen új fajra fognak összpontosulni. Az emberiség két fajtája, a régi és az új ember igen gyorsan eltérő irányban fog fejlődni. Egyikőjük eltűnik a Föld felszínéről, míg a másik virágzásnak indul. Ez a nemzetiszocialista mozgalom mögött meghúzódó igazi mozgatóerő.*

Hitler ezenfelül arról beszélt, hogy „az emberből isten lesz. Ez csupán egyszerű tény. Az ember valójában egy félig kész isten." A Himmler által alkalmazott különféle okkult módszerek végső soron a következő megteremtését szolgálták:

> *A fanatikus önhipnózis meggyőzte a tanítványokat arról, hogy egy transzcendens valóság elérésének ígéretéért fogadják el a totalitariánus fegyelmet. Elhitték, hogy ők már azok az új emberek, akikre ez a korszak vár. Biztosra vették, hogy egy olyan titkos energia rejtőzik bennük, amelyet felhasználva előbb Németországot, majd pedig az egész világot megszerezhették volna.*

A Hitler elképzeléseiben élő „új ember" tökéletesen kifejlett pszichikai erőkkel rendelkezett. Nem csupán a teste ereje és élesebb elméje miatt volt magasabb rendű a régi embernél, de szinte már isteni magasságokba jut el a pszichikai és a spirituális fejlődés útján. Az új ember elsajátította az időutazás titkait. Ugyanolyan könnyen el tud jutni a távoli múltba, mint a messzi jövőbe. Semmi szüksége a racionális gondolkodásra vagy a tények megfontolt elemzésére. Magasabb rendű képzelőereje ugyanis lehetővé teszi, hogy egyetlen pillanat alatt felfogjon és megértsen mindent. Ez a „szuperlátnoki képessége" lehetővé teszi, hogy mindent lásson és megértse valamennyi ember legtitkosabb gondolatát is. A „mágikus beszéd" ereje az alacsonyabb rendű élőlények urává teszi. Irányítása alá tudja vonni a többi embert, de még a szellemeket, az időjárást és a világegyetem atomjait is. Hitler szerint ez az „új embertípus felért az emberi fejlődés legmagasabb pontjára". Az ilyen lényt „emberistennek" lehetett tekinteni!

A fenti erőkön túl a felsőbbrendű ember testi megjelenésében is eltér majd a jelenleg is létező társainktól. Igazi, elképesztő erejű óriás lesz. Magasan fejlett tobozmirigye harmadik szemként válik láthatóvá. Hitler ezt az új szervet „a küklopsz szemének" nevezte. Arról beszélt, hogy:

> *Közeledik a világ mágikus értelmezésének új korszaka. Ebben az intelligencia helyett az akaratnak jut kiemelkedő szerep. Igazság nem létezik. Sem az erkölcs, sem pedig a természettudományok világában. Az új ember mindenben a zsidó ellentéte lesz.*

A náci vezető az *Asztali beszélgetések* során is tett egy hasonlóan bizarr kijelentést: „azt képzelem, hogy egy napon a tudomány felfedezi azokat a hullámokat, melyeket még a Rajna aranya indított el, és ezek a titkos kölcsönösségi kapcsolatok összefüggésben állnak majd a világ rendjével."

Végső soron a nácik minden erőfeszítése azt a célt szolgálta, hogy valóra váljon ez a sötét látomás. Himmler azért dolgozta ki a fajnemesítés módszereit, hogy a biológia területén eljuthassanak erre a szintre. Az SS tagjait pedig azért képezték ki olyan könyörtelen elszántsággal, hogy magasabb pszichológiai és spirituális szintre kerüljenek. A náci vezetők belső köre szilárdan hitte, hogy ez lesz az evolúció következő lépcsőfoka. Számos másfajta intézkedést is hoztak, hogy a lehető leghamarabb feljuthassanak az áhított magasságba. A németeket folyamatosan érő agymosásban kiemelkedően fontos szerep jutott a faji tisztaság és az északi német emberfajta felsőbbrendűségének. Ugyanilyen elszánt kitartással élesztették bennük a más etnikumú emberek, az úgynevezett „alacsonyabb rendű vagy ember alatti" népek iránti könyörtelen gyűlöletet. Mintha csak hipnotikus himnuszt zengtek volna. A brutális gyilkosságoktól sem riadtak vissza, amikor erőszakkal sterilizálták „az alacsonyabb rendű faji jegyek" hordozóit, és halálba küldték az elmegyógyintézetek betegeit. Mindezek az intézkedések azt a célt szolgálták, hogy „magasabb szintre jusson" a német nemzet emberállománya. Hasonló célkitűzések lebegtek a végső megoldás megtervezői előtt is. Könyörtelen elszántsággal, tisztán faji okok miatt a zsidók és a cigányok megsemmisítésére törekedtek.

Bár a rendszer elrejtőzött a racionalizmus álarca mögé, és a legkorszerűbb technológiát használta fel a rémtettek elkövetése során, az egész rendszer legfőbb mozgatóereje mégiscsak az emberfeletti lényegből álló faj torz látomása volt. Hitler, Himmler és más vezető nácik azért áldozták fel emberéletek millióit, hogy megteremtsék azt a világot, amelyben az ilyen felsőbbrendű teremtmények uralkodhatnak az emberi faj többi része fölött.

Az előbbi elképzelések egy megbomlott elme őrült lázálmainak vagy egy horrorszerző sötét képzeletében élő rémlátomásoknak tűnhetnek. A nácik elképzelései valóban rémálmok voltak. Szerencsére sosem kaptak lehetőséget a teljes körű valóra váltásukra. Célkitűzéseik ugyan őrült, megvalósíthatatlan és visszataszító elképzelések voltak, ám ez távolról sem jelentette azt, hogy Hitler és a hozzá közel állók szűk köre ne törekedett volna őszinte elszántsággal a valóra váltásukra. Szilárdan hittek abban, hogy elérhetik céljaikat. A náci vezetők azért törtek megrendíthetetlen szilárdsággal a tervek végrehajtására, mert úgy vélték, hogy célkitűzéseik helyénvalók és lehetségesek.

A történelem igazi tragédiája, hogy tizenkét éven keresztül olyan emberek kezében volt a hatalom, akik a fenti eszmékben hittek. Képesek voltak elképzeléseiket részben megvalósítani, aminek következtében sok millió embertársunkra várt értelmetlen halál. Szinte ugyanekkora szörnyűség, hogy oly sok német őszinte örömmel üdvözölte, hogy a nácik könyörtelen módszerekkel megfosztották emberi mivoltjától. A harmincas években mondta valaki: „Olyan boldogok vagyunk mi, németek. Megszabadultunk a szabadságtól." Szomorú sírfelirata ez annak a rendszernek, amelyik olyan sokat ígért a németeknek, ám ígéreteinek csupán töredékrészét váltotta valóra.

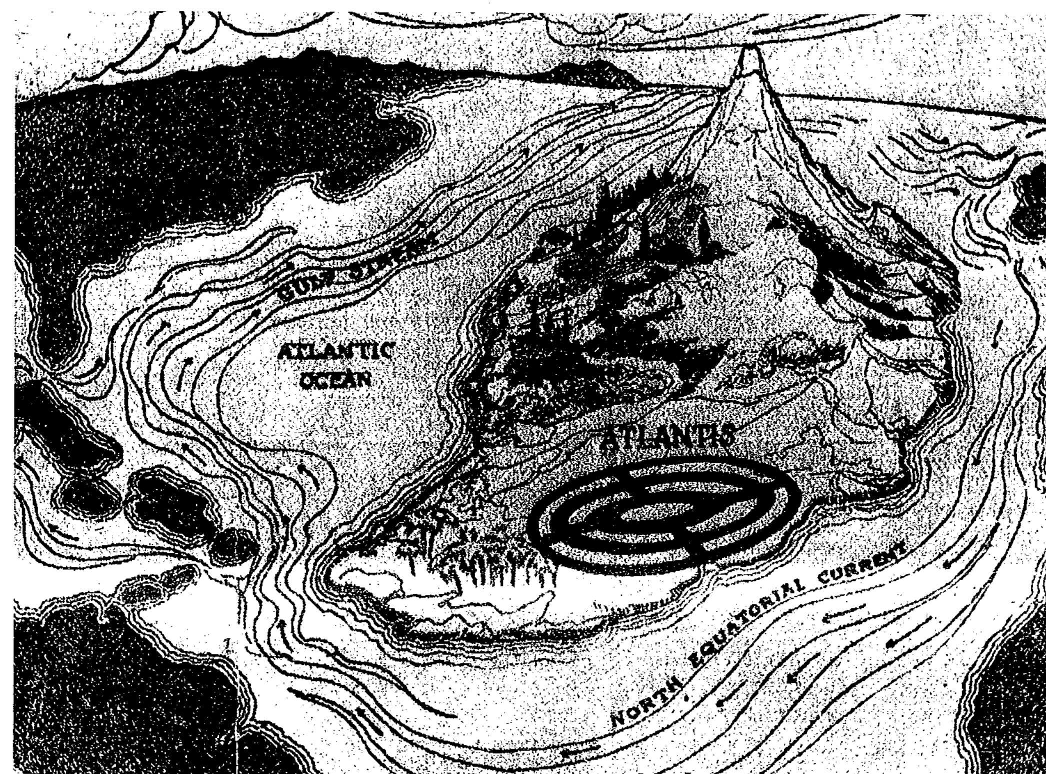
Atlantisz nyomában

Atlantisz történetét először Platón jegyezte le a Kr. e. 4. században. A világot azóta foglalkoztatja az elsüllyedt földrész gondolata. Platón egy alapvetően bronzkori jellegű civilizációt írt le, amik valahol Héraklész oszlopain – a görögök ezt a nevet adták a Gibraltári-szorosnak – túl helyezkedett el. Atlantisz hatalmas birodalma sokáig a világ ura volt, ám térdre kényszerítette a hazájukat védő görög harcosok elszántsága és a leírások alapján ítélve leginkább egy földrengésre emlékeztető kozmikus katasztrófa. Platón szerint a magányos földrészt elnyelte a tenger, és soha többé nem bukkant fel.

Mindig is elszánt vita dúlt arról, hogy valóban létezett-e Platón „elsüllyedt földrésze, Atlantisz". Még ennél is jobban eltér egymástól mindazok véleménye, akik elfogadják, hogy az ókori történetíró feljegyzése egy létező, de elsüllyedt kontinens emlékét őrizte meg. Nem tudnak megegyezni abban, hogy pontosan merre is kellene keresni az ősi civilizáció helyét. Zavarba ejtően sok földrajzi név merült fel Atlantisz „valódi" helyeként. A kérdéssel foglalkozó tudósok a mai napig sem jutottak közös nevezőre. Az elméletek három alapvető, nagyobb kategóriáját ismerjük. Az egyik csoport szerint Platón feljegyzései szó szerint igazak. Éppen ezért úgy vélik, hogy valamikor az Atlanti-óceán térségében tényleg létezett egy magasan fejlett civilizáció. A másik csoport szerint Platón története valódi tényeken alapult ugyan, de rosszak az adatai, és a helyet sem pontosan határozta meg. Szerintük az „igazi" Atlantisz kilencezer évvel később létezett annál, mint amit a görög történetíró állított. Ráadásul valójában jóval kisebb és csekélyebb jelentőségű sziget volt. A harmadik nézőpont szerint Platón története lényegileg igaz, ám a tudós egyetlen mítoszban fogott össze számos különféle mitológiai és legendás forrást. Valószínű, hogy ez a harmadik elképzelés áll legközelebb az Atlantisszal kapcsolatos igazsághoz.

Bármi legyen is a valóság, ahhoz kétség sem férhet, hogy a németeket már jóval a nácik színre lépése előtt lenyűgözte Atlantisz emléke. Az is két-

A fenti térkép a mára már megszűnt *London Budget* című újság címlapján jelent meg 1931-ben. A cikk szerzője azzal kérkedett, hogy megtalálta az elsüllyedt Atlantiszt. Az emberiséget már régóta lenyűgözte ez a földrész, ám Atlantisz valóságos ideológiai aranybányát jelentett a nácik számára.

ségbevonhatatlan tény, hogy az emberi történelem során egyetlen kormányzat sem pocsékolt el olyan sok pénzt és nem tett olyan rendkívüli erőfeszítéseket egy legenda miatt, mint amennyit az elsüllyedt földrészt kereső nácik.

Mindenekelőtt Himmler és Rosenberg szerette volna feltárni a legendában rejlő igazságot. Igaz, ők ketten egy elsüllyedt, északi földet kerestek. Biztosra vették, hogy Atlantisz egykor valahol az Északi-sarkvidék térségében feküdhetett, vagy pedig valahol az Atlanti-óceán északi részén, a mai Izland és Grönland közelében. A német kutatások nagyobbik részét Himmler hivatala, az *Ahnenerbe* finanszírozta.

A DICSŐ MÚLT MEGSZÁLLOTTJAI

A nácik nagyon szerették volna bebizonyítani, hogy a német nép ősei egy nagyobb és dicsőségesebb kultúra gyermekei voltak, mint amilyen az ókorban Görögországban, Rómában vagy éppenséggel Egyiptomban fejlődött ki. A dicsőségvágytól elvakulva, szinte megszállottan próbálkoztak annak bebizonyításával, hogy az árja faj Atlantiszról származott.

Nem tudták eldönteni, hogy „valójában" hol is lehetett egykor Atlantisz. A múlt század húszas éveiben számos német „szakértő" jelentetett meg a témával kapcsolatban könyveket. Mindegyik máshol jelölte meg az „igazi" Atlantisz helyét. Néhány szerző valamennyire ragaszkodni próbált a tudományos komolysághoz, míg mások egyértelműen szabadon szárnyaló fantáziájukra hagyatkoztak és cseppet sem törődtek a valósággal.

1675-ben Olof Rudbeck azt állította, hogy Atlantisz Svédországban terült el. Szerinte minden későbbi civilizáció Svédországból eredt. Atlantiszt Atland néven emlegette. Kijelentette, hogy ez volt az emberiség ősi otthona, vagyis a „Manheim". Rudbeck szerint az atlantiszi túlélők Európában először Skandináviát gyarmatosították. Ezek a korai skandinávok aztán elhozták a civilizáció fényét Európa elmaradottabb népeinek. Úgy vélte, hogy az emberiség eredeti nyelve a svéd volt, és Ádám meg Éva is svédül beszélt a Paradicsomban.

Jean-Sylvain Bailly 18. századi francia író elfogadta Rudbeck nézeteit. Arra a következtetésre jutott, hogy Atlantisz maradványait a Norvégiához tartozó Spitzbergák szigetein lehet megtalálni. A 19. században újra előkerült Rudbeck elsüllyedt földrésze, Atland. A kor tudósai szerint ez a hely nem volt azonos Platón Atlantiszával, hanem egy másik „elsüllyedt föld" lehetett. Számos náci fogadta el Rudbeck nézeteit. Közéjük tartozott Hermann Wirth, az az ember is, aki Himmler egyik legbizalmasabb tanácsadójaként egy időre az *Ahnenerbe* élére került.

Atlantiszt számos alkalommal „megtalálták". 1926-ban Paul Borchardt német geológus bejelentette, hogy Algériában és Tunéziában „fedezte fel" az ősi civilizációt. Albert Hermann német régész és földrajztudós tunéziai kutatása során maga is „rábukkant" Atlantisz helyére. Úgy tűnik, hogy ő volt az első olyan Atlantisz-kutató, aki felvetette, hogy Platón adatai kivétel nélkül erősen eltúlzottak. Minden számnak csupán a tizedét kellett volna figyelembe venni. Hermann szerint Atlantisz csupán Krisztus előtt 1400 körül pusztult el, nem pedig 9000 évvel korábban. Az elsüllyedt föld lényegesen kisebb volt annál, mint amiről Platón megemlékezett. A kutató ezenfelül azt is kiderítette, hogy a tunéziai Atlantisz csupán a Nyugat-Európában uralkodó és a stonehenge-i kököröket megépítő frieslandi, hatalmas német civilizáció „gyarmata" volt. Innen, a tunéziai „gyarmatról" indult ki „a Földközi-tenger vidékének civilizációja".

Adolf Schulten szerint viszont Atlantiszt egészen másutt kellett keresni. Úgy vélte, hogy az ősi föld Spanyolországban a Guadalquivir torkolatában feküdt. A helye egybeesett Tartessossal, más néven Tartessussal, az ősi föníciai gyarmattal. Ő is arra a következtetésre jutott, hogy a spanyol Atlantisz csupán az akkoriban Nyugat-Európát uraló német civilizáció „gyarmata" volt.

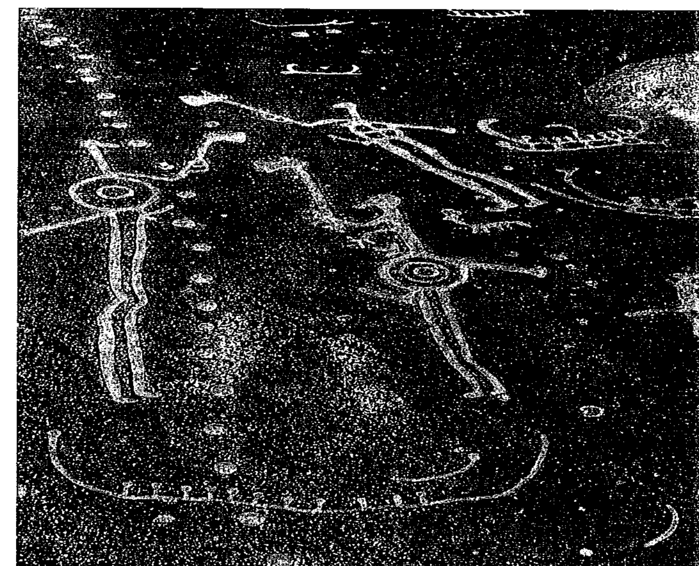
Leo Frobenius viszont Nigériában „találta meg" Atlantiszt. Ő is német eredetű civilizációnak tartotta. Bebizonyította, hogy számos *völkisch* jelkép és a horogkereszt is tetten érhető a térségben. Egyértelműnek tartotta, hogy mindezek Atlantisz és a németek kapcsolatát bizonyították.

Az előbb felsorolt írók túlzó elképzelései jól mutatják a megszállott igyekezetet, hogy Atlantisz legendájával valahogy alátámasszák a német felsőbbrendűségbe vetett hitüket. Ezek a kutatók azonban legalább kísérletet tettek arra, hogy az elméletüket valamennyire tényekkel támasszák alá, és igyekeztek racionális érvekkel igazolni elképzeléseiket. A nácik ezzel szemben a világtól teljesen elrugaszkodott Atlantisz-kutatók lázálmait részesítették előnyben.

ATLANTISZ, AZ ÁRJÁK ŐSHAZÁJA

Himmler először Wirthet állította az *Ahnenerbe* élére. Az új vezető szerint Atlantisz az Északi-sark környékén feküdt valamikor, és lakói a messzi északról kiindulva gyarmatosították és civilizálták a világ többi részét. Az atlantisziak nem csupán Európában telepedtek meg, hanem egészen Polinéziáig eljutottak. Wirth szerint e civilizáció gyermekei „északi" fajúak voltak, akik „a germán" kultúrát elterjesztették az egész világon.

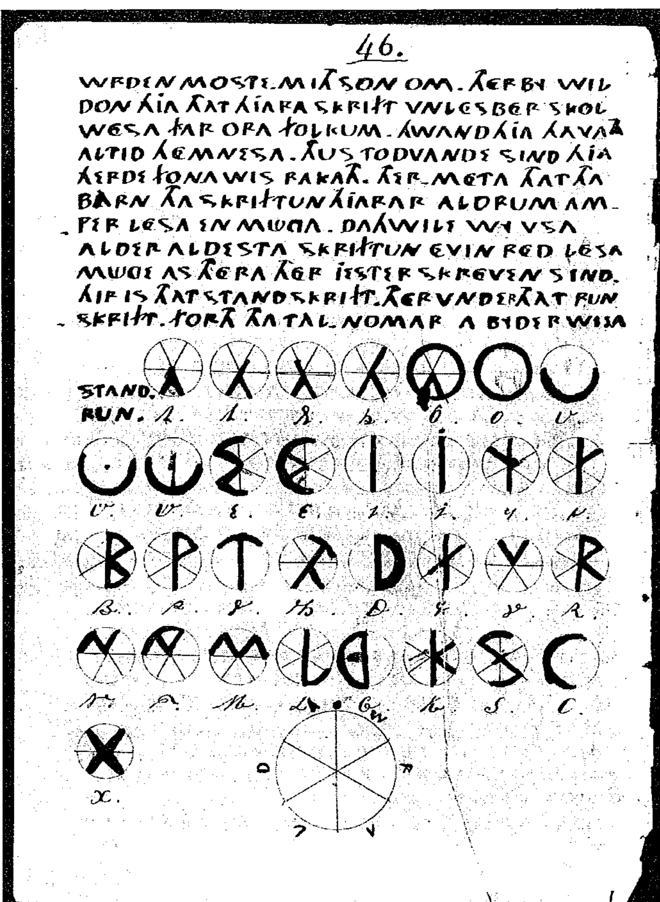
Elképzeléseiben az őstörténelem keveredett a legzabolátlanabb okkult lázálmokkal. Wirth szerint „az eredeti árja civilizáció" a sarkvidék, vagyis Atlantisz felől terjedt el, és létezésében fontos szerepet játszott az „örök visszatérés" gondolata. Az *Ahnenerbe* vezetője sokat foglalkozott az „atlantiszi jelképekkel". Tanítványa, Alfred Bäumler pedig kijelentette, hogy „aki elindul ezen az ösvényen, az megismerheti a valóság egy új dimenzióját".

Skandináviában egy helyen sem találni olyan sok sziklarajzot, mint a svédországi Bohuslänban. Wirth úgy vélte, hogy a rajzok megalkotói az „sarkvidéki Napból" merítettek ihletet

Wirth tudományos tényeket ötvözött az árja álmodozással. Munkásságával felkeltette Himmler figyelmét. A tudós nem csupán az ősi időkről képviselt sajátos nézőpontot, de a hétköznapi életben is meglehetősen furcsa módon viselkedett. Ez a meggyőződéses vegetáriánus biztosra vette, hogy a felesége rendkívül tehetséges igazlátó. Az otthonukba látogató vendégeket a következő felirat fogadta: „Kérem, halkan lépdeljen és ne dohányozzon. Itt olyan valaki él, aki mélyen beszívja a levegőt." Ez az illető nem volt más, mint a felesége. A nő „legalábbis a nyilvánosság színe előtt" szinte sohasem szólalt meg. A vendégek társaságában némán ücsörgött. A fejét egy arany hajpánt díszítette. Miközben neje mélyen beszívta a levegőt, Wirth telepatikusan kiolvasta a fejéből a gondolatait, amiket aztán „interpretált" a látogatói számára.

Wirthet bízták meg az *Ahnenerbe* svédországi expedíciójának vezetésével. Bohuslänban tanulmá-

Az *Oera Linda könyv*ről azt állították, hogy valamikor Kr. e. 2194 és Kr. u. 803 között készülhetett. Nyilvánvalóan hamisítvány volt, mégis számos nyelvre lefordították.

nyozta a kőfaragásokat, és megállapította, hogy ezek többsége „a sarkvidéki Napot" jelképezte. Úgy hitte, hogy a feltámadó istenség gondolata a hosszú, sötét, északi időszakokra vezethető vissza, amelyeket azután kellő idővel felváltottak a fénnyel teli hónapok.

Atland

Wirth nem csupán arról beszélt, hogy Atlantisz az Északi-sark környékén feküdt, de népszerűvé tett egy másik elképzelést is, mely szerint létezett egy további „elveszett föld", Atland is. Ezt a nevet korábban Rudbeck használta. Wirth úgy vélte, hogy Atland Atlantisz egyik gyarmata volt. Túlélte az anyaország pusztulását, és kellő időben elterjesztette a világ nem északi országaiban is a fejlett civilizációt. A sziget valahol Grönland és a skóciai Hebridák között feküdhetett. Atland gondolata egy 19. századi hamisítványban, az *Oera Linda könyv*ben merült fel. Ez a mű azt állította, hogy a történelem misztikus hajnalán Kréta, a korai Görögország és más országok kultúrhéroszai valójában „frízek" voltak. Az északi hősök ismertették meg a germán civilizáció vívmányait a többi néppel. Bár nyilvánvaló volt, hogy a könyv hamisítvány (még Rosenberg sem hitte el, hogy igazi lett volna), Himmler meggyőződéssel állította, hogy az *Oera Linda* „az árja intellektuális kincstár" szerves része. Amikor egy német professzor nyilvánosan is hamisítványnak nevezte a könyvet, Himmler egy dühös levéllel megfélemlítette és elnémította a tudóst.

Wirth szívből gyűlölte a kereszténységet. Kiugróan durva kirohanásai miatt még a nácikkal szimpatizáló keresztények is panaszkodni kezdtek. Vitát váltott ki az a nézete is, mely szerint az árja faj egykor anyajogú társadalomban élt, ezért helyénvaló volna, ha a németek nőkkel töltenék be a legfontosabb beosztásokat. Hitler valószínűleg taktikai okokból fordult Wirth ellen. Alighanem a keresztények támogatását akarta biztosítani, amikor úgy tett, mintha a nácik számára fontos lett volna a racionális gondolkodás. 1936-ban a nürnbergi nagygyűlésen nyilvánosan elítélte Wirthet. Himmler még ekkor is nagyra tartotta védencét, ám megértette, hogy Wirthet nem tarthatja meg az *Ahnenerbe* legfontosabb beosztásában. Csendben elmozdította a felelősségteljes pozícióból, és Wolfram Sieverset tette meg a szervezet új vezetőjévé. Rosenberg is kihasználta a kedvező lehetőséget.

Támadást indított Wirth ellen állítólagos „khtonikus feminizmusa" miatt. Rosenberg szerint ez teljességgel összeegyeztethetetlen lett volna az „árja társadalmak patriarchátusi rendjével".

Rudolf Steiner és Atlantisz

Rudolf Steinert mindig is a nácik halálos ellenségének tekintették. Ugyanakkor viszont számos elképzelésük annyira közel állt egymáshoz, hogy Hitler hívei könnyen átvették őket saját okkult mitológiájukba. Steiner „elfogadható" nézeteinek forrását persze sohasem nevezték meg. Mivel a német misztikusok elképzelései között sok hasonlóság mutatkozott, így nem okozott gondot kisajátítani „egyes gondolkodók" nézeteit, és úgy tenni, mintha azok valaki másnak jutottak volna az eszébe.

Steiner nem kívánta azt a látszatot kelteni, mintha történelmi vagy régészeti tények alapján jutott volna Atlantisz nyomába. Okkult elképzeléseit szinte kizárólag „rendkívül fejlett, igazlátó képességére" alapozta.

Steiner szerint Atlantisz királyai az istenek úgynevezett „hírnökeitől" kaptak utasításokat. A „hírnökök" bölcsességét tanítványaik megosztották más népekkel, miközben gyarmatokat hoztak létre Európában, Ázsiában, Afrikában és Amerikában.

Úgy vélte, hogy Atlantisz elsüllyedésekor száradt ki a Góbi sivatag. Ennek következtében az elveszett tudás egy része eljuthatott Tibetbe, ahol mind a mai napig megmaradt. Atlantisz túlélői magasan fejlett civilizációjuk titkait fokozatosan átadták az árjáknak. E népcsoport legértékesebb részét a germán törzsek jelentették.

Az atlantisziak a pszichikai erők mesterei voltak. Nem volt szükségük beszédre, mivel telepatikusan tudtak kommunikálni egymással. „Éteri technológia" révén uralták a természeti erőket. Steiner megállapította, hogy az árják az atlantiszi túlélők leszármazottai voltak és kapcsolatban állnak „napjaink civilizált emberiségével". Mindezekből nyilvánvaló, hogy Steinerre is nagy hatást gyakorolt a *völkisch* gondolkodásmód. Nem véletlen, hogy annak idején megpróbálta rávenni Eckartot is arra, hogy álljon be a tanítványai közé. Ők ketten végül összevesztek, ám eltérő nézeteik dacára számos elképzelésük nagyon is hasonlított egymásra.

Atlantisz és Tibet

A múlt század húszas éveiben egyre gyakrabban láttak napvilágot olyan beszámolók, amelyek szerint Mongóliában vagy Tibetben titokzatos civilizációk rejtőzködnek. Lao-Cin kínai doktor leírta, hogy a tibeti hegyek között utazva felfedezett egy titkos völgyet. Állítása szerint odabent rábukkant „Shambhala tornyára", valamint számos laboratóriumra és sok tudósra. A doktor szemtanúja volt annak, hogy a helybeliek nagy távolságról telepatikusan tudtak kapcsolatba lépni egymással.

Nicholas Roerich (képünkön Jurij fiával Mongóliában) orosz régész, teozófus és festő bejárta Ázsiát. Utazásaival lenyűgözte a nácikat.

A tibeti lámák arról beszéltek, hogy „az északi Shambhala" valamikor egy sziget volt a hatalmas óceán közepén. Később súlyos katasztrófa következett be. Egy hatalmas meteor vagy talán egy kisbolygó találta el a Földet. A pusztítás csupán homokot, sós tavakat és hegyeket hagyott maga után ott, ahol egykor az Édenkert feküdt.

Himmler egyik kedvenc antropológusa, Albert Grünwedel lefordította az *Út Shambhalába* című könyvet. Nicholas Roerich is többször eljutott Tibetbe, ahol számos történetet hallott különféle föld alatti királyságokról, titkos bölcsességről és az elképzelhetetlenül régi idők elfelejtett kincseiről.

Rosenberg és Atlantisz

Rosenberg ugyanúgy Atlantisz megszállott híve volt, mint Himmler. Az elsüllyedt földrész rendkívül fontos szerepet játszott könyvében, *A huszadik század mítoszá*ban. Kijelentette, hogy Atlantisz volt az árja faj eredeti otthona.

És az atlantiszi nép ivadékai hattyú- és sárkányhajóikon átszelve a vizet, eljutottak a Földközi-tengerre, Afrikába, szárazföldi útvonalon pedig Közép-Ázsiába, Kucskába. Talán még Kínáig is elértek. Észak-Amerikán keresztül elérték a kontinens déli részét is.

Rosenberg meggyőződése szerint Atlantisz „valójában" Európa északi részén feküdt. A horogkereszthez hasonló jelképek értelmezése során is úgy vélte, hogy azok a sarkvidéki Nap „faji emlékei". A nem árja fajok pedig úgy jöttek létre, hogy az „atlantiszi vér" hordozói elkeveredtek más, „primitív" népekkel.

Rosenberg, Himmler és más nácik arra törekedtek, hogy megváltoztassák a világ múltját. Ebbe a törekvésbe nagyon is beleillettek Atlantisz látomásai. Úgy vélték, hogy az elsüllyedt földrész legendája segíthet az úgynevezett „elveszett" német múlt „visszaszerzésében". A valóságban csupán arról volt szó, hogy kitalálták egy soha nem létező ókort. Így nem csupán dicső hősöket szereztek maguknak, de azt az illúziót kelthették, hogy a németek mindig is a világcivilizáció legfejlettebb, meghatározó népei közé tartoztak. A nácik szerint szó sem volt arról, hogy a germánok csupán primitív barbárok lettek volna. Valójában éppen ők emelték ki az emberiséget a korai, kezdetleges viszonyok közül. Rosenberg a következőképpen fogalmazta meg nézeteit:

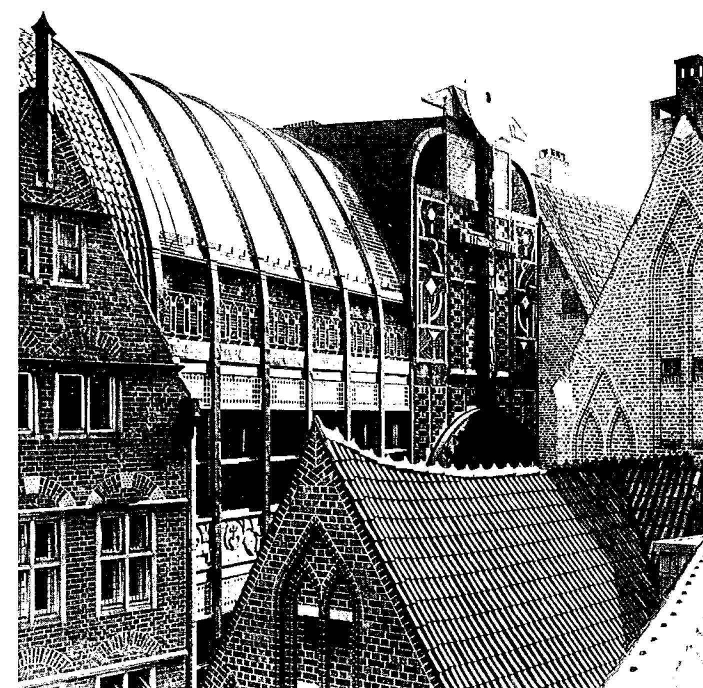
A teremtés egy északi középpontjából, amelyet nem szükséges egy elsüllyedt atlanti-óceáni földrésszel azonosítanunk, ám nyugodtan nevezhetjük Atlantisznak, harcosok hullámai indultak el, hogy a bennük élő, örökkön megújuló északi vágyakozásnak engedve leküzdjék a távolságot, és a maguk képmására alakítsák a világot.

Rosenberg szerint ez a felsőbbrendű, északi faj Atlantiszról származott. A harcosok népe a történelem előtti időkben messze északon élt. Akkoriban egészen más volt az éghajlat, mint manapság. Az atlantisziak keleten egészen Oroszországig, Iránig, de Indiáig is eljutottak. Elméletei szerint a németek voltak az atlantisziak legtisztább vérű leszármazottjai. A hindu *Védák* és a Zarathusztra nevéhez kötött *Zend-Aveszta* meglehetősen önkényesen kiválasztott részeivel támasztotta alá az állításait. Arról beszélt, hogy a kereszténység elterjedését megelőző korszakok Odin-hívő, pogány vallása Németországban és Skandináviában nem más, mint annak az eredeti hitnek a maradványa, amiben egykor Atlantisz népe hitt.

Rosenberg saját okkult intézete a Rosenberg Hivatal nevet viselte. Sosem volt olyan befolyásos vagy éppen gazdag, mint Himmler *Ahnenerbé*je, s bár alkalmazottai nem mindig rugaszkodtak el olyan durván a racionális gondolkodástól, Rosenberg a világtörténetet az Atlantisz egyedüli túlélői, a tiszta vérű árják és halálos ellenségeik, a zsidók között tomboló, örökké tartó háborúnak fogta fel.

Atlantiszról álmodozva, számos más nácival együtt Rosenberg maga is kísérletet tett arra, hogy kidolgozzon egy radikálisan újszerű, faji alapokon nyugvó világtörténetet.

A brémai Atlantisz-ház: Bernhardt Hoetger art deco stílusban építette fel valamikor 1935 táján. A háború alatt szinte teljesen elpusztult. Az épületet díszítő napkorong Odin skandináv isten jele volt.

Az Atlantisz-ház

Ludwig Roselius Brémában, a Böttcherstrasséban épített fel egy Atlantisznak szentelt házat. A férfit Rosenberg támogatói közé sorolták. Roselius a következőket mondta:

Az Atlantisz-ház legfőbb célja, hogy minden német feltegyen magának egy kérdést: Mit is tudunk őseink dicső történelméről? Gyakran gondolunk Róma, Görögország és Egyiptom ősi civilizációjára. De tudjuk azt, hogy ez a három nagy kultúra a mi őseink, az északi emberek örököse volt?

Egy másik Atlantisz-kutató, Edmund Kiss is elnyerte Himmler támogatását. Míg Wirth szerint Atlantisz Izland és az Azori-szigetek között feküdt, Kiss ennél lényegesen nagyobb helyet jelölt meg. Szerinte figyelembe kellett volna venni Kelet-Afrikát, Dél-Amerikát és az Északi-sarkot is.

Barátjával, Arthur Posnanskyval megvizsgálta Bolíviában Tiahuanaco romjait. Arra a következtetésre jutott, hogy azokat az atlantiszi katasztrófát túlélő árják építették. Állítólag felfedezett egy több millió éves kő naptárt is. Ugyanezen a helyen „bukkant rá" egy árja arcvonású férfi fejét ábrázoló szoborra. Kiss bejelentette, hogy Tiahuanaco maradványait „egy különleges civilizáció képviselőjeként az Andok hegyláncai közé érkező, északi vérű emberek alkották meg".

A tenerifei guanche királyok: a Kanári-szigetek őslakóit guanche néven emlegették. Állítólag a magas és izmos bennszülöttek között sok szőke is akadt.

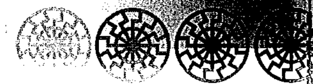

Mind a mai napig nem sikerült megfejteni a guanchék titkát. Vajon honnan érkeztek? Hogyan jutottak el a Kanári-szigetekre? A kutatók egy része összefüggésbe hozta őket Atlantisszal.

Wirth és Kiss nem tudott megegyezni abban, hogy Atlantisz miként pusztult el. Wirth szerint a sarkvidék elmozdulása okozta a katasztrófát, míg Kiss azt gondolta, hogy egy korábbi Hold Földre zuhanásakor pusztult el a titokzatos földrész. Himmler 1936-ban Etiópiába küldte Kisst. Bizonyítékokat keresett az elméletére, ám az expedíció semmit sem talált.

A német Atlantisz-kutatók közül valószínűleg Karl-Georg Zschaetzsch fogalmazta meg a legszélsőségesebb nézetet. Szerinte Atlantisz a szőke árják birodalma volt. Országukat „lángoló eső" pusztította el. Atlantisz tiszta vérét csupán a túlélő Wotan, a lánya és a nővére őrizte meg.

Mivel azonban más fajok tagjai is életben maradtak és az árják beházasodtak közéjük, ezért kevert vérű utódaik „fajilag beszennyeződtek". Ennél is szörnyűbb volt a tény, hogy az aljas alsóbbrendű lények mire tanították meg az erkölcsös árjákat. Rávették őket, hogy húst egyenek és

sört igyanak! Ha ez a zavaros, fantasztikus történet önmagában nem lett volna még eléggé nevetséges, mit szóljunk ahhoz, hogy Zschaetzsch azzal zárta be a könyvét, hogy kijelentette, ő bizony Zeusz egyenes ágú leszármazottja. Ezt azzal támasztotta alá, hogy a családi neve nem más, mint a görög isten nevének német változata.

Kutatás Franco árnyékában

Felmerült annak a lehetősége, hogy a Kanári-szigetek esetleg Atlantisz maradványai lehetnek. Franco tábornoknak tetszett ez az elképzelés. Miután megnyerte a spanyol polgárháborút, azzal a kéréssel fordult az *Ahnenerbé*hez, hogy indítsanak vizsgálatot. A második világháború kitörése lehetetlenné tette, hogy német „szakértők" is részt vegyenek az

Nem lehet tudni, hogy kik építették Tenerife piramisait. Egyes vélemények szerint a guanchék egy távoli világrészről hozták magukkal az építkezéshez szükséges tudást.

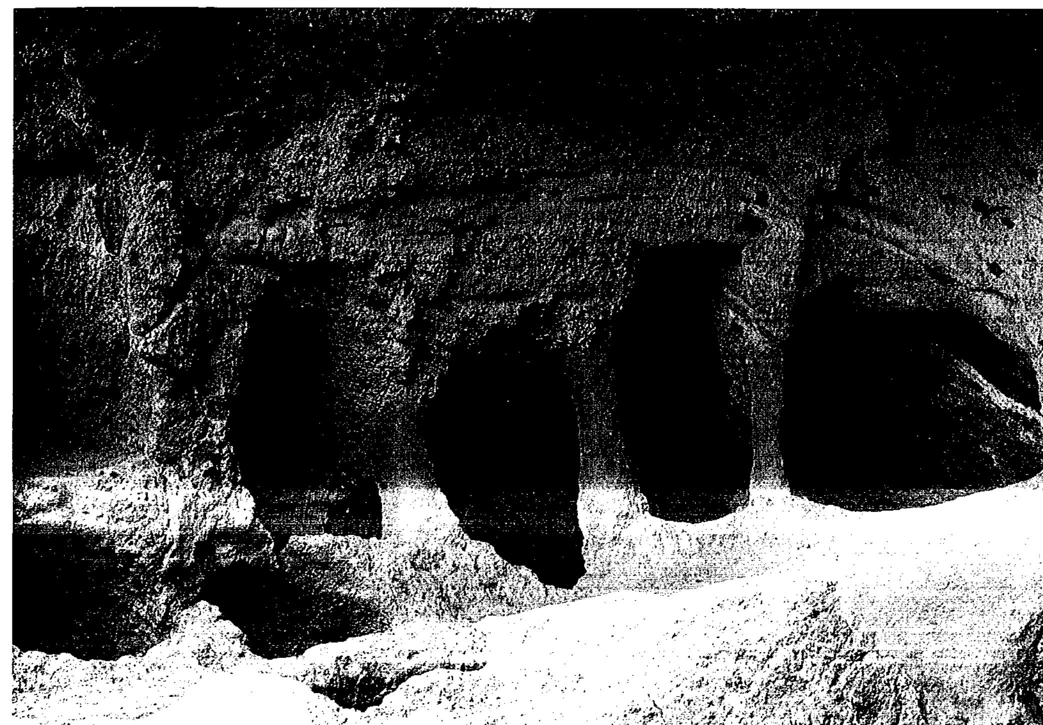
expedícióban. A kutatások élére Julio Santa Olalla spanyol régészt állították. Mivel Franco régi barátja volt, gyorsan jóváhagyták az expedíció terveit. Az ásatások költségét Himmler vállalta magára. Az érdekesnek tűnő helyszínekről számos légi felvétel készült. Az *Ahnenerbe* Otto Huthot bízta meg az események követésével. Szorosan együttműködtek Santa Olallával. Együtt adták ki a kutatás eredményeit, és amikor a spanyol professzor Németországban járt, számos előadást is tarthatott a felfedezéseiről. Az ásatások során azonban nem sikerült egyetlen fontosabb leletre sem bukkanni.

Az egyik ok, amiért Franco és Himmler is olyan nagy érdeklődést mutatott a Kanári-szigetek iránt az volt, hogy az őslakos guanche törzsek külseje nagyban különbözött a szárazföldön élő spanyolok megjelenésétől. Eltérően a spanyoloktól, a guanchék arccsontja élesen kiállt, homlokuk pedig határozott és magas volt. Rendkívül nagymértékben hasonlítottak az Európában elterjedő és évszázadokon át uralkodó, őskori crô-magnoni emberekre. A hasonlóság miatt egyes kutatók úgy vélték, hogy a szigetlakók Atlantiszról jutottak el Európába.

A spanyolok a 15. században fedezték fel a Kanári-szigeteket. Három jól elkülöníthető etnikai csoportra bukkantak. Az egyik olajbarna bőrű volt. A második csoportnak valamivel világosabb volt a bőre és a haja színe. A szigetek nyugati részét pedig fehér bőrű, „rendkívül erős felépítésű, szőke hajú és kék szemű" emberek népesítették be.

Plutarkhosz görög történetíró a Kanári-szigetek lakosságát atlantisziaknak nevezte. Meglepő módon a guanchék egy különös „füttynyelvet" használtak. Olyan volt ez, mint a madarak hangja. Akkor éltek vele, ha nagy távolságból kellett kapcsolatot tartaniuk. A halottaikat mumifikálták. Írásuk nagyban hasonlított az egyiptomi hieroglifákra. Gran Canaria szigetén különös, föld alatti képződményeket alakítottak ki. A szigetek vulkáni sziklájából kivésett barlangok romjai nagyon hasonlítottak a zimbabwei, szardíniai és jerikói leletekre.

Ráadásul elképesztő mértékben hasonlított egymásra a Kanári-szigeteken élő guanchék, az ókori egyiptomiak és a Tiahuanacóban élő araucan indiá-

Grand Canaria szigetén valamikor, még a spanyol hódítást megelőző időkben közösségi gabonatárolóként szolgáltak Cenobio de Valeron barlangjai. Nagyon hasonlítanak Zimbabwe, Szardínia és Jerikó romjaira.

nok külső megjelenése. Chichen Itzában Chacmol szobra ugyanolyan szandált visel a lábán, „mint amilyeneket a Kanári-szigetek korai őslakóinak, a guanchéknak a lábán találtak". A Kanári-szigeteken, Hierróban és Las Palmasban talált köveket „olyan faragott jelekkel ékesítették, mint amilyeneket a Felső-tó partvidékén találtak".

1678-ban Athanasius Kircher úgy vélte, hogy a Kanári- és az Azori-szigetek valójában Atlantisz utolsó maradványai. Adolf Schulten elfogadta ezt a gondolatot, de szerinte csupán az elsüllyedt földrész peremvidékén feküdhettek, nem pedig magán a főkontinensen.

A baszkok és Atlantisz

A nácik elképzelhetőnek tartották, hogy a baszkok is Atlantisz túlélőinek leszármazottai. Az itteni nyelv sokban hasonlít bizonyos közép-amerikai nyelvekre. Akárcsak az aztékok, a baszkok is egy kígyót istenítettek. A pelota néven is ismert játékuk, a jai alai hasonló a maják pok-a-tok játékára.

Ezek és a hozzájuk hasonló egybeesések miatt elterjedt az az elképzelés, amely szerint a baszkok a crô-magnoni ember rokonai és talán mind a két csoport az elsüllyedt atlantiszi civilizáció leszármazottai. Szokásaik és vallásos hitük egyes elemeire Egyiptomban, valamint a közép- és dél-amerikai indiánok között bukkantak. A baszkok egyetlen más európai népcsoportra sem hasonlítanak. A nyelvük semelyik európai nyelvvel sincs kapcsolatban.

Ugyanakkor viszont a nyelvészek felfedezték, hogy a baszk nyelv meglepő hasonlóságot mutat fel Közép- és Dél-Amerika nyelveivel, de hasonlít az észak-afrikai berberek és tuaregek nyelvére, ezenfelül pedig a Franciaországban honos ókori gallok bizonyos szavaira. Az egybeesést természetesen számos módon lehet megmagyarázni. A nyelvek az őket beszélő nép nélkül is elterjedhetnek. A fenti tények azonban mégiscsak figyelemreméltóak. F. W. Farrar a következőket írta:

Egy dolgot biztosan állíthatunk a (baszk) nyelvről. A felépítése több szótagú, mint Amerika nyelveié. Hozzájuk hasonló módon az összetett szavakat az egyszerű szavak összetoldásával, egyes hangok elhagyásával hozza létre. Például az alkonyt jelentő ilhun szó a halottat jelentő hil és a nappalt jelentő egun szóból alakult ki. A térdet jelentő belhaur szót az elülsőt jelentő belhar és a lábat jelentő oin szóra lehet visszavezetni. A fenti tényt nem lehet cáfolni. Ezenfelül figyelemreméltó, hogy a baszk nyelv eredetét sosem sikerült egyértelműen tisztázni, ám abban senki sem kételkedhet, hogy ez az elszigetelt nyelv Európa nyugati szegletében, két hatalmas királyság határán is fent tudott maradni, miközben nyelvtani szerkezetét tekintve egyedül és kizárólag az óceán túlsó partján (Amerikában) élő bennszülöttek nyelveire hasonlít.

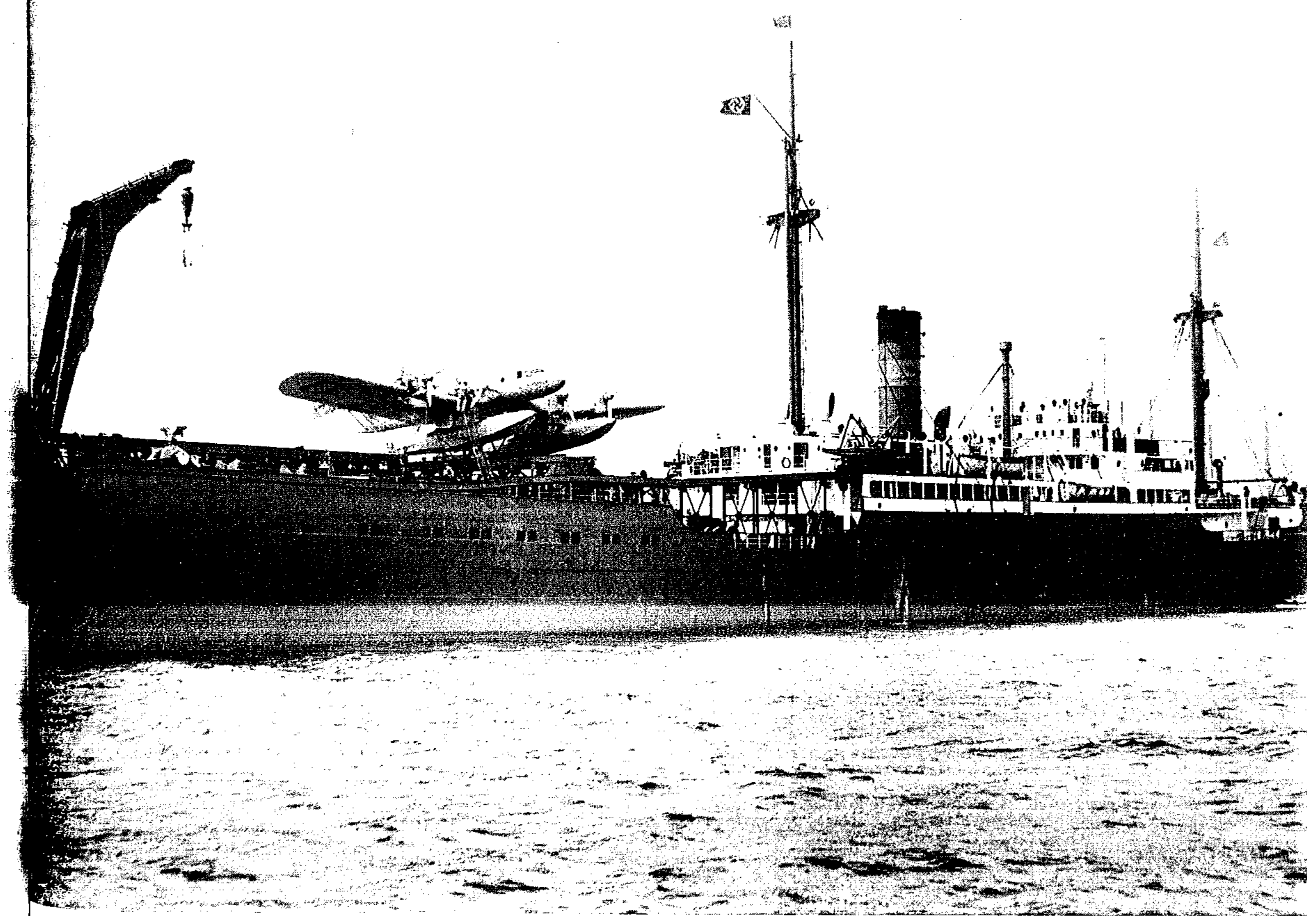
Valamikor régen a baszkok jóval nagyobb terület felett uralkodtak, mint ma. Megtelepedtek Olaszországban, Franciaországban, a Brit-szigeteken és Skandináviában. Sztrabón görög történetíró szerint ők „Ibéria (Spanyolország) népei közül a legkulturáltabbak. Ismerik az írás művészetét és könyveik rég letűnt idők emlékét őrzik. Versbe szedve feljegyezték valamennyi költeményüket és törvényüket. Ezekről azt állítják, hogy hatezer évesek." Figyelemreméltó továbbá az a tény is, hogy az inkvizíció feljegyzései szerint a boszorkányok igen gyakran baszk nyelvű dalokat énekeltek. Ez a nyelv kétségtelenül Európa legősibb nyelve.

Az Antarktisz, Atlantisz és a nácik

Más náci Atlantisz-kutatók elsősorban a Déli-sarkvidék iránt érdeklődtek. 1938-ban Alfred Ritscher kapitány az MS *Schwabenland* fedélzetén expedíciót vezetett a déli földrészre. A hajó képes volt felbocsátani a magával hozott repülőgépeket. A 24 főnyi legénység mellett az expedíció 35 tagot számlált. 1938. december 17-én futottak ki Hamburgból. A Martha hercegnő-partra 1939. január 19-én érkeztek meg.

Az expedíció tagjai feltérképezték és felderítették a környéket. Náci zászlókat tűztek ki a partvidéki jégbe. A térséget Új Svábföldnek nevezték el. Az alaptábor kialakítása után elindultak a partvidéken, és jelképesen birtokba vették a sarkvidéki kontinens több pontját. Két katamarán repülőgépük számos alkalommal indult felderítő útra és sok légi felvételt készített. Nem csupán az Antarktiszt térképezték fel, de tucatnyi, horogkereszttel díszített alumíniumkarót is kidobtak, hogy a náci Németország nevében birtokba vegyék a lenti területet.

Ritscher expedíciója számos jégmentes területet is talált az Antarktiszon, valamint olyan tavakat, melyeket csupán vékony jégréteg fedett. Növénytakaróra bukkantak, és a levegőből készített fény-

Az MS *Schwabenland* kutatóhajó feltérképezte az Antarktiszt, felderítőgépei pedig ledobtak egy tucat horogkereszttel díszített alumíniumkarót, hogy a nácik számára birtokba vegyék a déli földrészt.

Bruno Beger „fajkutató" „antropológiai méréseket" végez tibeti útja során. Arra a következtetésre jutott, hogy a tibetiek és a szikkimiek egy „kevert faj" gyermekei.

képeken olyan vonalak tűntek fel, amelyekről az izgatott kutatók úgy vélték, hogy valójában jég alatti „utak". A jégben barlangokat is találtak.

A fenti tényeket általában mindenki elfogadja. Néhányan azonban úgy vélik, hogy az expedíció más dolgokat is felfedezett. Merészen azt állítják, hogy a jég alatti barlangokban egy magasan fejlett ősi civilizáció nyomaira bukkantak. A nácik állítólag egy föld alatti bázist is létrehoztak az Antarktiszon.

Még ennél is fantáziadúsabb találgatások keltek szárnyra egy német tengeralattjáró sorsával kapcsolatban. A hivatalos feljegyzések szerint az U-2015 1945 áprilisában valahol Dánia közelében tűnt el. Egyes szerzők szerint a tengeralattjáró német kincseket csempészett ki Argentínába. A merész állítások szerint a rakteret nem csupán arannyal, ezüsttel, elrabolt műkincsekkel töltötték meg, de jutott hely a náci párt „vérzászlójának" és a Végzet Lándzsájának is. A kincsek eljutottak Dél-Amerikába. Bizonyos nehezen érthető okok miatt a nácik továbbmentek az Antarktiszra. Megérkezésük után Ritscher expedíciójának föld alatti bázisában alakították ki új főhadiszállásukat.

Az összeesküvés-elméletek hívei azt állították, hogy Hitler, Bormann és számos más náci vezető is eljutott a Déli-sarkvidékre Németország bukása után. Néhányan az ott kifejlesztett „csodafegyvereket" emlegették, sőt azt állították, hogy a sarkvidéki bázisról a nácik repülő csészealjakat küldtek az űrbe.

Ezeket az állításokat egyetlen tény sem támasztja alá. Ritscher expedíciójának tagjai ugyan lent a jégen és fent a levegőben is felderítették a környéket, de semmi jele nincs annak, hogy rábukkantak volna valamilyen ősi, fejlett civilizáció maradványaira. Az is meglehetősen valószínűtlennek tűnik, hogy Németország 1945-ös veresége után zavartalanul működhetett volna bármilyen fajta náci „bázis" az Antarktiszon.

Tibet és Atlantisz

Néhány német „kutató" úgy vélte, hogy Tibet is kapcsolatba hozható Atlantisszal. 1926 óta a nácik irányításával német expedíciók többször is eljutottak a Himalája országába. A legismertebb és egyben „legsikeresebb" kutatóútra 1938–1939-ben került sor.

A nácik valószínűleg elsősorban Haushofer elméletei miatt érdeklődtek Tibet iránt. Ő úgy gondolta, hogy valahol erre lehetett az árja faj „őshazája". A szóba jöhető terület magában foglalta a Góbi sivatagot, Tibetet és a Hindukust. Egy másik fontos ösztönző Wirth jó barátja, a szintén az *Ahnenerbé*nek dolgozó Friedrich Hielscher volt, aki a horogkereszt szimbolikus jelentőségét és az árják eredetét kutatta. Hielscher abban hitt, hogy az északi faj „elveszett tudáskincsének" kulcsa Tibetben rejtőzik. Wirth is meggyőződéssel állította, hogy a himalájai királyság valamilyen módon összeköttetésben áll Atlantisszal. Mindez és egyéb „árja" tényezők kellő súllyal estek a latba ahhoz, hogy Himmler az *Ahnenerbé*n keresztül magára vállalja egy tibeti kutatóexpedíció költségeit.

A vállalkozás élére Ernst Schäfert állították. A nagy tiszteletnek örvendő kutató már korábban is részt vett tibeti expedíciókban. Útjára elkísérte Bruno Beger „fajkutató", aki biztosra vette, hogy Tibetben és Közép-Ázsiában létezik egy „északi fajú" népcsoport. Lemérte a tibetiek és a szikkimiek koponyáit. Arra a megállapításra jutott, hogy a két országban európai és mongoloid vonásokat egyaránt felvonultató „kevert" faj él. Schäfer később beszámolót írt az expedíciójáról. Óvatosan megemlékezett mindarról, ami útközben történt. A vállalkozással kapcsolatban számos kérdés megválaszolatlan maradt. Nagyon úgy tűnik, hogy nem sikerült Atlantisz emlékeire bukkanni a Himalája hegycsúcsai között.

Miért volt Atlantisz annyira fontos?

Atlantisz mítosza milyen módon és tulajdonképpen miért vált ennyire fontossá a nácik számára?

Az elsüllyedt földrész legendája rendkívül népszerű volt a 19. század folyamán. A 20. század elején számos német kutató kelt útra, hogy megtalálja Atlantisz maradványait.

Himmler *Ahnenerbé*je és Rosenberg Hivatala időt, erőfeszítést és pénzt nem kímélve építette a légvárakat. Bár nem állt szándékukban, az előbbiek következményeként bizonyos területeken kedvező változások történtek. Mielőtt a nácik magukhoz ragadták volna a hatalmat, gyakorlatilag senkit sem érdekelt a német őstörténet. A régészek nem számíthattak arra, hogy bárki is anyagilag támogatja ásatásaikat. Himmler és Rosenberg hivatalai azonban felkeltették a közvélemény érdeklődését a német múlt iránt, és mind a ketten bőkezűen támogatták a régészeket. Az ásatások azonban semmi olyasmit nem hoztak a napvilágra, ami akár csak a legcsekélyebb mértékben is versenyre kelhetett volna az ókori görögök, rómaiak, egyiptomiak, mezopotámiaiak, indiaiak vagy kínaiak csodálatos alkotásaival. Az eredménytelenséget azzal próbálták meg ellensúlyozni, hogy kijelentették, az ókori civilizációk kivétel nélkül a germán népek Atlantiszától kapták a kultúra gyümölcseit.

„Lényegileg minden egyes német fél lábbal Atlantiszban áll, ahol egy jobb hazát és jobb örökséget keres magának. Nagyon is jellemző a németekre ez a kettősség. Meghasonlott a személyiségük, így egyszerre képesek a valódi világban élni, miközben ezzel egyidejűleg otthonosan mozognak egy elképzelt univerzumban is. E jelenség tetten érhető Hitlerben is. Ez jelenti az ő mágikus szocializmusának kulcsát."

A *völkisch* Atlantisz-szakértők elutasították azt az általánosan elfogadott nézetet, amely szerint az emberiség lassan, fokozatosan fejlődve jutott fel a civilizáció magasabb szintjére, és ehelyett azt állították, hogy ennek épp az ellenkezője az igaz. A távoli, ködös múltban, a történelem előtti időkben az árják alapították meg a Földünkön valaha is létező legcsodálatosabb és legfejlettebb civilizációt. A jégkorszak beköszöntével vagy talán valamilyen más, kozmikus katasztrófa miatt azonban elpusztult az árják Atlantisza. Csupán a túlélők őrizték meg a korábbi tudás és műveltség egy részét. Még a 20. században élő emberek is csupán töredékét tudják annak, amivel az őseik büszkélkedhettek. Csak nemrég kezdődött meg az a lassú fejlődés ami esetleg elvezetheti őket az egykori nagyság magasabb szintjére.

Hitler bizonyos kijelentéseiből arra következtethetünk, hogy ő is elhitte ezeket a rasszista ábrándokat. A múlt nagyságával összefüggésben talán az a kijelentése volt a legabszurdabb, amikor arról beszélt, hogy „ezer évvel Róma megalapítása előtt a germán törzsek már eljutottak a kultúra magas szintjére". Megjegyzésével egyértelműen a Krisztus előtti 1750 körüli időszakra utalt, amikor is a minószi Krétán, a mükénéiek Görögországában, vagy az ázsiai Trójában sokkal magasabban fejlett civilizáció létezett, mint amit a velük egy időben élő germánok odahaza fel tudtak volna mutatni. A náci vezető inkább a megnyugvást jelentő álomképben keresett menedéket, és elhitette magával, hogy az ókori magas kultúrák kivétel nélkül Atlantisz német túlélőitől kapták a civilizáció áldásait.

Az Atlantisszal kapcsolatos náci lázálmokat legjobban talán Rauschning szavaival lehetne kifejezni. Ő ezt mondta:

> *Lényegileg minden egyes német fél lábbal Atlantiszban áll, ahol egy jobb hazát és jobb örökséget keres magának. Nagyon is jellemző a németekre ez a kettősség. Meghasonlott a személyiségük, így egyszerre képesek a valódi világban élni, miközben ezzel egyidejűleg otthonosan mozognak egy elképzelt univerzumban is. E jelenség tetten érhető Hitlerben is. Ez jelenti az ő mágikus szocializmusának kulcsát.*

Atlantisz mítosza olyan nagy hatást gyakorolt a nácikra, hogy még a német hadiflotta sem tudott ellenállni neki. 1937-ben az *Atlantis* nevet adták az egyik segédcirkálójuknak. A második világháború idején a hajó több mint százezer mérföldet tett meg, és elsüllyesztett vagy elfogott 22 szövetséges vízijárművet. Végül 1941. november 21-én süllyesztették el.

Hitler, Himmler, Rosenberg és számos más náci vezető szilárdan hitt az „árják Atlantiszában". Ez délibáb volt, mégis hozzájárult ahhoz, hogy faji előítéleteiket „alátámasztva" elfogadhatóvá és helyénvalóvá tegye a szemükben még a legnagyobb szörnyűségeket is. Olyan nagyra tartották Atlantisz feltámadásának látomását, az elveszett északi Édenkert mítoszát, hogy azért habozás nélkül készen álltak gyilkolni és meghalni.

NYOLCADIK FEJEZET

Az elveszett frigyláda igazi fosztogatói

A történelem egyik legfurcsább fintora, hogy egy olyan politikai mozgalom, ami zsigeri gyűlöletet táplált a kereszténység és a zsidó vallás iránt, valóságos megszállott elszántsággal gyűjtötte e két világvallás szent ereklyéit. Hitler fiatalkorában a bécsi Hofburg múzeumában lenyűgözve bámulta Szent Móric lándzsáját. Ezt a fegyvert a legtöbben „Szent Lándzsa" vagy a „Végzet Lándzsája" néven ismerik. Állítólag ez volt az a fegyver, amellyel Longinus római centurio a Kálvária-domb tetején átdöfte a keresztre feszített Jézus oldalát.

A Végzet Lándzsája

Több fegyverről is azt állították már, hogy valójában azok a Végzet „igazi” Lándzsái. Az egyiket a Vatikánban őrzik. Ezt a fegyvert először Kr. u. 570-ben írta le egy jeruzsálemi zarándok, aki a Szent Sion-bazilikában látta. Más kortárs látogatók is megemlékeztek arról, hogy a lándzsa Jeruzsálemben volt. Nem lehet egyértelműen eldönteni, hogy mennyire tekinthető eredetinek az ereklye, hiszen már az egyháztörténet korai időszakában is súlyos gondot okozott a szent ereklyék hamisítása. Az ilyen tárgyakkal ugyanis bőkezű adakozásra lehetett rávenni a híveket. A Bizánc és a Perzsa Birodalom között tomboló háborúk során perzsa csapatok foglalták el Jeruzsálemet, és a város kincseit elhurcolták magukkal Iránba. A lándzsa hegyét letörték és visszavitték Konstantinápolyba.

*Az elveszett frigyláda fosztogatói*ban szereplő németek sokban hasonlítottak Rommelre és az Afrika hadtestre. A valódi nácik Németországhoz sokkal közelebb kerestek régészeti kincseket.

A 12. században eladták IX. Lajos francia királynak, aki Párizsban a Sainte Chapelle-ben helyezte el. A francia forradalom idején nyoma veszett, és soha többé nem került elő.

A lándzsa nyele ennél valamivel jobban járt. Egy zarándok azt állította, hogy Jeruzsálemben Kr. u. 670-ben látta a Szent Sír-templomban. A 8. században utazók Konstantinápolyban is azt állították, hogy különböző templomokban megnézték a fegyvert. Miután a várost elfoglalták a törökök, II. Bajazid szultán elküldte a lándzsát a pápának. Azóta is a Vatikánban is őrzik. A katolikus egyház sem megerősíteni, sem cáfolni nem hajlandó, hogy ez a lándzsa valóban a szent ereklyék közé tartozik-e.

Örményországban is őriznek egy fegyvert, amelyről azt állítják, hogy egykor ezzel döfték át Krisztus oldalát. Egy múzeumban lehet megtekinteni. Állítólag Tádé apostol hozta el Örményországba. Ugyanakkor viszont a 13. század előttről egyetlen feljegyzés sem maradt meg erről a fegyverről.

A Hofburg múzeumának lándzsája

A legtöbben a bécsi Hofburg múzeumában kiállított fegyvert tekintik a Végzet valódi Lándzsájának. A hírhedt kiállítási tárgyat kapcsolatba hozzák Hitlerrel. Az ereklyét először a 10. század előtt említették meg egyértelműen, amikor is I. Ottó német-római császár birtokolta. Az idők folyamán őrizték Prágában és Nürnbergben is. 1796 óta volt Bécsben. Egészen 1938-ig, Ausztria német lerohanásáig, az *Anschluss*ig őrizték ott. Ezt követően Nürnbergbe került, majd a nyugati szövetségesek támadása miatt elrejtették. Néhány amerikai katona rábukkant a rejtekhelyre, és a lándzsát a második világháború után visszaadták Ausztriának.

A nácikat rendkívüli mértékben izgatta, hogy hol lehet a Végzet Lándzsája. Longinus, római katona ezzel a fegyverrel sebezte meg Krisztust.

Felettébb valószínű, hogy a bécsi lándzsa a három szóba jöhető fegyver közül a legrégebbi. A vetélytársait azonban egyetlen szakértő sem vizsgálhatta meg. A hofburgi kiállítási tárgyat tudományos módszerekkel dr. Robert Feather tanulmányozta. Megállapította, hogy a 7. században készült. Ez persze azt jelenti, hogy semmiképpen sem lehetett az a fegyver, amivel átdöfték Krisztus oldalát. Csakhogy a vizsgálatok során fény derült egy zavarba ejtő tényre. Rájöttek arra, hogy a pengét tartó vasszög viszont tényleg a Kr. u. 1. századból származhatott. A hagyományok szerint a Hofburg lándzsájában megőrizték Krisztus keresztjének egyik szegét.

De ha ez a feltevés igaz, akkor az 1. században készült szög hogy maradhatott meg olyan sokáig, hogy beleverjék egy 7. századi lándzsába? Úgy tűnik, hogy erre a kérdésre Itália 7. századi urai adhattak volna választ. A longobárd királyok megkoronázásakor az uralkodó egy ünnepi lándzsát tartott a kezében. A fővárosuk Milánó volt. Constantinus római császár anyjáról tudni lehet, hogy elhozott magával ide egy szöget, amiről azt gondolták, hogy Krisztus keresztjéből származik. Lehetséges, hogy a longobárd királyok azzal akarták spirituálisan megerősíteni uralmukat, hogy egyesítették lándzsájukat a keresztből kihúzott szeggel. Nagy Károly a 8. században győzte le a longobárdokat. Megszerezte a lándzsát is, ami hamarosan már a német-római császárok egyik fontos koronázási jelvényének számított. Ily módon került aztán be a Habsburg-uralkodók kincstárába.

Bármi legyen is az igazság, a Végzet Lándzsája számos emberre gyakorolt óriási hatást. Közéjük tartozott Hitler kedvenc szerzője, Richard Wagner is. A *Parsifal* szerint a Végzet Lándzsája azonos azzal a dárdával, amely megsebesíti a Halászkirályt. A Grál lovagjai hiába keresték, csupán Parsifal tudta visszaszerezni.

Hitler és a szent fegyver

Nem férhet kétség ahhoz, hogy bécsi évei során Hitler látta a hofburgi múzeumban őrzött lándzsát. Ugyanakkor mind a mai napig heves vita dúl arról, hogy a fegyver felfedezése milyen mértékben befolyásolta nézeteit és viselkedését. Trevor Ravenscroft szerint a lándzsa meghatározta Hitler életútját. Miatta indult el az okkultizmus és a sötét felé vezető ösvényen. Hitler kétségtelenül tisztában volt a kiállítási tárgy vallásos jelentőségével, és felettébb valószínű, hogy német kancellárként meg akarta szerezni Németország számára. A történelem során számos hódító próbálta megkaparintani a vetélytárs vallások szent ereklyéit. Hitler talán azért vágyott ennyire a lándzsára, mert a hódítók hagyományainak megfelelően így akarta semlegesíteni az ereklye „erejét".

Másrészt viszont sokan megkérdőjelezik Ravenscroft igazát. Bizonytalan lábakon áll az állítása, mely szerint Hitler már egészen fiatal korában felfigyelt Bécsben a lándzsára. Ez az elképzelés egyedül dr. Walter Stein beszámolóján alapul. Ő jó pár évvel az események után készítette el a feljegyzéseit. Ilyen körülmények között könnyen előfordulhat, hogy félreértések vagy túlzások vegyülnek a történetbe. Ravenscroft csupán arról számolhatott be, amit Steintől hallott Hitler évekkel korábbi tetteiről és szavairól.

További gondot jelent, hogy Ravenscroft történetének bizonyos részei erősen megkérdőjelezhetőnek bizonyultak. Bécsben nem maradt feljegyzés arról, hogy Ernst Pretzschének lett volna könyvesboltja. Az is gyanúra ad okot, hogy Ravenscroft Pretzsche boltját gyanúsan hasonló módon írja le a Lytton okkult regényében, a *Zanoni*ban szereplő üzlethez.

Felmerült ezenfelül az is, hogy Stein és Hitler semmiképpen sem lehettek volna olyan jó barátok, mint amiről Ravenscroft megemlékezett. Stein ugyanis zsidó, Hitler pedig fanatikus antiszemita volt. Ez utóbbi felvetést azonban könnyű megcáfolni.

Először is Stein rendkívül nagy érdeklődést mutatott a *völkisch* ideológia és az okkult álmodozás iránt. Sokat írt Atlantiszról, a mitológiáról és az Északi-sarkvidéken létező ősi civilizációról. Alighanem elfogadta „a faji lélek" létezésének gondolatát. Ezek alapján egy olyan mentális világegyetemben létezett, ami nagyon is elfogadható lett volna Hitler számára.

Ennél is fontosabb az a tény, hogy 1919 előtt nem készült feljegyzés Hitler antiszemita nézeteiről vagy kijelentéseiről. Akik fiatalabb korában ismerték, azok tanúsították, hogy kedvenc színészei és komédiásai zsidók voltak. Bár legjobban Wagner zenéjét szerette, ennek ellenére örömmel hallgatta Mendelssohn, Lehár, Mahler muzsikáját. Ekkoriban az egyik legjobb barátja is zsidó volt. Életében először egy zsidó lányba szeretett bele. Hitler aktív lelkesedéssel támogatta Kurt Eisnert, a bajor szovjetállam zsidó vezetőjét. Egy müncheni katonatanács tagja lett, és részt vett Eisner temetésén. Németország élén állva sem mondott egyetlen rossz szót sem Eisnerről, és kancellárként az volt az egyik első lépése, hogy letartóztassa a zsidó politikus gyilkosát. A rendelkezésre álló tények tehát egyértelműen cáfolják, hogy Hitler 1919 előtt antiszemita lett volna.

A fenti tények mind azt jelzik, hogy Ravenscroft semmiképpen nem készíthetett pontos és megbízható feljegyzéseket Stein és Hitler számos találkozásairól, valamint arról, ami a beszélgetések során elhangzott. Ugyanakkor viszont teljes mértékben lehetséges, hogy a *völkisch* álomvilágot egyformán elfogadó Stein és Hitler tényleg találkozott Bécsben, és megvitatták a lándzsa „misztikus" jelentőségét. Veszélyes volna ennél messzebb merészkedni, azonban – miközben teljességgel valószínűnek tűnhet, hogy Ravenscroft feljegyzéseinek jelentős része, ha nem éppen a teljessége csupán az egykori

> „Nem férhet kétség ahhoz, hogy bécsi évei során Hitler látta a hofburgi múzeumban őrzött lándzsát. Ugyanakkor mind a mai napig heves vita dúl arról, hogy a fegyver felfedezése milyen mértékben befolyásolta nézeteit és viselkedését."

események nagy képzelőerőről tanúbizonyságot tevő rekonstrukciója volt – joggal feltételezhető, hogy beszámolóiban ott rejlik az igazság parányi morzsája. Ausztria bekebelezése után Hitler azonnal eltávolíttatta a Hofburg múzeumából a lándzsát. Visszavitette Nürnbergbe. Ez egyértelműen azt mutatja, hogy rendkívül fontosnak tartotta az ereklyét.

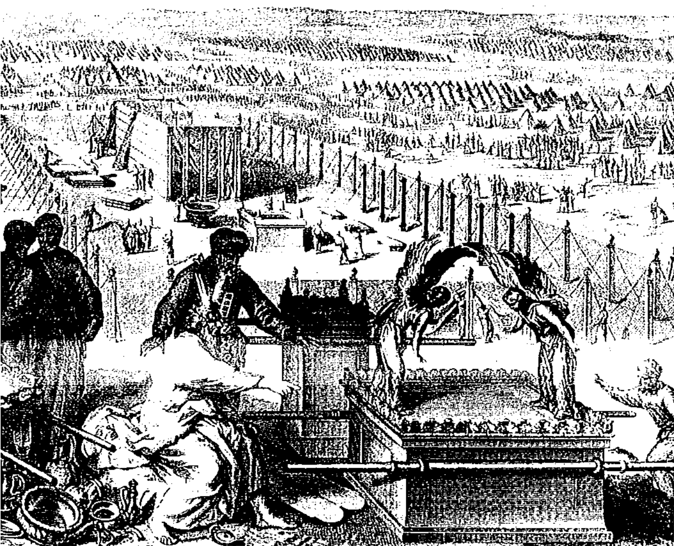
A Végzet Lándzsájával kapcsolatban érdemes megjegyezni, hogy állítólag Picasso *Guernica* című festménye titkos üzenetet tartalmaz. Ez leírja a spanyol művész és Hitler között tomboló okkult csatát, amelyben jelentős szerep jutott a lándzsának is. Állítólag ez a titkos „üzenet" kitér Hitler életének bizonyos eseményeire, és utalásokat tartalmaz Wagner *Parsifal*jára is. A „Picasso-kód" létezése meglehetősen hihetetlennek tűnhet, ám az biztos, hogy az elképzelés felbukkanása új mélységet kölcsönzött a Végzet Lándzsája körül kavargó misztikus ködnek.

Az elveszett frigyláda

Valamikor az elveszett frigyláda volt a zsidó vallás legfontosabb szent ereklyéje. A Kivonulás könyve szerint a ládában őrizték a Tízparancsolat kőtábláit. Az ereklye az izraeliek egyiptomi fogságának

idejére datálható. A Kivonulás könyve szerint elkészítésére Mózes akkor kapott utasítást, amikor az Úr a Sínai-hegyen szólt hozzá. Az egyiptomi kivonulást követő hosszú út során a papok a zsidók előtt vitték a frigyládát.

Így festett a frigyláda, amikor Úr megparancsolta Mózesnek, hogy tegye rá a tabernákulumot. (A Kivonulás könyve 40, 17–19). Gerrard Hoet képe (1728)

Titus diadalívét Rómában Kr. u. 82-ben emelték. A domborművön az aranymenóra és a frigyláda látható, melyet Titus császár diadalmenetében zsákmányként körbehordoztak Rómában.

Az ereklye elkészítése után Isten képes volt közvetlenül is kapcsolatba lépni Mózessel. Hangja a ládát díszítő „két kerub közül szólt". A sittimfából készült láda aranyborítást kapott. Felülre ugyancsak aranyból készítettek peremet, és mindkét oldalára két-két jókora aranygyűrűt szereltek. Az ugyancsak arannyal beborított emelőrudakat ezeken dugták keresztül, amikor tovább akarták vinni a ládát. Legfelülre aranyból készült kerubok kerültek. A kész ládát fátyollal borították be.

Izraelben több helyen is őrizték. Egy alkalommal a filiszteusok kezébe került, ám ők hét hónappal később visszaadták a zsidóknak. Miután Salamon megépítette a Templomot, a frigyládát annak legbelső helyiségében, a szentélyben helyezték el.

A babiloniak Kr. e. 586-ban foglalták el Júdeát. Elpusztították Jeruzsálem városát és a Templomot is. A frigyláda ekkor tűnt el a történelem színpadáról. Az apokrif zsidó feljegyzések és a rabbik hagyományai eltérő módon számoltak be a végső sorsáról. Esdrás első könyve szerint a babiloniak:

Magukhoz vették a Úr szent ereklyéit, a nagyokat és a kicsiket egyaránt, valamint Isten frigyládáját, a király kincseit, és elvitték mindezt Babilonba.

Néhány rabbi elfogadta az események ilyen értelmezését. Mások viszont azt állították, hogy a frigyládát elrejtették, és ezzel megakadályozták, hogy elrabolják. A Makkabeusok második könyvének beszámolója szerint Jeremiás elvitte magával a frigyládát, a sátrat és a füstölőszerek oltárát „Isten hegyére", ahol a kincseket elzárta egy barlangba. Jeremiás ezek után a következőket mondta:

Senki ne tudjon erről a helyről, míg az Isten ismét össze nem gyűjti az ő népét, és ki nem mutatja a könyörületét. Akkor az Úr megmutatja ezeket a dolgokat, és felragyog a dicsősége. Megjelenik a felhőben, ahogy történt pedig Mózessel is, meg amikor Salamon azt kérte, hogy részesüljön a hely különleges szentségben.

Az általánosan elfogadott nézet szerint a frigyládában csupán a Tízparancsolat kőtábláit őrizték. Ugyanakkor még a Biblia sem egységes, amikor leírja a láda tartalmát. A Kivonulás és

Jerikó ostroma. Szállítás közben a frigyládát mindig eltakarták, így a fénye nem vakította el az ereklyét hordozó papokat.

a Királyok könyve egyetért a fentiekkel, ám a Számok könyve szerint benne volt még Áron vesszeje, az első Tóra-tekercs és egy mannával teli edény. Az Újszövetségben a Zsidókhoz írt levél szerint a ládában „egy mannával teli aranyedény és Áron kivirágzott vesszeje, valamint a szövetség táblái" voltak. A Jelenések könyve szerint a Templom és a frigyláda is felkerült az egekbe.

A frigyláda hordozói egy etióp körmenet során: a kopt egyház állítása szerint évszázadok óta titokban ők vigyáznak a frigyládára.

Az kétségtelen, hogy a frigyláda eltűnt, amikor a babiloniak elfoglalták Jeruzsálemet. Zavarba ejtően sok helyen állították, hogy ekkor ott őrizték. A frigyláda új helyét először a Makkabeusok második könyvében említik meg. E szerint Jordániában, Nebo hegyének egyik barlangjában rejtették el. Erre a barlangra azóta sem sikerült rábukkanni.

Etiópiában, a kopt egyház szerint a frigyláda Axum városában, Sioni Miasszonyunk templomában egy kincseskamrában van. Ez az elképzelés a Kr. u. 12. századra vezethető vissza. Legszélesebb körben ismert emléke a száz évvel később írt *Kebra Nagasht*ban található. Az etiópok úgy tudják, hogy uralkodóházukat Salamon király és Sába királynője alapította meg. Biztosak abban, hogy a náluk lévő láda „a valódi frigyláda", Salamon Templomában csupán egy másolat maradt. A kopt egyház pátriarchái időről időre szóba hozzák, hogy „bemutatják" a frigyládát, ám mind a mai napig az effajta ígéreteket nem váltották be. Éppen ezért nem lehet tudni, hogy milyen idős az etióp láda.

Egy másik népszerű elképzelés szerint Zimbabwéban őrzik. A lemba törzs tagjai szerint még az őseik hozták az országba. A Dumghe-hegység egyik barlangjában rejtették el. A lemba hagyományok szerint a frigyláda hajóval érkezett Jemenből abban az időszakban, amikor véget ért a zimbabwei civilizáció virágzása. A lembák szerint a frigyláda „megsemmisítette önmagát" nem sokkal azután, hogy megérkezett hozzájuk. Az eredeti ereklye maradványait felhasználva őseik újjáépítették. Ez a másolat ma is megtekinthető a hararei Emberi Tudományok Múzeumában. A karbonvizsgálat szerint Kr. u. 1350 körül készülhetett. Ez egybeesik a zimbabwei civilizáció bukásának korával.

Egyes katolikusok szerint a frigyládát Rómában a laterani Szent János-bazilikában rejtegetik. Más szerzők szerint a templomosok bukkantak rá a Szentföldön, ahonnan elszállították. Eltérnek a vélemények, hogy ekkor hova került a frigyláda. Felmerült például Chartres székesegyháza, Rennes-le-Château, az angliai Warwickshire, de még Amerika is. Néhány brit zsidó szerint Jeremiás Írországba vitte, és most Tara hegye alatt rejtőzik.

A fenti elképzelések kivétel nélkül bizonytalan lábakon állnak. Még az tűnik a legvalószínűbbnek, hogy a frigyláda a babiloniak hadizsákmánya lett, akik később elpusztították, ugyanennyire valószínű, hogy a Nebo-hegy térségében rejtették el. Figyelembe véve az eltűnése idejére eső katonai válságot, igen nehéz elképzelni, miként is juthatott volna el Jemenbe vagy Etiópiába.

Az elveszett frigyláda fosztogatói című film főhőse megpróbálta megakadályozni, hogy a nácik szerezzék meg a frigyládát. A hollywoodi kalandfilm története nem teljesen légből kapott. A nácik ugyanis pénzt és erőfeszítést nem kímélve tényleg mindent megtettek azért, hogy megtalálják a frigyládához vagy a Szent Grálhoz hasonló szent ereklyéket és legendás tárgyakat.

A két ereklye után indított hajsza szálai időnként összegabalyodtak. Mindegyiket az *Ahnenerbe* pénzelte. A kutatásban fontos szerep jutott Otto Rahnnak. Ő elsősorban a Grált próbálta megtalálni, ám valószínű, hogy bekapcsolódott a frigyláda keresésébe is. A két ereklye közös pontja az volt, hogy mindegyiket kapcsolatba hozták a katharoknak nevezett középkori eretnekekkel. Rahn azt remélte, hogy kutatása során eljuthat mindkét lehetséges „célponthoz". Himmler és Rosenberg is megszállottan rajongott a katharokért. Éppen ezért a legcsekélyebb gondot sem jelentette a velük kapcsolatba hozható kutatások anyagi hátterének előteremtése.

Nácik a frigyláda nyomában

Mussolini 1936-ban leigázta Etiópiát. A németek megkérték, hogy derítse ki az igazságot a frigyládáról. Az *Ahnenerbe* megbízatásából Edmund Kiss érkezett az olasz gyarmatra. Más okkult projektjei mellett a frigyládát is keresni kezdte. Nyilvánvaló, hogy a kopt egyház állítólagos frigyládája nem nyerte el a náci kutatók tetszését. Éppen ezért másutt folytatták a keresést.

Otto Rahn a *Nibelung ének* megszállottja lett. Az epikus költeményben Siegfried (a sárkányölő, fent) találkozik Krimhielddel. A nő arról álmodott, hogy két sas széttép egy sólymot.

Valószínűleg nem merült fel bennük, hogy Írországban is szét kellett volna nézniük, ám bizonyosan kutatásokat folytattak Franciaországban és Spanyolországban. Irakot is lehetséges rejtekhelynek gondolták, ám meglepő módon nem foglalkoztak a zimbabwei frigyláda kérdésével.

A szent ereklye európai elrejtésének lehetősége azon alapul, hogy vagy a katharok, vagy a templomos lovagok játszottak szerepet a frigyláda elszállításában és elrejtésében. A templomosok közreműködését nem nehéz elfogadni, hiszen a lovagok a Szentföldön éltek és harcoltak, és itt ásatásokat is végeztek. Ezenfelül a flottájuk elég erős volt ahhoz, hogy az ereklyét könnyedén elszállíthatták volna hatalmi központjukba, Franciaországba. Összességében nézve azonban rendkívül csekély annak a valószínűsége, hogy tényleg ez történt. Az ilyen elképzelések csak viszonylag későn láttak napvilágot. A templomosok bukása idején sem a védőik, sem a vádlóik nem vetették fel, hogy bármilyen közülük is lehetne a frigyládához.

Még ennél is valószínűtlenebb, hogy az ereklye a katharok kezébe került volna. A megátalkodottan antiszemita szekta tagjai úgy vélték, hogy a zsidók nem csupán sátánimádók, de szó szerint az ördög gyermekei. Ráadásul a katharok nagy része túl szegény volt ahhoz, hogy biztosítani tudta volna egy ilyen fontos ereklye felfedezésének, szállításának és elrejtésének a költségeit.

Rahn valószínűleg képtelen volt kutatásai során megtalálni a frigyláda rejtekhelyét, és a katharokkal sem tudta összefüggésbe hozni. Ugyanakkor viszont úgy vélte, hogy a Szent Grállal kapcsolatban jelentős sikereket ért el.

Mielőtt részletesebben is átnéznénk, hogy a nácik miként próbálták megtalálni a Grált, röviden meg kell említenünk, hogy Howard Buechner szerint Otto Skorzeny SS-ezredes 1944-ben Franciaország déli részén megszerezte a frigyládát és a Grált is. Ezt az állítást azonban semmi sem támasztja alá. Skorzeny sem a könyveiben, sem a magánbeszélgetései során nem említett meg egy ilyen „bevetést". Nyugodtan feltételezhetjük, hogy Buechner szórakoztató gondolata nem felel meg a valóságnak.

Otto Rahn és a Szent Grál keresése

Számos náci kereste a Szent Grált, de a legtöbb kutatásba valamilyen módon Otto Rahn is bekapcsolódott. Gyermekkorában valósággal falta a germán, a skandináv, a görög és a római mitológiát. Az unokahúga szerint Rahn ráadásul „igazlátó" volt. Hamarosan szinte már rajongott a *Nibelung ének*ért, valamint Lohengrin és Parsifal kalandjaiért. Egyetemi évei során kezdett el érdeklődni a katharok iránt. Azt írta, hogy ez a téma „teljes mértékben rabul ejtette".

Szilárdan hitt abban, hogy a 13. században keletkezett *Parsifal* kapcsolatba hozható a katharok hitvilágával. Arra a következtetésre jutott, hogy a szekta valamilyen szent ereklyét őrzött, és a *Parsifal*ban szereplő kastély, Munsalvaesche leírása Montségur kathar erődítmény alapján készült. Rahn a katharokat a Grál utolsó őrizőinek tartotta. Megszállott lelkesedéssel tanulmányozta a szektát. Arra készült, hogy doktori munkáját Provence-i Guyot-ról írja. Sokak szerint ez a trubadúr lehetett a *Parsifal* kiindulási pontjául szolgáló költő, Kyot. Wolfram von Eschenbach Kyot elveszett költeménye alapján írta meg a *Parsifalt*. Eschenbach munkásságát Wagner operája állította az érdeklődés középpontjába. Rahn arra a meggyőződésre jutott, hogy a középkori műben fontos utalások rejtőznek a Szent Grállal kapcsolatban. Rászánta az egész életét arra, hogy megtalálja az elveszett ereklyét.

Nem csupán gondosan tanulmányozta a szekta hagyományait, de végül valósággal a katharok hitére tért. Annak ellenére, hogy szinte minden a feltételezései ellenkezőit bizonyítja, a német kutató arra a megállapításra jutott, hogy a katharok hitét az ősi druidákig lehet visszavezetni. Kétségtelen tény, hogy a Grál legendájára a kelta hagyományok miatt rányomta a bélyegét a druidák vallásának néhány eleme, ám igen kevés hasonlóságot lehet felfedezni a kelta papok életigenlő tanításai és a katharok világot elutasító hite között.

Rahn ezenfelül azt állította, hogy a trubadúrok és a minnesängerek erős kathar befolyás alatt álltak, vagy éppen a szekta aktív tagjai voltak. Ez nem is annyira elképzelhetetlen. Nem férhet kétség ahhoz, hogy a trubadúrokhoz számtalan unorthodox elképzelés jutott el Észak-Spanyolországon, valamint kisebb mértékben a keresztesek révén Itálián, sőt Kelet-Európán keresztül. A katolikus egyház hét évszázadon keresztül többek között éppen azért üldözte kegyetlenül az eretnekeket, mert úgy érezte, hogy kicsúszhat a kezéből a hatalom. A trubadúrokra mindenekelőtt a spanyol földről és Itáliából érkező szokatlan elképzelések voltak nagy hatással. Az ilyen gondolatok egy része a Közel-Keletről jutott el a hispániai nyugati muzulmánok birodalmán keresztül hozzájuk.

Az udvari dalnokok nevét szerelmi költészetük tette híressé. Ugyanakkor viszont Rahn és olasz fasiszta eszmei társa, Julius Evola nem állt távol a valóságtól, amikor úgy vélte, hogy a dalnokok szerelmi költészete valójában kódolt vallásos üzenetet közvetített. A költők igazi „szerelme" valójában Sophia, az Isteni Bölcsesség állítólagos női

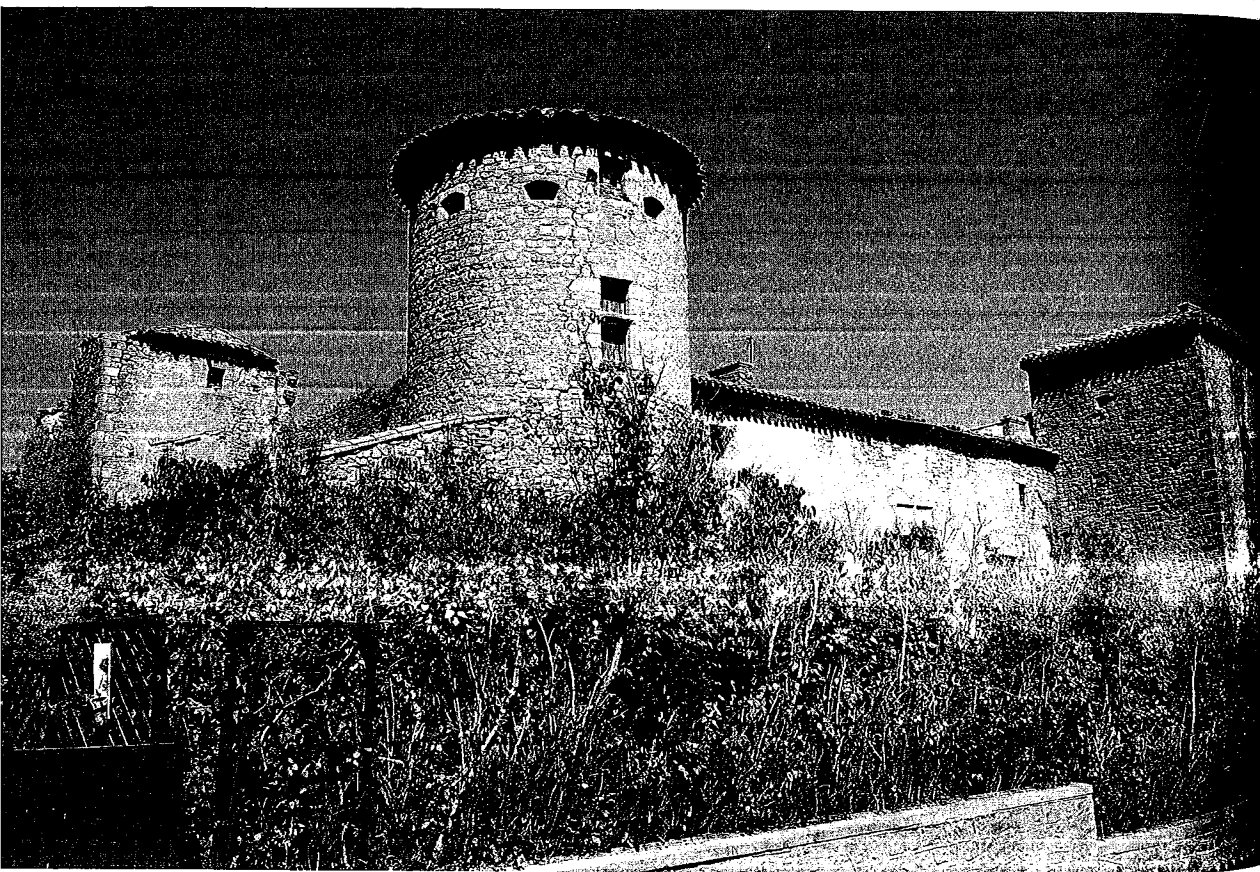
„Rahn nem csupán gondosan tanulmányozta a szekta hagyományait, de végül valósággal a katharok hitére tért. Annak ellenére, hogy szinte minden a feltételezései ellenkezőjét bizonyítja, a német kutató arra a megállapításra jutott, hogy a katharok hitét az ősi druidákig lehet visszavezetni."

aspektusa volt. Az biztos, hogy Omar Khajjám perzsa misztikus hasonló módon a borról és a szerelemről írva, a szimbólumok erejével fejezte ki szufi vallásos meggyőződését.

Rahn egyetértett a katharokkal abban, hogy a világ a jó és a gonosz közötti folyamatos küzdelem színhelye. A szekta elutasította az anyagi világot. Mivel azt nem az Úr teremtette, ezért biztosra vették, hogy a mindenség az ördög műve. A katharok szemében éppen ezért a teremtő Istenben hívő keresztények az ördög kiszolgálóinak tűntek. A szekta elutasította a kereszténységet, mivel az képtelen volt felfogni, hogy mindenkinek hátat kellene fordítania az életnek, hogy visszatérhessen a teremtést meg-

Fent: Montségur egyik sziklájába vésett lovagkereszt.
Lent: Rahn ellátogatott a franciaországi Rennes-le-Château-ba. A várra utalnak Dan Brown könyvében *A Da Vinci-kód*ban is.

Montségur kastélyának romjai Délnyugat-Franciaországban. Ezen a helyen egykor szörnyű vérontásra került sor.

előző időszak alapvető egysége Istennel. Ezt nemcsak lehetségesnek, de kívánatosnak is gondolták.

Rahn Franciaországban keresi a Grált

Amikor Rahn 1929-ben ellátogatott Franciaországba, már szinte teljesen azonosult a katharokkal. Egy Lavelanet nevű faluban telepedett le. Szisztematikusan átkutatta Montségurt és a környék barlangjait. Ezenfelül ellátogatott Carcassonne városába és Rennes-le-Château templomába is.

Szilárdan hitte, hogy Montségurt a szent geometria alapján építették. A település a felkelő nap szerint volt tájolva, és összeköttetésben állt a közeli szent helyekkel. Rahn számos titkos, föld alatti alagutat fedezett fel. Egy idő múlva biztosra vette, hogy a föld alatt rejtőzik a katharok kincse.

Megtanulta a francia provanszál nyelvjárást, és sokat beszélt a helybeliekkel.

Karl Rinderknecht német kutató megmutatja, milyen hatalmas pentagrammát véstek a sziklába Montségur közelében. Mindeddig nem sikerült rábukkanni a katharok kincsére.

Egyik legfontosabb tanácsadója Maurice Magre volt. A tudós számos könyvet írt a katharokról. Ezek közül a legjobb – talán mivel nem csak a szektával foglalkozik – *A mágusok visszatérése* volt.

Kétség sem férhet azonban ahhoz, hogy Magre másik könyve, *Az albigensek kincse* lángra gyújtotta Rahn képzelőerejét.

A német tudós ekkor már biztosra vette, hogy von Eschenbach híres vára, Munshalvaesche (Wagner Monsalvatja) valójában Montségur kathar erődjének a kódneve volt. Bár a legtöbb tudós elutasította az elképzelését, ő azt gondolta, hogy a német dalnok költeménye kathar eszméket hordoz magában. A szekta iránt rajongó Antonin Gabaltól Rahn átvette azt az elképzelést, hogy a szekta föld alatti templomokban tartotta a szertartásait.

Bejárta Montségurtól délre Sabarthes barlangjait. Mindenekelőtt Lombrives barlangja keltette fel a figyelmét. A környékbeliek ezt a helyet csak „katedrális" néven emlegették. A német kutatót lenyűgözte a barlang. A következő módon számolt be róla:

> *Valamikor, az ősi időkben, egy oly messzi korban, melyet alig érintett meg a modern történettudomány, e hely Illhomber ibériai istenség felszentelt templomaként szolgált. Illhomber a nap istene volt. Az ösvény két hatalmas monolit között vezet. Ezek egyike napjainkra már összetört. A meredek* [illegible] *nokában ér véget. A fehér mészkő cseppkövek, a mélybarna színű falak és a ragyogó sziklakristályok között továbbhaladhatunk lefelé, a hegy gyomrába. Egy kétszáz láb magasságú csarnok volt az eretnekek katedrálisa. Mélyen megrázott, ahogy keresztülléptem a kristálytermeken és a márványkriptákon. Kezemmel félretolhattam az elhunyt tisztaéletűek és a lovagok csontjait.*

Rahn állítása szerint Esclarmonde d'Alion volt a „Grál őrzője". Amikor Montségur már majdnem elbukott, a nő „a szent ékességet [a Grált] behajította a hegy mélyébe. A hegység bezáródott, és ily módon a Grál megmenekült". Rahn összekeverte Esclarmonde d'Aliont a hölgy nagynénjével, Esclarmonde de Foix-val, Montségur építtetőjével, aki már rég nem élt akkor, amikor a vár elbukott.

Sabarthes barlangjai mélyén a német kutató számos titkos kamrára bukkant. A falakat elborították a templomosok és a katharok jelképei. Rahn szerint egyértelmű volt a két közösség kapcsolata, bár ezt a legtöbb történész elutasítja. A barlang egyik kőfalára egy lándzsát rajzoltak. Rahn azonnal arra a következtetésre jutott, hogy a kép a Grál legendájának megsebesített „Halászkirályát" jelöli. Valószínűbb, hogy a rajz csupán a lándzsát egyszerű fegyvernek tekintő templomos lovagokat jelképezte.

A *völkisch* szemléletű okkultisták biztosra vették, hogy a Grál kapcsolatba hozható a templomosokkal, és Artúr király valójában az északi sarkkört jelképezi. Ezt az elméletet is érvnek használták fel, amikor északon keresték Atlantiszt.

Montségur vára

Rahn a kutatómunkája során elsősorban Montségurra összpontosított. A várat a környék legmagasabb pontjára építették. Fentről jó kilátás nyílott a sziklákkal teli völgyekre, a fenyőerdőkre és a hegyvidéki vízesésekre.

Franciaország déli területein a katolikus egyház háborúk hosszú sorával, fokozatosan elpusztította a katharok birodalmát. Montségur erődje legvégig kitartott. Nem csupán a vallás vezető nemessége és papsága talált itt menedékre, de itt őrizték a katharok kincsét is.

A küzdelem végére Montségur maradt az utolsó kathar erőd. Két évig ostromolták. Csupán maroknyi túlélő adta meg magát. A többségük egy keskeny ösvényen lejutott a mélységbe, és egy barlangban keresett menedéket. Állítólag magukkal vitték a katharok kincsét is. Néhány történet szerint az értékeket Sabartez környékén, Sarrelongue erdejének peremén, Ornolhach barlangjában ásták el.

A barlang szája a hegyoldal közepére nyílott. A titkos rejtekhely olyan mélyen volt a föld alatt, hogy az inkvizíció katonái képtelenek voltak lejutni. Létrák segítségével a katharok még lejjebb menekültek. Egy újabb barlangban rejtőztek el. Üldözőik nem tudták elfogni az eretnekeket, és a kincset sem sikerült megkaparintaniuk, éppen ezért befalazták a barlang bejáratát. Az eretnekek odalent pusztultak el, és velük együtt sírba szállt a kincsük titka is.

A katharok elveszett kincse

A tragikus eseményt követő évszázadok során sokan próbálták megkeresni a titkos barlangot és az elfelejtett kincset. Rahn hatalmas lelkesedéssel készült arra, hogy megtalálja a kathar hit utolsó híveinek végső nyugvóhelyét, és ha lehet, visszaszerezni elrejtett kincsüket.

De mi lehetett valójában az eretnekek kincse? Talán arany, drágakövek vagy ilyesféle értéktárgyak? Netán egy szent könyv vagy különféle iratok? Esetleg egy bizonyos szent ereklyét őriztek, vagy a legfőbb kincsük egy kézzel foghatatlan dolog, a hosszú üldözést túlélő titkos tudás lehetett?

A múlt század harmincas éveiben Franciaországban nagyon sokan lelkesedtek a középkori szektáért. Úgy tűnt, hogy mindenki másfajta kincs létezését feltételezte. Van, aki egy edényről, egy tányérról, egy kehelyről, egy könyvről, egy drágakőről vagy éppen egy kőről beszélt. Von Eschenbach szerint a Grál tulajdonosára „örök élet és egészség" várt.

„De mi lehetett valójában az eretnekek kincse? Talán arany, drágakövek vagy ilyesféle értéktárgyak? Netán egy szent könyv vagy különféle iratok? Esetleg egy bizonyos szent ereklyét őriztek, vagy a legfőbb kincsük egy kézzel foghatatlan dolog, a hosszú üldözést túlélő titkos tudás lehetett?"

Rahn megismerte Miriam de Puyol-Murat grófnőt. A nemes hölgy nem csupán a lordati vár tulajdonosa volt, de azt állította magáról, hogy Montségur alapítójának, Esclarmonde de Foix-nak az egyenes ági leszármazottja. Birtokain többször került sor régészeti ásatásokra. Ugyanúgy keresték a környéken a Rózsakeresztesek rendjét megalapító férfiú sírját, mint Szent János állítólagos „elveszett" evangéliumát. Rahn elsősorban a barlangokat vizsgálta meg. Fontanet grottájában néhány meteoritra talált. Ezek állítólag Cybele, az ősi anyaistenség szent kövei voltak. Rahn szerint von Eschenbach róluk írt, amikor megemlítette a „lapis exillis kemény, sötét kövét". A német kutatóhoz hasonlóan lelkes Gadal „a Pireneusok Gráljának" nevezte a meteoritokat.

1932-ben látott napvilágot Isabelle Sandy francia szerző titokzatos levele. A hölgy arról írt, hogy „diplomaták és minden hűhó nélkül visszatért hozzánk egy értékes kincs, amit egy elképesztő sikernek köszönhetünk". Rahn ekkoriban Sandy vendégszeretetét élvezte. Sokak szerint megtalálta a Grált, és átadta Gadal neokathar titkos társaságának. Ez meglehetősen valószínűtlennek tűnik,

A katalóniai Montserrat Fekete Madonnája. A legendák szerint a Benedek-rendi szerzetesek képtelenek voltak megemelni a szobrot, mert túl nehéz volt, és köré építették az apátságukat.

mivel német vendége továbbra is a Grált kereste. 1933-ban Rahn ellátogatott a németországi Germelshausenbe, ahol állítólag a Rózsakeresztesek rendjének alapítója született. Később Spanyolországba ment, ahol eljutott Montserrat kolostorába. Ez a hely is szóba jött a Grál lehetséges rejtekhelyeként. Mivel Sandy sosem hozta nyilvánosságra, hogy mit kaptak, és Rahn első könyvében arra utalt, hogy a Grál egy meteorit volt, így eléggé valószínűtlen, hogy megtalálta, és elajándékozta volna.

Még éveken át Franciaországban kutatta a katharok nyomait. 1933-ban tért haza Németországba. 1934-ben adta ki a témával kapcsolatos első könyvét. Himmler azonnal felfigyelt rá. Be kellett lépnie az SS-be, ahol azt a megbízatást kapta, hogy az *Ahnenerbe* képviselőjeként végezzen kutatásokat Franciaországban, Olaszországban és Izlandon. Utazásai eredményeképpen 1936-ban megjelent a második könyve is. Ebben foglalta össze a munkássága eredményeit.

Néhányan azt hiszik, hogy Otto Rahn megtalálta a Grált, és visszavitte Németországba. Mások szerint rábukkant ugyan, de a felfedezését titokban tartotta. A legvalószínűbb mégiscsak az, hogy hosszú erőfeszítései ellenére sem talált semmit. Bármi legyen is az igazság, megfagyott holttestére 1939-ben bukkantak egy hegyen. Szinte biztos, hogy öngyilkosságot követett el.

Montserrat kolostora

1940-ben Himmler személyesen is ellátogatott Spanyolországban a Szent Grál egyik lehetséges rejtekhelyeként szóba került montserrati kolostorba. Akárcsak a francia Montségurt, Montserratot is néhányan a *Parsifal*ban szereplő Munsalvaesche kastélyával azonosították. A lenyűgöző szépségű kolostor magasan a Montserrat-hegység sziklái között trónol. Nevét az itt őrzött Fekete Madonna tette híressé. Spanyolországban annak idején számos udvari költő működött, akik közül páran rokonszenvvel viseltettek a katharok vallása iránt. Ettől eltekintve azonban lehetetlen volna bármilyen összefüggést találni a kolostor és a Grál, illetve a katharok elveszett kincse között. Himmler Montserratban hiába kutatta az összefüggéseket, kénytelen volt üres kézzel távozni.

Skóciában a helybeliek arról beszélnek, hogy valamikor a második világháború idején Greenock közelében egy német tengeralattjáró hajózott fel a Clyde folyón. A legénysége a Szent Grált kereste. Egyesek szerint Rahn is ott volt a fedélzeten. Mivel azonban ő 1939-ben meghalt, így lehetetlen, hogy Skóciában járt volna. A környék egyik középkori kútjáról azt tartják, hogy gyógyító erő árad belőle. Bizonyos hagyományok a templomosokról szólnak, és kapcsolat található Artúr király mondakörével. Mindez akár elég is lehetett volna ahhoz, hogy az *Ahnenerbe* felfigyeljen a vidékre. A tengeralattjáró történetét sohasem vizsgálták meg. Ennek ellenére nagyon is jól illik a nácik erőfeszítései közé. Figyelembe véve, hogy milyen sok szerző hozta összefüggésbe a Szent Grált a Brit-szigetekkel, tulajdonképpen meglepő, hogy az *Ahnenerbe* nem kezdeményezett komoly kutatásokat a háború előtt. Ehelyett a németeket valósággal lenyűgözték a katharok állítólagos nyomai Franciaországban, Spanyolországban, Olaszországban, de még Izlandon is. Ha valaha létezett is a Grál, akkor is már olyan régen elveszett, hogy a nácik elszánt kutatásai csupán erőpocsékolással jártak, a legcsekélyebb eredmény nélkül.

Montserrat kolostora magasan a hegyek között, egy elképesztő szépségű helyen fekszik. Kérdés persze, hogy valaha is eljuthatott-e ide a Szent Grál.

„Árja tudomány" a Harmadik Birodalomban

A 19. század folyamán a német természettudósokat és matematikusokat teljes joggal sorolták mind a kutatás, a fejlesztés és a felfedezések területén is a világ élvonalába. A németek, más országok tudósaihoz hasonlóan komoly erőfeszítéseket tettek azért, hogy a valódi tudományokat határozottan elválasszák „az áltudományoktól".

Hitler hatalomra jutásával mindez radikálisan megváltozott. Aktív kampány kezdődött a zsidó tudósok ellen. A többségük kénytelen volt elhagyni az országot. A nácik folyamatosan támadták a relativitás elméletét. Számos áltudományos nézet mindaddig csupán a közgondolkodás peremterületén létezhetett. Ezek most ismét divatba jöttek. Nem csupán arról volt szó, hogy a hagyományos tudományágakat súlyosan megviselte a zsidó tudósokkal szembeni ellenséges viselkedés, hanem arról is, hogy folyamatosan támadták a relativitáselmélethez vagy a kvantumfizikához hasonló részterületeket, amelyeknek a fejlődéséhez a zsidók a számarányuknál nagyobb mértékben járultak hozzá. A náci uralom idején számos elutasított, tudománytalan nézet tért vissza. Új, erősen kétes értékű elképzelések is felbukkantak. Ezeket nem egyszerűen csak divatos elméleteknek tekintették, de úgy vélték róluk, hogy sokkal komolyabb a tudományos megalapozottságuk, mint azoknak az elméleteknek, amelyeket éppen kiszorítottak.

A *Lebensborn* hálózat egyik bölcsődéje. A nácik tudományos projektjei megdöbbentően embertelenek voltak.

A FAJTUDOMÁNY

A legfontosabb náci áltudomány az úgynevezett „fajkutatás vagy fajtudomány" volt. Alapelveit a 19. században Darwin unokatestvére, Sir Francis Galton dolgozta ki. A Galton által „eugenikának vagy fajegészségtannak" nevezett nézet széles körben elterjedt. Mindenekelőtt Németországban és Amerikában vált népszerűvé. Mind a végső megoldás borzalmai, mind pedig a *Lebensborn* hálózat fajnemesítő programja az eugenika elveire támaszkodott. Bizonyos mértékben mind a kettőt le lehetett vezetni a fajegészségtan filozófiájából. Galton úgy vélte, hogy hasonlóan a növények vagy haszonállatok nemesítéséhez, az emberi fajt is „fejleszteni" lehet. Elképzeléseit „fajkutatók" egész csoportja vitte tovább. Geoffrey Field a következőket írta róluk:

Kutatók serege kezdett munkába. A markukban bonyolult kalibráló körzőket, koponyamérő eszközt, spirometert és más, különféle űrtartalommérő műszert szorongatva az anatómiai vizsgálatokat is megszégyenítő elszántsággal szétszéledtek a vidéken, lemérték a koponyák súlyát, megvizsgálták a csontokat, osztályokba sorolták a haj és a szem színét, a bőr árnyalatait, és megmérték az emberek orrát, fülét, fejét, valamint testfelépítésük összes jellegzetességét. Az így felhalmozott adatmennyiségből átfogó faji rendszertant hoztak létre.

Az ilyen kutatók hamarosan már „biztosra vették", hogy az emberek bőrének színe „meghatározza a biológiai értéküket, felsőbbrendűségüket". Úgy vélték, hogy „egyértelműen" a fehér faj a „legéletrevalóbb". A sötét bőrűeket „gyengébbnek" tartották. Azon túl, hogy a bőr színét teljesen ésszerűtlen módon a minőség alapvető tényezőjévé tették meg, a „faji kérdéssel foglalkozó tudósok" azt is kijelentették, hogy egyes tulajdonságok, például a bátorság, a versenyszellem vagy az önmegvalósítás

képessége „kívánatos", míg „biológiai szempontból nézve" kellemetlen az önzetlenség, a kompromisszumkészség és az együttérzés. Ez a filozófia jól tetten érhető a korszakban népszerű egyik mondásban: „a gyengéket falhoz állítják."

Galton úgy vélte, hogy rá kell venni a „legrátermettebbeket" arra, hogy gyerekeik legyenek, míg a „kevésbé életrevaló" embereket határozottan el kell tántorítani a gyermekvállalástól. Szükség esetén még úgy is, hogy erővel sterilizálják őket. Galton barátja, Karl Pearlson szerint a nemzetek „szerves egészet" alkotnak, és csak abban az esetben maradhatnak fent, ha az őket alkotó emberek „a legrátermettebbek közül" kerülnek ki. Könyörtelenül fel kell számolni az osztályellentéteket, és ezek helyére egy olyan szocialista állam lépjen, amelyben mindenki együttműködne a köz javára. Pearlson elméletét hamarosan „nemzetiszocializmus" néven emlegették. Hasonlóan Galton nézeteihez, igen nagy mértékben befolyásolta a náci „fajkutatókat".

Településarcheológia

Gustaf Kossinna elméleteiben egyaránt tetten érhető az áltudomány és a fajelmélet. A korszak egyik leghíresebb őstörténészeként hozta létre az úgynevezett „településarcheológia" nevű tudományt. Kossinna úgy vélte, hogy a legelső árják a mai Schleswig-Holstein térségében élő északnémetek voltak.

Településarcheológiájának elmélete szerint az adott területen az ásatások során feltárt tárgyak megmutatják az ottani lakosság etnikai összetételét. Kossinna szerint „a világosan körülhatárolható régészeti kulturális területek egyértelműen megfelelnek az adott térséget benépesítő népek vagy törzsek elhelyezkedésének". Nem csupán abban hitt, hogy valamennyi német nyelvű népre ugyanaz az egységes nemzeti azonosság jellemző, de ezen továbbmenve azt állította, hogy jogszerűen minden olyan terület a németeket illeti meg, ahol valaha is az őseik éltek.

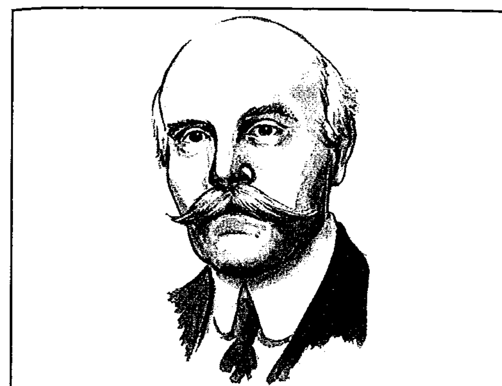
Nemcsak azt hangoztatta, hogy az árják minden más fajnál felsőbbrendűbbek, de arról is beszélt, hogy az eredeti árják valójában németek voltak. Elméletei szerint az ókori világ története lényegében arról szólt, hogy a németek megajándékozták a civilizációval az alacsonyabb rendű fajokat. Feltételezése szerint a kultúra fejlődésében kulcsszerep jutott annak a folyamatnak, amikor a fejlettebb népek továbbadják elképzeléseiket, mintáikat a náluk kevésbé fejletteknek, amikor a népcsoportok kapcsolatba kerülnek egymással. Kossinna szerint a magasan fejlett kultúra az északi népekből kiindulva terjedt szét.

Minden más nép történelménél többre becsülte a németek múltját. Kijelentette, hogy „a germán népek, ellentétben a rómaiakkal, és mostanában a franciákkal, sosem pusztították el a kultúrát". Ehelyett éppenséggel azt állította, hogy a görögök és a rómaiak az Európán keresztülvándorló germánoktól kapták a civilizációjukat.

A hagyományos történelemtudomány radikális átdolgozása, a német *völkisch* imperializmus támogatása a nácik körében hihetetlenül népszerűvé tette Kossinna nézeteit, aki cseppet sem meglepő módon Hitler elszánt támogatói közé tartozott. Rosenberg és Himmler is egyaránt Kossinna befolyása alá került. Nagy hatást gyakorolt rájuk a dicsőséges német múltat magasztaló, faji alapú mitológiája.

Madison Grant és az északi ábrándok

A „fajelméletre" mások is hatottak. Tisztában kell lenni azzal a ténnyel, hogy akkoriban az effajta elképzelések nem csupán intellektuálisan elfogadható elméletnek számítottak a nyugati világban, de számos országban aktívan megpróbálták alkalmazni is őket. Az Egyesült Államokban két olyan „gondolkodó" – Madison Grant és Margaret Sanger – is működött, akik nem csupán közvetlen módon befolyásolták Hitler fajelméletét, de saját hazájukban rabokat, afrikai származású amerikaiakat és nőket kísérleti nyúlként felhasználva számos „programmal" és „kísérlettel" próbálták meg bizonyítani az elméleteiket.

Madison Grant amerikai jogász és író nevét eugenikai és környezetvédő tevékenysége tette közismertté.

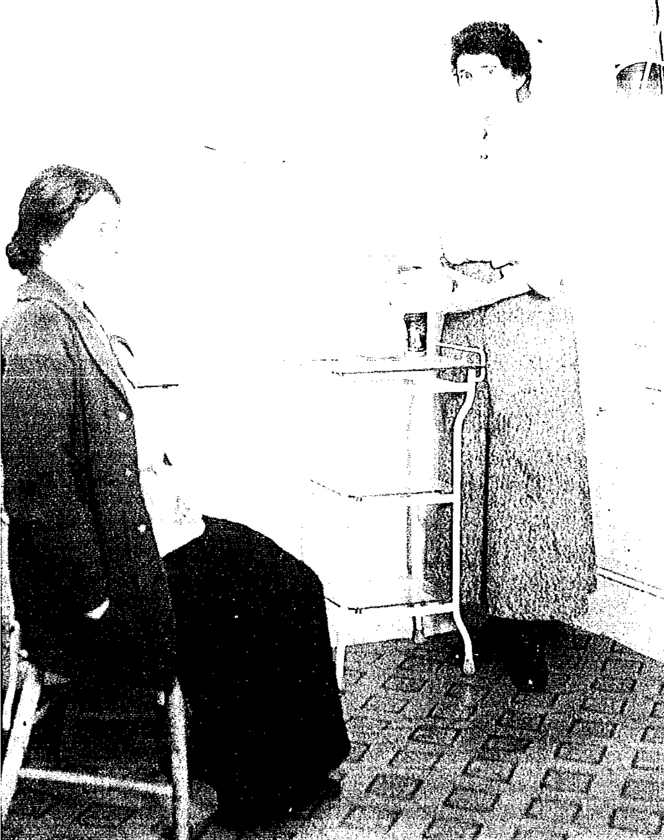
Grant nevét mindenekelőtt 1916-ban megjelent könyve, az *Egy nagy faj hanyatlása* tette híressé. Kossinna elméletei nagymértékben befolyásolták Grantot, aki faji vonalak mentén próbálta értelmezni a történelmet és az antropológiát. Kijelentette, hogy a civilizációk felbukkanásával és megszilárdulásával kapcsolatban a faj a döntő tényező. Az általa északi fajnak nevezett csoport ajándékozta meg kultúrával a világ többi részét.

Grant azt követelte, hogy határozottan válasszák el egymástól a különböző fajok tagjait. Az alacsonyabb rendű embereket gettókba kívánta zárni, és végső soron „az értéktelen fajtípusok" megsemmisítésére törekedett. Ezt írta:

> *Csupán száz esztendőre volna szükség az egész problémakör teljes körű megoldásához, ha bevezetnénk a kiválasztás szigorú rendszerét. Megsemmisítenénk a gyengéket és az életképteleneket, más szóval a társadalom söpredékét. Ez egyben lehetővé tenné számunkra, hogy megszabaduljunk a börtöneinket, kórházainkat és elmegyógyintézeteinket megtöltő nem kívánt elemektől. Az ilyeneket életük végéig táplálja, taníttatja és védelmezi a közösség. Az államnak ugyanakkor gondoskodnia kell arról, hogy az alkalmatlan egyéneket sterilizálva megakadályozza a szaporodásukat. Ha nem ezt tenné, akkor a rosszul értelmezett érzelmességtől elvakulva csupán megátkoznánk az eljövendő nemzedékeket. Az egész problémának a sterilizálás jelenti a gyakorlatias, könyörületes és elkerülhetetlen megoldását. Széles körben lehet alkalmazni a módszert. Felszámolhatjuk a szociálisan értéktelen elemeket, kezdve a bűnözőkkel, a betegekkel és az őrültekkel. A kört folyamatosan bővíteni lehet. Ugyanez vár az úgynevezett gyengékre is, akiket nem hívunk korcsoknak, és talán végső soron ez lesz az értéktelen faji típusok sorsa is.*

Grant nem csupán azt jelentette ki, hogy az emberfajták közül a fehér a legmagasabb rendű, de ezenfelül még azt is megállapította, hogy a fehérek között három alcsoport különböztethető meg egymástól. A csoportok közül Észak-Európa őshonos népeit tartotta a legtöbbre. Utánuk az Európa déli részén, a Közel-Keleten és az Észak-Afrikában élő földközi-tengeri népeket sorolta. Grant rangsorában csupán legalul jutott hely az alpesi népeknek, Közép-Európa és Nyugat-Ázsia lakóinak. Az amerikai tudós azt gondolta, hogy az északi népek eredeti hazája Lengyel- és Oroszország, valamint Németország keleti térsége lehetett. Innen indultak ki, amikor gyarmatosították Skandináviát.

Az északi népeket „a katonák, tengerészek, kalandorok és felfedezők, de mindenekelőtt az uralkodók, a szervezők és az arisztokraták fajaként" írta le. Ezzel szemben az alpesiek mindenekelőtt „jobbágyként viselkedtek". A németek egy része

A sarokban álló amerikai nővér, Margaret Sanger a születésszabályozás és a szexuális felvilágosítás aktivistája volt. Ezenfelül az eugenika fontos támogatói közé sorolták.

gúnyos mosollyal jegyezte meg, hogy sajátos módon Hitler a megjelenését tekintve éppenséggel az alpesi népcsoportba tartozott.

Bár a náci vezető külseje cseppet sem felelt meg saját faji eszményképeinek, Hitler megszállottan imádta az effajta, faji alapú mitológiát. Grant elképzelései futótűzként terjedtek el a *völkisch* német gondolkodók között, akik többsége azonban – Rosenberg kivételével – nem északinak, hanem árjának nevezte a felsőbbrendű faj tagjait. Hitler szüntelenül visszhangozta propaganda-hadjáratai során Grant egyik fontos állítását, mely szerint az északi népek „faji öngyilkosságot" követtek el, amikor összeálltak az alacsonyabb rendű fajokkal, és megengedték nekik, hogy túlszaporodják az árjákat. Hitler olyan nagyra tartotta Grant munkásságát, hogy kancellárrá választása után az *Egy nagy faj hanyatlása* volt az első olyan nem német könyv, amelynek a nácik elrendelték a kinyomtatását. Hitler levelet írt Grantnak, és közölte vele, hogy „az ön könyve az én bibliám".

Margaret Sanger és a fajegészségtan

Napjainkban Margaret Sanger nevére mindenekelőtt azért emlékeznek, mert a születésszabályozás elszánt támogatója volt. Ellentétben Granttal, akinek az elképzeléseit már rég nem veszi senki sem komolyan, Sangert valósággal szentként tisztelik, és a feminizmus egyik ikonjává vált. Nagyjából ugyanazt az utat járta be, mint Lydia Gottschewski náci feminista, akit napjainkban elsősorban „német politikai aktivistaként" tartanak számon. Kétségtelen *tény*, hogy Sanger elszántan támogatta a születésszabályzást, ám közben vállvetve küzdött Grant és más fajkutatók oldalán. Lenézte a fekete bőrű embereket, és mindenekelőtt azért javasolta a fogamzásgátlást, mert úgy vélte, hogy ily módon „elősegíthető az, hogy a faj megszabaduljon az életképtelen egyénektől". Szilárdan hitte, hogy a gyenge minőségű tenyészállomány szaporodásának megakadályozásával javulni fognak az emberiség öröklött tulajdonságai, hiszen így fokozatosan kiiktathatók a sérült gének.

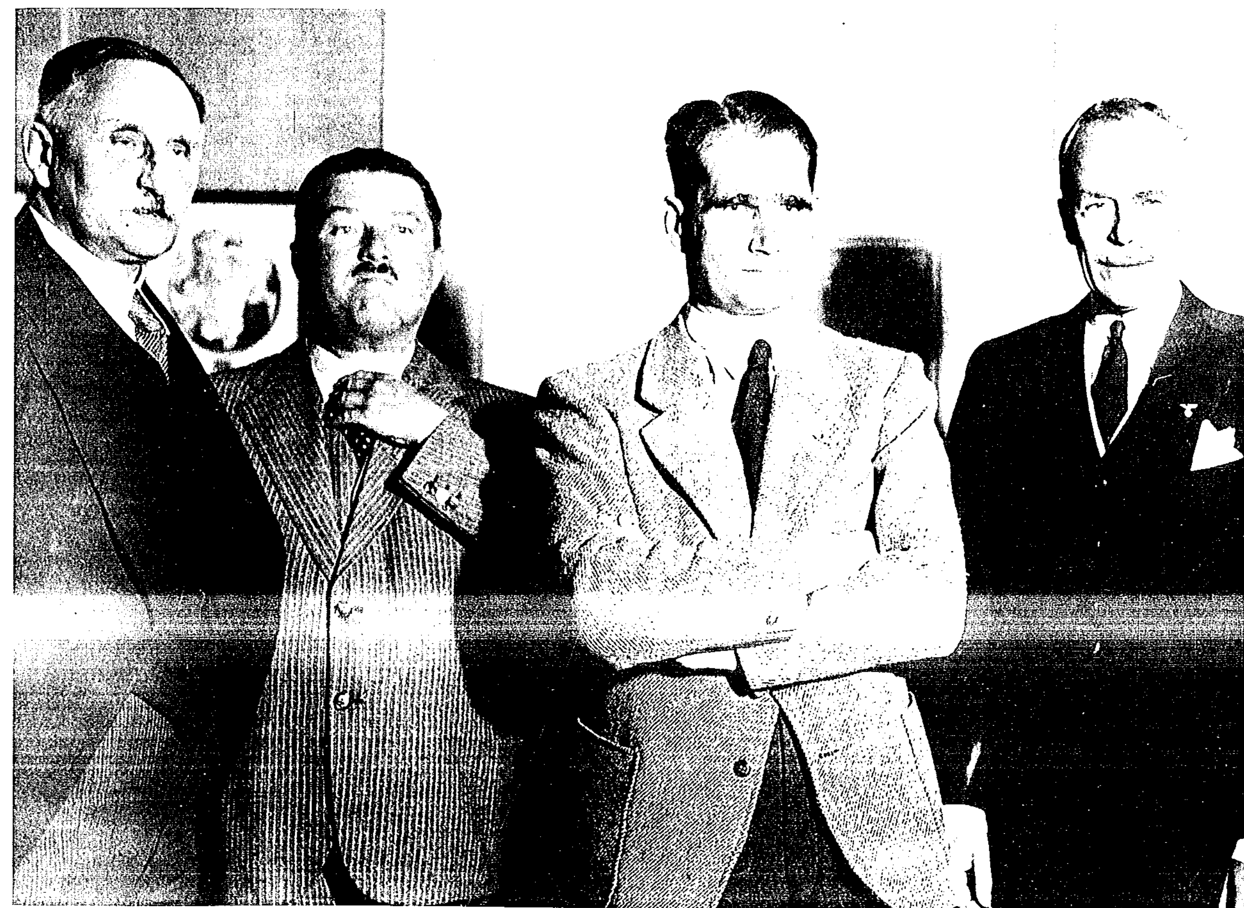
Célkitűzései végrehajtása érdekében Sanger a bevándorlás szigorú ellenőrzését, a terhességszabályozás aktív támogatását, és a nem életrevaló egyedek kötelező sterilizálását javasolta. Ugyanakkor viszont nem értett egyet azokkal, akik kényszerű eutanázia révén akarták megszabadulni a nem életrevaló embertársaiktól. Az emberölést ugyan elítélte, ám megszállottan helyeselte a „faj feljavítását", és elszántan meg akart szabadulni mindazoktól a bevándorlóktól, „akik állapota káros hatást gyakorolt volna a faj egészségére". Úgy vélte, hogy a világos bőrű emberek alapvetően magasabb rendűek sötétebb bőrű embertársaiknál. Egy levélben arról írt, hogy „a közvélemény nem tudhatja meg azt, hogy mi a néger lakosság megsemmisítésére készülünk". Angela Davis amerikai fekete emberi jogi aktivista rámutatott arra, hogy a fenti idézet, valamint számos más bizonyíték alapján Sanger elfogadhatónak tartotta, hogy feltűnés nélkül kiirtsanak egy egész embercsoportot, vagyis a fekete bőrű amerikaiakat.

Ilyen terveket még Angliában is megpróbáltak megvalósítani, igaz, csupán kisebb mértékben és jóval rövidebb időn át. Hitler megdicsérte Sanger tevékenységét, és bizalmasai körében arról beszélt, hogy többek között ez az amerikai nő inspirálta a végső megoldás elrendelésére. Bár a nácik az abszurditás és a brutalitás egészen új szintjére emelték a „fajelméletet", nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy a faji nézeteik alapvetően a korszakra jellemző, elterjedt előítéleteket tükrözték.

Geopolitika és a *Lebensraum*

A geopolitika áltudományát Sir Halford Mackinder brit író találta ki, amikor ideológiailag igazolni akarta a britek imperializmusát. Elképzelései népszerűvé váltak Németországban, ahol az egészet a feje tetejére állítva a német terjeszkedés alátá-

Karl Haushofer mellett Gerhard Wagner, a zsidók és a fogyatékosok halálba küldéséért és sterilizációjáért felelős náci doktorok vezetője áll Rudolf Hess és Zu Wied herceg társaságában (1935).

masztására használták. A geopolitika legjelentősebb német „szakértője" Haushofer volt. Ő alkotta meg a német katona- és külpolitika kulcskifejezésévé váló *Lebensraum* (élettér) szóösszetételt.

Talán meglepő, hogy bár olyan nemzet gyermeke volt, melynek megmaradása mindig is a tengerek feletti uralomtól függött, Mackinder elsősorban a szárazföldi hadviselésre összpontosított. Rendkívül sajátos és igencsak kétes módon értelmezve a történelmet, arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy a nyugati Rajnától keleten egészen Tibetig és Mongóliáig terjedő hatalmas földterület jelenti a világ „szívét", és aki ennek a területnek az ura, azé az egész világ. Mackinder szerint a nagy nemzetek kénytelenek voltak a lakosságuk lélekszámának folyamatos növekedése miatt új területeket meghódítani, mert csak így tudták elhelyezni birodalmuk új alattvalóit.

Haushofer még Mackindernél is durvább és egyszerűbb nézeteket vallott. Hess szilárd meggyőződése szerint a *Lebensraum* történelmi valóság volt, és minden másnál jobban befolyásolta Németország fennmaradását. Amikor Hitler és Hess börtönbüntetését töltötte, Haushofer meglátogatta őket, és felszította Hitlerben a geopolitikai stratégia iránti lelkesedés lángját.

A német külpolitika

A német egység kialakulása óta mindig is három eltérő irányzat létezett a követendő külpolitikával kapcsolatban. Dacára annak, hogy három háborút is sikerült megnyernie, Bismarck a békés külpolitika híve volt. Rendkívül fontosnak tartotta, hogy hazája Oroszország barátja legyen. Ráadásul legcsekélyebb mértékben sem érdekelte a további területi terjeszkedés sem Európában, sem pedig a tengerentúlon. A második elképzelés legjelentősebb képviselője Bismarck utódja, Leo von Caprivi kancellár volt. Ő a tengerentúli német terjeszkedést pártolta, és azt akarta, hogy a nemzet gyarmatokat szerezzen. A harmadik megközelítési mód legismertebb képviselője, Theobald von Bethmann-Hollweg az első világháború kitörésekor állt kancellárként Németország élén. Ő a keleti terjeszkedést támogatta, és azt akarta, hogy Oroszországtól, valamint a kelet-európai országoktól szerezzenek területet.

Hitler a külpolitika területén Bethmann-Hollweghez állt közel. Nem igazából érdekelte az afrikai és ázsiai német gyarmatok visszaszerzése. Ezeket a versailles-i szerződés után veszítették el. Elszántan arra készült, hogy jókora területet ragadjon el Oroszországtól, és egész Kelet-Európa új ura legyen. Megszállott hozzáállása azt jelentette, hogy elkerülhetetlen volt a háború a Szovjetunióval. A kétéves német–szovjet megállapodás is csupán taktikai húzás volt, nem pedig – ahogy azt a német külügyminisztérium legtöbb vezetője remélte – az őszinte irányváltás jele.

Kancellárrá választása után Hitler jelentős összegű közpénzt bocsátott Haushofer Geopolitikai Intézete rendelkezésére. Haushofer a Münchenben működő kutatóközpontot más nemzetek erősségeinek és gyengeségeinek feltérképezésére használta. Elkészítette a vezető politikai és katonai személyiségek mélypszichológiai elemzését, de még az eltérő éghajlati viszonyokat is tanulmányozta. Több mint ezer történészt, pszichológust, meteorológust, közgazdászt, fizikust, földrajztudóst és katonai szakértőt alkalmazva elemeztette ki az intézet által összegyűjtött adatmennyiséget.

Haushofer geopolitikai jóslatai

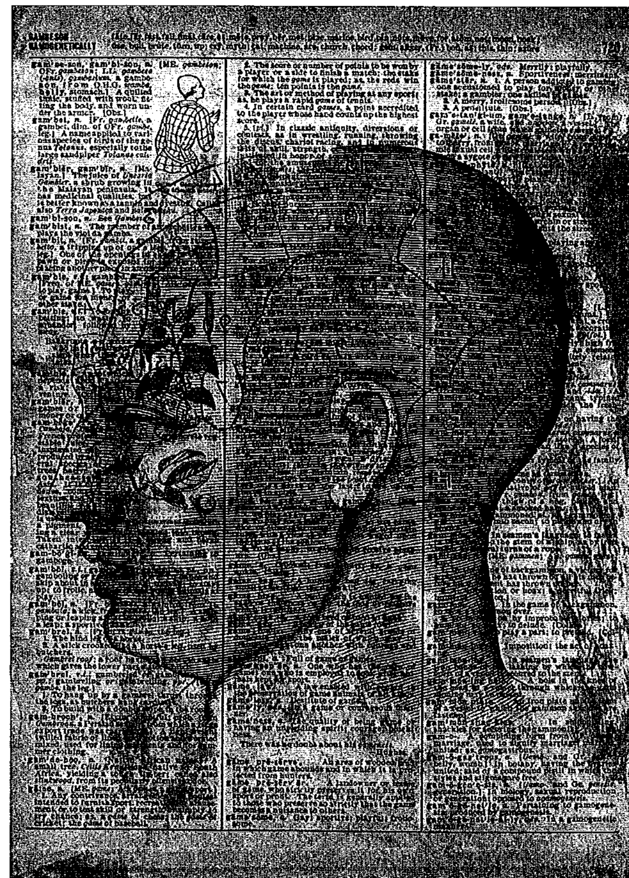
A fenti kutatások eredményeire támaszkodva Haushofer tanácsokat adott Hitlernek a „megfelelő lépésekkel" és azok várható következményeivel kapcsolatban. 1938-ban a hadsereg vezetői biztosra vették, hogy Anglia és Franciaország hadba lép Csehszlovákia miatt. Haushofer azt bizonygatta Hitlernek, hogy a nyugati hatalmak passzívak maradnak. 1939-ben a tábornokok nem kételkedtek abban, hogy a német harckocsik elakadnak a sárban, ha megtámadják Lengyelországot. Haushofer közölte Hitlerrel, hogy nem fog esni az eső, és Lengyelország 18 nap leforgása alatt térdre kényszerül. Ugyanebben az évben a tábornokok azt akarták, hogy azonnal rohanják le a franciákat. Haushofer tanácsára Hitler mindaddig várt, míg a vereségről suttogó német propaganda teljesen át nem járta a francia nemzetet. A főtisztek Norvégia megtámadása ellen beszéltek. Haushofer viszont garantálta Hitlernek, hogy a németek könnyű győzelmet aratnak.

Haushofer rendkívül furcsa kifejezésekkel ajánlotta másoknak a geopolitikai gondolkodásmódot. Olyanokat mondott, hogy „az óceánszerű nemzetek szinte már telepatikus érzékenységgel reagálnak a külföldi veszélyekre". Ezenfelül „a geopolitika démoni szépségéről" beszélt, ami miatt számos megfigyelő eszelősnek vagy a „világtörténelem egyik legnagyobb szélhámosának" tartotta. A színfalak mögött is tájékozódó megfigyelők azonban egészen másként ítélték meg. Hans Weigert a következőket írta 1942 júliusában:

> *Nincs nagyobb elismerés egy politikai író számára, mint ha „amerikai Haushofernek" nevezik. A kollégáink az USA minden részén sietve hozzák létre a maguk „geopolitikai intézeteit".*

Fiziognómia és frenológia

A fajelmélet és a geopolitika alapvető abszurditása ellenére is átlátható, hogy mire lehetett felhasználni őket egy totalitariánus rezsim szolgálatában. Érdemes megvizsgálni, hogy a nácik Németországában miért tűrtek meg vagy éppen támogattak számos más áltudományt is. A fiziognómia és a frenológia újjászületését és elfogadását valószínűleg azzal lehet megmagyarázni, hogy legalábbis felszínesen nézve könnyedén beilleszkedtek a „fajelmélet" gondolatrendszerébe.

A nácik nagyon hasznosnak találták a frenológiát. Egy egész fajt alacsonyabb rendűnek bélyegeztettek meg az után, hogy néhány mintául szolgáló polgáron méréseket végeztek el.

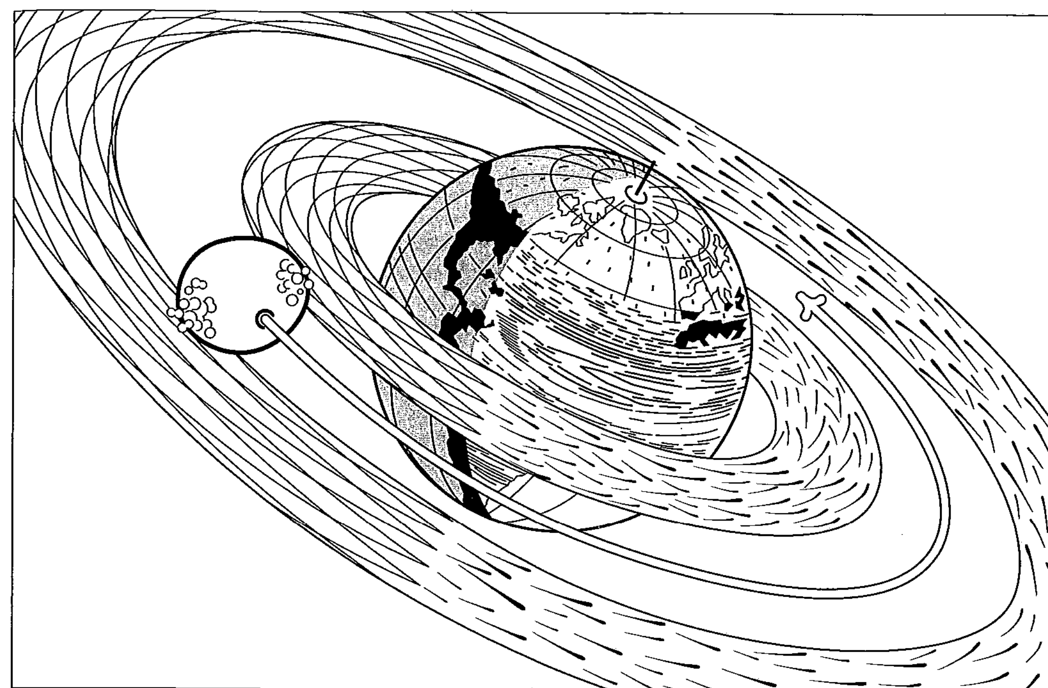
A fiziognómia nem annyira irracionális, mint a nácik támogatását élvező legtöbb más áltudomány. Úgynevezett szakértői állítólag képesek voltak az emberi arc formájából és kifejezéseiből, valamint a testbeszédből meghatározni egy ember jellemét. Az ilyesmi alapvetően intuitív folyamat. A 18. század során Johann Kaspar Lavater svájci író megpróbálta kialakítani e tudományág szigorú rendszerét. Egy ideig őt tekintet-

ték a téma legelismertebb szaktekintélyének. Lavater rendszere egyre bonyolultabbá vált. Megpróbált minden parányi arcvonásnak, a testbeszéd valamennyi elemének jelentést adni. Az egész annyira nehezen használható lett, hogy a módszer kiment a divatból. A fiziognómia újjászületése Himmler miatt következett be. A náci vezető felkarolta és oktatni kezdte a rendszert az SS legénysége számára. A „faji hovatartozást" „ellenőrizhették" vele.

Hanns Hörbiger osztrák mérnök találta fel a még ma is használatos, súrlódásmentes acél tányérszelepet. 1912-ben *Glaciális kozmogónia* című könyvében mutatta be a világjégelméletet.

Ugyanez volt igaz a frenológiára nézve is. Ennek a „tudománynak" nem volt semmilyen valós alapja sem. Művelői azt állították, hogy egy ember „jelleme" és életszemlélete megállapítható a fején lévő kitüremkedések alapján. A koponya minden egyes kitüremkedéséhez hozzárendeltek egy meghatározott jellemvonást. Még a „szakértők" sem tudtak megegyezni abban, hogy hány ilyen alakzat van az emberi fejen. A kitüremkedések számát 33 és 37, sőt néha 40 közöttinek becsülték. A feltételezések minden alapot nélkülöztek. Frenológiával hamarosan már csak az okkult tudományok alvilágában foglalkoztak. Himmler ott bukkant rá, majd újjáélesztette, és az „elveit" megtanította az SS-nek.

A VILÁGJÉGELMÉLET

Hanns Hörbiger „glaciális kozmogóniája" rendkívül nagy hatást gyakorolt Hitlerre, Himmlerre, Rosenbergre és számos más náci vezetőre. Ezt a befolyásos áltudományt *Welteislehre* (világjégelmélet) néven is ismerték. Abból az alapvető elképzelésből indult ki, hogy a világegyetem nem más, mint a tűz és a jég örökös küzdelme. Hörbiger szerint a Holdat tömör jég alkotta. Valamikor a Naprendszeren kívülről érkezett, és nagyjából Kr. e. 11 000 táján fogta be a Föld gravitációs ereje. Úgy vélte, hogy korábban még legalább egy másik holdunk is volt, ám ez rázuhant a bolygónkra. Hörbiger elmélete szerint jelenlegi Holdunk „befogása" miatt születhettek meg a Biblia által említett „óriások". Úgy vélte, hogy az előző hold lezuhanása okozta az özönvizet, és ugyanekkor pusztult el Atlantisz is.

Hörbiger mérnökként tevékenykedett, amikor kidolgozta a glaciális kozmogónia alapelveit.

Hörbiger világjégelmélete nagyon tetszett az SS-*Ahnenerbe* meteorológiai részlegét vezető Hans Robert Scultetusnak, aki úgy vélte, hogy az elméletre alapozva lehetőség nyílik az időjárás hosszú távú előrejelzésére.

Egy alkalommal szemtanúja volt annak, ahogy a folyékony acél kiömlött a hóra. Jókora kráter keletkezett az ezt követő vad robbanás után. A mérnök abban a pillanatban megértette, hogy a világegyetem is egy hasonló folyamat révén jött létre. A kozmikus jég találkozott a rendkívül magas hőséggel.

Elmélete szerint valamikor egy óriási jégtömb ütközött össze a Nappal. Ez olyan robbanást eredményezett, aminek még ma is érezhetőek a hatásai. A történelem nagy eseményei, az özönvíz, Atlantisz elsüllyedése és a jégkorszak is végső soron a jég és a tűz ősi küzdelmére vezethetők vissza. A bolygónkon élő, eltérő etnikai csoportokról is azt gondolta, hogy azok a fenti katasztrófák hatására alakultak ki.

Atlantisz és a glaciális kozmogónia

A német Atlantisz-szakértők egyre jobban hajlottak arra, hogy a földrész elsüllyedését Hörbiger elméletével magyarázzák. Lassacskán külföldi tudósok is átvették. Angliában a druida Lewis Spence elképzelhetőnek, bár eléggé valószínűtlennek tartotta, míg Hans Bellamy és Peter Allan teljes mértékben átvették az elméletet. Könyvek hosszú sorával népszerűsítették Hörbiger glaciális kozmogóniáját.

A német mérnök és tanítványai biztosra vették, hogy a gleccserek Földünk előző holdjának lezuhanása miatt olvadtak meg, és az ezt követő özönvíz egy hatalmas szökőárral elsöpörte Atlantiszt. A jégkorszak elpusztította az árják Atlantiszát, a valaha is létező legcsodálatosabb földi civilizációt. Napjaink emberisége éppen csak hogy elkezdte visszaszerezni az elsüllyedt földrész elveszett csodáit.

Hitler többször is kijelentette, hogy hisz a világjégelméletben. Himmler nem csupán elfogadta ezt a rendszert, de lelkesen terjesztette a tanításait.

1941-ben a Hörbiger elveit valló „időjárás-előrejelző" szakértők enyhe telet ígértek. Ennek következtében a Szovjetuniót lerohanó német csapatok nem kaptak téli öltözéket.

Arra kérte Kisst, hogy etiópiai útja során ne csak az elveszett frigyládát, de a kozmikus jég nyomait is keresse. Az *Ahnenerbén* belül felállított, önálló részleg foglalkozott az időjárás előrejelzésével. Tevékenységük alapja a kozmikus jég elmélete volt. Himmler megakadályozta, hogy bárki is nyíltan kritizálja Hörbiger nézeteit. A többi náci vezetőt valósággal elhalmozta a vonatkozó „szakirodalommal". Megparancsolta a Nanga Parbatot megmászó német hegymászóknak, hogy kísérleteket elvégezve bizonyítsák be az elmélet igazát. 1937-ben egy zsebkönyvet bocsátott ki az SA vezető tagjai számára. A következő félelmetes mondatot találjuk benne: „A relativitás elmélete úgy viszonyul Hörbiger glaciális kozmogóniájához, mint a Talmud az Eddához." Hitlert annyira lenyűgözte a világjégelmélet, hogy az osztrák mérnököt Kopernikuszhoz hasonlította. 1942-ben kijelentette, hogy a háború után csillagvizsgálót építtet Linzben Hörbiger számára.

Az elmélet katasztrofális következményekkel járt a nácikra nézve. 1941-ben a Hörbiger elveire hagyatkozó „időjárási szakemberek" garantálták, hogy nem lesz kemény a tél. Ez azzal a következménnyel járt, hogy a Szovjetuniót lerohanó német csapatok nem kaptak téli ruhát. Az alapvető tévedés rengeteg életbe került. A háború későbbi időszakában a németek többször is félbehagyták a rakétáik továbbfejlesztését, mivel Hörbiger hívei attól tartottak, hogy ezek a fegyverek felboríthatják a „tűz és a jég kényes egyensúlyát". Bár a glaciális kozmogónia semmilyen hasznot nem hajtott, a nácik mégis elképesztően sok közpénzt pocsékoltak el rá. Az elmélet erősen befolyásolta a háború menetét. Hihetetlen, hogy egy olyan korszerű technológiát használó állam, mint Németország, elfeledkezett természettudományos múltjáról, és az ütődött elmélet hipnotikus hatása alatt hagyta, hogy ilyen sületlenségek befolyásolják a legfontosabb katonai döntéseket.

Az üreges Föld elmélete

Egy másik, még az előbbieknél is abszurdabb áltudományos elméletet nemcsak Göring, de a német hadiflotta is elszántan támogatott. Abból indultak ki, hogy bolygónk belül üres, és emberek élnek a belső gömbhéjon. A középpontban pedig egy „fantom világegyetem" létezik. Úgy vélték, hogy a föld alatti világba az Északi- és a Déli-sark „átjáróin" lehet lejutni. Ez a fantasztikus elképzelés nagyon is jól illett a Vril Társaság és más vezető nácik okkult nézeteihez.

Két alkalommal is pénzt pocsékoltak arra, hogy kísérletekkel bizonyítsák be a belül üreges Föld létezését. Először a Magdeburg-projektre került sor. Többször is rakétákat lőttek ki. Az elmélet szerint, ha ezek a rakéták a belső űrt átszelve, a Föld túlsó oldalán zuhantak volna le, akkor ezzel „bebizonyították volna", hogy bolygónk belül üreges.

Az egymást követő próbák teljes kudarccal végződtek. A rakéták egy része rögtön, a kilövés után lezuhant, míg mások elrepültek és nyomtalanul eltűntek.

Még a sikertelenségek sorozata sem akadályozta meg Göringet és a hadiflottát abban, hogy folytassák a további „kutatásokat". Az elképesztő elméletre támaszkodva próbálták meg megtalálni a rejtőzködő brit hadiflottát.

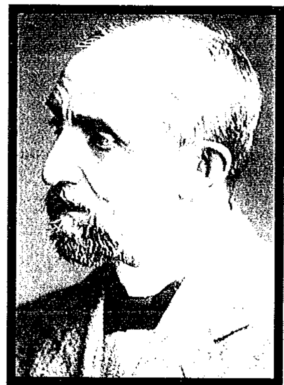
1942-ben tízfős kutatócsoportot küldtek Berlinből Rügen szigetére. Vezetőjük az infravörös sugarak szakértője volt. Abból indultak ki, hogy az üreges Föld ívelése lehetővé teszi a brit hadihajók lefényképezését, hogyha a fényképeket 45 fokos szögben készítik el.

Természetesen ez a kísérlet is kudarccal végződött. Hitlernek elfogyott a türelme. Rosenberg már korábban is „a világűr értelmezésére tett teljesen tudománytalan" kísérletként bélyegezte meg az üreges Föld elméletét. Még Göring támogatása sem akadályozhatta meg az elmélet betiltását. Az üreges Föld híveit koncentrációs táborba küldték.

AZ ÁRJA FIZIKA

Az úgynevezett „árja fizika" elképzelései nem voltak – a kozmikus jég és az üreges Föld elméletéhez hasonló módon –, teljességgel irracionális nézetek. Az utóbbi két elmélet mellett kardoskodó háborodottakkal és sarlatánokkal szemben az árja fizika támogatói között néhány első osztályú tudományos gondolkodót is lehetett találni.

Az árja fizika gondolata az első világháború idején merült fel. Fontos szerepet játszott benne a relativitás elméletének és számos esetben a kvantumfizikának az elutasítása. Az árja fizikusok azt állították, hogy a két elméletet nem bizonyította semmi, illetve hogy a természeti jelenségeket a klasszikus, Newton-féle fizika törvényeivel is meg lehet magyarázni.

Philipp Lenard volt az „árja fizika" egyik ismert képviselője.

Az árja fizika két legfontosabb képviselője Philipp Lenard és Johannes Stark volt. Mind a ketten kiváló természettudósok voltak, és számos esetben meggyőző érvekkel kritizálták a fizika világában felbukkanó, új elgondolásokat. Bár mind több bizonyíték merült fel arra, hogy az árja fizikusok tévednek, továbbra is elutasították az új elméleteket, és a kételkedésük dogmává merevedett.

Néhány árja fizikus hajlandó volt elfogadni a kvantumfizikát, és olyanok is akadtak közöttük, akik nem zárkóztak el teljesen a relativitáselmélet bizonyos elemeinek elismerésétől, ugyanakkor határozottan elutasították az elmélet teljességét. A hagyományos és az új fizika határvonalán mozgók legismertebb képviselőjének Rudolf Tomaschek számított. Úgy vélte, hogy a Merkúr pályájának meghatározása, valamint Arthur Eddington napfogyatkozással kapcsolatos kísérletei a legcsekélyebb mértékben sem támasztják alá Einstein elméletét, mivel más módon is magyarázatot lehetett volna adni a különféle jelenségekre. Tomaschek megpróbált úgy tenni, mintha Einstein munkássága nem is létezett volna. Arra törekedett, hogy alternatív értelmezési módokat nyújtson a relativitás elméletének létrehozásához vezető tudományos problémákra. A kimagaslóan tehetséges, ám igencsak régi vágású fizikusnak tartott Starkot mindig is a szélsőséges német nacionalisták közé sorolták. Úgy tűnik, hogy antiszemitizmusát személyes okokra lehet visszavezetni. Már 1915-ben összetűzésbe került egy vetélytársával, Arnold Sommerfelddel, amikor a rivális fizikus tanítványa nyerte el azt a professzori állást, amire Stark is vágyott. A vesztes azonnal arról beszélt, hogy Sommerfeld „zsidó és proszemita ismeretségi köre" összefogott ellene, hogy megakadályozzák a kinevezését.

1920-ban Stark fizikai Nobel-díjat kapott munkásságáért. Kihasználva, hogy így jelentős mértékben megnövekedett a tekintélye, azonnal harcba szállt az úgynevezett „modern fizika" ellen. A professzor antiszemitizmusa mindvégig személyes jellegű maradt. Nem ideológiák vezérelték, hanem le akart számolni mindazokkal a tudósokkal, akikkel korábban vitába keveredett. Nem támadott valakit pusztán azért, mert az illető zsidó volt. Legmaróbb gúnnyal mindenekelőtt azokat az „árja" tudósokat bírálta, akik támogatták Einstein nézeteit.

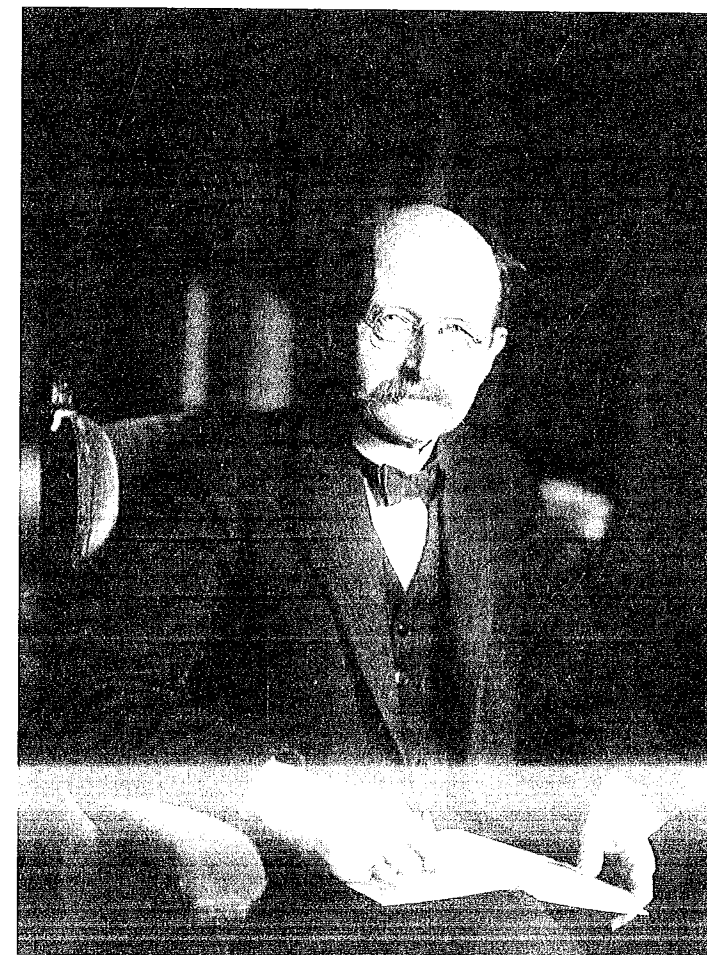
Az árja fizikusok mozgalmának létrehozása egy 1920-as előadás-sorozatra vezethető vissza. A rendezvényre Berlinben azért került sor, hogy megcáfolják a relativitás elméletét. Válaszul Einstein egy berlini újságban jelentetett meg egy cikket. Antiszemitizmussal vádolta meg ellenfeleit, és a nyilvánosság előtt kritizálta Lenardot. Meggondolatlan lépése nem volt helyénvaló, mivel Lenard korábban sem támadta személyesen Einsteint. Nem tett antiszemita megjegyzéseket, ráadásul pedig nem is vett részt a berlini előadás-sorozaton.

Mivel Einstein zsidó volt, a nácik nem ismerhették el a zsenialitását. Arra biztatták a Philipp Lenardhoz hasonló tudósokat, hogy indítsanak támadást Einstein és relativitáselméletének támogatói ellen.

Kettőjük ellentéte gyorsan elmérgesedett. Lenard ettől kezdve antiszemita szólamokkal támadta Einsteint és a relativitáselmélet támogatóit is. Amikor nagy vetélytársuk 1922-ben megkapta a Nobel-díjat, Stark és Lenard is valósággal őrjöngött. Stark abban az évben jelentette meg a relativizmus elméletét és a kvantumfizikát egyaránt „dogmatizmussal" vádoló művét, a *Német fizika jelenkori válságát*. Azt is Einstein szemére vetette, hogy a tételeit ismeretterjesztő előadások és újságcikkek által próbálja népszerűsíteni, ahelyett, hogy a tudósok világában maradva tudományos munkákat adna közre.

Lenard fanatikus antiszemitává vált. Tőle eltérően Stark lényegesen opportunistább módon

Max Planck 74 éves volt, amikor a nácik hatalomra jutottak. Alapvetően kerülte velük az összetűzést, miközben sosem fogadta el azt, ahogy korlátozni próbálták a természettudományokat.

Max von Laue megúszta a támadásokat, amikor Einsteinről és a kvantumfizikáról tartott előadásokat.

viselkedett és mindenekelőtt a személyes rosszindulat vezérelte. Ha vitába keveredett egy tudóssal, akkor ellenfelét azonnal zsidónak vagy „fehér zsidónak” titulálta. 1923-ban nyíltan kiállt a nácik mellett, és felkereste Hitlert a börtönben. Már egész korán a náci párt tagja lett. Hamarosan „zsidó fizikaként” becsmérelte a relativitáselméletet. Amikor a nácik magukhoz ragadták a hatalmat, Lenard és szövetségese, Stark is úgy vélte, hogy nézeteiket most már rákényszeríthetik a tudományos közvéleményre. Stark szeretett volna a „fizika Führerévé” válni. Mind a ketten aktívan együttműködtek a zsidó tudósok visszataszító eltávolításában. 1937-re sikerült eltávolítaniuk valamennyi vezető beosztású, zsidó vetélytársukat.

Lenard és Stark a nácik támogatása ellenére is komoly ellenállásba ütköztek. Max Planck nagy hidegvérről tanúbizonyságot téve azt a látszatot keltette, mintha elfogadta volna „a német fizikát” és a „nemzetiszocialista alapelveket”, miközben komoly erőfeszítéseket tett a németországi természettudományok megóvása érdekében. Nem állt módjában megakadályozni a vezető beosztású zsidó tudósok eltávolítását, ám ennek ellenére sikerült elérnie, hogy a relativitáselmélet és a kvantumfizika továbbra is a német tudományos gondolkodás szerves részei maradjanak. Max von Laue Einstein közeli barátja volt. 1935 januárjában tartott előadást Einstein elméletéről, 1936 áprilisában pedig a kvantumelméletről beszélt. Dacára annak, hogy Stark és Lenard is „zsidó fizikának” bélyegezte meg a relativitáselméletet és a kvantumfizikát, von Lauét senki sem bírálta.

Stark és Lenard nem sokra ment, amikor megpróbáltak harcba szállni a relativitáselmélet „árja” támogatói ellen. Walther Bothe nyíltan támogatta Einstein elméleteit. Bár eltávolították az egyik állami egyetemről, Planck határozott támogatásának köszönhetően a magánszektorban továbbfolytathatta tudományos kutatásait.

Stark és Lenard darázsfészekbe nyúlt, amikor azt állították Werner Heisenbergről, hogy a „fehér zsidók” közé tartozik. A tudós ugyanis egy iskolába járt Himmlerrel. Az anyja megkereste a náci vezető anyját és nála tiltakozott. Heisenberg zaklatása azonnal véget ért. Ez a közjáték azzal az eredménnyel járt, hogy meggyengült Lenard és Stark befolyása. Az „árja” fizika lassacskán elvesztette a nácik támogatását. Himmler közölte Heisenberggel, hogy a háború után őt teszik meg a német fizikusok vezetőjévé. Hamarosan más tudósok is kiálltak a relativitáselmélet és a kvantumfizika mellett. A háború hajnalán nem Stark és Lenard, hanem éppenséggel Bothe, Heisenberg és Einstein számos más támogatója is azon kapta magát, hogy éppen ők támogatják a háborús győzelemre készülő német kormányt. A diadal érdekében a nácik csendben ejtették az „árja fizikát”.

Werner Heisenberg 1933-ban vette át a Nobel-díját Gustav svéd királytól. Bár Einstein támogatói közé tartozott, kénytelen volt kiszolgálni a nácikat.

Német matematika

Az „árja fizikusok” színre lépésével egyidejűleg jelentkezett egy Deutsche Mathematik (német matematika) nevű új mozgalom is. Tagjai legalább annyira vad antiszemiták voltak, mint a fizikusok, viszont jóval kevesebb ürügyet találtak a támadásokra. A relativitáselmélettel, de még a kvantumfizikával kapcsolatban is jogosan merültek fel kételyek vagy kérdések. A matematika tudományában viszont egészen más volt a helyzet.

A „német matematikusok” vezető szószólója az elismert matematikus, Ludwig Bieberbach 1933 előtt a legcsekélyebb tanújelét sem adta annak, hogy rokonszenvezett volna a nácikkal. Csupán a kedvező alkalommal élve „állt be” a nemzetiszocialista ideológia szolgálatába. Csak 1933 után hozta nyilvánosságra elméletét a „német matematikáról”.

Bieberbach nem kevesebbet állított, mint hogy az árják és a zsidók közötti etnikai különbségek miatt e két csoport teljesen eltérő matematikát fejlesztett ki. Ezt azzal magyarázta, hogy teljesen más „faji eredetre” támaszkodva alakultak ki „lélektani sajátosságaik”. Ezt a nyilvánvaló születlenséget bármilyen más társadalomban hangosan kiröhögték volna. A náci Németországra annyira jellemző, megszállott antiszemitizmus miatt azonban nagyra értékelték Bieberbach munkásságát.

Akárcsak az önmagának a német természettudományos Führer szerepét megálmodó Stark, Bieberbach is arra készült, hogy ő legyen a német matematikusok első számú vezetője. Próbálkozásai nem vezettek eredményre. Nem tudta maga alá gyűrni a matematikusokat. Ugyanakkor ennél lényegesen nagyobb sikert ért el, amikor megpróbálta elűzni a tudomány területén működő zsidó gondolkodókat.

A zsidó tudósok elleni kampány

1933. szeptember 30-ától a német természettudományi és matematikai szervezetek arra kényszerültek, hogy garantálják, külföldi levelező tagjaik között nincsen „fajilag tisztátalan” vagy „politikailag megkérdőjelezhető” személy. Az elképzelést Bieberbach nyújtotta be a német Oktatásügyi Minisztériumnak. 1936-ban sikertelenül próbált meg náci vezetőket erőltetni a Porosz Tudományos Akadémia élére.

Az Akadémiának továbbra is lehettek zsidó tagjai. 1937 januárjában nyílt támadás érte az intézményt a zsidó tagság miatt. Ezenfelül azzal is megvádolták, hogy ellenséges a nemzetiszocializmussal szemben.

1937 februárjában elrendelték, hogy az Akadémia számoljon be a „nem árja” tagjairól, mindenekelőtt a zsidókról.

A Porosz Akadémia 1937. március 1-jén tett eleget a „felkérésnek”. A tagok közül hárman voltak „nem árják”, egyikőjük pedig negyedrészben zsidónak számított. A társaság egyetlen levelező tagja sem volt zsidó, ám nem tudtak igazolást szerezni a külföldi tagok származásáról. Áprilisban egy jelentésben nyíltan hangot adtak aggodalmuknak. Attól tartottak, hogy a zsidó tagság kizárása miatt a külföldi tagok tömegesen fognak hátat fordítani az Akadémiának. Bieberbach nem volt haj-

landó aláírni ezt a dokumentumot. Az Oktatásügyi Minisztérium lényegesen rugalmasabbnak bizonyult. A megmaradt zsidó akadémiai tagokat lassan, fokozatosan késztették távozásra az esztendő folyamán. Kezdetét vette a német természettudományok és a matematika legszomorúbb fejezet.

Viktor Schauberger és az „élő víz"

A nácik idején Németországra rendkívül nagy hatást gyakorolt az osztrák Viktor Schauberger egyik irracionális és teljesen tudománytalan nézete. A férfi természettudományos elképzelései az okkultizmuson alapultak. Nem csoda, hogy felfigyelt rá Himmler, majd később Hitler is. Schauberger tehetséges erdészeti szakembernek bizonyult. Aggódva figyelt fel az erdők pusztulására és a vízszint változásaira. Ugyanakkor ezzel párhuzamosan egészen elképesztő, misztikus nézeteket vallott. Határozottan tagadta, hogy a H_2O vegyészeti képlettel le lehetne írni az „igazi" vizet. Ezt a folyadékot csupán „steril víznek" nevezte. Tulajdonságait összehasonlította az általa „élő víznek" nevezett folyadék jellegzetességeivel. Schauberger szerint a víz nem más, mint „földanyánk vére", és az erdőkben „születik". Kijelentette, hogy a hétköznapok során ismert víz csupán „éretlen" folyadék és hiányoznak belőle a legalapvetőbb jellegzetességek. Azt az álláspontot képviselte, hogy a víz csupán akkor tekinthető értékes folyadéknak, ha ásványi anyagokat, sókat és az útját szegélyező tavak állatait is magába fogadja.

Schauberger szerint a napfény káros a vízre nézve. Az a víz a legjobb minőségű, amelyik sötétben vagy legalábbis árnyékban folyik. Kidolgozta a saját elméletét. E szerint a vizek áramlását a „természetes örvények" szabályozzák. Nem kevesebbet állított, mint hogy ezen elméletre alapozva képes lesz Arkhimédész elméletét felülíró „centrifugális mozgást" létrehozni. 1929-től kezdve több szabadalmat is benyújtott egy „légturbinával", „a folyadékok és a gázok felemelésének folyamatával", valamint egy „hideg-meleg elven működő gépezettel" kapcsolatban.

1934-ben találkozott Hitlerrel. Erdő-, vízgazdálkodási és mezőgazdasági témákat vitattak meg. A megbeszélés látszólag semmilyen eredményre sem vezetett, ám amikor 1938-ban a nácik bekebelezték Ausztriát, Himmler az Anschluss után azonnal azt követelte, hogy Schauberger álljon az SS szolgálatába. Az osztrák kutató 1940-ben szabadalmaztatta az általa kifejlesztett repulzátor motort. Nem sokkal később viszont az SS letartóztatta és bezárta egy elmegyógyintézetbe. Miután kiengedték, a Messerschmitt repülőgépgyártó cég megbízásából elkezdett dolgozni egy folyékony, örvényen alapuló hűtőrendszeren. A rivális Heinkel cég is alkalmazta. A repülőgépmotorok hűtését kellett megoldania. Azt is tudni akarták, hogy Schauberger találmánya, a repulzátor motor felhasználható-e repülőgépekben.

A Heinkel kifejlesztett egy szivar alakú repülőgépet. Himmler parancsára Schauberger a mauthauseni koncentrációs táborban kezdett el dolgozni. Körülbelül 30 fogoly mérnök élére állították. Kutatásairól azt írták, hogy „magasabb szintű atomenergiával" foglalkozott. Beosztottjaival keményen dolgoztak egy prototípus elkészítésén. A gépezetet végül kipróbálták egy laboratóriumban.

Az első repulziós jármű gyorsan a magasba emelkedett, ám nekiment a mennyezetnek és összetört. Schaubergert szabotázzsal vádolták, de végül engedélyt kapott arra, hogy továbbfejleszthesse az elképzelését.

Legközelebb azt a parancsot kapta, hogy a B típusú repulziós motort építsék be a szokatlan alakja miatt egy nyitott szájú halra emlékeztető, új típusú tengeralattjáróba, a Forellébe (Pisztráng). 1944-re az SS lemondott erről az elképzelésről. Schauberger azt az utasítást kapta, hogy a tengeralattjáró helyett a B típusú repulziós hajtóművet építsék be a kísérleti, korong alakú repülőgépbe. A tudós kifejlesztett egy olyan turbinát, ami egy felfelé ható légörvénnyel képes volt mozgatni a repülőt. Nemcsak a szívóhatás érvényesült közben, de „a turbina mozgatta a levegőt". 1944-ben sor került a sikeres próbarepülésre. Ennél többet azonban nem lehet tudni a típus további sorsáról, illetve a háború alatti fejlesztésekről. A repulziós hajtóművet 1945 májusáig fejlesztették. Schauberger abban az évben belekezdett egy új kutatásba is. A Klimator alkalmas volt a levegő felmelegítésére és lehűtésére.

Németország vereségét követően a tudóst letartóztatták az amerikaiak. Lefoglalták valamennyi modelljét és a kutatás jegyzeteit. Kilenc hónapot töltött fogságban. Mind a mai napig nem lehet tudni, hogy Schauberger gépei milyen alapelvek szerint működtek, mivel a munkássága teljes anyaga a titkosszolgálatok kezébe került. Megjelent műveiben találhatunk néhány halvány utalást. A legfontosabb idézetek elemzése ahhoz vezetett, hogy egyesek szerint a különc osztrák kifejlesztette az „ingyenenergia" valamilyen formáját vagy „az örökmozgó" készüléket.

Ha egy úgynevezett „kolloid" típusú forgómozgással örvénylésre késztetjük a vizet vagy a levegőt, akkor ennek eredményeképpen felgyűlik az energia. Ez olyan nagy energiát jelent, ami lehetővé teszi a levitációt. Az ilyenfajta mozgás képes biztosítani a saját energiaszükségletét. Az alapelvre támaszkodva logikus módon kifejleszthető az az ideális repülőgép vagy tengeralattjáró, amelyiknek gyakorlatilag nincs szüksége meghajtóerőre a mozgáshoz.

Schauberger szerint a természet „növekvő mennyiségű energiatartalékokkal" rendelkezik. Ebből arra a következtetésre jutott, hogy „hamisnak bizonyult

„Ha egy úgynevezett „kolloid" típusú forgómozgással örvénylésre késztetjük a vizet vagy a levegőt, akkor ennek eredményeképpen felgyűlik az energia. Ez olyan nagy energiát jelent, ami lehetővé teszi a levitációt. Az ilyenfajta mozgás képes biztosítani a saját energiaszükségletét. Az alapelvre támaszkodva logikus módon kifejleszthető az az ideális repülőgép vagy tengeralattjáró, amelyiknek gyakorlatilag nincs szüksége meghajtóerőre a mozgáshoz."

az energia megmaradásának úgynevezett törvénye, ezenfelül pedig komoly kihatása van a nehézségi erőkről szóló törvényre is".

Az effajta megjegyzések egyértelműen mutatják, hogy Schauberger is ugyanabba az irracionális és okkult világba való, ahová Himmler is tartozott. Megszállottan azt állította, hogy valamennyi természeti jelenség a bennük élő, eleven akaratra vezethető vissza. Elutasította a tömegvonzás és az energia megmaradásának széles körben elfogadott alapelveit. Mindebből látszik, hogy Schauberger nem természettudományos, hanem misztikus gondolkodó volt. Az antigravitációval kapcsolatos fejlesztései nem jártak jelentős eredménnyel. Nagyon is jellemző volt a náci rezsimre, hogy inkább csekély jelentőségű és csupán a hosszú távú megtérüléssel kecsegtető fejlesztésekre szántak pénzt, időt és erőforrásokat, nem pedig az olyanfajta kutatómunkára, ami esetleg kedvező irányban befolyásolhatta volna a háború alakulását.

Okkultizmus a háborúban

A nácik sötét elméjében létező látomás alapjaiban a feje tetejére állította a legfontosabb, széles körben elfogadott erkölcsi és spirituális értékeket. Nem csoda, hogy már azelőtt is heves ellenállásba ütköztek, hogy a nácik megszerezhették volna a hatalmat. 1933-ban komoly erőfeszítéseket tettek azért, hogy Németország területén az irányításuk alá vonják az okkultizmus minden területét. 1937-re többé-kevésbé eldőlt ez a harc. Miután Hess 1941-ben Angliába szökött, a hatóságok letartóztatták a Harmadik Birodalom kisszámú, megmaradt független okkult szakemberét és valamennyit koncentrációs táborokba zárták.

1939-ben kitört a világháború. Egész Európára hatással volt ez a könyörtelen, katonai, politikai és gazdasági küzdelem. A háborúnak megvolt a maga „nyilvános" arca. A szemben álló felek hadvezetése a legmagasabb szinten döntött a titkos „pszichikai módszerek" alkalmazásáról. Németországban csupán kevesen voltak elég tehetségesek vagy bátrak ahhoz, hogy közvetlen módon bekapcsolódjanak a nácik elleni spirituális küzdelembe, ám mégis akadtak néhányan. Az angoloknak minden elképzelhető segítségre szükségük volt. Churchill különösen nagy jelentőséget tulajdonított annak, hogy hazája aktívan felhasználja a lélektani hadviselés valamennyi szóba jöhető módszerét.

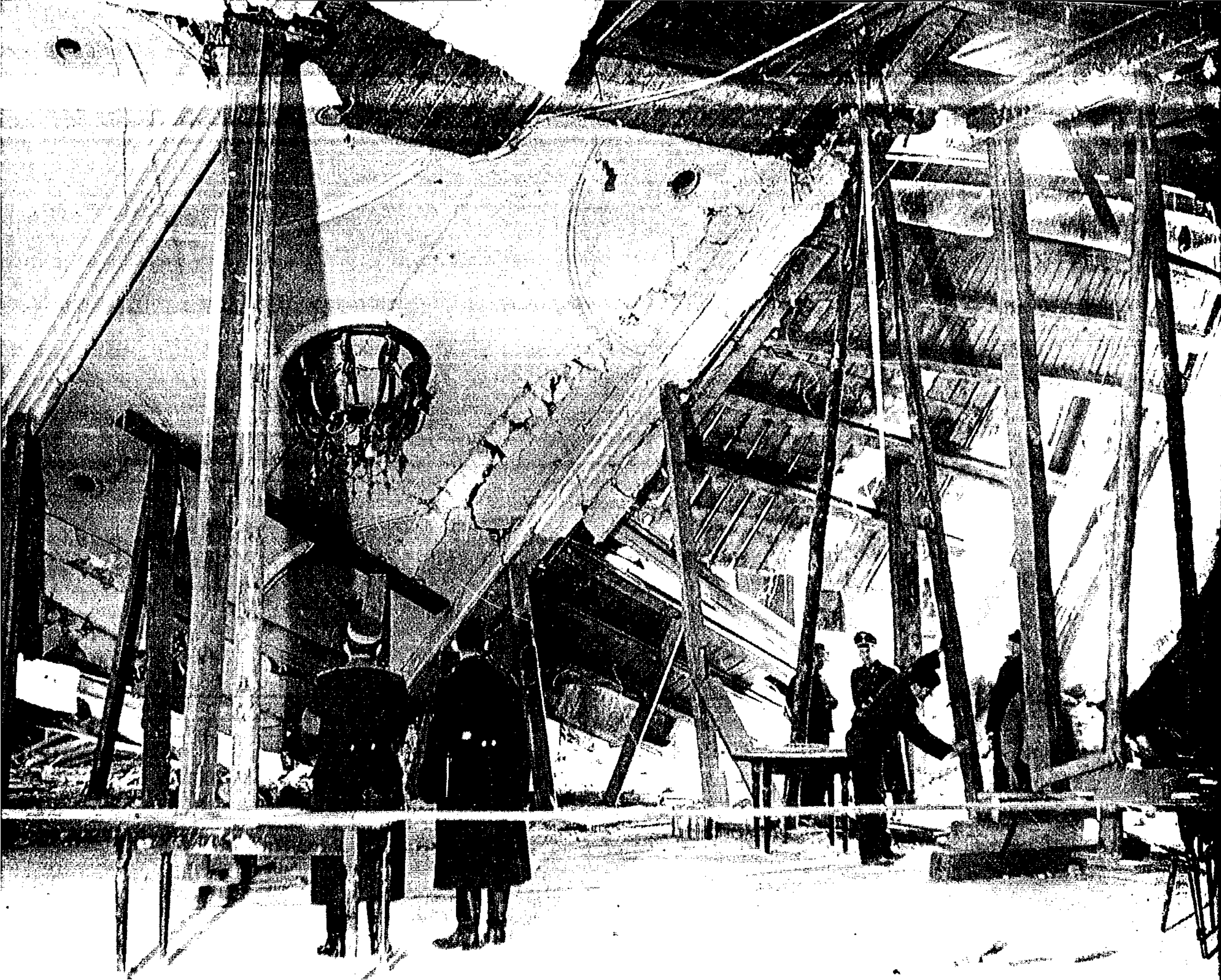
Ilyennek mutatták magukat a nácik: Goebbels százhúszezer egyenruhás előtt lépdelt végig a tempelhofi alakulótéren. A színfalak mögött egyre nőtt a feszültség.

1939: Merényletkísérlet Hitler ellen

A Hitler ellen elkövetett 1939-es merényletben számos okkult elemet lehet felfedezni. Az eseménnyel kapcsolatban nem kevés mítosz született azon túl, hogy a brit titkosszolgálat két ügynöke kitalált adatokkal és a szándékos félrevezetést szolgáló hamis információval árasztotta el a közvéleményt.

A szemfényvesztésre igazából semmi szükség nem lett volna, mert már a puszta tények is lenyűgözőek. Egy egyszerű ács, Georg Elser döntött úgy, hogy végez Hitlerrel. Alaposan megfontolta, hogy mi lenne a legcélravezetőbb módszer. Végül úgy döntött, hogy bombát használ a sikertelen müncheni puccs emlékére minden évben megtartott november 8-i ünnepségen. Bár Elser kommunista volt, sohasem tartozott a párt különösebben aktív tagjai közé. Egészen egyszerűen úgy döntött, hogy Hitlernek meg kell halnia, és meg volt győződve arról, hogy képes lesz végrehajtani a tervét.

A merénylettel kapcsolatos okkult vonal Karl Krafft svájci asztrológus színre lépésével kezdődött. Ez a férfi 1933-tól kezdve, időnként külső munkatársként segítette a Gestapo ügynök, Heinrich Fesel munkáját. Krafft 1936-ban hátat fordított a szülőföldjének, és Németországba költözött. Gyorsan meggyőződéses nácivá vált. Fesel irányítása alatt a Gestapo tagja lett. Valószínűleg nem valamilyen konkrét feladat elvégzésére bérelték fel,

Így nézett ki a müncheni Bürgerbräukeller, miután egy robbanás majdnem végzett itt Hitlerrel 1939-ben.
A bomba tizenöt perc késéssel robbant, mert Hitler korábban távozott a helyszínről, mint amire számítani lehetett.

hanem úgy gondolták, hogy okkult képességei talán hasznosak lehetnek a közeli jövőben.

Krafft elkészítette Chamberlain, Roosevelt és Churchill, valamint más nyugati politikusok horoszkópját, hogy következtetéseket vonjon le eljövendő tetteikkel kapcsolatban.

A svájci férfi nem csupán asztrológusként működött, de jelentős hírnévre tett szert Nostradamus egyik legsikeresebb értelmezőjeként. A próféciák magyarázatán túl kifejlesztett egy légből kapott nyelvészeti elméletet, az úgynevezett *Sprachgeist*et (a nyelv szelleme). Ezenfelül teljesen új módon állt az asztrológiához. Új módszerét asztrobiológiának nevezte. Fesel hozzásegítette ahhoz, hogy jelentős náci vezetőkkel találkozzon. Megismerte Robert Leyt és Hans Frankot is. Abban reménykedett, hogy a náci rendszer fontosabb munkák elvégzésével fogja megbízni.

Krafft elképesztően pontos „jóslatot" készített 1939. november 2-án. Amikor átadta Feselnek a szokásos asztrológiai előrejelzését, abban fehéren-feketén leírta, hogy november 8-a és 9-e között életveszélybe kerül Hitler, mivel „robbanóanyag felhasználásával merényletet követnek el ellene". Feselnek esze ágában sem volt a jóslatot megmutatni az elöljáróinak. Alighanem arra gondolt, hogy csupán egy újabb ostobasággal próbálták meg ámítani.

Az asztrológus Karl Krafft kidolgozta a saját elméletét.
A typocosmia szerint meg lehet határozni egy ember jövőjét a személyisége alapján.

November 8-án este Hitler szokás szerint hosszas szónoklattal emlékezett meg a párttagok előtt a sikertelen müncheni puccsról. A csarnokban felrobbanó bomba hét nácival végzett, és sokan megsebesültek. Hitler majdnem egy órán keresztül szónokolt. A merényletkísérletre alig tizenöt perccel a távozása után került sor. Fesel kétségbeesett, hiszen nem küldte el a figyelmeztetést a feljebbvalóinak. Krafft viszont teljesen kikelt magából. Kérkedő táviratot küldött Hessnek, amiben elhencegett a jóslatával.

Már sosem tudhatjuk meg, hogy miért Hessnek írt. Ezzel a náci vezetővel sosem találkozott, míg Leyt vagy Hans Frankot legalább futólag ismerte. Talán az lett volna a legkézenfekvőbb, ha a saját összekötő tisztjén, Feselen keresztül lépett volna kapcsolatba a Gestapóval. Krafft azonban mintha csak egy másik világban élt volna. Fel sem merült benne, hogy hűvös fejjel mérje fel a helyzetet. Nem gondolta át, mivel jár, ha valaki előre tisztában van egy Hitler elleni merényletkísérlettel.

A Gestapo azonnal letartóztatta a hencegőt. Feselnek sietve elő kellett szednie Krafft jóslatát. Az asztrológust könyörtelenül kivallatták, ám végül valahogy sikerült meggyőznie a nyomozókat arról, hogy kizárólag a csillagok árulták el neki a közeledő merényletet.

Most már persze Himmler és Goebbels is felfigyelt a svájcira. Mind a ketten úgy gondolták, hogy igényt tartanak a szolgálataira. Krafft 1938 elején arról beszélt a román nagykövetnek, hogy Codreanu fasiszta politikus novemberben meghal, és Románia királya elveszti a hatalmát. Mindkét jóslata igaznak bizonyult. Krafft előrejelzései ráadásul komoly mértékben hozzájárultak ahhoz, hogy egy bizonyos Louis de Wohl fényes karriert fusson be a háború során.

Himmlert elsősorban Krafft asztrológiai tudása érdekelte. Goebbelsre ezzel szemben az tett mély benyomást, hogy a svájci misztikus ilyen jól ismerte Nostradamust. Azonnal odavette maga mellé a propagandaügyi minisztériumba. 1940 elején Krafft azt az utasítást kapta, hogy készítse el a francia próféta műveinek új „kiadását". A szöveget olyan hamis részekkel egészítették ki, amelyek megjósolták, hogy a németek aratnak győzelmet a háborúban.

Krafft több hamis Nostradamus-jóslatot írt. A németek gondoskodtak arról, hogy ezeket megismerje a francia közvélemény. Az előrejelzés, a propaganda meglepően hatékony fegyvernek bizonyult. Nagymértékben aláásták a franciák lelkesedését, akik így jóval csekélyebb ellenállást tudtak csak tanúsítani.

Titkos brit hadműveletek és a mocskos trükkök

A nácik okkult hadműveletei miatt a brit titkosszolgálat úgy döntött, hogy ugyanilyen módszereket alkalmazva vág vissza. A háború kitörésének pillanatától kezdve a Különleges Hadműveletek Végrehajtó Egysége (SOE) „piszkos trükkök" felhasználásával küzdött a németek ellen. Beszervezték Louis de Wohl magyar emigránst, „az okkult propaganda" igazi nagymesterét. A britek megha-

misították Hubert Korsch asztrológiai magazinját, a *Zenit*et. De Wohl ebbe írt újságcikkeket. A sikerét az sem korlátozta, hogy a britek elrontották a magazincímét, és a saját lapjukat *Der Zenit*ként nyomtatták ki. A magyar okkult szakértő ezenfelül hamis Nostradamus-jóslatokat is írt. Bár De Wohl eltúlozta saját és nagy vetélytársa, Krafft jelentőségét, biztosan lehet tudni róla, hogy részt vett Sefton Delmer különleges egységének titkos bevetésein. Tevékenységével, ha nem is nagymértékben, de valamennyire hozzájárult ahhoz, hogy Angliában nőjön, az ellenség soraiban pedig csökkenjen a lelkesedés.

Mielőtt közelebbről is megvizsgálnánk De Wohl fordulatos pályafutását, érdemes egy pillantást vetni Delmerre és az általa alkalmazott rendkívül hatékony fekete propagandára. Az akciói a háború folyamán többször is döntő módon befolyásolták a legfontosabb események alakulását.

A SOE-t 1939-ben bízták meg a propaganda-hadviseléssel és az ellenség félrevezetésével.

Sefton Delmer brit újságíró zseniális fekete propagandahadjáratba kezdett a nácik ellen. A neve előkelő helyen szerepelt a németek leggyűlöltebb ellenségeinek listáján. Anglia elfoglalása után mindenáron börtönbe akarták vetni.

1941-ben önálló részlegként létrehozták a pszichológiai hadviselési szolgálatot. Az egység élére Delmert állították. Azt az utasítást kapta, hogy kezdjen lélektani háborúba a nácik ellen. A részlege jelentős szerepet játszott az úgynevezett „fehér" propagandában is. A BBC ilyen adásokat sugárzott Európa felé, és a RAF repülői az angol kormány hivatalos tájékoztató brosúráit szórták szét az ellenséges terület felett. Delmerék tevékenységének azonban megvolt a maga sötét oldala is. A „fekete" akciók során azt a látszatot keltették, mintha az adott információ nem brit, hanem hivatalos német forrásból származott volna.

Az első különleges bevetésekre csupán 1941-ben kerülhetett sor. Május 23-án kezdett működni a *Gustaf Siegfried Eins* (GS1) rádióadó. 1941 novemberében kezdetét vette a hamis szórólapok gyártása és célba juttatása. Delmer részlege természetesen hagyományos propagandával is foglalkozott, ám a munkásságuk meglepően nagy része állt kapcsolatban az okkult tudományokkal.

A GS1 a fekete propaganda rendkívül sikeres eszközének bizonyult. A mikrofon mögött egy kitalált náci, „a Főnök" ült. Élesen kritizálta Churchillt, de a nácik soraiban megbúvó „párton belüli kommunistákat" is. Azt állította róluk, hogy elárulták a náci forradalmat. Sir Stafford Cripps undorodva hallgatta Delmer propagandaadásait. A következőket mondta Anthony Eden külügyminiszternek: „Ha ilyenfajta ocsmányságra van szükség a háború megnyerésére, akkor inkább veszítsünk«. Szerencsére Eden és Churchill is úgy gondolta, hogy érdemes folytatni, sőt kibővíteni Delmer akcióit.

Asztrológiai hadviselés

A németek már 1940 tavaszán „asztrológiai hadviselésbe" kezdtek. Mindenekelőtt Krafft horoszkópjaira és ezek értelmezéseire támaszkodtak. Ugyanabban az évben, a nyár folyamán úgy döntöttek,

> **„A GS1 a fekete propaganda rendkívül sikeres eszközének bizonyult. A mikrofon mögött egy kitalált náci, „a Főnök" ült. Élesen kritizálta Churchillt, de a nácik soraiban megbúvó „párton belüli kommunistákat" is. Azt állította róluk, hogy elárulták a náci forradalmat. Sir Stafford Cripps undorodva hallgatta Delmer propagandaadásait. A következőket mondta Anthony Eden külügyminiszternek: »Ha ilyenfajta ocsmányságra van szükség a háború megnyerésére, akkor inkább veszítsünk«."**

hogy hasonló propagandával vágnak vissza. A román nagykövet javaslatára De Wohlt bízták meg ezzel a feladattal. Az emigráns találkozott Lord Halifaxszel, és hamarosan felkérték, hogy dolgozzon a brit titkosszolgálat számára. Kezdetben külső munkatársként alkalmazták, később viszont a szervezet teljes jogú tagja lett.

1940 decemberében jelent meg Nostradamus jóslatainak azon változata, amelyet Krafft szerkesztett. A német asztrológus gondosan kiválogatta a 16. századi próféta írásait. Ezeket részletes kommentárral látta el, és Nostradamus nevében hamisított néhány jóslatot is. A kész mű a nácik kezére dolgozott. Az állította, hogy a németek könnyedén meg fogják nyerni a háborút.

Bár a hamisítvány könyvformában csupán 1940 legvégén jelent meg, egyes részeit röplapokon már májustól kezdve eljuttatták Hollandiába, Belgium-

ba és Franciaországba. A szöveg egy része hamisítvány volt, míg más bekezdéseket csupán kissé torzítottak el. A széles körben elterjesztett röplapok hozzájárultak ahhoz, hogy a lakosság és a kormányzat is beletörődjön a vereségbe. A háborús német propagandistáknak kevés akciójuk járt ilyen egyértelműen látványos sikerrel.

A La Manche csatorna túlsó partján a britek hasonló dologra készültek. Mindenekelőtt az aggasztotta őket, hogy a németek növekvő sikerrel helyeztek el újságcikkeket és leveleket az amerikai asztrológiai kiadványokban. Azt jósolták, hogy Németország arat győzelmet a háborúban. A SOE 1941 májusában átküldte De Wohlt Amerikába. A saját asztrológiai jóslataival kellett ellensúlyoznia a német propagandát. Megjósolta, hogy Németországra gyors katasztrófa vár. Az emigráns rendkívüli sikereket ért el. Anglia mellé állította az amerikai közvéleményt a nácikkal szemben. Nostradamus jóslatait meghamisítva kételyt ébresztett az egyszerű németek elméjében. Sokan főleg azután bizonytalanodtak el, hogy csődöt mondott a Szovjetunió elleni támadás.

„Hitler szigorúan ellenőrizte a német területen működő okkult szakértőket. Nemcsak a nácik ellenfeleit üldözte, de számos olyan szervezetet is betiltatott, amelyek rokonszenveztek a rendszerrel. Annak ellenére, hogy az okkult és spirituális dolgok nagy részét illegalitásba kényszerítették, ezek az erők még így is rendkívül jelentős befolyást gyakoroltak a maga sajátos intellektuális alvilágában élő *Führer*re és a többi náci vezetőre."

Hitler szigorúan ellenőrizte a német területen működő okkult szakértőket. Nemcsak a nácik ellenfeleit üldözte, de számos olyan szervezetet is betiltatott, amelyek rokonszenveztek a rendszerrel. Annak ellenére, hogy az okkult és spirituális dolgok nagy részét illegalitásba kényszerítették, ezek az erők még így is rendkívül jelentős befolyást gyakoroltak a maga sajátos intellektuális alvilágában élő *Führer*re és a többi náci vezetőre.

Bár a német állam hivatalosan elítélte az okkultizmust, ennek ellenére komoly erőfeszítések történtek arra, hogy a terület szakembereit „integrálják" az államgépezetbe és a náci pártba. Nemsokára már csak a Harmadik Birodalom szolgálatában lehetett aktívan okkult dolgokkal foglalkozni. A nácikkal rokonszenvező, vagy legalábbis a hozzájuk hasonlóan gondolkodó, mégis kegyvesztetté váló csoportok közé tartoztak a Mazdaznan-kultusz hívei is. E közösség tagjai az ősi perzsa vallás, Zarathustra tanításait ötvözték a vegetáriánus táplálkozással. Rendkívül nagy jelentőséget tanúsítottak a székrekedésnek, és úgy vélték, hogy csakis a világos bőrű árják „menekülhetnek meg". A kultusz számos tagja Hitler lelkes rajongójának számított. Igencsak megdöbbentek, amikor a rezsim őket is elnyomta.

A legnagyobb angol mágus és Hitler

A nácik komoly összetűzésbe kerültek egy másik jelentős okkult társasággal. A híres brit mágus, Aleister Crowley „mágikus" rendje, az Ordo Templis Orientis (O.T.O.) „szexuális varázslatokat" felhasználva akarta „elérni a megvilágosodást". Vezető német tagjainak egyike a nácik elkötelezett híve volt. Számos szóbeszéd kering arról, hogy ez

Aleister Crowley azt közölte Marthe Künzellel, az Ordo Templis Orientis német tagozata élén álló nővel, hogy a világ legnagyobb hatalma lesz az a nemzet, amelyik elsőként fogadja el szent szövegnek *A Törvény könyvét*.

a hölgy milyen nagy befolyást gyakorolt Hitlerre, ám egyik történetet sem sikerült bizonyítani.

Az viszont biztos, hogy 1925-ben Crowley miről beszélt Marthe Künzelnek, az O.T.O. német tagozatának élén álló nőnek. Azt állította, hogy az a nemzet lesz a világ legerősebb hatalma, amelyik először ismeri el szent szövegnek Crowley művét, *A Törvény könyvét*. Künzel állítólag Rudolf Hess barátja volt. Felhívta a náci vezető figyelmét Crowley munkásságára. Egy másik történet szerint Künzel végrehajtott egy különleges szertartást, és utána azt gondolta, hogy Hitler valójában az ő „mágikus gyermeke". Egyesek szerint 1926-ban vagy 1927-ben Künzel megajándékozta Hitlert *A Törvény könyvé*nek egy példányával.

Nem lehet kizárni annak a lehetőségét, hogy Hess és Künzel valóban barátok voltak. Ugyanígy teljességgel lehetséges, hogy Hess elolvasta *A Törvény könyvét*. Valamennyi német vezető közül ő vonzódott a legjobban az okkult dolgokhoz. Még Himmler sem volt ennyire lelkes. Hess valószínűleg őszinte érdeklődéssel olvasta el Crowley munkáját. Ezen túlmenően azonban lehetetlen volna eldönteni, hogy Künzel vagy Crowley tényleg gyakorolt-e bármilyen közvetlen hatást Hessre.

Egészen más a helyzet Hitlerrel. Az ő esetében egyértelműen felfedezhető valamilyen külső hatás nyoma. Crowley sohasem találkozott személyesen a náci vezérrel. Az angol mágust a sajtó „a világ leggonoszabb emberének" tartotta. Ennek ellenére még ő is úgy vélte, hogy Hitlerből „fekete testvér" lett. Azt tudjuk, hogy Künzel Hitler csodálója és a nácik határozott támogatója volt. A nő számos alkalommal találkozott a *Führer*rel. Crowley elképzeléseinek vezető németországi képviselőjeként nagyon is valószínűnek tűnik, hogy megajándékozta Hitlert *A Törvény könyve* egy példányával, és megpróbálta rávenni arra, hogy a könyv szövegét használja fel munkássága során.

Hitlernek esze ágában sem volt hagyni, hogy bármilyen „szent könyv" befolyásolja a nézeteit és a tetteit. Ugyanakkor nagyon is észrevehető, hogy jól ismerte Crowley gondolkodásmódjának bizonyos aspektusait, és tisztában volt a könyv tartalmával is. Ebből levonhatjuk azt a következtetést, hogy Hitler valószínűleg olvasta *A Törvény könyvét*.

Amikor 1939-ben kitört a világháború, Crowley azt írta Künzelnek, hogy a britek „csúnyán elintézik" majd Hitlert. Künzel korábban maga is írt Crowley-nak. A levelében ezt az álláspontot képviselte:

Lassacskán derengeni kezdett számomra, hogy Hitler számos nézetét mintha a Thelema törvényéből (Crowley filozófiai művéből) vették volna. A Führer *lelkes rajongójává váltam. Ma is az vagyok, és a híve maradok életem végéig. A munkám elvégzéséhez szükséges erő forrása nem más, mint a tény, hogy Hitler elképzelései annyira hasonlítanak a Könyv (*A Törvény könyve*) tanításaihoz. Néhány évvel ezelőtt ezt még a Gestapónak is megmondtam.*

„Lassacskán derengeni kezdett számomra, hogy Hitler számos nézetét mintha a Thelema törvényéből (Crowley filozófiai művéből) vették volna. A *Führer* lelkes rajongójává váltam. Ma is az vagyok, és a híve maradok életem végéig. A munkám elvégzéséhez szükséges erő forrása nem más, mint a tény, hogy Hitler elképzelései annyira hasonlítanak a Könyv (*A Törvény könyve*) tanításaihoz. Néhány évvel ezelőtt ezt még a Gestapónak is megmondtam."

Kétség sem férhet ahhoz, hogy Künzel egyszerre volt náci és Crowley tanítványa. Nyilvánvaló, hogy átnyújtotta Hitlernek *A Törvény könyve* egy példányát. Számos olyan idézetet ismerünk Hitlertől, amelyek egyértelművé teszik, hogy a könyv legvadabb részei legalább néhány húrt megpendítettek a német diktátorban. Minden további spekuláció azonban ingoványos talajra vinne minket. Nem tudhatjuk, hogy Crowley milyen hatást gyakorolt a náci vezetőre.

„A spirituális küzdelemből számos okkult szakember kivette a részét. Leghosszabb ideig valószínűleg Dion Fortune harcolt e különös csatatéren. A háború kitörésekor mozgósította mágikus rendjét, a Belső Fény Testvériségét, hogy kézbe vegyék »az ország mágikus védelmét«."

Crowley és a brit titkosszolgálat

A világháború kitörésekor Crowley, hasonlóan más brit okkult szakemberekhez, támogatni kívánta hazája háborús erőfeszítéseit. Meghívást kapott a haditengerészet elhárításának igazgatójától. Crowley szerint a megbeszélésük eredményeként elfogadták javaslatát két „mágikus jel" alkalmazásáról. Állítólag Churchill kétujjas V betűje „mágikus eszközökkel" ellensúlyozta a megfordított horogkereszt hatását. A felfelé mutató hüvelykujj jele pedig a győzelmet jelképezte, és fontos szerepet kapott a szexuális mágiában.

Részben Crowley kicsapongó, tisztességtelen és hiú természetét figyelembe véve nem csoda, hogy állításaira rávetült a gyanú árnyéka. A gyanakvás teljességgel érthető, ám hasonlóképpen Künzel és Hitler kapcsolatához, valószínű, hogy a történetben ott rejlik az igazság parányi morzsája. Crowleyt kétségtelenül meghívták a haditengerészeti elhárítás igazgatójához. Bár csupán a mágus beszámolóját ismerhetjük az ott elhangzottakról, nem hihetetlen, amit állít. Tekintettel Crowley elképesztő önteltségére, még egészen visszafogott kérkedésnek tűnhet, hogy saját magának követeli a két győzelmi jel miatt a dicsőséget. Valószínű, hogy ez az állítása megfelel az igazságnak.

Churchill, a druida

A megbeszélés időpontjában Churchill állt az angol hadiflotta élén. Ez a jó kedélyű, élénk képzelőerejű férfi gyakran szembefordult a társadalom elvárásaival. Nagyon is hihető, hogy felmerült benne annak a lehetősége, hogy ha többet nem is tesz, de legalább megvizsgáltassa Crowley esetleges elképzeléseit. Csak nagyon kevesen tudnak arról, hogy Churchill nem csupán a pszichológiai és a spirituális hadviselés elkötelezett híve volt, hanem – mindenekelőtt azután, hogy kinevezték miniszterelnöknek – rendkívül élénk érdeklődést tanúsított az okkultizmus iránt. Mi több, maga is foglalkozott ilyesmivel. 1908. április 15-én Blenheimben a leendő brit miniszterelnököt druidává avatta fel a Druidák Ősi Rendjének Albioni Páholya. A háború alatt a brit titkosszolgálat számára dolgozó Dennis Wheatley szerint Churchill ezen-

> „Tekintsék önmagukat a népünk csoportlelke egyik részének. Érezzék át, hogy az életük a nemzet lelkének része, és csupán fajtánk létezése teszi lehetővé a mienket. Utána Isten nevét kimondva nyissák meg elméjüket, hogy ezzel a csatornával lehetővé tegyék a Tudás Urainak beavatkozását."

felül minden idők leghíresebb titkos társaságának, az Illuminátusoknak is tagja volt. Az biztos, hogy az államfő számos okkult szakembert fogadott fel a háborús erőfeszítések támogatására. Jó párból közülük állami alkalmazottat csinált. Többségüket a brit titkosszolgálat egyik részlege, Sefton Delmer „fekete akcióiról" elhíresült egysége alkalmazta. A részleget azért hozták létre, hogy hamis információk elterjesztésével aláássa a német lakosság harci szellemét.

A MÁGIKUS ANGLIAI CSATA

Az úgynevezett „mágikus angliai csata" jóval azelőtt tört ki, hogy sor került volna a szigetország elleni támadásra. Akkor sem ért véget, amikor már a RAF hős pilótái a magasban meghátrálásra késztették a Luftwaffe gépeit. A spirituális küzdelemből számos okkult szakember kivette a részét. Leghosszabb ideig valószínűleg Dion Fortune harcolt e különös csatatéren. A háború kitörésekor mozgósította mágikus rendjét, a Belső Fény Testvériségét, hogy kézbe vegyék „az ország mágikus védelmét".

Fortune „okkult főhadiszállása" Londonban működött. Glastonburyben egy másik épületet is használtak. 1939 és 1942 októbere között számos hívét és az okkult, valamint a mágikus tudományok területén működő több szakembert is meggyőzött arról, hogy hetente elvégzendő szertartásokkal védelmező pajzsot emeljenek Nagy-Britannia fölé.

Kezdetben heti rendszerességgel írt körleveleket. Később már csak havonta egyszer fogott tollat, miután a hadiszerencse elkezdett a szövetségeseknek kedvezni. Leveleiben elmagyarázta az embereknek, hogy minden vasárnap délután, 12.15 és 12.30 között miként kell különféle „mágikus" meditációs gyakorlatokat elvégezni. A résztvevők értésére adta, hogy

> *ha lehetséges, egy csendes, félhomályos és nyugodt helyiségben üljenek le. Forduljanak London felé. A két bokájuk érjen össze. Kulcsolják össze az ujjaikat. Így zárt áramkörré alakíthatják a testüket. A két kezük a heti körlevelem egyik példányán pihenjen meg.*

Fortune azt gondolta magáról, a rendje tagjairól és mindazokról, akik bekapcsolódtak a meditációs gyakorlatokba, hogy „a Sötétség erői ellen vívott keresztes hadjárat igaz harcosai". A nő hite szerint a britek Artúr király és a lovagjai „mágikus védelmét" élvezik. Glastonburyt Nagy-Britannia „szent középpontjának" tartotta. Meditálás közben gyakran összpontosított erre a városra. Arra szólította fel az embereket, hogy

> *tekintsék önmagukat a népünk csoportlelke egyik [illegible] kének része, és csupán fajtánk létezése teszi lehetővé a mienket. Utána Isten nevét kimondva nyissák meg elméjüket, hogy ezzel a csatornával lehetővé tegyék a Tudás Urainak beavatkozását.*

1940. február 28-án arra kérte követőit, hogy „meditáljanak azokról az angyali lényekről", akik „hatalmas, árnyékba burkolózó erőként végigháladnak a partvidék felett", gondoskodva ezzel arról, „hogy az idegen erők ne mozoghassanak észrevétlenül". 1940. április 21-én megkérte a vele egy időben meditálókat, hogy induljanak spirituális járőrözésre „az Északi-tenger partvidékén", sőt mi több, „ne forduljanak vissza, míg ki nem jutnak a szorosokon túlra, a Balti-tenger vizére is". Nem sokkal később arra bátorította a híveit, hogy „indítsanak mágikus támadásokat az asztrális síkon". Fortune követőinek el kellett képzelniük, ahogy a kezükben tartott lángoló fáklyát és kardot Németországra szegezik. Vezetőjük azt követelte, hogy hívei hatoljanak be a náci vezetők irodáiba és hálószobáiba. Próbálják megváltoztatni az ellenség viselkedését, hogy a németek a gonosz helyett inkább a jót szolgálják.

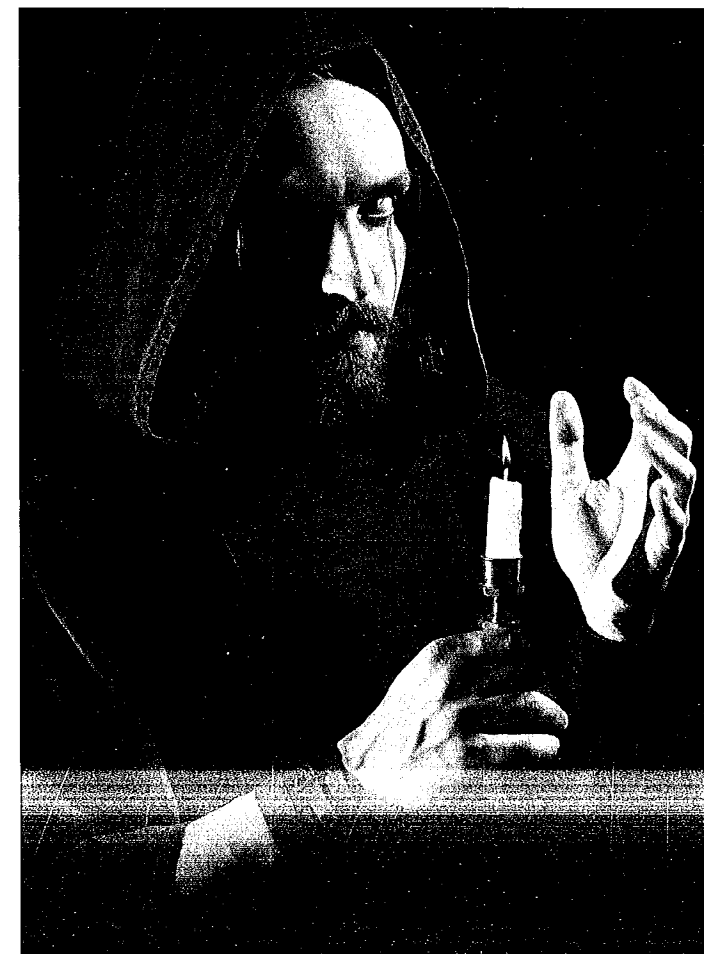
Fortune biztosra vette, hogy a nácik maguk is aktív, spirituális hadviselésbe kezdtek Anglia ellen. Erről a következőket írta:

> *Egyértelműen jól meghatározható okkult erőket érzékelünk. Ezeket telepatikusan a nemzetek csoportlelke ellen irányítják. A sötét erők csatornájaként az erre fogékony, de spirituálisan képzetlen emberek tudatalattija ellen használják.*

Fortune szerint az ellenség rendkívül átfogó hadműveletekbe kezdett. Kijelentette, hogy a támadó erők tevékenysége „annyira szakirányú és jól álcázott, hogy nyugodtan beszélhetünk egy felforgató hatodik hadtest alkalmazásáról". Meglehetősen érdekes, hogy a németek nagy erőfeszítéseket tettek és rengeteg pénzt pocsékoltak el különféle okkult tevékenységek támogatására, miközben gyakorlatilag alig ismerünk bizonyítékot arra, hogy a nácik okkult szakértői részt vettek volna ilyesfajta „mágikus párbajokban". Fortune munkássága talán hozzájárult ahhoz, hogy segítőtársai lelkesebben viseljék el a háború viszontagságait. Ugyanakkor viszont erősen kétséges, hogy akár csak a legcsekélyebb mértékben is befolyásolta volna a világháború alakulását.

A DRUIDÁK ÉS A SPIRITUÁLIS HADVISELÉS

Nem csupán Fortune társasága, a Belső Fény Testvérisége vett részt a spirituális hadjáratban. A brit druidák is elvégeztek bizonyos szertartásokat.

Nagy-Britanniában a druidák is csatasorba álltak, hogy visszaverjék a nácik támadását. Egy védőpajzsot vizualizáltak a Brit-szigetek köré, és „erősugarakat" kilövellve késztették meghátrálásra az ellenséget.

Az angliai New Forest erdejében álló Rufus-kő jelzi azt a helyet, ahol 1100-ban szarvasvadászat közben életét vesztette II. Vilmos király. 1940-ben Gerald Gardner és más brit boszorkányok ezen a helyen tartottak védelmező szertartást a nácik ellen.

A legfontosabb szertartásra Walesben és a Man-szigeten került sor. Lammas napján (1940. július 31-én) a druidák egyik csoportja kísérletet tett a nácik megállítására. Egy védőpajzsot vizualizálták a Brit-szigetek köré. Ezenfelül, úgymond, „erősugarakat" bocsátottak ki magukból, hogy megállítsák az ellenséget. A druidák spirituális energiájukkal lecsaptak az ellenséges katonákkal teli hajókra is. Hipnotikus eszközökkel el akarták hitetni az inváziós flotta legénységével, hogy vissza kell fordulniuk, valamint azt, hogy a tervezett támadás kudarccal fog végződni. Még ugyanabban az évben, Halloween napján is sor került egy hasonló szertartásra. Ismét azt hangsúlyozták, hogy egyszerűen lehetetlen elfoglalni Angliát. A druidák megidézték a víz, a föld, a levegő és a tűz valamennyi szellemét. Szilárdan hittek abban, hogy a természeti erők segítségét fölhasználva elképzelhetetlenül erősebbé válnak a szertartások résztvevői.

Lewis Spence skót druida aktívan bekapcsolódott a Hitler-ellenes németországi összeesküvésekbe. A német ellenállókat Hörbiger elmélete, a glaciális kozmogónia révén ismerhette. Spence és egy másik brit okkult szakember, Egerton Sykes is sokat foglalkozott Atlantisszal. Spence ráadásul számos művet írt a druidákról.

A bécsi Hörbiger Intézet élén a névadó három fia, Hanns Robert, Hans és Alfred állt. Munkájukban az intézet titkára, Georg Hinzpeter segítette őket. Akárcsak a titkár, Hanns Robert sem tartozott a nácik hívei közé. Hörbiger fia egy druida rend tagja volt. Jól ismerték egymást Spence-szel. A skót druida nem fogadta el Hörbiger elméleteit, míg a társát, Sykest egyértelműen meggyőzték az osztrák gondolkodó elképzelései. A háború ideje alatt is kapcsolatban maradt Hinzpeterrel.

A bécsi Hörbiger Intézet az *Anschluss*tól, 1938-tól kezdve egészen a bezárásáig, 1942-ig küszködött a náci hatóságokkal. Meglepő módon a nácik „árulással" vádolták az intézetet, mivel az továbbra is kiadta a kutatási eredményeit. Végül bezárásra kényszerítették. A háború utolsó három esztendeje során az intézet épületében egy ipari üzem működött.

Bár biztosan tudjuk, hogy Spence és Sykes kapcsolatban állt Hinzpeterrel és Hanns Robert Hörbigerrel, nincsen semmilyen nyoma annak, hogy pontosan milyen témákról is folyt az eszmecsere. Meglehetősen lenyűgöző elképzelés lenne azt hinni, hogy 1941-ben Hörbiger követői szándékos szabotázsakciót elkövetve jósolták meg az orosz front várható téli időjárását. Erről a lehetőségről azonban csupán spekulálni lehet. Hess és Spence egyaránt érdeklődött a Rózsakeresztesek iránt. Ez az állítólagos titkos társaság a 17. század elején kezdett el működni. Spence biztosra vette, hogy a Rózsakeresztesek kapcsolatba hozhatóak a Grál legendájával és a druidákkal is.

Ezenfelül nem kevesebbet állított, mint hogy a nácik közé olyan okkult csoportosulások tagjai is beépültek, melyek megújult erővel, elszántan a sátánizmus kultuszának elterjesztésére törekszenek. Spence szerint ezeket a földalatti szervezeteket azért hozták létre, hogy „akkor is működhessenek, ha a náci párt esetleg vereséget szenvedne". A sátánisták szerinte a német kommunisták titkos hálózatát is megfertőzték. Úgy gondolta, hogy az okkult csoportosulások központja München városa.

A brit boszorkányok szertartásai

1940-ben egy másik csoport is bekapcsolódott a fenyegető német invázió mágikus visszaveréséért tett erőfeszítésekbe. Hampshire-ben a boszorkányok gyülekezete úgy döntött, hogy a New Forestben, a Rufus-kő tövében elvégeznek egy fontos szertartást. A közösség éneklő és táncoló tagjai megpróbálták útját állni a német inváziónak. A jelenlevők egyikének, Gerald Gardnernek

később oroszlánrész jutott a boszorkányság angliai újjáélesztésében. A következőket írta az erdei szertartásról:

> *Létrehoztuk az erő hatalmas kupoláját, és lassan elfordítottuk Hitler irányába. Elhangzott a parancsszó: „Nem kelhetsz át a tengeren. Nem kelhetsz át a tengeren. Nem jöhetsz ide. Nem jöhetsz ide." Pontosan ugyanilyen szertartásra került sor Napóleon és a spanyol Armada támadásának idején is.*

A szertartáson részt vevő tizenhét boszorkány közül öt nem sokkal később meghalt. Akárcsak Fortune mágikus hadműveletei, az erdei szertartás is valószínűleg hozzájárult az ezoterikus közösség elszántságának növeléséhez.

Állítólag Crowley is részt vett két mágikus szertartáson. Az első részleteit Ian Flemming dolgozta ki. Így akarták Angliába csalogatni Rudolf Hesst. Egyesek szerint 1941-ben brit katonák mentek be a sussexi Ashdown erdőbe, ahol Crowley egy szertartás részeként énekelve elégetett egy náci egyenruhába bújtatott bábut.

Az eseményről számos feljegyzés maradt meg, ám szinte minden részletük ellentmondásban áll

„Létrehoztuk az erő hatalmas kupoláját, és lassan elfordítottuk Hitler irányába. Elhangzott a parancsszó: »Nem kelhetsz át a tengeren. Nem kelhetsz át a tengeren. Nem jöhetsz ide. Nem jöhetsz ide«. Pontosan ugyanilyen szertartásra került sor Napóleon és a spanyol Armada támadásának idején is."

egymással. Eltérően adják meg az időt, a helyet, a résztvevők számát, de még a szertartás jellegét is. Nagyon valószínű, hogy egyetlen szó sem igaz az egészből, mivel sem Flemming, sem pedig Crowley nem említi egyetlen szóval sem, hogy részt vettek volna egy ilyen rituálén vagy legalább annak a megszervezésében. A történet egyértelműen csupán a múlt század kilencvenes éveiben bukkant fel. Ez erősen megkérdőjelezi a beszámolók hitelességét. Az viszont biztos, hogy Flemming rész vett több olyan terv kidolgozásában is, amelyek célja az volt, hogy hamis okkult információk segítségével Angliába csalják Hesst. Ugyanakkor viszont felettébb kétséges, hogy Crowley szerepet játszott volna a tervek végrehajtásában.

Ugyanez igaz egy másik olyan állítólagos szertartással kapcsolatban, amelyet összefüggésbe hoztak a brit mágus nevével. Egyesek szerint 1943-ban Crowley valamit csinált Cornwallban, Men an Tol megalitikus sziklái között. Van, aki szerint beavatkozásával kedvezően befolyásolta az Atlanti-óceánon tomboló tengeri háborút, valamint a Philadelphia-kísérletet (ez utóbbira még visszatérünk). A fentiekre azonban nincs bizonyíték. Crowley egyetlen szóval sem említette, hogy részt vett volna a szertartásokban. Ez a történet is csupán 1990 után bukkant fel. Úgy tűnik, hogy minden alapot nélkülöző kitalációról van csupán szó.

Hess Angliába repül

A második világháború egyik legelképesztőbb és legellentmondásosabb eseményére 1941. május 10-én került sor. Ezen a napon a *Führer* helyettese, Rudolf Hess Németországban felszállt egy különleges kialakítású, nagy hatótávolságú, Messerschmitt–110 vadászgéppel. Nem csupán injekciós fecskendőt, de számos homeopatikus orvosságot is vitt magával. A zsebében ott volt Karl Haushofer és a fia, Albrecht névjegykártyája is. Hess Skóciában ért földet. Megpróbált kapcsolatba lépni Hamilton herceggel, mert békekötésről akart tárgyalni a brit kormánnyal.

Nem lehet pontosan tudni, hogy miért is repült Angliába. Egyes elképzelések szerint a brit elhárítás csalta gondosan előkészített csapdába hamis információkkal. Mások szerint az egészet Himmler, Heydrich vagy talán ők ketten eszelték ki, hogy összezavarják a brit vezetőket, és eltereljék a figyelmet a Szovjetunió közelgő megtámadásáról. Felmerült az is, hogy a tervet Albrecht Haushofer dolgozta ki. Ő akart békét kötni, vagy esetleg megdönteni Hitler uralmát. Az sem kizárt, hogy Hess kegyvesztetté vált Hitler szemében, és ezért egy ilyen vakmerő huszárvágással akart új életet kezdeni. Lehetséges, hogy Hess asztrológusok és

Mind a mai napig nem világos, hogy 1941 májusában Rudolf Hess a különleges kialakítású Messerschmittben miért repült Angliába, ahol megpróbált kapcsolatba lépni Hamilton herceggel.

„A brit titkosszolgálat valóban foglalkozott a gondolattal, hogy Angliába csalják. A háború során előszeretettel alkalmaztak meghamisított asztrológiai és okkult szövegeket. Himmler szinte bizonyosan fontolóra vette Hitler eltávolítását. Nagyjából ebben az időpontban gondolhatott arra, hogy személyesen áll Németország élére."

okkult szakemberek tanácsát meghallgatva kelt útra. Persze felmerült az is, hogy egyszerűen csak kikészült idegileg, valamint az is, hogy tényleg át akart állni a britekhez.

Bizonyos mértékig valamennyi elképzelés hihető. Kétségtelen, hogy az 1938-as „Kristályéjszaka" szörnyűségei után Hess egyre inkább kiábrándult a náci rendszerből. A brit titkosszolgálat valóban foglalkozott a gondolattal, hogy Angliába csalják. A háború során előszeretettel alkalmaztak meghamisított asztrológiai és okkult szövegeket. Himmler szinte bizonyosan fontolóra vette Hitler eltávolítását. Nagyjából ebben az időpontban gondolhatott arra, hogy személyesen áll Németország élére. A ravasz Heydrich bármire képes lett volna. Ez a könyörtelenül intelligens férfi volt talán a legveszélyesebb náci vezető. A háború későbbi szakaszában Albrecht Haushofer elfordult a náciktól. Hess szökésének időpontjában azonban ő és az apja is közel állt Himmlerhez. Ekkor még semmi jelét nem adta a rendszerrel szembeni későbbi kifogásainak. Nem sok minden bizonyítja, hogy Hess kegyvesztetté vált volna. Meglehetősen valószínűtlennek tűnik, hogy a befolyásos náci vezető

komoly ok nélkül indult volna ilyen veszélyes vállalkozásra. Hess 1941-ben semmivel sem viselkedett furcsább módon, mint korábban.

A szökése valószínűleg több ok együttes hatásával magyarázható. Az idősebb Haushofer hűséges tanítványaként Hess úgy vélte, hogy hiba volt hadba szállni az angolokkal. Franciaország bukása óta tapogatózni kezdett a semleges országokon és szervezeteken keresztül. A békéről akart tárgyalni.

1940 szeptemberétől kezdve megtanulta az Me-110 vadászrepülőgép használatát. 1941 januárjában a britek a Vöröskeresztnél dolgozó Carl Burckhardt révén kapcsolatba léptek a nácikkal szemben álló konzervatív nacionalisták egyik csoportjával, a Szerdai-társasággal. Burckhardt közölte velük, hogy a brit kormány hajlandó békét kötni Németországgal, ha Hollandia, Belgium és Lengyelország visszakapja a függetlenségét, és Hitler leköszön a kancellári beosztásából. Albrecht Haushofer is a társaság tagja volt. Burckhardt jelezte, hogy nagyon szívesen találkozna vele.

A Szerdai-társaság egy másik tagja, Carl Langbehn valójában Himmler utasítására épült be

„A német területen működő okkult szakemberek szemében Hess angliai útja valószínűleg megfejthetetlen titok lehetett. A megmagyarázhatatlan kaland azonban végzetes következményekkel járt az okkultizmusra nézve. Bormann felvetette Hitlernek, hogy Hess nem csupán megőrült, de a háborodottságát az asztrológusok káros befolyására lehet visszavezetni."

a szervezetbe. Arra kérte Burckhardtot, hogy lépjen kapcsolatba a brit kormánnyal, és tudakolja meg, hogy London hajlandó volna-e békét kötni Németországgal, ha Hitler helyén Himmler állna. 1941 áprilisában Albrecht Haushofer többször is találkozott Hess-szel. Április 28-án Svájcba utazott, hogy beszéljen Burckhardttal. Úgy tűnik, hogy Haushofer béketárgyalásaira Hess, Himmler és a Szerdai-társaság együttes áldásával került sor.

Karl Haushofer ezenfelül azt is elmondta Hessnek, hogy víziója támadt. A látomás során a *Führer* helyettese egy kastély termein lépdelt keresztül, hogy tető alá hozza Anglia és Németország között a békét. Albrecht Haushofer elkészítette a vállalkozás horoszkópját. Megjósolta, hogy Hess útja szerencsével jár. A náci vezetőt földet érése után azonnal letartóztatták Angliában. Bármi volt is kalandos útjának valódi oka, Hess minden szempontból csúfos vereséget szenvedett.

Az viszont biztos, hogy amikor Hess elrepült Angliába, Fleming azzal a javaslattal állt a flotta elhárításának vezetője elé, hogy bízzák Crowley-ra a náci vezető kihallgatását. A brit mágus lelkesen fogadta az ötletet. Egy levélben felajánlotta szolgálatait a haditengerészeti elhárítás igazgatójának. Biztosra vette, hogy együttműködésre tudja késztetni Hesst. Elképzelhető, hogy valóban szóba kerülhetett Crowley alkalmazása, ám végül a parancsnokság elutasította Fleming tervét.

A NÁCIK LESZÁMOLNAK AZ OKKULTIZMUSSAL

A német területen működő okkult szakemberek szemében Hess angliai útja valószínűleg megfejthetetlen titok lehetett. A megmagyarázhatatlan kaland azonban végzetes következményekkel járt az okkultizmusra nézve. Bormann felvetette Hitlernek, hogy Hess nem csupán megőrült, de a háborodottságát az asztrológusok káros befolyására lehet visszavezetni. A megbeszélésen Himmler is jelen volt. Feltűnően csendesen viselkedett, talán mert mindenki tudta róla, hogy az asztrológia híve. Goebbels viszont mindig is az észszerűbben gondolkodó náci vezetők közé tartozott. Támogatta Bormann felvetését, és egyetértett vele abban, hogy azonnal le kell számolni az asztrológiával. Kérdéses persze, hogy milyen mértékben vezették valódi, racionális érvek. Könnyen meglehet, hogy ők ketten csupán ürügyet kerestek arra, hogy még jobban megszilárdítsák a hatalmukat. Bármi legyen is a döntés valódi oka, kezdetét vette az asztrológia és a másfajta okkult tevékenységek elnyomása és fokozott ellenőrzése. A Gestapo Németország egész területén letartóztatta és kihallgatta az asztrológusokat.

Május 14-én a következő szöveg jelent meg a *Völkischer Beobachter* hasábjain:

> *Ahogy azt a párt tagsága jól tudja, Rudolf Hess egészségügyi állapota évekkel ezelőtt megrendült, és nemrégiben hipnózisban, asztrológusokban és hasonló dolgokban keresett menedéket. Egyelőre még nem egyértelmű, hogy az ilyen emberek befolyása milyen mértékben tehető felelőssé Hess mentális zavarodottságáért, és azért, amit a közelmúltban tett.*

Különös módon ugyanezen a napon egy felettébb érdekes cikk jelent meg a *The Times*ban. Az információ állítólag a lap svájci tudósítójától származott. A *The Times* szerint:

> *Hess bizonyos közeli barátai érdekes magyarázatot adtak az ügyre. Szerintük Hess titokban mindig is Hitler asztrológusa volt. Egészen tavaly márciusig folyamatosan megjósolta neki a kedvező eseményeket. Azóta viszont, függetlenül a közben kivívott német győzelmektől, Hess azt állította, hogy a csillagok állása szerint Hitler üstökösszerű pályafutása gyorsan közeledik a tetőpontjához.*

„Hess bizonyos közeli barátai érdekes magyarázatot adtak az ügyre. Szerintük Hess titokban mindig is Hitler asztrológusa volt. Egészen tavaly márciusig folyamatosan megjósolta neki a kedvező eseményeket. Azóta viszont, függetlenül a közben kivívott német győzelmektől, Hess azt állította, hogy a csillagok állása szerint Hitler üstökösszerű pályafutása gyorsan közeledik a tetőpontjához."

1941. június 6–7-én Bormann parancsot adott a keresztények, „asztrológusok, jövendőmondók és más szélhámosok" elleni akcióra. A Propagandaügyi Minisztérium 1941. június 24-én betiltotta, hogy a nyilvánosság előtt bárki is telepátiával, igazlátással, asztrológiával, spiritualizmussal vagy bármilyen más okkult dologgal foglalkozzon. 1941. október 30-ától már az ilyen témájú kiadványok is tiltás alá estek.

1941. június 9-én került sor a Hess-akciónak nevezett letartóztatási hullám nagyobbik részére. A Gestapo asztrológusokat, tenyérjósokat, grafoló- [illegible] doktorokat, pszichológusokat és antropozófusokat vett őrizetbe. Bár rendkívül sok gyanúsítottat tartóztattak le, a legtöbbjüket három-négyhétnyi, igen intenzív kihallgatás után szélnek eresztették. A legismertebb foglyok között ott találjuk Korsch és Krafft nevét is. Korschot 1942-ben gyilkolták meg egy koncentrációs táborban. Krafftra ugyanez a sors várt 1944-ben.

Wolf Messing Sztálin tanácsadója volt. Lengyelország lerohanásakor a nácik letartóztatták, ám ő hipnotizálta fogvatartóit, és megszökött.

Spirituális hadviselés a Szovjetunióban

Talán meglepő, hogy az ateizmus iránt elkötelezett és a világegyetemet kizárólag a hivatalosan elfogadott fizikai törvényszerűségekkel magyarázó Szovjetunió a múlt század húszas éveitől kezdve a paranormális kutatások élvonalában járt. A terület legismertebb szakértője Leonyid Vasziljev volt. Vizsgálatait a legszigorúbb természettudományos elvek alapján, gondosan ellenőrzött laboratóriumi viszonyok között végezte el. A kutatások során egyértelműen bebizonyosodott, hogy minden kétséget kizáróan lehetséges a nagy távolságot áthidaló telepatikus adás, amire legcsekélyebb hatást sem gyakorol az adás megakadályozására felállított fémburkolat. Több-kevesebb hivatalos támogatással a Szovjetunió fennállásának egész ideje alatt folyt az ilyen jellegű kutatás.

Sztálinnak megvolt a maga spirituális tanácsadója. A lengyel zsidó szakembert Wolf Messingnek hívták. 1937-ben egy varsói színházban tartott előadást. Ekkor jelentette be, hogy Hitlerre halál vár, ha megtámadja a Szovjetuniót.
Az őrjöngő nácik kétszázezer márka vérdíjat tűztek ki Messing fejére. 1939-ben, Lengyelország elfoglalásakor letartóztatták. Messing a börtönben hipnotizálta az őrség tagjait, közöttük az igazgatót is. Mindenkit behívatott a cellájába. Hipnotikusan elhitette velük, hogy a cella padlója alá valaki gyémántokat rejtett. Az őrök keresni kezdték a drágaköveket.

Miközben a kincskereséssel foglalkoztak, Messing kisétált a cellából, és fogvatartóira zárta az ajtaját. Egy szénás kocsiban elbújva sikerült átjutnia a Szovjetunióba. Érkezése után azonnal munkát kért a Kulturális Minisztériumtól, ám elutasították. Válaszul megmutatta, hogy mire képes.
A minisztérium megváltoztatta korábbi döntését. Messing egy éven keresztül bejárta a Szovjetuniót, és nyilvános előadásokat tartott.

Sztálin gyorsan felfigyelt rá. Kemény próbáknak vetette alá, mielőtt alkalmazta volna. A jós nem sokkal később kijelentette, hogy „Berlin utcáin szovjet tankok gördülnek majd". Abban a pillanatban a két nagyhatalom közeli szövetségesnek számított. Messing a fejét kockáztatta, amikor ilyen dolgokat jósolt. A németek tiltakozására a szovjet hatóságok azt válaszolták, hogy nem felelhetnek Messing jóslataiért. 1943-ban Sztálin tanácsadója Novoszibirszkben, egy teli színházban megjósolta, hogy a háború 1945 májusában ér véget.

A szovjetek állítólag felhasználták Vasziljev kutatási eredményeit. Nagy távolságból próbálkoztak telepatikus, hipnotikus befolyásolással. Az ilyesfajta tevékenységekről azonban nem ismerünk konkrét feljegyzéseket. Vasziljev kísérletei bebizonyították, hogy a legjobb eredményeket a számos okkult szakember által is előszeretettel használt vizualizáció révén lehetett elérni.

Hipnózis és távlátás Amerikában

Az amerikaiakat azóta érdekelte a hipnózis, amióta beléptek az első világháborúba. Miután a japánok megtámadták Pearl Harbort, az amerikai Hadügyminisztérium felkérte dr. George Estabrookst, hogy tekintse át a hipnózis katonai alkalmazásának lehetőségét. A szakértő tanácsára hipnotikus módszerekkel számos amerikai katonában oszlatták el a halálfélelmet. Rávették őket arra, hogy ne vonakodjanak embert ölni. Sok, ennél lényegesen egzotikusabb kísérletre is sor került. Sikerült emlékezetkiesést előidézni, ezenfelül pedig közvetett módszerekkel „az elmét is irányítani" tudták.

Az amerikaiakat ezenfelül nagymértékben érdekelte, hogyan lehetne a távolba látást a hírszerzés szolgálatába állítani. Fortune tanítványai Angliában kísérleteztek hasonló módszerekkel. Az amerikai spirituális szakértők hamarosan már az állam megbízásából vettek részt hasonló projektekben.
A CIA elődjének számító Stratégiai Szolgálatok Irodája (OSS) állt az ilyen és hasonló akciók élén. Rendkívül komoly erőfeszítéseket tettek a távolba látásban rejlő lehetőségek kiaknázásáért.

A Philadelphia-kísérlet

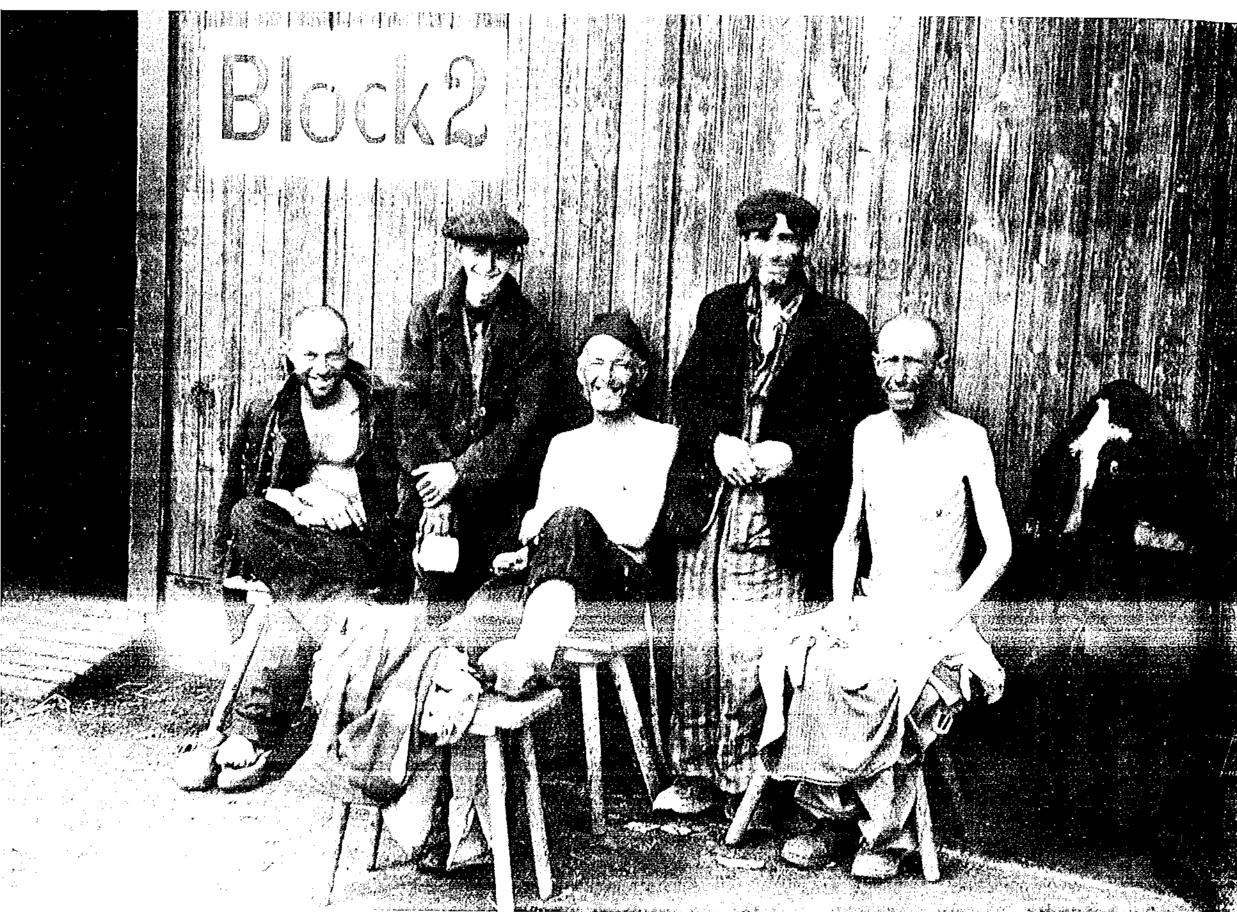
Valószínűleg a Philadelphia-kísérlet tekinthető a háború során elvégzett legbizarrabb projektnek. A történéseknek számos változatát ismerjük. A beszámolók egy része jogosan tekinthető puszta kitalációnak. A leginkább hihető magyarázatok szerint az amerikai haditengerészet egy Möbius-szalag alakú mágneses mező felhasználásával megpróbálta anyagtalanná tenni az egyik tengeralattjáróját. A Möbius-szalag olyan egyoldalú geometriai alakzat, amelynek nincs se kezdete, se vége. Állítólag valamilyen elektromos berendezéssel vágták ketté. Ezt követően a tengeralattjáró eltűnt Philadelphiából, és ugyanabban a pillanatban már elő is bukkant Newportban. Egy szélesebb körben elterjedt, de kevésbé hihető történet szerint az amerikai hadiflotta valójában az USS *Eldridge* rombolót anyagtalanította.

Az idő múltával a mítosz, a túlzások és a légből kapott elképzelések, valamint a különféle összeesküvésekkel kapcsolatos elméletek is rárakódtak az eredeti történetre. Ahhoz kétség sem férhet, hogy az amerikaiak valóban végrehajtottak ilyen természetű kísérleteket, ám valószínűleg már soha nem fog kiderülni, hogy a Philadelphia-kísérlettel kapcsolatos ködösítés hegyének mélyén mekkora az igazság rejtőzködő [illegible]

A második világháború meglepő tényei közé tartozik, hogy a britek, az amerikaiak, a szovjetek és persze a németek is milyen komolyan foglalkoztak a pszichikai és az okkult hadviseléssel. Churchill híres szavait kissé kiforgatva megállapíthatjuk, hogy az emberi konfliktusok története során még nem létezett olyan eredménytelen terv, amelyikre ilyen sok időt és pénzt pocsékoltak volna el.

Utószó

A nácik okkult tevékenységével sokan foglalkoztak. A legtöbb író azonban két, egymástól igencsak eltérő szélsőséget képvisel. Néhányan elefántot csinálnak a bolhából. Felnagyítják a legapróbb hétköznapi eseményeket, és eltúlozzák az okkult befolyásoló tényezők jelentőségét. Azt a látszatot keltik, mintha Hitler és a társai nem csupán teljességgel kifacsart módon fogták volna fel a világunkat, hanem valójában tudatosan a sátánt szolgálták. Az ilyen történetek egy része még csak köszönőviszonyban sem áll a valósággal. A másik véglet képviselői viszont tagadják, hogy az okkultizmus akár csak a legcsekélyebb mértékben is befolyásolhatta volna a nácik gondolkodását. Semmibe veszik vagy elutasítják a világos bizonyítékokat. Az ilyen írók öntelt leereszkedéssel kezelik mindazokat, akik egyáltalán szóba hozzák az okkult befolyásoltság lehetőségét. A spirituális tényezők tagadói szerint Hitlert és a nácizmust is tökéletesen meg lehet magyarázni közgazdaságtani, pszichológiai, strukturális vagy más racionális elképzelések alapján.

A Hanover-Harlen-i koncentrációs tábor túlélői. 1945-ben az amerikai 9. hadsereg szabadította ki őket. Milyen szerepet játszhatott az okkultizmus a szenvedésükben?

Hitler teljesen nyíltan elutasította a racionális gondolkodásmódot. Nem titkolta el, hogy menynyire megveti az ilyesmit. Akik felhívják a figyelmünket arra, hogy a náci vezető elutasította a *völkisch* fantáziavilágot, elfeledkeznek arról, hogy Hitler ugyanígy elítélte a racionalizmust és a természettudományokat is. Ráadásul Németország ura a világ egyik legnagyobb hatalmú, gátlástalan hazudozója volt. A racionalista történészek ezenfelül gondosan megválogatják, hogy mit idézzenek Hitlertől, és semmibe veszik kiragadott megjegyzései szövegkörnyezetét.

A Harmadik Birodalom „okkult oldaláról" Francis King, James Webb és Dusty Sklar számolt be mértékadó módon. King és Webb gondosan odafigyelt arra, hogy megkülönböztesse egymástól a tényeket és a kitalációt. A különféle források értékelése során mindvégig óvatosan jártak el. Sklar náluk valamivel jobban elfogadta a források véleményét, de még ő is racionalista szemszögből dolgozta fel a témát. Mind a hárman egyértelművé tették, hogy a nácik igenis foglalkoztak az okkult tudományokkal.

A komoly, hagyományos történésznek számító Hugh Trevor-Roper és Alan Bullock meggyőződéssel állította, hogy az okkultizmus komoly hatást gyakorolt Hitlerre és más náci vezetőkre. Trevor-Roper és Bullock, eltérően egyes szerzőktől, tartózkodott a megalapozatlan találgatásoktól, ám ugyanakkor megállapította, hogy az okkult elméletek és szertartások komoly szerepet játszottak a Harmadik Bir[illegible]

Egyaránt hibás volna azt feltételezni, hogy az okkult képzelgések nem játszottak meghatározóan fontos szerepet a nácik Németországában, mint azt állítani, hogy Hitler egy sátánista boszorkányszövetség vezetőjeként tudatosan szolgálta az alvilág urait. E két szélsőséges nézet szöges ellentétben áll a tényekkel, ráadásul pedig megakadályozzák, hogy megértsük a Harmadik Birodalom összefüggéseit.

Himmler jelentős időt, erőfeszítést és pénzt fordított az okkult tudományokkal kapcsolatos számos elképzelés valóra váltására. Újpogány ünnepségeket szervezett, megpróbált kapcsolatba lépni Madarász Henrik császárral, fel akarta kutatni Atlantiszt, és expedíciókat küldött, hogy összeszedjék az állítólagos lezuhant ősi hold maradványait. Megvizsgáltatta az oxfordi székesegyház harangjainak mágikus tulajdonságait, és komoly vitákat folytatott a cilinder jelentőségéről.

Rosenberg behatóan foglalkozott Atlantisszal, a katharokkal, a germán őstörténettel és a szabadkőművesek szertartásaival. Az újjáélesztett gnoszticizmust akarta a kereszténység helyére állítani. Göring abban hitt, hogy a Föld belül üreges, és hogy a világűrben is emberek élnek. A német hadiflotta hatalmas összegeket pocsékolt el, amikor igazlátókat és vízkutatókat alkalmazva, sikertelenül próbálta megkeresni a brit hadihajókat.

Hitler egész politikáját fajgyűlölő lázálmai határozták meg. Nézetei nem csupán az egyszerű előítéletek szintjén mozogtak. A náci vezető hitvilága sokkal inkább egy tudományos fantasztikus regényre hasonlított, mint egy racionális politikai ideológiára. A korszakban meglehetősen elterjedt dolognak számított az antiszemitizmus, ám ennek ellenére csupán kevesen osztoztak a náci vezér azon meggyőződésében, mely szerint a zsidók nem csupán alacsonyabb rendűek volnának, hanem szó szerint egy nem emberi faj tagjai.

Hitler hitt Hörbiger glaciális kozmogóniájában [illegible] a természettudományok szempontjából tökéletesen értéktelen elméletre. Mindez döntő mértékben befolyásolta a háború kimenetét. A náci vezető elmulasztotta meleg, téli öltözékkel ellátni a Szovjetunióra támadó német katonákat. Ennek az volt az oka, hogy Hörbiger tanítványai enyhe téli időjárást jósoltak a hadjárat idejére. Mivel Hitler az okkult kozmológiát részesítette előnyben a tudo-

Hitler 1936-ban a nürnbergi emelvényen, fényoszlopok között. Kilenc évvel később a varázslat szertefoszlott, és Németország csaknem elpusztult.

mányos megalapozottságú meteorológiával szemben, ezért értelmetlenül sok ezer életet áldozott fel.

A nácik és a vezérük kihasználták, hogy a németek egy megváltóra, a nemzeti büszkeség feléledésére és egy közös célkitűzésre vágytak. A saját szolgálatukba állítva kifacsarták ezeket az érzelmeket. Tévútra vezetve a németeket, elérték, hogy a lakosság imádattal csüngött a pszichopata diktátor szavain. A nemzeti büszkeség helyére a mélységes szégyenérzés került, amikor a németek megkésve ugyan, de ráébredtek mindarra a szörnyűségre, melyeket a nevükben követtek el.

Nyilvánvaló lett, hogy a nácik mennyire kiforgatták a hagyományos erkölcsi értékeket. Tizenkét [illegible] fordított az észszerűségnek és az együttérzésnek. A lakosság egy olyan férfi és egy olyan mozgalom mögött sorakozott fel, amelyek korábban még sohasem tapasztalt mértékben elutasították a humanista értékeket. Sok millió ember spirituális impulzusait torzították el gyalázatos módon. A tömegek egy brutális őrültet imádtak, és elfogadták sötét, irracionális világképét.

A nagy világvallások megváltást ígérnek valamennyi őszinte hívő számára. Még a marxizmushoz és a liberalizmushoz hasonló politikai ideológiák is egy jobb társadalom lehetőségét kínálják fel valamennyi emberi lény számára. Nem veszik figyelembe a faji hovatartozást, a bőrszínt vagy a nemet. A nácizmus viszont kizárólag az északi népekkel törődött. Az emberi faj nagyobbik része csupán rabszolgaságra és halálra számíthatott.

Egyetlen társadalom sem maradhat fent, amelyet ilyen hitvány erkölcsi alapokra építettek. Tizenkét év alatt kiderült, hogy mi történik, ha valahol elutasítják az értelmet, az együttérzést, a mérsékletet és a tisztességet. Az egész világ tanúja lehetett, hogy mivel jár, ha az ilyen értékek helyére egy sötét, fanatikus zsarnokság lép. A nácik emberfelettivé akartak válni. Ehelyett még az emberi méltóságukat is elveszítették. A Harmadik Birodalom története a világtörténelem legegyértelműbb figyelmeztetését jelenti. Ilyen következményekkel jár, ha valaki lemond az emberi lényeket alapvetően meghatározó értékekről.

A képek forrásai

Bundesarchiv, Német Szövetségi Archívum: 6: 183-1982-1130-502/photo: o.Ang; 7: 183-H12148/photo: Scherl; 14: 135-S-13-08-26/Photo: Schäfer, Ernst; 16B: 102 – 16149/ Photo: Pahl, Georg; 23: 146-1969-067-10/ Photo: o.Ang; 31: 183-R16259/Photo: o.Ang; 32: 183-R16259/Photo: o.Ang; 34: 119-2815-20/Photo: o.Ang; 35R: 146-1982-159-22A/Photo: o.Ang; 48/49: 135-KA-11-008/Photo: Krause, Ernst; 54: Plak 003-022-005/ Photo: fR; 55: 102-02985A /Photo: Pahl, Georg; 56T: 102-02381/Photo: Pahl, Georg; 56B: Plak 003-002-015/ Photo: o.Ang; 57: Plak 003-020-028-T1/Photo: Fips; (Ruprecht, Philipp); 58: 102-14468/Photo: Pahl, Georg; 61: 183-2007-0705-500/Photo: Schiffer, Conrad H; 62: 102-14594/Photo: Pahl, Georg; 63: 102-13115/Photo: Pahl, Georg; 72: 102-14575/Photo: Pahl, Georg; 78T: 002-041-128-T2/Photo: o.Ang; 78B: 183-R96954/ Photo: o.Ang; 79B: 183-1982-0809-502/Photo: o.Ang; 81: 183-H15390/Photo: o.Ang; 82: Toelz-5222-16A/ Photo: 0.Ang; 85: 183-R32860/Photo:Bundesarchiv; 88: 102-14962/Photo: Pahl, Georg; 90: 146-1969-062A-62/ Photo: o.Ang; 91: Plak 003-011-011/Photo: Hohlwein, Ludwig; 95: 146-1977-123-28A/Photo: o.Ang; 99: 102-01719/Photo: Pahl, Georg; 101: 183-H08448/Photo: o. Ang; 112: 102-13774/Photo: Hoffmann, Heinrich; 113: 183-R94582/Photo: o.Ang; 114: 102-04034/Photo: Pahl, Georg; 115: 183-2004-0312-504/Photo: o.Ang; 117: 102-14271A/Photo: Pahl, Georg; 120: 183-S71581/ Photo: o.Ang; 144: 135-KB-15-089/ Photo: Krause, [illegible] F051638-0067/Photo: o.Ang; 174: 101I-287-0872-07/ Photo: Koll; 176: 146-1978-069-26A/Photo: o.Ang; 177T: 183-S45800/Photo: o.Ang; 177B: 183-R91150/ Photo: o.Ang; 178T: 183-U0205-502/Photo: o.Ang; 178B: 102-03261/Photo: o.Ang; 183: 102-17011/Photo: Pahl, Georg; 184: 183-E12329/Photo: Wagner; 186: F005102-0003/Photo: Steiner, Egon; 197: 146II-849/ F005102-0003/Photo: Steiner, Egon; 204: 183-2006-0329-502/Photo: o.Ang

Ullstein Bild: 11: 01045711; 12: 00727111 Ullstein Bild/Archiv Gerstenberg; 17: 00983607; 22: 00798820 Ullstein Bild/Imagno; 77TL: 00711556 Ullstein Bild/ Archiv Gerstenberg; 131: 00134126; 143: 00058395; 152T: 00724869 Ullstein Bild/Archiv Gerstenberg; 158T: 00418677; 159B: 00352295

Süddeutsche Zeitung fényképei: 16T: 281434 ©Scherl/Süddeutsche Zeitung Photo; 21: 290338 ©Scherl/Süddeutsche Zeitung Photo; 26: 120425 ©Scherl/Süddeutsche Zeitung Photo; 27: 40103127 ©Süddeutsche Zeitung Photo/Rue des Archives; 28: 98944 ©SZ Photo/Süddeutsche Zeitung Photo; 29: 488 ©Scherl/Süddeutsche Zeitung Photo; 35L: 132403 ©S.M./Süddeutsche Zeitung Photo; 37: 95501 ©Scherl/ Süddeutsche Zeitung Photo; 52: 363139 ©SZ Photo/ Süddeutsche Zeitung Photo; 59: 39720 ©Scherl/ Süddeutsche Zeitung Photo; 60: 114057 ©SZ Photo/ Süddeutsche Zeitung Photo; 64: 364933 ©Scherl/ Süddeutsche Zeitung Photo; 65: 82183 ©Scherl/ Süddeutsche Zeitung Photo; 71: 250898 ©SZ Photo/ Süddeutsche Zeitung Photo; 98T: 321523 ©Scherl/ Süddeutsche Zeitung Photo; 98B: 321522 ©Scherl/ Süddeutsche Zeitung Photo; 103: 6446 ©Scherl/ Süddeutsche Zeitung Photo; 110: 933 ©Scherl/ Süddeutsche Zeitung Photo; 169: 432 ©Scherl/ Süddeutsche Zeitung Photo; 189: 40029995 ©Süddeutsche Zeitung Photo/Rue des Archives

Corbis: 10, 38; **Getty:** 137, 172; RIA **Novosti:** 135, 200; **ED Archives/US LOC:** 18, 40, 168, 202; **Shutterstock:** 94, 97, 124T, 133, 138, 139, 140, 141, 154, 158B, 159T, 163, 171, 193; **Peter Gray:** 96, 166, 185; **TopFoto:** 76; **David Woodroffe:** 19, 173; **Pfeifferfranz:** 13; **JC Dollman:** 20B; **NASA:** 51; **E Doepler:** 66; **Meister des Codex Manesse:** 77TR; **Montserrati kolostor:** 162; **Nicholas Bevan Archive:** 194; **Edward Murray:** 191

Bibliográfia

Ashe, Geoffrey, *The Ancient Wisdom*, Macmillan, 1977.

Bellamy, H. S., *Moon, Myths and Man*, Faber and Faber, 1949.

Bullock, Alan, *Hitler: A Study in Tyranny, Odhams*, 1952.

Hitler and Stalin: Parallel Lives, Fontana, 1993.

Cecil, Robert, *The Myth of the Master Race*, Dodd Mead, 1972.

Cohn, Norman, *Warrant for Genocide, Serif*, 1990 (1966).

Cross, Colin, *Hitler*, Hodder & Stoughton, 1973.

Donington, Richard, *Wagner's 'Ring' and its Symbols*, Faber and Faber, 1969.

Evans-Wentz, W. Y., *The Tibetan Book of the Great Liberation*, OUP, 1954.

Tibetan Yoga and Secret Doctrine, OUP, 1958.

Feder, Gottfried, *The Programme of the NSDAP*, Allen & Unwin, 1934.

Fest, Joachim C., *The Face of the Third Reich*, Weidenfeld & Nicolson, 1970.

Hitler, Weidenfeld & Nicolson, 1974.

Fischer, Klaus P., *Nazi Germany: A New History*, Constable, 1995.

FitzGerald, Michael, *Adolf Hitler: A Portrait*, Spellmount, 2006.

Frischauer, Willi, *Himmler*, Odhams, 1962.

Golding, Louis, *The Jewish Problem*, Penguin, 1938.

Goodrich-Clarke, Nicholas, *The Occult Roots of Nazism*, Taurus Parke, 2005.

Grant, Madison, *The Passing of the Great Race*, Lulu.com, 2011 (1916).

Heinsch, J., *Principles of Prehistoric Sacred Geography*, Zodiac House, 1991 (1938).

Herzstein, Robert Edwin, *The War That Hitler Won: Nazi Propaganda*, Hamish Hamilton, 1979.

Hitler, Adolf, *Mein Kampf*, Hurst and Blackett, 1939.

Jung, Emma and Marie-Louise von Frantz, *The Grail Legend*, Hodder, 1970.

Kershaw, Ian, *Hitler 1889–1936: Hubris*, Allen Lane, 1998.

Hitler 1936–1945: Nemesis, Allen Lane, 2000.

Kersten, Felix, *The Kersten Memoirs*, Hutchinson, 1956.

King, Francis, *Satan and Swastika*, Mayflower, 1976.

Kubizek, August, *Young Hitler: The Story of Our Friendship*, Allen Wingate, 1954.

Levenda, Peter, *Unholy Alliance*, Continuum, 2002.

Liebenfels, Jörg Lanz von [Adolf Lanz], *Theozoology*, Europa House, 2004 (1905).

List, Guido von, *The Secret of the Runes*, Destiny Books, 1988 (1908).

MacLellan, Alec, *The Lost World of Agharti*, Corgi, 1982.

Magre, Maurice, *The Return of the Magi*, Sphere, 1975 (1931).

Maraini, Fosco, *Secret Tibet*, Hutchinson, 1952.

Maser, Werner, *Hitler*, Allen Lane, 1973.

Nichols, Ross, *[illegible] at War*, Forge Press, 1947.

Ossendowski, Ferdinand, *Men, Beasts and Gods*, Edward Arnold, 1923.

Padfield, Peter, *Himmler: Reichsführer SS*, Macmillan, 1990.

Poliakov, Leon, *The Aryan Myth*, Basic Books, 1974.

Postone, Moishe, *Anti-Semitism and National Socialism*, Chronos, 2000.

Rauschning, Hermann, *Hitler Speaks*, Thornton Butterworth, 1939.

Germany's Revolution of Destruction, Heinemann, 1939.

Reichmann, Eva G., *Hostages of Civilisation: The Social Sources of National Socialist Anti-Semitism*, Gollancz, 1950.

Roberts, Stephen H., *The House that Hitler Built*, Methuen, 1937.

Roerich, George N., *Trails to Inmost Asia*, Yale University Press, 1931.

Roerich, Nicholas, *Altai-Himalayas*, Jarrolds, 1930.

Himalayas, Abode of Light, David Marlowe, 1947.

Rosenberg, Alfred, *Selected Writings*, Jonathan Cape, 1960.

Memoirs, Ziff-Davis, 1949.

Schauberger, Viktor, *The Water Wizard*, Gateway Books, 1998.

Schellenberg, Walter, *Memoirs*, André Deutsch, 1956.

Scrutton, Robert, *The Other Atlantis*, Sphere, 1977.

Shirer, William S., *The Nightmare Years 1930–1940*, Little, Brown, 1984.

The Rise and Fall of the Third Reich, Gallery, 2000 (1950).

Sklar, Dusty, *The Nazis and the Occult*, Dorset Press, 1977.

Smelser, Ronald, *Robert Ley: Hitler's Labour Front Leader*, Berg, 1992.

Spence, Lewis, *Will Europe Follow Atlantis?*, Rider, 1942.

Occult Causes of the Present War, Kessinger, 1998 (1939).

Stern, J. P., *Hitler: The Führer and the People*, Fontana, 1975.

Taylor, Brendan and Wilfried van de Will, *The Nazification of Art*, Winchester Press, 1990.

Teeling, William, *Why Britain Prospers*, Right Book Club, 1938.

Toland, John, *Adolf Hitler*, Doubleday, 1976.

Tolischus, Otto D., *They Wanted War*, Hamish Hamilton, 1940.

Tomas, Andrew, *Atlantis: From Legend to Discovery*, Robert Hale, 1972.

Shambhala: Oasis of Light, Sphere, 1977.

Trevor-Roper, Hugh, *The Last Days of Hitler*, Macmillan, 1947.

Webb, James, *The Occult Establishment*, Richard Drew, 1981.

Weininger, Otto, *Sex and Character*, Heinemann, 1906.

Whitford, Alan, *Unemployment and the Nazi Revolution*, Barnet Unemployed Group, 1986.

Wishaw, E. M., *Atlantis in Andalusia*, Rider, 1929.

Wohl, Louis de, *The Stars of Peace and War*, Rider, 1952.

Wrench, Evelyn, *I Loved Germany*, Michael Joseph, 1940.

A NÁCIK OKKULT HÁBORÚJA

Hitler paktuma a sötétség erőivel

Hitler és Himmler szilárdan hitt abban, hogy a németek az elsüllyedt földrész, Atlantisz túlélőinek a leszármazottai... Gazdagon illusztrált könyvében Michael FitzGerald feltárja, milyen elképesztő mértékben befolyásolták az okkult és az ezoterikus elképzelések a náci vezetőket, akik célkitűzéseik szolgálatába állították a „mágikus gondolkodásmódot" is.

A nácik eltökélten bíztak a vér és a föld erejében, abban, hogy egy elfelejtett múlt örököseiként érvényesíthetik a faj tisztaságának megszállott gondolatát. Temérdek pénzt költöttek az „okkult hatóságként" működő, asztrológusokat, médiumokat, igazlátókat és jövendőmondókat foglalkoztató *Ahnenerbé*re.

Michael FitzGerald számos nagy sikerű tudományos ismeretterjesztő mű szerzője. Legismertebb munkái: *Adolf Hitler – egy portré; Amerikai gondviselés – Ádámtól Obamáig; Rongyokban Londonban – a londoni szegények élete.*

KOSSUTH KIADÓ
www.kossuth.hu
e-mail: kiado@kossuth.hu

A NÁCIK OKKULT HÁBORÚJA
Michael FitzGerald

A NÁCIK OKKULT HÁBORÚJA

Hitler paktuma a sötétség erőivel

Michael FitzGerald

Kossuth